

ЛИЙ ЧАЙЛД

ЛЕСНИ
ЗА
УБИВАНЕ

ОБСИДИАН

Лий Чайлд

Лесни за убиване

Няма по-сляп от този, който не иска да види.

Джон Хейуд (1497–1580)

Английски поет, драматург и музикант

На родителите ми Одри и Джон,
които ме научиха не само да чета, но и да мисля.

1

Хората казват, че знанието е сила. Колкото повече знание, толкова повече сила. Представи си, че знаеш печелившите числа от лотарията. Всичките. Не да налучкваш или да ги сънуваш, а наистина да ги знаеш. Какво ще направиш? Ще изтичаши да си пуснеш фиша, ето какво. Ще отбележиш числата върху хартията. И ще спечелиш.

Същото важи и за борсата. Представи си, че знаеш кои цени ще се покачат. Тук не говорим за предчувствие или интуиция. Нито за тенденции или игри с процентите, за подшушване или чужд съвет. Говорим за истинско знание. Какво ще направиш? Ще се обадиш на своя брокер, ето какво. Ще купуваши. После ще продаваши и, току-виж, забогатееши.

Същото важи за баскетбола, за конните надбягвания, за всичко, каквото и да е. Футбол, хоккей, световното първенство догодина, всеки спорт. Ако можеш да предскажеш бъдещето, ще си добре. Несъмнено. Същото важи и за Оскарите, за Нобеловата награда, за първия сняг през зимата. За всичко.

И за убиването на хора. Да предположим, че искаш да убиваш хора. Трябва да знаеш предварително как да го направиш. Това не е особено трудно. Съществуват много начини. Някои са по-добри от други. Повечето имат недостатъци. Значи използваш знанието, с което разполагаш, и измисляш нов начин. Мислиш, мислиш, мислиш и стигаши до съвършения метод.

Обръщаш голямо внимание на обстановката. Защото съвършеният метод не е лесен и внимателната подготовка е нещо много важно. Но за теб това е като яденето и пиенето. Никакъв проблем. Как би могло да бъде другояче при твоята интелигентност и подготовка?

Знаеш, че големите проблеми ще възникнат после. Как да се увериш, че ще ти се размине? Ще използваш знанието си, ето какво. Знаеш по-добре от обикновените хора как действат ченгетата. Имаш наблюдения как работят. Знаеш какво търсят. И няма да оставиш нищо, което да открият. Обмисляш всичко много внимателно, много прецизно. Също както при попълването на числата от лотарията, за които е сигурно, че ще са печеливши.

Хората казват, че знанието е сила. Колкото повече знание, толкова повече сила. Което може да те направи най-силната личност на

света. Когато нещата опрат до убиване на хора. И до измъкването след това.

Животът е пълен с решения, преценки и предположения и се стига дотам човек толкова да свикне, че да продължи да взема решения дори когато не се налага. Навлиза в сферата на *ами ако* и на разсъжденията какво би направил, ако даден проблем е негов вместо на някой друг. Постепенно това се превръща в навик. При Джак Ричър този навик беше много силен. Ето защо сега седеше сам в един ресторант и наблюдаваше гърбовете на двама души на четири-пет метра от него и се питаше дали би било достатъчно само да ги предупреди, или ще е по-добре да отиде малко по-нататък и да им счупи ръцете.

Беше въпрос на динамика. Първоначално градската динамика означаваше, че всяко ново италианско заведение в Трайбека, като това, в което беше Джак Ричър, ще стои празно, докато журналистът от ресторантската рубрика на „Ню Йорк Таймс“ не му обърне внимание или докато репортер на „Обзървър“ не зърнеше в него някоя знаменитост две вечери поред. Засега не се бе случило нито едното, нито другото и заведението беше почти празно, което го правеше идеално място за сам човек, желаещ да хапне нещо за вечеря недалеч от апартамента на приятелката си, докато тя все още работи в офиса си. Динамиката на града.

Нямаше как Ричър да не е там. Както и онези двамата, които той наблюдаваше. Защото динамиката на града означаваше, че всяко ново и лъскаво търговско заведение рано или късно ще бъде посетено от представителите на човек, който ще иска по триста долара седмично, за да не изпрати момчетата си да го потрошат с бейзболни бухалки и брадви.

Двамата мъже, които Ричър наблюдаваше, стояха до бара и разговаряха тихо със собственика. Барът беше съвсем малък, сврян в единия край на помещението, и образуваше триъгълник с дължина на плота от около два метра от всяка страна. Всъщност не беше бар в истинския смисъл на думата, така че някой да седне пред него, за да изпие нещо. По-скоро служеше за отправна точка. Място, където се държат бутилките. Те бяха подредени в редици по три върху стъквени рафтове пред редица огледала. На най-долния рафт бяха поставени касовият апарат и машината за кредитни карти. Собственикът, дребен, нервен тип, беше отстъпил назад, до самия връх на триъгълника, с гръб, опрян в чекмеджето с парите. Беше скръстил ръце на гърдите си сякаш за да се защити. Ричър виждаше очите му. Прочете в тях нещо средно между

изненада и паника, докато шареха неспокойно из цялото помещение, което представляваше голям квадратен салон, може би двайсет на двайсет метра. Таванът беше висок над шест метра, от матирана ламарина, която хвърляше тъмни отблясъци. Сградата беше на повече от сто години, а помещението вероятно бе използвано за всякакви цели – по едно или друго време. Изглежда, че в началото е било фабрика. Големите прозорци са осигурявали светлина за някакъв производствен процес по времето, когато в града не е имало сгради над пет етажа. После може би е било магазин. Или дори автосалон. Размерите му го позволяваха. Сега беше италиански ресторант. Не от онези с покривки на червени квадратчета, които предлагат „соса на мама“, а заведение, погълнало триста хиляди долара, с модерен дизайн, в което върху голяма чиния ви сервират седем-осем приготвени на място равиоли и ги наричат „ядене“. Ричър се бе хранил там десет пъти през четирите седмици, откакто го отвориха, и винаги си бе тръгвал гладен. Качеството на храната обаче беше много добро и той я препоръчваше на хората, което наистина означаваше нещо, тъй като Ричър не беше чревоугодник. Ресторантът се наричаше „Мостро“, което, доколкото разбираше италиански, означаваше „чудовище“. Не беше сигурен какво подсказва името. Едва ли бе свързано с големината на порциите. Все пак звучеше добре, а цялото заведение, с орнаментите от кленово дърво, белите стени и металните отблясъци на тавана, беше много приятно. Хората, които работеха там, бяха дружелюбни и уверени в себе си. От качествените тонколони, монтирани високо на стените, звучаха цели опери. Според скромната преценка на Ричър това беше началото на един ресторант с бъдеще.

Само че въпросното бъдеще очевидно беше твърде далеч. Пестеливият авангарден дизайн позволяваше в обширното помещение да се разположат само двайсет маси, но Ричър досега не беше виждал да са заети повече от три. Веднъж се бе случило да е единственият посетител за час и половина, докато беше там. Сега имаше само една двойка, която се хранеше през пет маси от неговата. Седяха един срещу друг, встрани от него. Мъжът беше среден на ръст, русолав – руса коса, руси мустаци, светлокафяв костюм, кафяви обувки. Жената бе слаба и мургава, с пола и сако. На крака на масата, до дясната ѝ обувка, беше подпряно куфарче от изкуствена кожа. Двамата изглеждаха на около трийсет и пет, умерени, похабени и някак опърпани. Чувстваха се добре заедно, но почти не говореха.

Двамата мъже на бара обаче говореха. И още как! Бяха се надвесили над плота и приказваха бързо и настоятелно. Собственикът бе опрял

гръб в касовия апарат, отдръпвайки се възможно най-назад. Сякаш и тримата бяха приковани от вихъра на силен вятър. Двамата бяха доста по-едри от среден ръст. Бяха облечени в еднакви широки черни палта, в които изглеждаха грамадни. Ричър виждаше физиономиите им в огледалата зад рафтовете с бутилки. Мургава кожа, тъмни очи. Не бяха италианци. Сирийци или ливанци, чиято арабска неугледност беше заличена от едно поколение, живяло в Америка. Изтъкваха аргумент след аргумент, делово. Застаналият отдясно жестикулираше. Не беше трудно да се отгатне, че показва как помита бутилките от рафтовете с бейзболна бухалка. После размаха ръка във всички посоки – демонстрираше как ще направи рафтовете на сол. С един удар щеше да ги строши всичките, от горе до долу. Собственикът беше пребледнял. Поглеждаше косо към бутилките.

След това мъжът вляво почука с показалец по часовника си и се обърна да си върви. Партньорът му го последва. Плъзна ръка по най-близката маса и събори една чиния на пода. Тя се разби на плочките със силен трясък, в дисонанс с оперната музика, която звучеше в помещението. Русолявият мъж и мургавата жена стояха неподвижно и гледаха настрана. Двамата мъже стигнаха до вратата бавно, изправени и самоуверени. Ричър ги проследи с поглед, докато излязат на улицата. След това собственикът се измъкна иззад бара, наведе се и започна да рови с пръсти в парчетата от счупената чиния.

– Добре ли сте? – попита го Ричър.

Веднага си даде сметка, че това е глупав въпрос. Онзи само сви рамене и физиономията му доби нещастно изражение. Започна да събира парчетата на купчина. Ричър стана от мястото си, взе една салфетка, отиде при собственика, разстла я на пода и сложи парчетата върху нея. Двойката през пет маси от тях го наблюдаваше.

– Кога ще се върнат? – попита Ричър.

– След час.

– Колко искат?

Собственикът отново сви рамене и се усмихна горчиво.

– Дават ми начална отстъпка – отвърна той. – По двеста на седмица, докато потръгне работата, после стават четиристотин.

– Ще им плащаш ли?

Онзи пак направи тъжна физиономия.

– Ще ми се да остана в бизнеса. Плащането на две сметки седмично обаче едва ли ще ми помогне да се задържа.

Русолявият и жената се бяха загледали в срещуположната стена, но

слушаха. Музиката премина в тиха минорна ария, изпълнявана от тъжен женски глас.

– Кой бяха? – попита Ричър.

– Не са италианци – отговори собственикът. – Някакви отрепки.

– Мога ли да ползвам телефона?

Собственикът кимна.

– Има ли наблизо магазин за канцеларски материали, който работи до късно? – попита Ричър.

– На Бродуей, на две пресечки отгук – рече онзи. – Защо? Работа ли имате?

Ричър кимна.

– Да. Работа.

Изправи се и отиде зад бара. До новата книга за резервации имаше нов телефонен апарат. Книгата нямаше вид да е отваряна някога. Вдигна слушалката, набра номера и след две позвънявания му се обадиха от около два километра разстояние от четирийсетия етаж.

– Ало – каза тя.

– Здравей, Джоди.

– А, Ричър, какво става?

– Ще свършиш ли скоро?

Чу въздишката ѝ.

– Не. Май ще се стои цяла нощ. Този закон е сложен, а искат мнение незабавно. Наистина съжалявам.

– Не се тревожи – успокои я той. – Имам какво да правя. При това положение ще се върна в Гарисън.

– Добре, пази се – отвърна тя. – Обичам те.

Ричър чу шумолене на юридически документи, после линията прекъсна. Той затвори телефона, излезе иззад бара и се върна на масата. Остави четирийсет долара под чинийката от кафето и тръгна към вратата.

– Всичко хубаво – подвикна той през рамо.

Собственикът, все още клекнал на пода, кимна вяло, а мъжът и жената от далечната маса го проследиха с очи. Ричър вдигна яката на палтото си и излезе на улицата, оставяйки оперната музика зад гърба си. Бе тъмно, а есенният въздух беше леден. Около лампите се съгъстваха малки ореоли от мъгла. Тръгна на изток, към Бродуей, и потърси магазина. Беше тясно помещение, препълнено със стока, а цените бяха изписани върху големи отразяващи светлината картончета във формата на звезда. Всичко беше с намаление и това бе добре дошло за Ричър. Купи си малка машинка за поставяне на етикети и тубичка лепило. После се сгуши в

палтото и се отправя на север, към апартамента на Джоуди.

Колата му се намираще в гаража под сградата. Изкара я нагоре по рампата, после сви на юг по Бродуей и пое на запад, обратно към ресторанта. Когато стигна, намали и погледна през големите прозорци. Заведението блестеше от отражението на светлината върху белите стени и светлото дърво. Нямаше посетители. Всички маси бяха празни, а собственикът седеше зад бара. Ричър сви в пресечката и паркира на забранено място на изхода на алеята, която водеше към вратата на кухнята. Изключи двигателя и фаровете и зачака.

Динамиката на града. Силните тероризират слабите. Не престават да го вършат, както е било винаги, докато не се изправят срещу някой по-силен от тях, който има някаква произволна човешка причина да ги спре. Някой като Ричър. Всъщност нямаше истинска причина да помага на човек, когото почти не познаваше. Тук нямаше някаква логика. Нямаше план. В същия този момент, в град със седем милиона жители, имаше стотици силни, които изтезваха слабите, а може би дори хиляди. В същия този момент. Нямаше намерение да издирва всичките. Не започваше някаква мащабна кампания. Но и не можеше да позволи нещо такова да стане под носа му. Не беше в състояние просто да си тръгне. Никога не бе постъпвал така.

Извади машинката за етикети от джоба си. Сплашването на онези двамата беше само половината от работата. По-важното беше кой според тях стои зад операцията. Един съвестен гражданин, изправил се сам в защита на правата на някакъв собственик на ресторант, нямаше да постигне никакъв резултат, колкото и силно да ги сплашеше в началото. Никой не се страхува от самотен индивид, защото самотният индивид може да бъде победен дори само с числено превъзходство, а и бездруго рано или късно умира, заминава за някъде или просто губи интерес. Много по-внушително въздейства *организацията*. Той се усмихна, погледна машинката и започна да я разучава. Напечата собственото си име за проба, отлепи лентичката и я разгледа. *Ричър*. Пет букви, релефно изписани в бяло, върху синя пластмасова лента, малко по-дълга от два сантиметра. Това означаваше, че етикетът за единия тип щеше да е дълъг около десет сантиметра. За втория щеше да е около осем-девет. Идеално. Усмихна се, започна да печата, после остави готовите лентички на седалката до себе си. На долната им страна под специалната ивица имаше лепило, но му трябваше нещо по-силно, заради което беше купил тубичката. Отвинти пластмасовата капачка, проби металното фолио, напълни накрайника, за да е готов, и прибра лепилото и етикетите в джоба

си. После слезе от колата, скри се в една сянка и зачака.

Динамиката на града. Майка му се страхуваше от градувете. Това беше част от възпитанието му. Беше му казала, че *градувете са опасни места, пълни със страшни, жестоки типове*. Самият той не беше от плашливите, но като момче бе склонен да ѝ повярва. И се беше убедил, че е права. Хората по улиците на градувете бяха изплашени, предпазливи и внимателни. Държаша се на разстояние и пресичаха на отсрещния тротоар, за да не се разминат отблизо с него. Правеха го толкова очебийно, че имаше чувството, че страшните типове са непосредствено зад него, досами рамото му. След това изведнъж разбра: *не, аз съм страшният тип. От мен се боят*. Беше истинско откритие. Взираше се в отражението си на витрините и си обясняваше защо. Беше престанал да расте на петнайсет, когато вече беше висок повече от един и деветдесет и тежеше почти сто килограма. Гигант. И както повечето тийнейджъри по онова време, беше облечен като най-изпаднал тип. Предпазливостта, на която го бе учила майка му, се появяваше в очите му като празен, безразличен поглед. *Страхуват се от мен*. Това го забавляваше, той се усмихваше, а хората бягаха още по-далеч. От онзи момент нататък разбра, че градувете са места като всички други и че на всеки градски човек, от когото би трябвало да се страхува, има поне деветдесет и девет други, които се страхуват много повече от самия него. Използваше това знание като тактика и спокойната увереност, която то придаваше на походката и погледа му, удвояваше въздействието му върху хората. Динамиката на града.

Петдесет и пет минути по-късно Ричър излезе от сянката и застана на ъгъла. Облегна се на тухлената стена на ресторанта и продължи да чака. Чуваше оперната музика съвсем тихо, през стъклото до него. Колите минаваха с трясък през дупките из улицата. На отсрещния ъгъл имаше бар с вентилатор, който бучеше и изхвърляше пара нагоре към светлината на неоновите лампи. Беше студено и хората бързаха по тротоара, стгшени в яките на палтата си. Стоеше, опрял едното си рамо на стената, с ръце в джобовете, и наблюдаваше идващия към него поток от коли.

Двамата се върнаха точно навреме с черен мерцедес седан. Паркираха на една пресечка от ресторанта, фаровете угаснаха и предните врати се отвориха едновременно. С разкопчани дълги палта, двамата слязоха, отвориха задните врати и измъкнаха от седалката бейзболни бухалки. Мушнаха ги под палтата си, затръшнаха вратите, огледаха се и тръгнаха. Трябваше да изминат десет метра, после да пресекат улицата,

после още десет метра. Движеха се бързо. Едри, самоуверени типове, с големи, леки крачки. Ричър се оттласна от стената и ги пресрещна, когато се качиха на неговия тротоар.

– В алеята, момчета – каза той.

Отблизо наистина изглеждаха внушителни. Като двойка несъмнено бяха подходящи за ролята. Бяха млади, нямаха трийсет, и едри, със стегнатата плът, която не е само мускул, но върши почти същата работа. Дебели вратове, копринени вратовръзки, ризи и костюми, които не се продават по каталог. Бухалките бяха прави, очертаваха се под дрехите им отляво. Държаха ги през подплатата на джобовете.

– Кой, по дяволите, си ти? – попита типът отдясно.

Ричър го погледна. Първият, който проговори, доминира във всяко партньорство, а в ситуация като тази, двама срещу един, най-напред трябва да се неутрализира доминиращият.

– Кой, по дяволите, си ти? – повтори онзи.

Ричър пристъпи напред и вляво и леко се извърна, препречвайки пътя им и насочвайки ги към алеята.

– Аз съм управителят – отвърна той. – Ако искате да ви се плати, аз съм човекът, с когото трябва да разговаряте.

Онзи се замисли, после кимна.

– Добре, но не в алеята. Ще говорим вътре.

Ричър поклати глава.

– Не е логично, приятел. Плащаме ти, за да стоиш извън ресторанта отсега нататък, нали?

– Носиш ли парите?

– Разбира се – отговори Ричър. – Двеста долара.

Застана пред тях и тръгна по алеята. Лъхна го парата от вентилаторите на кухнята. Миришеше на италианска храна. Под краката си усещаше боклуци и пясък, а скърцането на подметките му отекна по пустата алея. Спря, обърна се и застана като нетърпелив човек, удивен от нежеланието им да го последват. Силуетите им се очертаваха на фона на фаровете, които чакаха на кръстовището зад тях. Погледнаха го, после се спогледаха и тръгнаха напред един до друг. Влязоха в алеята. Бяха съвсем спокойни. Едри, самоуверени типове, с бухалки под палтата, двама срещу един. Ричър изчака малко и тръгна по косия диагонал, на границата между светлото и сянката. Пак спря. Върна се малко назад, сякаш искаше да минат пред него. В знак на учтивост. Те продължиха напред. Приближиха се.

Ричър удари онзи отдясно с лакът отстрани по главата. Имаше

множество биологически причини да го направи. Общо взето, човешкият череп е по-твърд от човешката ръка. Ако удариш череп с ръка, по-вероятно е да пострада ръката. С лакът е по-добре. И главата отстрани е по-уязвима, отколкото отпред или отзад. Мозъкът понася далеч по-добре удар отпред и отзад, отколкото отстрани. Поради някаква сложна еволюционна причина. Та ударът бе с лакът, отстрани. Беше бърз, силен удар, добре премерен, но онзи се задържа прав върху омекналите си колене доста време. После изпусна бухалката. Тя се плъзна изпод шлифера му и изчатка по паважа. Ричър го удари пак. Със същия лакът. От същата страна. Чу се същият звук. Мъжът се свлече, като че ли под краката му се беше отворил капак.

Другият беше вече нашрек. Дясната му ръка стискаше дръжката на бухалката. После я хвана и с лявата. Измъкна я изпод палтото си и поне-чи да замахне, но допусна грешката, която правят повечето хора. Отдръпна я много назад и замахна прекалено ниско. Искаше да нанесе силен удар, в средата на тялото на Ричър. Големият замах губи много време. Насоченият към средната част на тялото удар се отбива много лесно. Най-добре е да се прицелиш високо, в главата, или ниско, в коленете.

За да се предпазиш от удар с бухалка, трябва да се приближиш достатъчно и да го направиш навреме. Силата на удара идва от тежестта на бухалката, умножена по скоростта на замаха. Въпрос на математически изчисления. Масата по скоростта и така нататък. Тежестта на бухалката винаги е постоянна – нищо не можеш да направиш. Значи трябва да убиеш силата на замаха. Трябва да се приближиш и да я посрещнеш, когато е в задно положение, преди да е полетяла напред. Докато е още в първата секунда на ускорение. Докато се движи много бавно. Затова и прекалено големият замах не е добра идея. Колкото по-назад е бухалката, толкова по-късно ще можеш да я задвижиш напред. Толкова повече време губиш.

Ричър беше на трийсет сантиметра от бухалката, когато дойде ударът. Проследи движението ѝ с поглед и я улови с две ръце, ниско пред корема си. Въобще не беше набрала скорост. Само безобидно шляпване по дланите. В този момент слабият замах се превръща в оръжие, което можеш да използваш. Ричър дръпна рязко бухалката, извади нападателя си от равновесие, ритна го в кокалчетата и заби бухалката в тялото му. Заби я. Без замах. Мъжът се свлече на колене и си удари главата в стената на сградата. Ричър го срита, за да падне по гръб, после притисна гърлото му с бухалката, като настъпи дръжката и се облегна с цялата си тежест върху другия ѝ край. С лявата ръка претърси джобовете му. Извади

автоматичен пистолет, дебел портфейл и мобилен телефон.

– Кой ви праща? – попита той.

– Мистър Петросян.

Името не говореше нищо на Ричър. Беше чувал за руски шахматист с това име. Както и за нацистки генерал от танковите войски. Никой от двамата обаче не се занимаваше с „охранителен рекет“ в Ню Йорк. Усмихна се недоверчиво.

– Петросян ли!? – възкликна той. – Шегуваш се.

Каза го презрително, сякаш от всички съперници, за които се сещаша неговите шефове, Петросян беше толкова назад в списъка, че бе почти незабележим.

– Шегуваш се, нали? – попита той пак след малко. – Петросян? Какво му става? Да не е превъртял?

Другият се раздвижи. Ръцете и краката му бавно търсеха опора. Ричър натисна рязко бухалката към гърлото на първия, после я стовари върху главата на другия. Върна я на мястото ѝ след секунда и половина. Онзи започна да се дави под натиска. Другият се просна безжизнено. Не като на кино. След три удара по главата никой не продължава да се бие. Защото му става зле, гади му се и се чувства болен цяла седмица. Едва стои на краката си.

– Имам послание за Петросян – каза тихо Ричър.

– Какво е то? – изпъшка онзи.

– Вие самите – отговори усмихнато Ричър.

Бръкна в джоба си и извади етикетите и лепилото.

– А сега стой неподвижно.

Онзи се подчини. Само посегна с ръка към гърлото си, но нищо повече. Ричър отлепи бялата предпазна лента на етиката, изстиска малко лепило и го притисна към челото на онзи. Прокара два пъти пръст по повърхността, за да я залепи добре. На етикета беше написано: „*Мостро*“ вече има охрана.

– Не мърдай – повтори той.

Взе бухалката, отиде при другия и го обърна с лице нагоре, хващайки го за косата. Залепи лентичката на челото му с много лепило. На нея пишеше: *Не започвайте с нас война за територии*. Претърси джобовете му и пак откри автоматичен пистолет, портфейл, телефон. Плюс ключовете за мерцедеса. Изчака, докато мъжът под него се размърда. Погледна другия. Той се опитваше да се изправи на четири крака и опипваше лепенката на челото си.

– Няма да я сваляш – увери го Ричър. – Освен ако не отлепиш и

кожата с нея. Предай много поздравии на мистър Петросян и после иди в някоя болница.

Пак се обърна към другия нападател. Изтиска тубата с лепило върху дланите му, притисна ги една в друга и преброи до десет. Химически белезници. Хвана го за яката, изправи го и го задържа, за да не падне. После хвърли ключовете от колата на първия.

– Предполагам, че ти си шофьорът – каза му. – Хайде, чупката.

Онзи продължи да стои неподвижно и да се озърта наоколо. Ричър поклати глава.

– Не си го и помисляй – предупреди го той. – Ще ти откъсна ушите и ще те накарам да ги изядеш. И не се връщай повече тук. Никога. Или ще изпратим някой, който е много по-лош от мен. В момента аз съм ти най-добрият приятел, уверявам те. Ясен ли съм?

Онзи го гледаше втренчено. След това кимна едва забележимо.

– Е, хайде чупката – подкани го Ричър.

Типът със залепените ръце имаше проблем с движението. Не му се удаваше. Приятелят му пък не можеше да му помогне. Нямаше свободна ръка, с която да го прихване. Замисли се за секунда, после се мушна под двете залепени китки и вдигна приятеля си на гръб. Заклатушка се към входа на алеята. Силуетът му се осветяваше от уличните лампи. Приведе се малко, намести тежестта на гърба си и се скри зад ъгъла.

Пистолетите бяха берета М9, деветмилиметрови. Ричър беше използвал същия модел в продължение на цели тринайсет години в армията. Серийният номер е гравирани върху алуминиевия обков, под името „Пиетро Берета“, върху плъзгача. Номерата и на двата пистолета бяха изтрити със заоблена пила, от дулото към спусъка. Мърлява работа. Пълнителите и на двата бяха заредени с лъскави медни патрони. Ричър ги разглоби в тъмното и захвърли цевите, пълнителите и патроните в контейнера за боклук пред ресторанта. Натъпка спусъчните механизми с прахотък от земята и зашрака спусъците до блокирането им. След това ги метна в контейнера. Смачка телефоните с бухалките и остави парчетата на земята.

В портфейлите имаше кредитни карти, шофьорски книжки и пари. Ричър натъпка банкнотите в джоба си и изрита портфейлите надалеч. Изтупа дрехите си, обърна се и се върна на тротоара. От черния мерцедес нямаше и следа. Отново влезе в празния ресторант. Оркестърът свирише с пълна сила, някакъв тенор се опитваше да вземе финалния висок тон. Собственикът седеше зад бара замислен. Вдигна очи. Тенорът най-накрая успя, цигулките, челата и контрабасите го последваха. Ричър

извади десет долара от откраднатата пачка и ги сложи на бара.

– За чинията, която счупиха – обясни той. – Промениха решението си.

Собственикът погледна десетте долара, но не каза нищо. Ричър се обърна и излезе на улицата. На отсрещния тротоар видя двойката от ресторанта. Стояха и го гледаха. Русолявият мъж с мустаците и мургавата жена с куфарчето. Сгушени в палтата си, не отделяха очи от него. Ричър отиде до джипа си и отвори вратата. Качи се и включи двигателя. Погледна през рамо потока от коли. Онези двамата все още го наблюдаваха. Ричър подкара и се включи в движението. Настъпи педала. На следващата пряка погледна в огледалото и видя как жената с куфарчето слезе на платното и се загледа след него. След това неоновите отблясъци я скриха от погледа му.

2

Гарисън е селце на източния бряг на река Хъдсън, в окръг Пътнам, на около деветдесет и три километра северно от Трайбека. В късните есенни вечери трафикът не е проблем. Един-единствен пункт за пътна такса, пусти отбивки и съответно възможност за значително по-висока средна скорост. Ричър обаче караше внимателно. Идеята да пътува редовно от точка А до точка Б беше нова за него, както и самото съществуване на А и Б. Тук се чувстваше като чужденец. И като чужденец полагаше усилия да не се забърква в неприятности. Караше бавно, за да не го забележат, и пропускаше другите коли отляво и отдясно. Измина деветдесетте и три километра за час и седемнайсет минути.

Неговата улица беше много тъмна, защото се намираше доста навътре, в рядко населения селски район. Контрастът с металическия блясък на града беше огромен. Ричър сви в алеята към къщата си и се вгледа в осветените от фаровете растения покрай асфалта. Сухите кафяви листа изглеждаха живи и нереални на електрическата светлина. След миг фаровете осветиха вратата на гаража, пред който бяха спрени две коли, с предниците към него. Ричър натисна рязко спирачката и в същия миг фаровете им блеснаха и го заслепиха, а огледалото му се изпълни с ярка светлина отзад. Наведе глава, за да избегне блясъка, и забеляза хора, които тичаха към него отстрани, с мощни фенерчета в ръце. Обърна се и видя две коли със запалени фарове, от които продължаваха да слизат хора. Колата му беше обляна в светлина. Онези приближаваха. Носеха пистолети и бронирани жилетки върху саката си. Заобиколиха колата му. Забеляза, че някои от батериите бяха монтирани към цевите на карабини. Откъм реката се стелеше лека мъгла и светлините я прорязваха напосоки. Някой се приближи към колата му. Вдигна ръка и почука по стъклото до главата му. После ръката се отвори. Беше малка, бяла и слаба. Женска ръка. Към нея се насочи лъч на фенерче и Ричър видя, че тя стиска значка с форма на щит. Златна. В горния край на щита имаше златен орел, с обърната наляво глава. Светлината се приближи и Ричър се вгледа. Прочете надписа: *Федерално бюро за разследване. Министерство на правосъдието на САЩ.* Жената долепи значката към стъклото. Студено металическо изщракване. Изкрещя нещо. Гласът ѝ достигна до него от мрака.

– Изключи двигателя! – викаше тя.

Ричър виждаше само лъчите светлина, насочени към него. Изключи двигателя и вече не чуваше нищо, освен изхрущяването на подметки в чакъла и в натежалия от мъгла въздух.

– Сложи и двете си ръце на волана! – извика жената.

Той се подчини и остана неподвижен, с обърната към вратата глава. Тя се отвори, плафонът в купето светна и освети мургавата жена от ресторанта. Русолявият с мустаците беше до нея. В едната си ръка тя държеше значката, а в другата пистолет. Пистолетът беше насочен към главата му.

– Слез от колата! – каза жената. – Бавно и внимателно.

Тя отстъпи назад, без да изпуска от прицел главата му.

Ричър се завъртя бавно и спусна крака на чакъла, с едната ръка върху задната седалка, а другата върху волана, готов да излезе навън. На светлината на фаровете видя пет-шест души. Отзад сигурно имаше още. И други около къщата. И на входа на алеята. Жената направи още една крачка назад. Той слезе от колата.

– Обърни се и сложи ръце на колата! – нареди тя.

Той се подчини. Металът беше студен и хлъзгав от вечерната роса. Усети как го опипват. Извадиха портфейла му и откраднатите пари от джоба на панталона му. Някой се наведе към колата и взе ключовете.

– Сега при онази кола – добави жената и посочи със значката си. Той се обърна и видя фаровете, които прорязваха мъглата, на около метър от краката му. Една от колите до гаража. Тръгна нататък. Чу някой да казва: *Претърсете колата му*. Един тип с тъмносиня бронирана жилетка чакаше до колата при гаража. Той отвори задната врата и отстъпи назад. Куфарчето на жената стоеше изправено на седалката. Изкуствена грапава кожа. Ричър се намести до него. Мъжът с бронираната жилетка затръшна вратата и в същия миг се отвори другата. Жената седна до него. Палтото ѝ беше разкопчано и той видя блузата и сакото ѝ. Полата ѝ беше сивкаво-черна, къса. Дочу шумоленето на найлон и видя пистолета, отново насочен към главата му. Предната врата се отвори, русолявият се опря на коляно върху седалката и се пресегна за куфарчето. Ричър зърна светлите косми върху китката му и каишката на часовник. Онзи отвори куфарчето и извади някакви книжа. Насочи фенерчето към тях. Ричър видя гъсто напечатани страници и собственото си име с едри, черни букви най-горе, на първата.

– Заповед за обиск – обясни жената. – В дома ти.

Русолявият се измъкна и затвори вратата. Колата утихна. В мъглата вън се чуха стъпки. После и те утигнаха. За миг лицето на жената беше

осветено само от отблясъците вън. После тя протегна ръка и запали плафона в купето. Бликна топла, жълта светлина. Жената седеше полуобърнатата, с гръб към вратата, с колене към него, опряла ръката с пистолета върху облегалката. Лакътят ѝ беше леко извит и оръжието – голям, точен и скъп зиг-зауер – беше насочено към него.

– Не вдигай краката си от пода – нареди тя.

Ричър кимна. Знаеше какво иска жената. Той се облегна на вратата и мушна крака под предната седалка. Неудобната поза на тялото означаваше, че ако понечи да предприеме нещо, ще го направи толкова бавно, че тя щеше да пръсне черепа му, преди да е постигнал каквото и да било.

– Искам да виждам ръцете ти – каза тя.

Той хвана предната облегалка за глава и опря брадичка на рамото си. Гледаше странично към дулото на пистолета. Не трепваше. Пръстът ѝ беше върху спусъка. Малко по-назад беше лицето ѝ.

– Добре, а сега стой спокойно – каза тя.

Лицето ѝ беше безизразно.

– Не питаш какво означава всичко това – отбеляза тя.

Не и заради онова, което стана преди час и седемнайсет минути, каза си той. *Невъзможно е да сте го организирани за толкова кратко време.* Не каза нищо и остана абсолютно неподвижен. Тревожеше го побелялото кокалче на пръста ѝ върху спусъка. Случвах се и непредвидени неща.

– Не искаш ли да знаеш защо е всичко това? – попита тя.

Погледна я безизразно. *Няма белезници,* помисли си.

Защо? Жената сви рамене, сякаш каза: *Добре, както искаш.* Лицето ѝ остана неподвижно, втръчено. Не беше красиво лице, но беше интересно. Издаваше характер. Беше на около трийсет и пет, все още млада, но имаше бръчки, като човек, който често гримасничи. *Може би по-често се мръщи, отколкото се усмихва,* помисли си Ричър. Косата ѝ беше гарвановочерна, но рядка и през нея прозираше бледата кожа на скалпа ѝ. Придаваше ѝ уморен и болнав вид. Но очите ѝ блестяха. Гледаше покрай него, през прозореца на колата, към къщата му, където мъжете правеха нещо.

Тя се усмихна. Предните ѝ зъби бяха криви. Единият леко застъпваше другия. Интересна извивка на устните. Изразяваше решителност. Родителите ѝ не се бяха погрижили да отстранят недостатъка навреме, а по-късно и тя не го бе направила. Сигурно е имала възможност. Но е предпочела да се подчини на природата. Може би беше по-добрият

избор. Придаваше ѝ характер.

Слаба фигура под обемистото палто. Черно сако, в тон с полата, кремава широка блуза, под която се очертаваха малки гърди. Материята изглеждаше изкуствена, избеляла от многократно пране. Полата се беше усукала настрани и се бе вдигнала до средата на бедрата. Краката ѝ се очертаваха слаби и стегнати в черните найлонови чорапи. Коленете ѝ бяха опрени едно в друго, но между бедрата ѝ имаше празнина.

– Ще престанеш ли? – попита тя.

– Какво?

– Да гледаш краката ми.

Той премести погледа си върху лицето ѝ.

– Когато някой насочи пистолет към мен, имам право да го разгледам от глава до пети, нали?

– Обичаш ли да го правиш?

– Кое?

– Да гледаш жените.

Той сви рамене.

– Повече, отколкото да гледам други неща, струва ми се.

Пистолетът се приближи.

– Това не е смешно, глупако. Не ми харесва погледът ти.

Той се взря в нея.

– Погледът ми ли?

– Знаеш какво имам предвид.

Ричър поклати глава.

– Не, не знам – отвърна той.

– Като че ли ме сваляш. Противен си, знаеш ли?

Той долови презрението в гласа ѝ и погледна рядката ѝ коса, гримасата, кривия зъб, жилестото ѝ, сухо тяло, облечено в нелепо евтин делови костюм.

– Мислиш, че те свалям?

– Не е ли така? Не ти ли се иска?

Той поклати глава.

– Не и докато има кучета по улицата.

Седяха в нажежено от враждебност мълчание почти двацет минути. След това дойде русолявият с мустаците и се намести на предната седалка. Зад волана седна още един тип, с ключове в ръка. Той изчака, забил очи в огледалото, докато жената му кимна, после включи

двигателя, мина покрай колата на Ричър и се отправи към шосето.

– Мога ли да се обадя по телефона? – попита Ричър. – Или ФБР не вярва в тези неща.

Русолявият гледаше напред през стъклото.

– В някой момент през първите двайсет и четири часа – каза той – ще се постарам да ти осигурим конституционните права.

Жената не отдели дулото от главата му през целия път до Манхатън – около сто километра бързо шофиране през мъглата и тъмнината.

3

Паркираха в боядисан в бяло подземен гараж, пълен с лъскави коли, някъде южно от центъра, и го накараха да слезе. На бетонния под жената се завъртя на пети – пълен кръг, за да огледа мястото. Предпазливост. После посочи черната врата на единствения асансьор, в далечния ъгъл. Там чакаха още двама. Черни костюми, бели ризи, небиещи на очи вратовръзки. Наблюдаваха жената и русолявия през цялото време, докато приближаваха. Лицата им излъчваха почтителното изражение на подчинени. Но и някакво спокойствие и гордост. На *домакини*. Ричър изведнъж осъзна, че жената и русолявият не са агенти от Ню Йорк. Бяха отдругаде, а сега се намираха на чужд терен. Жената беше огледала подземния гараж не само от предпазливост, а защото не знаеше къде е асансьорът.

Бутнаха Ричър в средата на кабината и го заобиколиха. Жената, русолявият, шофьорът и двамата местни агенти. Петима души, пет пистолета. Мъжете застанаха в ъглите, а жената – близо до него, сякаш имаше претенции за собственост: Единият от местните натисна бутон, вратата се затвори и асансьорът потегли.

Изкачва се доста дълго и когато спря, индикаторът показваше двайсет и първи етаж. Вратата се отвори и двамата местни ги поведоха по празния сив коридор. Изтънял сив мокет, сива боя, сива светлина. Беше тихо, сякаш всички, освен най-закоравелите ентузиастични, отдавна се бяха прибрали вкъщи. От двете страни на коридора имаше затворени врати. Шофьорът, който ги беше докарал от Гарисън, спря пред третата и я отвори. Вкараха го в празна стая, може би четири на пет метра, с циментов под и тухлени стени, намазани с гъста сива боя, като корпус на военен кораб. Таванът беше недовършен, ламаринените кожуси на тръбите и кабелите стърчаха навън. На вериги бяха окачени луминесцентни лампи, които обливаха сивото със студения си блясък. В ъгъла имаше един пластмасов градински стол. Това беше единствената мебелировка в стаята.

– Седни – каза жената.

Ричър отиде в срещуположния ъгъл, седна на пода и се облегна между двете стени. Бяха студени, а боята беше хлъзгава. Скръсти ръце на гърдите си, изпъна крака и ги кръстоса. Опря глава на стената под ъгъл четирийсет и пет градуса с раменете, така че да може да гледа

право в хората до вратата. Те излязоха в коридора и затвориха след себе си. Не се чу изщракване на ключалка, но и не беше необходимо, защото от вътрешната страна нямаше дръжка.

Ричър чу отдалечаващите се по коридора стъпки, после остана сам с тишината, нарушавана само от инсталациите на тавана. Стоя така може би пет минути, после пак чу стъпки и вратата се отвори. Надникна някакъв мъж, който се взря в него. *Значи ти си бил.* Лицето му беше на стар човек, голямо, червено, подпухнало от напрежение и високо кръвно налягане, и излъчваше враждебност. Продължи да го гледа три-четири дълги секунди, после се скри, вратата се затръшна и отново настъпи тишина.

Същото се повтори след още пет минути. Стъпки в коридора, физиономия на вратата, същият поглед. *Значи ти си бил.* Този път лицето беше по-слабо и мургаво. По-млад човек. Риза и вратовръзка, без сако. Ричър отвърна на погледа му. Лицето изчезна и вратата се затръшна.

Този път тишината продължи по-дълго – около двацет минути. Появи се трето лице. Стъпки, изщракването на дръжката, отварянето на вратата, погледът. *Значи ти си бил.* Третото лице беше отново на по-възрастен човек, прехвърлил петдесет, умно, с прошарена коса. Носеше очила с дебели стъкла, а зад тях очите му гледаха спокойно. Замислено. Приличаше на човек, който носи отговорност. Може би беше някакъв шеф в Бюрото. Ричър го погледна уморено. Не каза нищо. Онзи също. Просто го изгледа продължително, после се отдръпна и затвори вратата.

Каквото и да ставаше отвън, продължи близо един час. Ричър беше сам в стаята, удобно разположен на пода, и чакаше. След това чакането свърши. По коридора се върна цяла тълпа, като шумно стадо. Ричър почувства вибрирането на стъпките им по пода. Вратата се отвори и в стаята влезе сивокосият с очилата. Единият му крак остана на прага, той се наведе леко напред и каза:

– Време е да поговорим.

Двамата по-млади агенти застанаха зад него като охрана. Ричър изчака секунда, после скочи енергично на крака и пристъпи напред.

– Искам да се обадя по телефона – каза той.

Сивокосият поклати глава.

– Обаждането по-късно. Първо ще говорим, ясно ли е?

Ричър сви рамене. Проблемът с погазването на правата е, че трябва да имаш свидетел. Иначе нямаше смисъл да протестира. Някой трябваше да види какво става. А двамата млади агенти не виждаха нищо. Или може би виждаха самият Мойсей да се спуска от планината и да чете

цялата Конституция, изписана върху каменни плочи. По-късно щяха да се кълнат, че е било точно така.

– Да вървим – подкани го сивокосият.

В коридора попадна сред голяма група хора. Жената беше там, както и русолявият, с мустаците, типът с високото кръвно, по-младият със слабото лице и по риза. Говореха тихо. Беше късно вечерта, но всички изглеждаха възбудени, напрегнати, опиянени от *напредъка*. Ричър познаваше това чувство. Вече не помнеше колко пъти го беше преживял.

Но не бяха единни. Ясно се разграничаваха два екипа, между които трептеше напрежение. Разбра го, когато тръгнаха. Жената крачеше близо до лявото му рамо, русолявият и онзи с високото кръвно крачеха до нея. Това беше единият екип. Вдясно от него беше онзи със слабото лице. Той беше вторият екип, сам, в неизгодна позиция и мрачен заради това. Ричър усещаше ръката му близо до лакътя си, сякаш всеки момент се готвеше да грабне плячката си.

Минаха по коридора, напомнящ вътрешността на боен кораб, и влязоха в друга стая, в която голяма маса заемаше по-голямата част от помещението. Дългите ѝ страни бяха елипсоидни, а късите – прави. Покрай едната дълга страна, с облегалки към вратата, бяха подредени седем пластмасови стола, раздалечени един от друг, обърнати към единствения стол в средата на другата страна.

Ричър спря на прага. Не беше трудно да отгатне кой е неговият стол. Заобиколи масата и седна. Столът беше паянтов, краката му се огънаха под тежестта му, а облегалката се заби в мускулите под плешките му. И тази стая беше с тухлени стени, боядисани в сиво, но тук таванът беше довършен, облицован със звукоизолиращи плоскости, с монтирани върху тях големи, цилиндрични осветителни тела, насочени под ъгъл към него. Масата беше от махагон, покрита с дебел пласт лак. Светлината се отразяваше от лака и го заслепяваше.

Двамата младши агенти застанаха до стената в двата края на масата като охрана. Саката им бяха разкопчани и под тях се виждаха кобурите на пистолетите. Стояха с ръце на кръста и го наблюдаваха. Срещу него се оформяха двата екипа. Седем стола, петима души. Сивокосият седна в средата. Светлината придаваше огледален блясък на стъклата на очилата му. Вдясно от него седна мъжът с високото кръвно налягане, а до него – жената и русолявият. Последният, със слабото лице, седна сам на средния стол в другата половина на масата. Несиметрична инквизиция, почти невидима от блясъка на лампите.

Сивокосият се наклони напред и властно опря ръце върху масата,

за да подчертае авторитета си. И подсъзнателно да раздели фракциите вляво и вдясно.

– Карахме се заради теб – започна той.

– Арестуван ли съм? – попита Ричър.

Онзи поклати глава.

– Не още.

– Значи съм свободен да си вървя?

Сивокосият го погледна над очилата си.

– Предпочитаме да останеш тук, така че цялата работа да върви цивилизовано поне известно време.

– Тогава да действаме цивилизовано – каза Ричър. – Аз съм Джак Ричър. Кои, по дяволите, сте вие?

– Моля?

– Нека да се запознаем. Така правят цивилизованите хора, нали? Първо се представят, после разговарят учтиво за бейзбол, за акции или нещо подобно.

Отново настъпи мълчание. След това онзи кимна.

– Аз съм Алън Диърфийлд – каза той. – Заместник-директор, ФБР, шеф на нюйоркския офис. – След това се обърна надясно, погледна русолявия, който беше последен в редицата, и зачака.

– Специален агент Тони Поултън – представи се русолявият и погледна наляво.

– Специален агент Джулия Ламар – каза жената и погледна наляво.

– Главен агент Нелсън Блейк – каза онзи с високото кръвно. – Тримата сме от Куонтико. Аз съм шеф на отдел „Серийни престъпления“. Специални агенти Ламар и Прултън са ми подчинени. Дойдохме тук, за да поговорим с теб.

След кратка пауза Диърфийлд се обърна на другата страна, към мъжа вляво от него.

– Главен агент Джеймс Козо – представи се онзи. – „Организирана престъпност“, Ню Йорк. Занимавам се с охранителния рекет.

Нова пауза.

– Сега добре ли е? – попита Диърфийлд.

Ричър присви очи от силната светлина. Всички го гледаха. Русолявият Поултън. Жената Ламар, хипертоникът Блейк. И тримата от „Серийни престъпления“ в Куонтико.

Дошли чак оттам само за да говорят с него. И Диърфийлд, шефът на нюйоркския офис. Тежка категория. След това слабият, Козо, от „Организирана престъпност“, който се занимаваше с охранителния рекет.

Ричър ги огледа от ляво на дясно и от дясно на ляво, после пак се взря в Диърфийлд и кимна.

– Добре – рече той, – приятно ми е да се запознаем. Какво ще кажете за „Янките“ през този сезон? Трябва ли да сменят играчи според вас?

Петима души с пет различни изражения на раздразнение. Поултън извърна лице, сякаш му бяха ударили шамар. Ламар изсумтя презрително. Блейк присви устни и се зачерви още повече. Диърфийлд се вторачи в него и въздъхна. Козо погледна косо към Диърфийлд, сякаш го молеше да се намеси.

– Няма да говорим за „Янките“ – обади се Диърфийлд.

– Тогава какво ще кажете за индекса „Дау Джоунс“? Очаквате ли скоро голям борсов срив?

Диърфийлд поклати глава.

– Не се шегувай с мен, Ричър. В момента аз съм най-добрият ти приятел.

– Не е така. Най-добрият ми приятел е Ернесто Миранда – възрази Ричър. – „Миранда срещу щата Аризона“, решение на Върховния съд от шейсет и шеста. Съдът постанови, че правата на Миранда според Петата поправка на Конституцията са били нарушени, тъй като полицаите не го предупредили, че има право да мълчи и да си наеме адвокат.

– Е, и?

– Не можете да разговаряте с мен, докато не ми прочетете правата. След което пак няма да можете да го сторите, защото адвокатът ми не е тук, а и когато дойде, няма да ми позволи да разговарям с вас.

Тримата агенти от „Серийни престъпления“ се усмихнаха широко. Сякаш Ричър се бе заел да им доказва нещо.

– Адвокатът ти е Джоди Джейкъб, нали? – попита Диърфийлд. – Приятелката ти?

– Какво знаете за нея?

– Знаем всичко за приятелката ти – отвърна Диърфийлд, – а и за теб.

– Е, тогава защо искате да говорите с мен?

– Тя работи в „Спенсър Гътман“, нали? – попита Диърфийлд. – Добра репутация като сътрудник. Знаеш ли, че смятат да я направят съдружник?

– Чух за това.

– Може би съвсем скоро.

– Знам – повтори Ричър.

– Познанството ѝ с теб обаче няма да ѝ помогне особено. Ти не си

идеалният съпруг за една делова жена, нали?

– Не съм никакъв съпруг.

Диърфийлд се усмихна.

– Образно казано. „Спенсър Гътман“ са от голяма класа. Подобни неща не са без значение за тях. Това е финансова компания, нали? Голям играч в банковия свят, както е известно. Но без голям опит в наказателното право. Сигурен ли си, че искаш точно тя да ти бъде адвокат? В подобна ситуация?

– В каква?

– Като тази, в която се намираш сега.

– И каква е тя?

– Ернесто Миранда беше малоумен, знаеш ли това? – попита Диърфийлд. – Въздух под налягане. За това проклетият съд беше толкова снизходителен към него. Нуждаеше се от защита, защото беше ненормален тип. Ти малоумен ли си, Ричър? Ненормален ли си?

– Вероятно, след като търпя тая гадост.

– И бездруго правата са за престъпниците. Да не би да искаш да ни кажеш, че си виновен за нещо?

Ричър поклати глава.

– Не казвам нищо. Нямам какво да ви кажа.

– А знаеш ли, че старият Ернесто въпреки всичко лежа в затвора? Хората често забравят този факт. Съдиха го повторно и го осъдиха. Лежа в затвора пет години. А знаеш ли какво му се случи после?

Ричър сви рамене. Не отговори.

– По онова време работех във Финикс – продължи Диърфийлд. – В Аризона. Бях детектив в отдел „Убийства“ на градската полиция. Малко преди да ме вземат в Бюрото. През януари седемдесет и шеста ни извикаха в един бар. На пода лежеше някаква отрепка, а от гърба му стърчеше дръжка на голям нож. Самият Ернесто Миранда, изплескал с кръвта си всичко наоколо. Никой не си беше направил труд да извика лекар. Умря няколко минути след като пристигнахме.

– Е, и?

– Престани да ми губиш времето. Вече пропилях един час, докато накарам колегите да престанат да се карат заради теб. Така. Сега ще отговориш на въпросите ми, а аз ще ти кажа дали ще имаш нужда от адвокат.

– За какво се отнасят тези въпроси?

Диърфийлд се усмихна.

– За какво се отнасят ли? За неща, които трябва да знаем, ето за

какво.

– Какво трябва да знаете?

– Дали представляваш интерес за нас.

– А защо бих могъл да ви бъда интересен?

– Отговори на въпросите ни и ще разберем.

Ричър се замисли. Опря длани на масата.

– Добре – каза след малко. – Какви са въпросите?

– Знаеш за делото „Бруър срещу Милър“, нали? – попита Блейк.

Беше стар, дебел и разплут, но устата му работеше доста бързо.

– Или „Дъкуърт срещу Игън“? – добави Поултън.

Ричър го погледна. Беше на около трийсет и пет, но изглеждаше помлад, от оня, неостаряващия тип. Вечният абсолвент. На оранжевата светлина цветът на костюма му беше ужасен, а мустаците му изглеждаха изкуствени – като залепени с лепило.

– Чувал ли си за „Илиной и Пъркинс“? – попита Ламар.

Ричър ги изгледа продължително.

– Какво, по дяволите, е това? Изпит по право?

– А за „Миник срещу Мисисипи“? – попита Блейк.

Поултън се усмихна.

– „Макнийл и Уисконсин“?

– „Аризона и Фулминант“? – добави Ламар.

– Знаеш ли какви са тези дела? – попита Блейк.

Ричър се замисли за възможна клопка, но не я откри.

– Все решения на Върховния съд – каза той. – След делото „Миранда“. „Бруър“ беше през седемдесет и седма, „Дъкуърт“ през осемдесет и девета, „Пъркинс“ през деветдесета, „Миник“ през деветдесета, „Макнийл“ през деветдесет и първа, „Фулминант“ през деветдесет и първа. Всички те, с малки промени, потвърждават първоначалното решение по делото „Миранда“.

Блейк кимна.

– Много добре.

Ламар се наклони напред. Светлината, която се отразяваше от полираната повърхност на масата, осветяваше лицето ѝ отдолу и му придаваше мъртвешки вид.

– Познаваш Ейми Калан много добре, нали? – попита тя.

– Коя? – учуди се Ричър.

– Добре ме чу, копеле гадно!

Ричър се взря в нея. След това споменът му за една жена на име Ейми Калан се проясни и забави реакцията му, което предизвика

самодоволна усмивка върху мършавото лице на Ламар.

– Но не я харесваше особено, нали? – попита тя.

Последва пауза. Тишината се съгъстяваше.

– Добре. Мой ред е – обади се Козо. – За кого работиш?

Ричър бавно обърна погледа си надясно и го спря върху Козо.

– Не работя за никого – отвърна той.

– *Не започвайте война за територии с нас* – цитира Козо. – „Нас“ е в множествено число. Повече от един човек. Кой стои зад това „нас“, Ричър?

– Няма „нас“.

– Глупости, Ричър. Петросян искаше да сложи ръка на ресторанта, но ти го изпревари. Кой те изпрати?

Ричър не отговори.

– Какво ще кажеш за Каролайн Кук? – обади се Ламар. – Познаваш я, нали?

Ричър отново се обърна бавно. Тя продължаваше да се усмихва.

– И нея не харесваше, нали?

– Калан и Кук – повтори Блейк. – Хайде, Ричър. Разкажи всичко, от начало до край.

Ричър го погледна.

– Какво да разкажа?

Нова пауза.

– Кой те изпрати в онзи ресторант? – попита го Козо. – Кажи ми направо и може би ще мога да ти уредя нещо.

Ричър пак се обърна към него.

– Никой не ме е изпращал никъде.

Козо поклати глава.

– Глупости, Ричър. Живееш в къща за половин милион долара, на реката, в Гарисън, и караш чисто нова кола за четирийсет и пет хиляди. Според данъчните през последните три години не си спечелил нито цент. Освен това, когато някой пожела най-добрите момчета на Петросян да попаднат в болницата, изпратиха теб. Като съберем всичко това, излиза, че работиш за някого, и искам да знам кой е той.

– Не работя за никого – повтори Ричър.

– Ти си единак, така ли? – попита Блейк. – Това ли искаш да ни кажеш?

Ричър кимна.

– Мисля, че да.

Обърна се. Блейк се усмихваше доволно.

– Така си и мислех – заяви той. – Кога напусна армията?

Ричър сви рамене.

– Преди около три години.

– Колко време беше там?

– През целия си живот. Син на офицер, после и аз станах такъв.

– Военен полицай, нали?

– Да.

– С няколко повишения.

– Бях майор.

– Ордени?

– Няколко.

– „Сребърна звезда“?

– Една.

– Първокласно досие, нали?

Ричър не отговори.

– Недей да скромничиш – подкани го Блейк. – Разкажи ни.

– Да, досието ми е добро.

– Тогава защо напусна?

– Това си е моя работа.

– Искаш да скриеш нещо ли?

– Няма да разберете.

Блейк се усмихна.

– Значи три години. Какво прави през това време?

Ричър сви рамене.

– Нищо. Забавлявах се.

– Работа?

– От време на време.

– Лентяйстваш значи.

– Предполагам.

– С какви пари?

– Спестявания.

– Свършил си ги преди три месеца. Проверихме в банката ти.

– Е, спестяванията понякога свършват, нали?

– Значи в момента си на издръжка на мис Джейкъб. Твоята приятелка, която освен това ти е и адвокат. Как се чувстваш в това положение?

Ричър се взря в протритата брачна халка на Блейк, впита в дебелия му розов пръст.

– Не по-зле от жена ти, която е на твоя издръжка, предполагам –

отговори той.

Блейк изсумтя.

– Значи напусна армията и оттогава не си правил почти нищо?

– Да.

– Бил си предимно сам.

– Да.

– Доволен ли си от това?

– Ами да.

– Защото си единак.

– Глупости! Работи за някого! – намеси се Козо.

– Човекът казва, че е единак, по дяволите! – изръмжа Блейк.

Главата на Дийрфийлд се въртеше наляво-надясно, сякаш наблюдаваше игра на тенис. Отразената светлина блестеше в очилата му. Той вдигна ръце, за да въдвори ред, и погледна Ричър.

– Разкажи ми за Ейми Калан и Каролайн Кук – предложи той.

– Какво има за разказване? – попита Ричър.

– Познаваше ги, нали?

– Разбира се. Отдавна. В армията.

– Тогави ни разкажи за тях.

– Калан беше ниска и мургава, а Кук беше висока и руса. Калан беше сержант, а Кук – лейтенант. Калан беше в снабдяването, а Кук – във военното планиране.

– Къде?

– Калан първо беше във Форт Уайд, до Чикаго, Кук беше в Главната квартира на НАТО, в Белгия.

– Спал ли си с някоя от тях? – попита Ламар.

Ричър се обърна и я изгледа.

– Що за въпрос е това?

– Съвсем ясен.

– Не, не съм.

– И двете бяха хубави, нали?

Ричър кимна.

– По-хубави от теб, в това няма никакво съмнение.

Ламар извърна лице и млъкна. Лицето на Блейк стана тъмночервено.

– Двете познаваха ли се помежду си? – намеси се той.

– Съмнявам се. В армията има един милион души. Двете служеха на шест хиляди и четиристотин километра една от друга, и то по различно време.

– Значи не си имал сексуална връзка с никоя от тях.

– Не, не съм.

– А опитвал ли си? С която и да е от двете?

– Не, не съм.

– Защо? Страхувал си се да не ти откажат?

Ричър поклати глава.

– И в двата случая бях с друга жена, ако държите да знаете, а на мен една обикновено ми стига.

– Съжаляваш ли, че не си спал с тях?

Ричър се усмихна.

– Сещам се и за по-лоши неща.

– Те биха ли се съгласили?

– Може би да, може би не.

– Ти как мислиш?

– Някога бил ли си в армията?

Блейк поклати глава.

– Тогава не си наясно – каза Ричър. – Повечето военни са готови да се чука с всичко, което мърда.

– Значи не смяташ, че биха ти отказали.

Ричър гледаше втренчено Блейк.

– Не. Не мисля, че това би било сериозен повод за тревога.

Последва дълга пауза.

– Одобряваш ли присъствието на жени в армията? – попита Диърфийлд.

Ричър премести погледа си към него.

– Какво?

– Отговори на въпроса, Ричър! Одобряваш ли присъствието на жени в армията?

– Какво против бих могъл да имам?

– Смяташ ли, че от тях стават добри войници?

– Глупав въпрос – отвърна Ричър. – Вече знаеш, че стават.

– Така ли?

– Бил си във Виетнам, нали?

– Бил ли съм?

– Разбира се – каза Ричър. – Детектив в отдел „Убийства“ в Аризона през седемдесет и шеста, нали? Скоро след това попадаш в Бюрото. По онова време малко от онези, които клинчеха, можеха да направят такъв фокус. Значи си минал по реда си, може би през седемдесета или седемдесет и първа. Със зрение като твоето не си бил пилот. Очилата са те

изпратили в пехотата, а в този случай цяла година са те ритали по задника из джунглата. Една трета от ритниците си получил от жени. Добри снайперистки са, нали? Чувал съм, че са много всеотдайни.

Диърфийлд кимна.

– Значи харесваш жените бойци?

Ричър сви рамене.

– Ако ти трябват бойци, жените могат да се справят не по-зле от всички останали. На Източния фронт през Втората световна война жените са се представили много добре.

Бил ли си в Израел? Жените и там са на фронтовата линия и, честно казано, не бих изпратил срещу тях американски части, освен ако не е абсолютно наложително.

– Значи нямаш възражения?

– Лично не.

– Имаш ли нещо не лично?

– Може би от военна гледна точка – каза Ричър. – Изследвания от Израел показват, че е десет пъти по-вероятно един пехотинец да спре, за да помогне на ранен войник, ако той е жена. Това бави нападението. Налага се специално обучение.

– Не мислиш ли, че хората трябва да си помагат? – попита Ламар.

– Разбира се, че трябва – отвърна Ричър. – Само че не и когато има друга, по-важна цел.

– Значи, ако напредваме заедно и ме ранят, ще ме отминеш?

Ричър се усмихна.

– Ако си ти, без дори да се замисля.

– Как се запозна с Ейми Калан? – попита Диърфийлд.

– Сигурен съм, че вече знаеш.

– Разкажи ми въпреки това. За протокола.

– Има ли протокол?

– Разбира се, че има.

– Без да ми прочетете правата?

– В протокола ще пише, че правата ти са защитени, щом го кажа аз.

Ричър млъкна.

– Разкажи ми за Ейми Калан – подкани го Диърфийлд.

– Дойде при мен заради проблем, който имаше в частта си – каза Ричър.

– Какъв проблем?

– Сексуален тормоз.

– Ти прояви ли разбиране?

– Да.

– Защо?

– Защото мен никога не са ме тормозили заради пола ми. Не разбирах защо трябва да тормозят нея.

– И какво направи?

– Арестувах офицера, когото тя обвиняваше.

– А след това?

– Нищо. Бях полицаи, а не прокурор. По-нататък не беше моя работа.

– И какво стана?

– Офицерът спечели делото. Ейми Калан напусна армията.

– Независимо от това обаче кариерата на офицера отиде по дяволите.

Ричър кимна.

– Да.

– И ти как се почувства?

Ричър сви рамене.

– Мисля, че бях объркан. Доколкото знам, беше свестен тип. Появиха обаче на Калан, не на него. Според мен беше виновен. И затова май бях доволен, че го махнаха. В идеалния случай обаче не би трябвало да е така. След като е оправдан от съда, не би трябвало кариерата му да пострада.

– Значи му съчувстваше?

– Не. Съчувствах на Калан. И съжалявах за армията. Беше голяма гадост. Кариерата на двама души беше съсипана, а трябваше да бъде само един.

– Ами Каролайн Кук?

– С Кук беше друго.

– В какъв смисъл?

– Друго място, друго време. Отвъд океана. Тя спеше с някакъв полковник. В продължение на година. Мислех, че го прави по свое желание. Нарече го „тормоз“ по-късно, когато ѝ отказаха повишение.

– Каква е разликата?

– Нямахме логика. Полковникът я чукаше, защото тя му позволяваше, а не я повиши, защото тя не се справяше с работата си както трябва. Между двете неща нямаше връзка.

– Може би е смятала секса с него за вид сделка.

– Тогава става дума за договорни отношения. Като проститутка, на която не са платили. Това обаче не е сексуален тормоз.

– Значи не направи нищо?

Ричър поклати глава.

– Напротив. Арестувах полковника, защото беше нарушил правилата. Сексът между военнослужещи с различен ранг на практика беше забранен.

– И?

– Уволниха го дисциплинарно, жена му го заряза и той се самоуби.

А Кук напусна.

– А с теб какво стана?

– Напуснах Главната квартира на НАТО.

– Защо? Разстроен ли беше?

– Не. Бях нужен на друго място.

– Нужен ли? Защо точно ти?

– Защото бях добър следовател. В Белгия си губех времето. Там не се случваше почти нищо.

– След това имал ли си много случаи на сексуален тормоз?

– Естествено. Превърна се в голям проблем.

– Кое? Фактът, че кариерата на голям брой свестни мъже се провали? – попита Ламар.

Ричър се обърна към нея.

– Имаше и такива. Превърна се в лов на вещици. Според мен повечето случаи бяха истински, но пострадаха и невинни хора. Много нормални взаимоотношения също излязоха на показ. Правилата изведнъж се промениха. Някои от невинните жертви бяха мъже. Имаше обаче и жени.

– Истински хаос, а? – намеси се Блейк. – И всичко започна заради противни женички като Калан и Кук, нали?

Ричър не каза нищо. Козо барабанеше с пръсти по масата.

– Искам да се върнем към историята с Петросян – каза той.

Ричър го погледна.

– Няма история с Петросян. Не съм чувал за човек на име Петросян.

Диърфийлд се прозя и погледна часовника си. Вдигна очилата на челото си и разтри очите си.

– Минава полунощ, знаеш ли това?

– Добре ли се отнесе с Калан и Кук? – попита Блейк.

Ричър премигна през ослепителната светлина към Козо, после пак погледна Блейк. Ярката жълта светлина от тавана се отразяваше от червеникавия махагон на масата и придаваше ален оттенък на

подпухналото му лице.

– Да, отнесох се добре с тях.

– Виждал ли си ги пак, след като предаде делата им на прокурора?

– Веднъж или два пъти, струва ми се. Случайно.

– Имаха ли ти доверие?

Ричър сви рамене.

– Мисля, че да. Работата ми беше да ги накарам да ми вярват. Трябваше да ги разпитвам за множество интимни подробности.

– С много жени ли ти се е налагало да правиш това?

– Имаше стотици случаи. През мен са минали двайсетина. След това създадох специален отдел.

– Кажете ни името на някоя друга жена, с чийто случай си се занимавал.

Ричър затърси в паметта си, сред безбройните кабинети в топли и студени страни, с малки и големи бюра, със слънце зад прозорците, с облаци зад прозорците, множеството огорчени и гневни жени, разказващи с пресекаващ глас за това как са били предадени.

– Рита Симека – отговори той. – Изборът ми е случаен.

Блейк замълча, а Ламар се наведе към куфарчето си и извади оттам дебела папка. Сложи я на масата и я плъзна към Блейк. Той я отвори, прехвърли страниците и проследи с пръст дълъг списък. Кимна.

– Добре – каза той. – Какво стана с мис Симека?

– Беше лейтенант Симека – отговори Ричър. – Във Форт Браг, Джорджия. Момчетата твърдяха, че било задявка, а тя го нарече групово изнасилване.

– Какъв беше резултатът?

– Тя спечели делото. Трина души лежах в военния затвор и бяха уволнени дисциплинарно.

– А какво стана с лейтенант Симека?

Ричър сви рамене.

– В началото беше доволна. Чувстваше се отмъстена. После реши, че не е възможно да остане на служба, и напусна.

– Къде е сега?

– Нямам представа.

– Да допуснем, че я видиш някъде. Примерно попадаш в някой град и я виждаш в магазин или в ресторант. Тя какво би направила?

– Не знам. Вероятно ще ми каже „здрасти“. Може да поговорим, да изпием по чашка.

– Ще й бъде ли приятно, че те вижда?

– Мисля, че да.

– Защото те помни като свестен тип?

Ричър кимна.

– Това са сериозни прекеждия. Не толкова самата случка, колкото разследванията и процедурите след това. Затова следователят трябва да създаде контакт. Трябва да бъде приятел и помощник.

– Значи жертвата ти става приятел?

– Ако го направиш както трябва, да.

– Какво ще стане, ако почукаш на вратата на лейтенант Симека?

– Не знам къде живее.

– Ако знаеше. Ще те покани ли да влезеш?

– Не знам.

– Ще те познае ли?

– Сигурно.

– И ще те помни като приятел?

– Предполагам.

– Значи, ако почукаш на вратата ѝ, тя ще те покани, нали? Ще отвори вратата, ще види стария приятел, ще те покани да влезеш и ще ти предложи кафе или нещо друго. Ще поприказвате, ще си спомните миналото.

– Може би – каза Ричър. – Вероятно.

Блейк кимна и млъкна. Ламар сложи ръка на лакътя му и се наведе към него, за да прошепне нещо на свой ред. Той кимна и се наклони към Диърфийлд също за да му прошепне нещо. Диърфийлд погледна към Козо. След това тримата агенти от Куонтико се облегнаха назад, едва доловим жест, който обаче достатъчно красноречиво казваше: *Добре, това ни интересува*. Козо погледна тревожно Диърфийлд. Диърфийлд се наведе и се втренчи в Ричър през очилата си.

– Положението е много объркано – каза той.

Ричър не отговори. Седеше и чакаше.

– Какво точно стана в ресторанта?

– Нищо – отвърна Ричър.

Диърфийлд поклати глава.

– Беше под наблюдение. Хората ми те следят от една седмица. Специални агенти Ламар и Поултън се присъединиха към екипа тази вечер. Видели са всичко със собствените си очи.

Ричър го изгледа.

– Следите ме от седмица?

Диърфийлд кимна.

– От осем дни, ако трябва да съм точен.

– Защо?

– Ще стигнем и до това.

Ламар се раздвижи и пак посегна към куфарчето си. Извади друга папка, отвори я и измъкна от нея няколко листа. Четири-пет, зашипани с метална щипка. Бяха гъсто изписани. Усмихна се ледено на Ричър, обърна ги и ги плъзна по масата към него. Те прошумоляха от рязкото движение и спряха точно пред него. Ричър видя, че е споменат като *обекта*. Прочете списък с всички посетени от него места, както и описание на всичко, което беше правил през последните осем дни. До последната секунда. До последната подробност. Ричър вдигна очи към усмихнатата физиономия на Ламар и кимна.

– Явно опашките на ФБР са много добри. Изобщо не съм ги забелязал.

Последва мълчание.

– Та какво стана в ресторанта? – попита Диърфийлд след малко.

Ричър се замисли. *Честността е най-добрата политика*, каза си. Прецени. Преглътна. После кимна на агентите.

– Мисля, че юристите биха го нарекли „несвършена необходимост“. Извърших дребно престъпление, за да предотвратя по-голямо.

– Сам ли действаше? – попита Козо.

Ричър кимна.

– Да.

– Тогава какво означава онова „не започвайте война за територии с нас“?

– Исках да изглеждам убедителен. Исках Петросян да ме вземе на сериозно, който и да е той. Да си мисли, че си има работа с друга организация.

Диърфийлд се пресегна и взе листата с резултатите от наблюдението. Прегледа ги.

– Тук не са отразени никакви контакти, освен с мис Джоди Джейкъб. Тя определено не се занимава с охранителен рекет. Какво показва телефонният дневник?

– Послушвали сте телефона ми? – попита Ричър.

Диърфийлд кимна.

– Претърсихме и боклука ти.

– Телефонният дневник е чист – обади се Поултън. – Не е говорил с никого, освен с мис Джоди Джейкъб. Води затворен живот.

– Така ли, Ричър? – попита Диърфийлд. – Затворен живот ли

водиш?

– Обикновено да – отговори Ричър.

– Значи си действал сам – продължи Диърфийлд. – Като съвестен гражданин. Никакви контакти с гангстери, никакви инструкции по телефона.

Обърна се към Козо и го погледна въпросително.

– Удовлетворява ли те това, Джеймс?

Козо сви рамене и кимна.

– Нямам избор, струва ми се.

– Съвестен гражданин, а, Ричър? – изви въпросително глас Диърфийлд.

Ричър кимна мълчаливо.

– Можеш ли да го докажеш?

Ричър сви рамене.

– Можех да им взема pistolетите. Ако работех за някого, щях да го направя. Но не ги взех.

– Така е. Хвърли ги в контейнера за боклук.

– Преди това ги обезвредих.

– С прахоляк в механизмите. Защо го направи?

– За да не може някой да ги намери и да ги използва.

Диърфийлд кимна.

– Съвестен гражданин. Видял си несправедливост и си поискал да я отстраниш.

– Да.

– Все някой трябва да го направи, нали?

– Да.

– Не обичаш несправедливостите, а?

– Така е.

– И можеш да направиш разлика между добро и зло?

– Надявам се.

– Не ти е нужна намесата на съответните власти, защото можеш сам да вземаш решения.

– Обикновено.

– Уверен си в моралния си кодекс.

– Да.

Диърфийлд замълча и се вгледа в него през отблясъка на светлината.

– Тогава защо открадна парите? – попита той след миг.

Ричър сви рамене.

– Бойна плячка. Трофей.

Диърфийлд кимна.

– И това е от кодекса, нали?

– Сигурно.

– Играеш по свои собствени правила, нали?

– Обикновено да.

– Никога не би ограбил възрастна жена, но няма проблем да прибереш парите на двама биячи.

– Да.

– Когато прекратят границата на това, което според теб е допустимо, трябва да си получат заслуженото, нали?

– Да.

– Твой личен кодекс.

Ричър отново вдигна рамене и замълча. Тишината натежа.

– Знаеш ли нещо за психологическите профили на престъпниците? – попита внезапно Диърфийлд.

– Само каквото съм чел във вестниците.

– Това е наука – обясни Блейк. – В Куонтико се занимаваме с това от години. Специален агент Ламар в момента е нашият водещ експерт. Специален агент Поултън е неин помощник.

– Правим оглед на местопрестъплението – обади се Ламар. – Откриваме съответните психологически показатели и разработваме личностните характеристики на евентуалния извършител на престъплението.

– Изучаваме жертвите – добави Поултън. – Опитваме се да открием спрямо кого биха били особено уязвими.

– Какви престъпления? – попита Ричър. – Какви местопрестъпления?

– Мръсно копеле! – просъска Ламар.

– Ейми Калан и Каролайн Кук – каза Блейк. – И двете бяха убити.

Ричър се втренчи в него.

– Калан умря първа – продължи Блейк. – Много характерен почерк, но едно убийство си е едно убийство. След това умря Кук. Същият почерк. И станаха серийни убийства.

– Потърсихме връзка между жертвите – обясни Поултън. – Не беше трудно да я открием. И двете са жертви на сексуален тормоз в армията, вследствие на което са напуснали.

– Невероятна организираност при извършване на престъплението – продължи Ламар, – което говори за военна педантичност. Специфичен почерк. Никакви следи. Никакви улики. Ясно е, че извършителят е

много прецизен човек, запознат с процедурите на разследването. Възможно е самият той да е добър следовател.

– И в двете жилища няма следи от взлом – каза Поултън. – И в двата случая убиецът е бил допуснат да влезе от самите жертви.

– Значи и двете са го познавали – допълни Блейк.

– И са му имали доверие – обади се Поултън.

– Като на приятел, дошъл на гости – добави Ламар.

Всички млъкнаха за момент.

– Да, това е бил той. Приятел, дошъл на гости – каза Блейк. – Човек, с когото са се чувствали свързани.

– Приятел на гости – допълни Поултън. – Звъни на вратата, те отваят и казват „Здрасти, радвам се, че те виждам“.

– И влиза – каза Ламар. – Просто така. – Тя замълча за момент, после продължи: – И в двата случая разследвахме престъплението от психологическа гледна точка. Защо тези две жени са ядосали някого до такава степен, че да посегне на живота им? Започнахме да търсим човек от армията, със сметки за уреждане. Може би човек, вбесен от мисълта, че някакви противни женици са унищожили кариерата на свестни войници, а след това са напуснали? Лекомислени жени, докарали добри мъже до самоубийство?

– Някой, който ясно може да разграничи доброто от злото – каза Поултън. – Някой, който достатъчно сериозно разчита на собствения си морален кодекс, за да се заеме да отстрани такава несправедливост сам. Някой, готов да действа, без да му се бъркат компетентните власти.

– Някой, когото и двете са познавали толкова добре, че са го пунали да влезе, без да задават въпроси, както се постъпва при посещение на стар приятел – допълни Блейк.

– Решителен човек – добави Ламар. – Някой достатъчно добре организиран, че да купи, без да му мисли много, машинка за етикети и туба лепило, защото се налага да се справи с дребен, неочаквано възникнал проблем.

Настъпи мълчание.

– Прегледахме военните им досиета – продължи тя. – Прав си. Двете не са се познавали. Имали са много малко общи познати. Много малко. Ти си един от тях.

– Искаш ли да узнаеш един интересен факт? – попита Блейк. – Някога серийните убийци са предпочитали да се возят с фолксваген костенурка. Почти всички. Удивително. След това са минали на микробуси. После на джипове. Четири по четири, като твоя. Дяволски показателно

е.

Ламар се наклони и взе листата, които бе сложила пред Диърфийлд. Чукна с пръст върху тях.

– Най-често живеят сами – каза тя. – Контактуват най-много с един човек. Живеят за чужда сметка, обикновено за сметка на роднина или приятел, много често жена. Почти не правят нормалните неща. Не говорят много по телефона, тихи и потайни са.

– Познават добре правните проблеми – добави Поултън. – Знаят какво ли не. Като например куп стари дела, чрез които се дефинират правата им.

Отново настъпи мълчание.

– Изготвянето на психологически профили на престъпници – наме-си се Блейк – е точна наука. В повечето щати те се смятат за достатъчно основание за арест.

– Тези профили никога не лъжат – отбеляза Ламар, облегна се назад и доволната ѝ усмивка разкри кривите ѝ зъби.

– Е? – попита Ричър.

– Значи някой е убил двете жени.

– И?

Диърфийлд наклони глава надясно, към Блейк, Ламар и Поултън.

– И тези агенти смятат, че този някой е точно като теб.

– Е?

– Затова ти зададохме всички тези въпроси.

– И?

– И, мисля, че са напълно прави. Бил е човек, точно като теб. Може дори да си бил *ти*.

4

– Не, не съм бил аз – заяви Ричър.

Блейк се усмихна.

– Всички така казват.

Ричър се вторачи в него.

– Говориш тъпотии, Блейк. Имате две жертви, това е всичко. Останалото вероятно е съвпадение. В армията има стотици жени, жертви на сексуален тормоз, ако не и хиляди. Защо решихте, че тъкмо това е причината?

Блейк мълчеше.

– И защо да е човек като мен? – продължи Ричър. – Това също е само предположение. Всъщност дивотията с психологическите профили не е нищо повече, нали? Казвате, че го е направил човек като мен, защото така смятате. Нямаме никакви улики.

– Няма улики – съгласи се Блейк.

– Извършителят не е оставил никакви следи – намеси се Ламар. – Това също е важно. Убиецът е умен човек, така че търсим умен човек. Ще кажеш ли, че не си умен, Ричър?

Той я изгледа.

– Има хиляди, не по-глупави от мен.

– Не хиляди, а милиони, нахакано копеле! – просъска тя. – Само че ние стеснихме кръга. Умен човек, самотник, военен, познавал и двете жертви, необясними действия, брутален тип, склонен към саморазправа. По този начин милионите бяха сведени до хиляди, стотици, десетки, а може би накрая оставаш само ти.

– Аз ли? – учуди се Ричър. – Да не си се побъркала? – Обърна се към Диърфийлд, който седеше мълчаливо, и го попита: – И ти ли смяташ, че съм бил аз?

Диърфийлд сви рамене.

– Ако не си ти, бил е човек, който ужасно прилича на теб. Знам със сигурност, че ти изпрати онези двамата в болница. Загазил си сериозно дори само заради това. Не съм запознат с другото, но Бюрото вярва на експертите си. Затова им плащаме в края на краищата.

– Те грешат – възрази Ричър.

– Можеш ли да го докажеш?

Ричър го изгледа.

– Трябва ли? Какво стана с „невинен до доказване на противното“?
Диърфийлд се подсмихна.

– Нека се придържаме към реалния свят, става ли?

Млъкнаха.

– Дати – каза Ричър. – Дайте ми дати и места.

Онези мълчаха. Диърфийлд гледаше безизразно пред себе си.

– Калан умря преди седем седмици – каза Блейк накрая. – А Кук преди четири.

Ричър запрехвърля събитията в паметта си. Преди четири седмици беше започнала есента, преди седем беше края на лятото. В края на лятото не беше правил абсолютно нищо. Беше работил в двора. Занемарената в продължение на три месеца растителност го бе принудила всеки ден да излиза от къщата с коси, мотики и други непривични за ръцете му инструменти. С дни не беше виждал никого, дори Джоди. Тя беше заета с някакви съдебни дела. Една седмица тя беше в Лондон. Той не помнеше със сигурност точно коя. Беше прекарал времето сам, погълнат от задачата да отблъсне настъплението на природата, сантиметър по сантиметър.

В началото на есента беше насочил усилията си към вътрешността на къщата. Имаше доста неща за вършене. Справил се беше съвсем сам. Джоди беше останала в града, за да си проправя път нагоре по хлъзгавата стълба на служебната йерархия. Рядко прекарваха по няколко нощи заедно, но нищо повече. Не бяха пътували, за да има билети, резервации за хотел или печати в паспорта. Никакво алиби. Погледна седемте агенти, седнали срещу него.

– Сега вече искам адвоката си – каза той.

Двамата местни агенти го отведоха в първата стая. Статутът му се беше променил. Този път останаха вътре, при него, от двете страни на затворената врата. Ричър седна на пластмасовия стол и престана да им обръща внимание. Слушаше безспирното шумолене на оголената вентилация и чакаше, без да мисли за нищо.

Остана така близо два часа. Двамата пазачи чакаха търпеливо до вратата, без да го гледат, говорят или да помръднат. Той седеше на стола, вперил поглед в тавана. Имаше две вентилационни системи – едната вкарваше свеж въздух, а другата отвеждаше навън застоялия. Конструкцията беше ясна. Проследи с поглед тръбите и си представи големи, лениви вентилатори на покрива, които се въртят в противоположни

посоки и карат сградата да диша като жива. Представи си как дъхът му се понася към нощното небе на Манхатън и към океана, как молекулите се смесват с атмосферата и вятърът ги отнася надалеч. За два часа можеха да се отдалечат на повече от трийсет километра от брега. Или четирийсет. Дори петдесет. В зависимост от условията. Не помнеше дали нощта беше ветровита. Май че не. Спомни си мъглата. Ако имаше вятър, нямаше да има мъгла. Значи нямаше вятър и застоялият въздух бе надвиснал неподвижно някъде горе над ленивите вентилатори на покрива.

След това в коридора се чуха гласове, вратата се отвори, пазачите излязоха и влезе Джоди. На фона на сивите стени тя беше ослепителна. Носеше бледорозова рокля и вълнено палто в малко по-тъмен нюанс. Косата ѝ все още беше изсветляла от лятното слънце. Очите ѝ бяха яркосини. Кожата ѝ бе с цвят на мед. Посред нощ тя изглеждаше свежа като утрото.

– Здравей, Ричър – каза тя.

Той само ѝ кимна. Тревогата беше изписана на лицето ѝ. Джоди се приближи, наведе се и го целуна по устните. Ухаеше на цветя.

– Говори ли с тях? – попита я той.

– Няма да мога да се справя с това – отвърна Джоди. – Разбирам от финансово право. Но от наказателно право нямам никакво понятие.

Стоеше пред него, висока и стройна, с леко наклонена настрани глава, отпуснала цялата си тежест на единия крак. Всеки път, когато я видеше, му се струваше по-красива отпреди. Той се изправи и бавно се разкърши.

– Няма с какво да се справяш – каза той най-сетне.

Джоди поклати глава.

– Има, и то е много сериозно.

– Не съм убивал никакви жени.

Тя го погледна.

– Разбира се, че не си. Знам го. Те също го знаят, защото иначе отдавна щяха да са оковали ръцете ти в белезници, а краката ти във вериги и да са те откарали в Куонтико, вместо да се занимават с теб тук. Вероятно си тук заради другото. Видели са те. Изпратил си двама души в болницата пред очите им.

– Не е заради това. Започнали са твърде рано. Всичко е било подготвено дълго преди да подредя ония двамата. Не се занимавам с рекет, а Козо се интересува само от това – организирана престъпност.

Джоди кимна.

– Козо е доволен. Може би дори и повече от доволен. Двама от неговите биячи временно са отстранени от улицата, при това без никакво усилие от негова страна. Това обаче се превръща в Параграф 22, не виждаш ли? За да убедиш Козо, трябваше да се представиш като самотен отмъстител, а това на свой ред те вкарва директно в профила от Куонтико. Истината е, че каквато и да е причината да те доведат тук, ти започваш да ги объркваш.

– Психологическият профил е дивотия.

– Те не мислят така.

– Няма как да не е дивотия, след като ги доведе при мен.

Джоди поклати глава.

– Не ги доведе при теб, а при някой като теб.

– Както и да е. Просто трябва да си тръгнеш оттук.

– Не можеш. Загазил си сериозно. Независимо от всичко друго, *видели са те* да пребиваш онези двамата, Ричър. Това са агенти на ФБР по време на служба, за бога!

– Онези двамата си го заслужаваха.

– Защо?

– Защото искаха да изнудят някого несправедливо.

– Виждаш ли? С това само потвърждаваш тезата им. Любител на саморазправата, със собствен морален кодекс.

Ричър сви рамене и погледна встрани.

– Аз не съм подходяща за такава защита – повтори Джоди. – Не се занимавам с наказателни дела. Имаш нужда от по-добър адвокат.

– Не ми е нужен *никакъв* адвокат.

– Ричър, нужен ти е адвокат. Няма никакво съмнение. Загазил си сериозно. Имаш работа с ФБР, за бога!

Той се замисли.

– Трябва да погледнеш на това сериозно – настоя Джоди.

– Не мога – отвърна той. – Абсурдно е. Не съм убивал никого.

– Само че отговаряш на профила им. А сега ще е трудно да докажеш, че грешат. Винаги е по-трудно да доказваш отрицателно твърдение. Значи ти трябва подходящ адвокат, това е.

– Казаха, че ще навредя на кариерата ти. Не съм бил идеалният съпруг за делова жена.

– Е, това вече е пълна глупост. Дори и да беше вярно, за мен нямаше да има значение. Не те карам да наемеш друг адвокат заради мен. Трябва да го направиш заради себе си.

– Не искам *никакъв* адвокат.

– Тогава защо ме извика?

Ричър се усмихна.

– Мислех си, че ще ме разведриш.

Тя пристъпи към него, надигна се на пръсти и го целуна.

– Обичам те, Ричър – каза тя. – Знаеш го, нали? Но имаш нужда от по-добър адвокат. Аз дори не разбирам за какво става дума.

Двамата замълчаха. Чуваха само шума на вентилацията над главите си, свистенето на въздуха в металните тръби, безмълвието на отминаващите мигове. Ричър се заслуша.

– Дадох ми копие от доклада за наблюдението над теб – обади се Джоди след малко.

Той кимна.

– Очаквах го.

– Защо?

– Защото така ме елиминират от кръга на разследваните.

– Как така?

– Защото тук не става дума за две жени.

– Така ли?

– Да. Става дума за *три* жени. Няма как да е друго.

– Защо?

– Защото този, който ги убива, действа по график. Даваш ли си сметка за това? Прави го през три седмици. Преди седем седмици, преди четири седмици, значи третото убийство вече е извършено, миналата седмица. Следили са ме, за да ме извадят от кръга на заподозрените.

– А защо тогава те прибраха? След като са те елиминирали?

– Не знам – отговори той.

– Може би графикът е отишъл по дяволите. Може да е спрял след втората жертва.

– Никой не спира на две. След като е извършил повече от едно убийство, ще извърши повече и от две.

– А може да се е разболял и временно да е спрял. До следващия път ще минат месеци.

Ричър мълчеше.

– Може да са го арестували за нещо друго – продължи тя. – Такива неща се случват понякога. Заради нещо съвсем различно. Вкарват го в затвора примерно за десет години и никой никога няма да узнае, че е бил той. Трябва ти добър адвокат, Ричър. По-добър от мен. Няма да е никак лесно.

– Трябваше да ме разведриш, нали?

– Не. Трябваше да ти дам добър съвет.

За първи път я погледна неуверено.

– Има и още нещо – продължи Джоди. – Онези двамата. Независимо от всичко останало ще си имаш проблеми заради тях.

– Би трябвало да ми благодарят за това.

– Не става така.

Ричър мълчеше.

– Това не е армията, Ричър – продължи тя. – Не можеш да закараш някого на паркинга и да набиеш с юмруци разум в главата му. Тук е Ню Йорк. Имаш работа с цивилни хора. Смятат, че си извършил нещо лошо и не можеш просто да се преструваш, че няма нищо такова.

– Не съм направил нищо лошо.

– Грешиш, Ричър. Ти изпрати в болницата двама души. *Направил си го пред очите им.* Онези са бандити, няма съмнение, но тук си има правила. И ти си ги нарушил.

В коридора се чуха стъпки, шумни, тежки и забързани. Най-вероятно на трима мъже. Вратата се отвори. Влезе Диърфийлд. Двамата пазачи бяха по петите му. Той заговори на Джоди, без да обръща внимание на Ричър:

– Разговорът с клиента ви приключи, мис Джейкъб.

Тръгнаха към стаята с голямата маса. Най-отпред крачеше Диърфийлд, двамата местни агенти подпряха Ричър от двете страни, а Джоди ги последва. Влязоха в стаята и Джоди премигна от силната светлина. До стола на Ричър беше сложен още един. Диърфийлд мълчаливо посочи натам. Седнаха. Ричър стисна ръката на приятелката си под прикритието на махагоновия плот на масата.

Двамата пазачи заеха поста си край стената. Агентите се подредиха както преди – Поултън, Ламар, Блейк, Диърфийлд и Козо, седнал сам, през два стола. Сега на масата беше поставен плосък касетофон. Диърфийлд протегна ръка и натисна бутона за запис. Обяви датата, часа и мястото. После изреди имената на деветимата присъстващи и сложи ръце на масата.

– Алън Диърфийлд разговаря със заподозрения Джек Ричър – продължи той. – Арестуван сте по следните две обвинения...

Замълча за момент.

– Първо, за нападение и грабеж, при утежняващи вината обстоятелства, над две лица, чиято самоличност на този етап не е категорично установена. – Джеймс Козо се наклони напред. – Второ, за подпомагане и съдействие на престъпна организация, занимаваща се с изнудване. –

Диърфийлд се усмихна и продължи: – Не сте длъжен да казвате каквото и да било. Ако кажете нещо, то ще бъде записано и може да бъде използвано срещу вас в съда. Имате право на адвокатска защита. Ако не разполагате със средства, за да си го позволите, ще ви бъде осигурен служебен адвокат от щата Ню Йорк.

Протегна ръка и спря касетофона.

– Е, направих ли го както трябва? Имайки предвид какъв специалист си по делото „Миранда“.

Ричър мълчеше. Диърфийлд се усмихна пак и натисна бутон за запис.

– Разбирате ли правата си? – попита той.

– Да – отговори Ричър.

– Имате ли какво да кажете на този етап?

– Не.

– Потвърждавате ли?

– Да – каза Ричър.

Диърфийлд кимна.

– Записано е.

Пак изключи касетофона.

– Искам изслушване в съда за освобождаване под гаранция – каза Джоди.

Диърфийлд поклати глава.

– Не е необходимо – възрази той. – Ще го освободим на негова отговорност.

Настъпи мълчание.

– Ами другият въпрос? – попита Джоди. – С двете жени?

– Разследването продължава – отговори Диърфийлд. – Клиентът ви е свободен.

5

Той излезе от сградата малко след три сутринта. Джоди беше възбудена и се колебаеше дали да остане с него, или да се върне в офиса си, за да си довърши работата. Ричър я убеди да направи второто. Единият от младшите агенти я откара до Уолстрийт. Върнаха вещите на Ричър, без пачката откраднати банкноти. Другият млад агент го закара до Гарисън, като взе деветдесетте и три километра за четирийсет и седем минути. Червеният буркан, свързан с гнездото за запалката на таблото, работеше през цялото време. Мигащата му светлина прорязваше мъглата. Беше тъмно и студено, пътят беше мокър и хлъзгав. Агентът мълча през целия път. Караше, без да спира, докато не стигна до алеята пред къщата на Ричър в Гарисън, и потегли назад веднага щом вратата на колата се затвори. Ричър проследи с очи мигащата светлина, докато не изчезна в мъглата, обърна се и пое към къщата си.

Беше я получил в наследство от Лион Гарбър – бащата на Джоди и някогашен негов командващ офицер. Тогава, в началото на лятото, беше преживял една седмица, изпълнена с изненади – и добри, и лоши. Беше срещнал Джоди отново, беше разбрал, че е била омъжена и че се е развела, че старият Лион е мъртъв и че къщата вече е негова. Беше влюбен в Джоди в продължение на петнайсет години, още откакто я беше видял за първи път в една военна база във Филипините. Тогава тя беше на петнайсет, на прага на поразителна женственост, но беше дъщеря на шефа му и той бе потиснал чувствата си като някаква тайна вина и никога не им бе позволил да видят бял свят. Чувстваше, че това би било предателство към нея и към Лион, а да предаде Лион би било последното, което би допуснал, защото за него Лион беше като принц сред останалите и той го обичаше като баща. Поради което Джоди му беше като по-малка сестра, а човек не може да изпитва към сестра си чувства, различни от братската обич.

По една случайност беше попаднал на погребението на Лион и там бе срещнал Джоди отново, а след два дни притеснения тя му бе признала, че е изпитвала същите чувства и че не ги е споделила по същите причини. Беше нещо като гръм от ясно небе – неочаквано щастие през онази седмица на изненади.

Срещата с Джоди беше добрата изненада, а смъртта на Лион лоша – това беше ясно. Не му беше лесно да определи наследяването на

къщата – то беше и добро, и лошо. Ричър получаваше първокласен имот, за половин милион долара, на брега на река Хъдсън, срещу военната академия „Уест Пойнт“. Къщата беше много удобна. Но си беше и проблем. *Закотвяше* го по много неприятен начин. Уседналият живот го объркваше. Толкова често се беше местил, че не можеше да си представи как би могъл да прекара остатъка от живота си на едно място. А и никога дотогава не беше живял в къща. Казармени помещения, офицерски бунгала и мотели – това бяха жилищата му. Бяха се превърнали в негова втора природа.

Терзаеше се от мисълта, че притежава собственост. През целия си живот не бе притежавал нищо, което да не се побира в джобовете му. Като дете бе имал топка за бейзбол, и толкова. Като възрастен имаше един период от седем години, в които притежаваше само чифт обувки, които предпочиташе пред стандартния военен модел. Веднъж една жена му подари портфейл с прозрачно прозорче, в което беше сложила снимката си. След време престана да се вижда с жената и махна снимката, но задържа портфейла. Останалите шест години от службата прекара само с обувките и портфейла. След като се уволни, добави и четка за зъби. Беше пластмасова, разглобяваше се на две половинки и можеше да се защити за джоба като химикалка. Имаше и ръчен часовник, армейски, който в началото беше „техен“, но след това стана негов, защото не си го поискаха обратно. И толкова. Обувките на краката, дрехите на гърба, дребни банкноти в джобовете на панталоните, по-едри банкноти в портфейла, часовник на ръката и четка за зъби в джоба.

Сега имаше къща, а къщата е сложно нещо. Голямо, осезаемо, сложно нещо. Започваше с мазето. Мазето представляваше огромно тъмно пространство с бетонен под и бетонни стени, с открити греди над главата, като оголени кости. Там долу имаше тръби, кабели и машини. И пещ. Някъде навън беше заровен резервоар за гориво. Имаше и кладенец. През стената минаваха дебели тръби на канализацията. Всичко представляваше много сложен механизъм, а той не знаеше как действа.

Горе изглеждаше по-нормално. Имаше лабиринт от стаи, до една приятно занемарени и неугледни. И всички си имаха своите тайни. Някои от ключовете за осветлението не работеха. Един прозорец не можеше да се отваря. Печката в кухнята беше твърде сложна, за да я използва. Цялата къща скърцаше и пукаше нощем, с което му напомняше, че е истинска и че трябва да мисли за нея.

Къщата обаче имаше и нефизическо измерение – бюрократичното. В пощенската кутия беше дошло някакво писмо относно *нотариален*

акт. Трябваше да мисли за застраховка и за данъци. Трябваше да плаща за събирането на сметта. И за доставката на газ. Събираше всички подобни писма в едно чекмедже в кухнята.

Единствената вещ, която купи за къщата, беше една метална цедка за старата кафе машина на Лион. Реши, че това е по-разумно, отколкото всеки път да тича до магазина, за да купува книжни филтри.

В четири и десет сутринта той напълни цедката с кафе от кутията, наля вода и включи машината, после изплакна голяма чаша и я сложи на плота. Седна на един стол, облегна лакти на плота и се загледа в тъмната течност, която започна да изпълва каната. Машината беше много стара и клеясала от вътре. Обикновено кафето ставаше за пет минути. На четвъртата чу изскърцването на автомобилни гуми по асфалта отвън. *Джоди не е издържала в офиса*, помисли си. Надеждата му трая около минута и половина, докато колата не взе завоя и мигащата червена светлина не обля кухненския прозорец от ляво на дясно. След това угасна и моторът утихна. Вратите се отвориха и се чуха стъпки по чакъла отпред. Стана и изгаси лампата. Надникна през прозореца и видя два силуета, които се взираха през мъглата към пътеката за входната врата. Отдръпна се. Стъпките замряха и звънецът издрънча.

В антрето имаше два електрически ключа. Единият беше за лампата на верандата. Не беше сигурен кой е точно. Рисува с единия, не сгрещи и видя светлината през стъклото на вратата. Отвори. Лампата – силен прожектор горе вдясно – освети лицето на Нелсън Блейк и част от Джулия Ламар, която не беше в неговата сянка. Лицето на Блейк не изразяваше нищо, освен напрежение. Ламар все още гледаше враждебно и с презрение.

– Не си си легнал – отбеляза Блейк. Беше констатация, а не въпрос.

Ричър кимна.

– Влезте – каза той.

Ламар поклати глава. Жълтеникавата светлина освети косата ѝ.

– По-добре да не влизаме – рече тя.

Блейк пристъпи от крак на крак.

– Можем ли да отидем някъде? Да закусим?

– В четири и половина сутринта? – учуди се Ричър. Наблизо няма такова място.

– Можем ли да поговорим в колата? – предложи Ламар.

– Не – отговори Ричър.

Патова ситуация. Ламар погледна встрани, а Блейк отново се размърда.

– Влезте – повтори Ричър. – Тъкмо направих кафе.

Обърна се и тръгна към кухнята. Отвори един шкаф и извади още две чаши. Изплакна ги от прахта и чу скърцането на пода в антрето. Първи влезе Блейк, после Ламар, с по-леки стъпки. След това вратата се затвори.

– Нямам захар и сметана – извика Ричър.

– Няма значение – отговори Блейк.

Стоеше на прага на кухнята, близо до антрето – не желаше да го обвинят в нарушаване неприкосновеността на чуждия дом. Ламар влезе след него и огледа кухнята с нескрито любопитство.

– За мен не – каза тя.

– Пийни малко кафе, Джулия – обади се Блейк. – Беше дълга нощ.

Прозвуча като нещо средно между заповед и бащинска загриженост. Ричър го погледна изненадано и напълни трите чаши. Взе своята и се облегна на плота в очакване.

– Трябва да поговорим – започна Блейк.

– Коя е третата жертва? – попита Ричър.

– Лорейн Стенли. Сержант.

– Къде?

– Служила е някъде в Юта. Открили са я мъртва в Калифорния вчера сутринта.

– Същият почерк?

Блейк кимна.

– До най-малката подробност.

– Същата история?

Блейк отново кимна.

– Оплакване от тормоз, печели делото, после обаче напуска въпреки това.

– Кога?

– Оплакването е направила преди две години, а е напуснала преди една. Връзката с армията не е съвпадение, повярвай ми.

Ричър отпи от кафето. Беше слабо и блудкаво. Явно машината беше задръстена от варовикови отлагания. Вероятно съществуваше някакъв начин да се почисти.

– Не съм чувал за тази жена – каза той. – Никога не съм служил в Юта.

Блейк кимна.

– Може ли да поговорим? – попита той.

– Нали говорим?

– Да седнем някъде.

Ричър кимна и ги поведе към всекидневната. Остави чашата си на масичката и дръпна щорите, за да открие тъмнината навън. Прозорецът гледаше на запад, към реката. Щяха да минат часове, преди слънцето да освети небето.

Имаше три канапета, подредени в правоъгълник около студената камина, пълна с пепел от миналата зима. Последните приятни пламъци, на които се бе радвал бащата на Джоди. Блейк седна с лице към прозореца, а Ричър – срещу него. Ламар се помъчи да покрие коленете си с късата пола, докато седеше срещу камината. Кожата ѝ имаше същия цвят като пепелта.

– Продължаваме да твърдим, че психологическият профил е верен – отбеляза тя.

– Браво на вас.

– Бил е някой точно като теб.

– Смяташ ли, че е възможно? – попита Блейк.

– Кое? – попита Ричър.

– Че може да е военен.

– Питаш ме дали един военен може да бъде убиец?

Блейк кимна.

– Имаш ли мнение по въпроса?

– Мнението ми е, че въпросът всъщност е глупав. Все едно да ме питате дали жокейт може да язди.

Замълчаха. Откъм мазето се чу пуфтенето на пещта, после дъските на пода запукаха от нагриването на тръбите под тях.

– При първите две жертви изглеждаше нормално да заподозрем теб – каза Блейк.

Ричър не отговори.

– Затова те наблюдавахме.

– Това извинение ли е?

Блейк кимна.

– Да, струва ми се.

– Защо тогава ме прибрахте, след като сте знаели, че не съм аз?

Блейк се почувства неловко.

– Искахме, предполагам, да покажем, че сме постигнали някакъв напредък.

– Да покажете напредък, като прибирате не този, когото трябва? Не на мен тия.

– Вече се извиних – отвърна Блейк.

– Открихте ли някой, който е познавал и трите? – попита Ричър.
– Още не – намеси се Ламар.
– Смятаме, че предишните лични контакти може и да не са толкова съществени – каза Блейк.

– Преди два часа мислехте точно обратното. Казахте ми, че като голям техен приятел съм почукал на вратите им, те са ме пуснали да вляза и така нататък.

– Не ти – обади се Блейк. – Някой като теб, това е. Сега си мислим, че може би грешим. Този тип убива определена категория жени, нали? Които се оплакват от сексуален тормоз, а след това напускат. Така че може и да не го познават лично. Може би той е *категория*, която те познават. Като военен полицай например.

Ричър се усмихна.

– Значи сега пак мислите, че съм бил аз.

Блейк поклати глава.

– Не си бил в Калифорния.

– Грешен отговор, Блейк. Не съм бил аз, защото не съм убиец.

– Никога ли не си убивал? – попита Ламар така, сякаш знаеше отговора.

– Само онези, които е трябвало.

Сега тя се усмихна.

– Както казах, държим на профила. Това е работа на някое самонадеяно копеле като теб.

Ричър видя как Блейк я погледна полуукорително, полуодобрително. Светлината от кухнята нахлуваше през коридора зад гърба ѝ и превръщаше рядката ѝ коса в мъртвешки ореол. Блейк се наклони напред, за да привлече вниманието на Ричър към себе си.

– Казваме само, че е възможно този тип да е бил военен полицай.

Ричър отклони очи от Ламар и сви рамене.

– Всичко е възможно.

Блейк кимна.

– Освен това си даваме сметка, че заради лоялността ти към институцията няма да е лесно да приемеш подобно твърдение.

– Истината е, че здравият разум не ми позволява да го приема.

– В какъв смисъл?

– Защото според вас доверието и приятелството са изиграли важна роля при тези убийства, а никой в армията не се доверява на военните полицаи. А и никой не ги харесва, доколкото знам от опит.

– Каза ни, че Рита Симека ще те запомни като приятел.

– Аз бях различен. Полагах усилия за това. Малцина го правеха.

Отново настъпи тишина. Мъглата навън поглъщаше всички звуци, като одеяло над къщата. Водата в радиаторите шумеше отчетливо.

– Тук съществува някакъв модел – продължи Блейк след малко. – Както каза Джулия, ние държим на методите си и според тях убиецът е военен. Категорията на жертвите е твърде специфична, за да е случайно съвпадение.

– Е, и?

– По принцип военните и ФБР не се разбират.

– Каква изненада! Ще ми кажете ли с *кого* се разбирате?

Блейк поклати глава. Беше със скъп костюм, който не бе виждал химическо чистене. Караше го да се чувства неудобно, като колежански треньор по футбол на церемония за дипломиране.

– Никой не се разбира с никого – каза той. – Знаеш как е при всички съпернически си служби. Когато беше на служба, случвало ли се е да си сътрудничиш с цивилна агенция?

Ричър не отговори.

– Значи знаеш как е – продължи Блейк. – Военните мразят Бюрото, Бюрото мрази ЦРУ, всеки мрази всички останали.

Настъпи мълчание.

– Значи ни трябва посредник – каза Блейк.

– Какво?

– Съветник. Някой, който да ни помогне.

Ричър сви рамене.

– Не познавам подходящ човек. Напуснах армията преди доста време.

Допи кафето си и остави празната чаша на масата.

– Ти би могъл да се справиш – обади се Блейк.

– Аз?

– Да, ти. Все още си наясно с нещата, нали?

– Невъзможно е.

– Защо?

Ричър поклати глава.

– Защото не искам.

– Но би могъл.

– Бих могъл, но няма да го направя.

– Разполагаме с досието ти. Бил си страхотен следовател.

– Това е минало.

– Сигурно все още имаш приятели там, хора, които те помнят.

Вероятно някои от тях все още са ти задължени.

– Може би да, а може би не.

– Би могъл да ни помогнеш.

– Може би, но не искам.

Облегна се назад, разпери ръце върху възглавниците край себе си и протегна краката си.

– Не изпитваш ли никакви чувства при мисълта за убийството на онези нещастни жени? Не би трябвало да умрат така, нали?

– В армията служат един милион души – отвърна Ричър. – Аз изкарах тринайсет години. През това време оттам са минали... колко? Може би съставът се е сменил два пъти. Значи, докато съм бил в армията, с мен са служили още два милиона души. Може да се очаква, че няколко от тях ще станат жертва на убийства, както и че няколко ще спечелят от лотарията. Не мога да се тревожа за всички тях.

– Познавал си Калан и Кук. Харесвал си ги.

– Харесвах Калан.

– Ами тогава помогни ни да хванем убиеця ѝ.

– Не.

– Моля те.

– Не.

– Тук става дума за помощта ти.

– Не.

– Копеле гадно – каза Ламар.

Ричър погледна Блейк.

– Наистина ли мислиш, че ще мога да работя с нея? Не може ли да измисли някакво друго обръщение освен „копеле гадно“?

– Джулия, иди да направиш още малко кафе – каза Блейк.

Лицето ѝ почервения и тя стисна устни, но все пак се надигна и тръгна към кухнята. Блейк се наклони напред и заговори тихо:

– Нервите ѝ са изопнати. Трябва да проявиш снизходителност.

– Така ли? – отвърна Ричър. – И защо да го правя, по дяволите? За да седи тук, в къщата ми, да пие кафето ми и да ме обижда?

– Категорията на жертвите в този случай е много специфична. И не е толкова многобройна, колкото смяташ. Според теб стотици, може би хиляди жени са станали жертва на сексуален тормоз и впоследствие са напуснали армията. Според Военното министерство обаче едва деветдесет и една жени попадат в тази категория.

– Е, и?

– Предполагаме, че онзи тип ще действа по списъка. Трябва да

приемем това, докато не го хванем. Ако изобщо го хванем. Вече уби три жени.

– Е, и?

– Сестрата на Джулия е една от другите осемдесет и осем.

Отново настъпи тишина, нарушавана от домакинските шумове откъм кухнята.

– Тя се тревожи – добави Блейк след малко. – Засега не е изпаднала в паника, защото една от осемдесет и осем не е чак толкова голяма вероятност, но това е достатъчна причина да взема нещата навътре.

Ричър кимна замислено.

– В такъв случай не би трябвало да работи по случая – отбеляза той. – Прекалено лично е засегната.

Блейк сви рамене.

– Тя настоя. Аз трябваше да преценя. Не съжалявам за решението си. Напрежението дава резултати.

– Не и при нея. Тя е неуправляема.

– Джулия е главният ми психолог. И работи ефективно. Имам нужда от нея, независимо дали е лично засегната, или не. Тя има нужда от теб като съветник, а аз имам нужда от резултати, така че трябва да проявиш снизходителност.

Облегна се назад и се взря в Ричър. Дебел възрастен мъж, който се чувстваше зле в костюма си и се потеше въпреки сутрешния хлад. Изражението на лицето му беше безкомпромисно. *Искам резултати*. Ричър нямаше проблеми с хората, които искат резултати, но не каза нищо. Двамата дълго мълчаха. Ламар се върна с пълната кана от кафеварката. Лицето ѝ отново беше бледо. Беше възвърнала самообладанието си.

– Не се отказвам от профила – каза тя. – Убиецът е човек като теб. Може дори да си го познавал. Или да си работил с него.

Ричър я погледна.

– Съжалявам, че те засяга лично.

– Нямам нужда от твоето съчувствие. Трябва да хванем този тип.

– Е, желая ви късмет.

Тя се наведе и наля кафе в чашата на Блейк, после отиде при Ричър.

– Благодаря – каза той.

– Ще ни помогнеш ли?

Той поклати глава.

– Не.

Настъпи тишина.

– Какво ще кажеш за ролята на съветник? – обади се Блейк. – Чисто

консултантска. Напълно дискретно.

Ричър пак поклати глава.

– Не, нямам желание.

– А какво ще кажеш за нещо пасивно? – продължи да упорства Блейк. – Да понапрегнеш мозъка си. Смятаме, че може да си много близо до онзи. Най-малкото близо до хора от неговия *тип*.

– Не е за мен – каза Ричър.

– Ще се съ согласиш ли да те хипнотизират?

– Да ме хипнотизират ли? Защо?

– Може да си спомниш още нещо. Някакви заплахи, забележки. Нещо, на което не си обърнал достатъчно внимание, може да изплува в паметта ти и да успеем да сглобим някаква версия.

– Още ли се занимавате с хипноза?

– Понякога – отговори Блейк. – Може и да помогне. Джулия е експерт. Тя ще го направи.

– В такъв случай не, благодаря. Може да ме накара да тръгна гол по Пето Авеню.

Пак се умълчаха. Блейк погледна встрани, после пак се обърна към него.

– За последен път, Ричър. Бюрото се нуждае от помощта ти. Непрекъснато наемаме съветници. Ще ти се плати за всичко. Да или не?

– Значи заради това ме прибрахте?

Блейк кимна.

– Понякога помага.

– Как?

Блейк се поколеба, но реши да отговори. Ричър видя човек, готов да бъде искрен, за да е по-убедителен.

– Хората се стряскат. Когато ти кажат, че си главният заподозрян, а после разбереш, че не си, емоционалният шок може да те накара да изпиташ благодарност и желание да помогнеш.

– Това от опит ли го знаеш?

Блейк кимна.

– Много често има ефект.

Ричър сви рамене.

– Никога не съм се занимавал с психология.

– Психологията е, така да се каже, нашият занаят – отбеляза Блейк.

– Не мислиш ли, че е някак жестоко?

– Бюрото прави това, което трябва.

– Очевидно.

– Да или не?

– Не.

Мълчание.

– Защо не?

– Сигурно защото вашият емоционален шок не ми действа.

– Може ли да чуем някаква формална причина за протокола?

– Формалната причина е мис Ламар. Вбесява ме.

Блейк разпери безпомощно ръце.

– Вбесява те само заради емоционалния шок. Това е само техника.

Ричър направи гримаса.

– Прекалено убедителна е – каза той. – Махни я от разследването и мога да размисля.

Ламар го изгледа свирепо и Блейк поклати глава.

– Няма да го направя. Това е мой случай и няма да търпя да ми се диктува какво да правя.

– Тогава отговорът ми е „не“.

Устата на Блейк увисна.

– Говорихме с Диърфийлд, преди да дойдем тук – каза той. – Разбиха защо го направихме, нали? Жест на уважение. Той ни упълномоща да ти кажем, че Козо ще оттегли обвиненията за рекет, ако ни съдействаш.

– Не се притеснявам от тези обвинения – каза Ричър.

– А би трябвало. Охранителният рекет е гадно нещо, нали? Съсипва бизнеса и живота на хората. Ако Козо напише нещата както трябва, едно съдебно жури от дребни търговци ще те намрази и в червата.

– Не се притеснявам за това – повтори Ричър. – Ще оборя тези твърдения за секунда. Аз не започнах рекета, а го спрях, помниш ли? Дребните търговци ще ме вземат за Робии Худ.

Блейк кимна, наведе глава и избърса устните си с пръсти.

– Проблемът е, че обвиненията може да са по-сериозни от това. Единият от онези типове е в критично състояние. Преди малко се обадохме в болницата. Счупен череп. Ако умре, ще бъдеш обвинен в убийство.

Ричър се разсмя.

– Добър ход, Блейк. Тази вечер обаче не съм чупил черепа на никого. Повярвай ми, ако искам да счупя череп, знам как да го направя. Това не може да стане по случайност. Е, да чуем останалото.

– От кое?

– От големите заплахи. Бюрото прави каквото трябва, нали така

беше? Ти не се колебаеш да навлезеш в сивата зона, така че да чуем какво още си ми приготвил.

– Искаме само да ни помогнеш, нищо повече.

– Знам това. И искам да проверя докъде си готов да стигнеш.

– Ще стигнем дотам, докъдето трябва, Ричър. Ние сме ФБР. В момента сме притеснени. Нямаме намерение да губим време. Не можем да си го позволим.

Ричър отпи от кафето си. Имаше по-добър вкус от предишното, което беше направил той. Може би беше сложила повече кафе. Или по-малко.

– Е, кажи ми лошата новина.

– Проверка на данъчните.

– Мислиш, че ще ме уплашиш с това? Нямам какво да крия. Ако намерят някакъв доход, който съм забравил, ще им бъде много благодарен. Имам нужда от пари.

– Също и приятелката ти.

Ричър пак се разсмя.

– За бога, Джоди е адвокат от Уолстрийт. Скоро ще стане съдружник в голяма фирма. Ще се справи с данъчните, без да й мигне окото.

– Говоря сериозно, Ричър.

– Не, поне досега.

Блейк погледна към пода.

– Козо има хора, които работят под прикритие на улицата. Петросян ще се поинтересува кой е подредил така момчетата му снощи. Хората на Козо могат да му споменат името ти.

– И?

– Могат да му кажат къде живееш.

– И мислиш, че с това ще ме изплашиш? Погледни ме, Блейк. Слез на земята. В целия свят може би има десет души, от които би трябвало да се страхувам. Малко вероятно е този тип, Петросян, да е един от тях. Ако иска да се захване с мен, ще го изпратя в града в сандък по реката.

– Чувал съм, че не е от мекушавите.

– Сигурен съм, че не е. Само че дали е достатъчно твърд?

– Според Козо бил извратен тип. Във всичките му екзекуции има някакъв сексуален елемент. Труповите винаги са на видно място, без дрехи, необичайно обезобразени. Мъже или жени, все му е едно. Диърфийлд ни разказа всичко това. Говорихме доста.

– Ще поема риска.

Блейк кимна.

– Знаех си, че ще го кажеш. Умеем да преценяваме хората. Това е занаятът ни, както ти казах. Питяхме се как ще реагираш на нещо различно. Ами ако Петросян не получи твоего име и адрес, а името и адреса на приятелката ти?

6

- Какво смяташ да правиш? – попита Джоди.
- Не знам – отвърна Ричър.
- Не мога да повярвам, че действат по този начин.

Бяха в кухнята на Джоди, на четвъртия етаж на една сграда в Манхатън, в долната част на Бродуей. Блейк и Ламар го бяха оставили в Гарисън и двайсет минути по-късно той не се стърпя и подкара на юг, към града. Джоди се прибра в шест сутринта, с желанието да хапне нещо и да вземе душ, и го завари да я чака във всекидневната.

- Сериозно ли говореха?
- Не знам. Сигурно.
- По дяволите! Не мога да повярвам!
- Отчаяни са – каза той. – И са нагли. Обичат да побеждават. Те са елит. Събери всичко това заедно и ще разбереш за какво става дума. Виждал съм го и друг път. Някои от нашите бяха същите. Бяха готови на всичко.

- С колко време разполагаш?
- Трябва да им се обадя най-късно в осем. С готово решение.
- Е, какво смяташ да направиш?
- Не знам – повтори той.

Палтото ѝ беше метнато върху облегалката на един стол. Тя крачеше нервно напред-назад в розовата си рокля. Двайсетте и три часа безсъние не ѝ личаха по нищо, освен по леките сенки под очите.

– Не могат да го направят безнаказано, нали? – предположи тя. – Може би не са го мислили сериозно.

– Може би – отговори той. – Но това е хазарт. При всички случаи няма да сме спокойни. Никога.

Джоди седна на един стол и кръстоса крака, после наклони глава назад и я разтърси, докато косата ѝ се разпиля по раменете. Тя имаше всичко, което липсваше на Джулия Ламар. Един посетител от чужда планета би определил и двете като жени, с еднакви външни белези, коси, очи, ръце и крака, но едната като мечта, а другата – като кошмар.

– Просто нещата отидоха твърде далеч – каза той. – И вината е само моя, това е. Прекалих с разиграването само защото тя ми стана неприятна от самото начало. Реших да ги подразня, да им опъна малко нервите, а най-накрая да се съглася. Те обаче ме изненадаха, преди да стигна до

финала.

– Тогава ги накарай да оттеглят думите си. Помогни им, започни отначало.

Ричър поклати глава.

– Не. Да заплашват мен е едно. Но намесиха теб и чашата преля. След като са способни дори само да си помислят подобно нещо, да вървят по дяволите.

– Сериозно ли го казаха? – попита тя отново.

– Най-безопасно е да го приемем за сериозно.

Тя кимна.

– Това ме плаши. И, струва ми се, пак ще се страхувам, поне малко, дори и да се откажат от думите си.

– Точно така – кимна Ричър. – Няма връщане назад.

– Но защо? Защо са толкова отчаяни? И защо са тези заплахи?

– Тежко минало – отвърна Ричър. – Всеки мрази всички останали. Това ми каза Блейк. И е истина. Един военен полицай не би се изпикал на Куонтико, дори и да гори. Заради Виетнам. Баща ти може би ти е разказвал. Той е добър пример.

– Какво е станало във Виетнам?

– Имаше едно правило. Всички, които късаха призовките, бяха грижа на ФБР. Дезертърите бяха наш проблем. Някои отиваха в затвора, но други се връщаха пак в ротата. Джунглата не беше място за забавления, а наборните бюра не се пукаха по шевовете от доброволци, помниш ли? Военните полицаи успокояваха по-свестните и ги връщаха обратно, а Бюрото ги арестуваше пак, по пътя към летището. Военните полицаи беснееха. Хувър беше нетърпим. Това си беше война за надмощие, каквато не си виждала. Като резултат един съвършено разумен човек като Лион не можеше да говори с ФБР по никакъв повод. Не вдигаше телефона, не отговаряше на писмата им.

– И все още ли е така?

Ричър кимна.

– Институциите имат силна памет. Никога не забравяй, никога не прощавай.

– Дори и когато са изложени на опасност жени?

Той сви рамене.

– Никой не е твърдял, че институциите мислят рационално.

– Значи наистина им е нужен някой?

– Ако искат да постигнат каквото и да било...

– Но защо точно ти?

– По много причини. Свързан съм с два от случаите, успяха да ме намерят, бил съм достатъчно високо в йерархията, за да знам къде да търся, а от сегашното поколение има хора, които все още ми дължат някоя и друга услуга.

Тя кимна.

– Значи, като обобщим всичко, намеренията им са сериозни.

Ричър не отговори.

– Какво ще правим?

– Можем да мислим паралелно – отвърна той.

– Как?

– Като дойдеш с мен.

Джоди поклати глава.

– Няма да ми позволят да дойда с теб. А и без това не мога. Това може да продължи седмици, нали? Трябва да работя. Предстои ми повишение.

Той кимна.

– Можем да направим нещо друго.

– Какво?

– Мога да накарам Петросян да се покаже.

Джоди го изгледа мълчаливо.

– Все едно, че ще цакам с асото им – добави Ричър.

Тя вдигна очи към тавана, после замислено поклати глава.

– Във фирмата имаме едно правило – каза тя. – Винаги се питаме: *И какво още?* Да вземем например някой фалирал, когото търсим. Понякога откриваме, че си е скътал доста пари настрана, но не ни казва, крие от нас, мами ни. Първата ни работа е да се запитаме: *И какво още.* Какво още прави той и какво още крие от нас.

– Е, и?

– Какво всъщност правят те тук? Може би онези жени изобщо не ги интересуват. Може би са тук заради Петросян. Предполагам, че този тип е умен и непрекъснато им се изплъзва. Не могат да го уличат в нищо. Няма свидетели, няма доказателства. Може би Козо се опитва, чрез Ламар, Блейк и с твоя помощ, да се добере до него? Направили са ти психологически профил, нали? Ясно им е как мислиш и как ще реагираш. Знаят, че ако ме заплашат с Петросян, първата ти мисъл ще е да го отстраниш. Тогава ще имат една грижа по-малко, без съдебен процес, какъвто и бездруго едва ли биха спечелили. И никой не би могъл да докаже, че цялата работа има нещо общо с ФБР. Може би просто искат да те използват като убиец. Нещо като ракета с дистанционно управление.

Активират те и ти излиташ.

Ричър не отговори.

– Или може би е нещо друго. Убиецът на жените, изглежда, е доста умен, нали? Никакви улики, никакви следи. Няма да е никак лесно да го пипнат. В такъв случай може би се надяват ти да го ликвидираш. Може да нямат достатъчно доказателства, за да убедят съда, но каквото имат, е предостатъчно за теб. В такъв случай ти отмъщаваш заради жените, които си познавал, и всичко приключва бързо и ефикасно, без никой да е в състояние да докаже, че те имат нещо общо с цялата работа. Нещо като вълшебен куршум. Изстрелват те в Ню Йорк, а ти улучваш мишената, където и да се намира.

Ричър мълчеше.

– Може изобщо да не са те подозирали – продължи Джоди след малко. – Може би не са искали да открият убиеца, а някой, който е готов да го убие.

Джоди млъкна. Отвън долитаха звуците на ранното утро. Денят се очертаваше сив и мрачен, а шумът от движението на улицата постепенно се усилваше.

– Може би и двете – каза Ричър. – Може би искат и Петросян, и убиеца.

– Не са глупави – отбеляза тя.

– Без никакво съмнение.

– В такъв случай какво смяташ да правиш?

– Не знам. Знам само, че не мога да отида в Куонтико и да те оставя тук сама, в града, в който действа Петросян. Просто не мога да постъпя така.

– Ами ако заплахата им не е сериозна? Възможно ли е ФБР наистина да направи нещо подобно?

– Движиш се в кръг. Отговорът е, че не знаем. Там е цялата работа. Това е ефектът, който те търсеха. Незнанието е достатъчно, нали?

– Ами ако не отидеш?

– Тогава ще остана тук и няма да отделям очи от теб, докато и на двамата не ни писне. След това и бездруго ще подгоня Петросян, независимо дали те са се шегували, или са били сериозни.

– А ако отидеш?

– Тогава ще ме държат в шах със заплахата срещу теб. А какво мислиш, че значи „шах“ според тях? Ще мога ли да се измъкна, след като намеря онзи тип? Или ще искат и да го убия?

– Хитри са – отбеляза Джоди.

- Защо не говорят направо?
- Не могат да поискат такова нещо от теб просто така. Би било абсолютно незаконно. А и бездруго не бива да го правиш.
- Няма да мога ли?
- Не това. Не бива да ликвидираш Петросян или убиеца.
- Защо?
- Защото след това ставаш собственост на ФБР, Ричър. Две убийства, явна саморазправа, с тяхно знание. Под носа им. Ще те държат в ръцете си до края на живота ти.
- Ричър опря длани на рамката на прозореца и се взря в улицата.
- В страхотна ситуация си, няма що – каза Джоди. – Всъщност и двамата сме.
- Ричър не отговори.
- Е, какво ще правиш? – попита тя.
- Ще помисля – отвърна той. – До осем часа има още време.
- Тя кимна.
- Но мисли внимателно. Не прави нищо, за което после ще съжаляваме.

Джоди се върна на работа. Перспективата да стане съдружник я зовеше. Ричър остана сам в апартамента ѝ и мисли усилено в продължение на около трийсет минути, после говори по телефона още двайсет. Блейк беше казал, че все още има хора, които са му задължени. След това, в осем без пет, се обади на номера, който му беше дала Ламар. Тя вдигна слушалката след първото позвъняване.

- Ще участвам – каза той. – Не ми е приятно, но ще го направя.
- Последва кратка пауза. Ричър си представи кривите зъби, оголени в усмивка.
- Иди си у вас и си пригответи багажа – каза тя. – Ще те взема точно след два часа.
- Не, ще отида да видя Джоди. Ще чакам на летището.
- Няма да летим.
- Така ли?
- Не. Никога не пътувам със самолет. Ще отидем с кола.
- До Вирджиния? За колко часа ще стигнем?
- За пет-шест.
- Шест часа! В една кола с теб!? Забрави.
- Ще правиш каквото ти се казва, Ричър! Ще се видим в Гарисън

след два часа.

Офисът на Джоди беше на четирийсетия етаж в един шейсететажен небостъргач на Уолстрийт. Във фойето имаше денонощна охрана, но Ричър имаше пропуск от фирмата на Джоди, с който можеше да влиза когато си поиска. Завари я сама в кабинета ѝ. Преглеждаше сутрешната информация от пазарите в Лондон.

– Добре ли си? – попита я той.

– Чувствам се уморена.

– Трябва да се прибереш къщи.

– Да. Май наистина ще заспя...

Ричър отиде до прозореца и се взря в светлата ивица на хоризонта.

– Успокой се – каза той. – Няма за какво да се безпокоиш.

Тя не отговори и той добави:

– Реших какво да правя.

Джоди поклати глава.

– По-добре не ми казвай. Не искам да знам.

– Всичко ще бъде наред, обещавам ти.

Тя замълча за миг, после стана и отиде при него до прозореца. Силно се притисна към гърдите му.

– Внимавай.

– Ще внимавам. Не се тревожи.

– Не прави глупости.

– Не се тревожи – повтори той.

Тя вдигна лицето си към него и той я целуна продължително. Даваше си сметка, че трябва да му държи влага за неопределено време в близкото бъдеще.

На път към Гарисън караше по-бързо от обикновено и стигна до къщата си десет минути преди да изтекат двата часа, определени от Ламар. Взе сгъваемата си четка за зъби от банята и я закачи за вътрешния си джоб. Заклучи мазето и намали термостата. После затегна крановете на чешмите и заключи входната врата. Изключи телефона и излезе през кухнята.

Отиде до края на двора, сред дърветата, и погледна надолу към реката. Тя течеше сива и бавна, обвита в пелената на сутрешната мъгла. На отсрещния бряг листата на дърветата започваха да променят цвета си от зелено в кафяво и бледо оранжево. Сградите на военната академия

„Уест Пойнт“ едва се виждаха.

Слънцето изгряваше над покрива, бледо и без да топли. Ричър се върна в къщата, заобиколи гаража и излезе отпред на алеята. Сгуши се в палтото си и тръгна към улицата. Не се обърна повече към къщата – *далеч от окото, далеч от сърцето*. Така искаше. Стигна до улицата и се опря на пощенската кутия, загледан в пътя.

7

Ламар пристигна точно навреме, с нов буик, излъскан до блясък и с номера от Вирджиния. Беше сама и изглеждаше още по-дребна в голямата кола. Спря, натисна бутон на таблото и багажникът се отвори. Ричър го затвори, върна се и седна на предната седалка.

– Къде е багажът ти? – попита Ламар.

– Нямам багаж – отговори той.

Тя го изгледа с недоумение, после извърна лице, сякаш се бе сблъскала със социален проблем.

Подкара надолу по улицата. На първото кръстовище спря неуверено.

– Кой е най-добрият път на юг? – попита тя.

– По въздуха – отвърна той.

Ламар го погледна пак, после сви наляво, обратно на реката, и пое на север, към шосе 9.

– Във Фишскил ще хванем по шосе 84, после на запад по магистралата и на юг покрай скалите.

Ричър мълчеше. Тя го изгледа.

– Все ми е едно – каза той.

– Просто се опитвам да водя разговор.

– Не е необходимо.

– Не ми помагаш много.

Той сви рамене.

– Казахте ми, че искате да ви помогна с армията, а не с пътната карта на Съединените щати.

Ламар повдигна вежди и присви устни, сякаш беше разочарована, но не и изненадана. Ричър се обърна настрана и заразглежда пейзажа през прозореца. В колата беше топло. Ламар бе пуснала отоплението почти докрай. Той се наведе и го намали.

– Горещо е – обясни той.

Ламар не отговори. Продължи да шофира мълчаливо. Прекосиха река Хъдсън, минаха през Нюбърг, после излязоха на магистралата в южна посока и Ламар се размърда на седалката, сякаш се подготвяше за дългия път.

– Никога ли не взимаш самолет? – попита Ричър.

– Някога, преди години, го правех – отговори тя. – Но вече не мога.

– Защо?

– Имам фобия – обясни тя веднага. – Изпитвам ужас, това е.

– Носиш ли пистолет? – попита я Ричър.

Ламар вдигна едната си ръка от волана и дръпна назад ревера на сакото си. Той видя опасващите гърдите ѝ ремъци на кобура – твърди, блестящи, кафяви.

– Би ли го използвала?

– Разбира се. Ако се наложи.

– Тогава е тъпо да се боиш от летенето. Да караш кола и да участваш в престрелки е много по-опасно от пътуване със самолет.

Тя кимна.

– Знам. Статистически това е вярно.

– Значи страхът ти е ирационален – каза той.

– Май че да – съгласи се тя.

Известно време чуваха само шума на двигателя.

– В Бюрото има ли много ирационално мислещи агенти?

Ламар не отговори. Лицето ѝ леко се зачерви. Ричър също замълча и впери поглед напред. След това изпита угризения, че се заяжда с нея. Ламар си имаше немалко проблеми.

– Съжалявам за сестра ти – каза той.

– Защо? – попита тя.

– Знам, че се тревожиш за нея.

– Блейк ли ти каза? – попита тя, без да отделя поглед от пътя. – Докато приготвих кафето?

– Само спомена нещо такова.

– Всъщност тя ми е доведена сестра. И безпокойството ми за нея е чисто професионално.

– Май не се разбирате.

– Така ли? Защо? Трябва ли да се тревожа повече само защото една от потенциалните жертви ми е близка?

– Но вие очаквахте това от мен – каза Ричър. – Смятахте, че ще искам да пожелая да отмъстя за Ейми Калан, защото я познавах и харесвах.

Ламар поклати глава.

– Не „ние“, а Блейк. Лично аз очаквах да се тревожиш като всяко човешко същество, макар че в твоя случай нямам основания за такова нещо, защото профилът ти е същият като на убиеца.

– Твоят профил не струва. Колкото по-бързо го осъзнаеш, толкова по-бързо ще хванеш убиеца.

– Какво разбираш ти от психологически профили?

– Нищо. Само че аз не съм убил онези жени и никога не бих направил подобно нещо. Затова ти казвам, че си губиш времето, като търсиш човек като мен. Аз съм точно типът, когото не бива да търсиш. Звучи смислено, нали? И фактите го потвърждават.

– Обичаш ли фактите?

– Много повече от дивотиите.

– Добре тогава. Ето ти малко факти. Току-що пипнах един убиец в Колорадо, без дори кракът ми да е стъпил там. Една жена е била изнасилена и убита в къщата ѝ. Удари по главата с тъп предмет, оставена по гръб, лицето ѝ, покрито с кърпа. Жестоко сексуално престъпление, без предварителна подготовка, без следи от взлом, без никакви щети в къщата. Жената е била умна, млада и хубава. Прецених, че извършителят е местен човек, по-възрастен, живеел е съвсем близо, познавал е жертвата, бил е у дома ѝ много пъти, привличала го е сексуално, но или е бил неподходящ за нея, или твърде комплексиран, за да ѝ го каже направо.

– И?

– Подготвих този профил и местната полиция арестува извършителя само след един час. Веднага си е признал.

Ричър кимна.

– Имал е ателие за ремонти в квартала – каза той. – Убил я е с чука си.

Очите ѝ се отделиха от пътя за първи път от половин час.

– Няма откъде да знаеш това. Не са го писали във вестниците.

Той сви рамене.

– Само предположих. Кърпата върху лицето означава, че са се познавали и че той се е срамувал да го остави непокрито. Може да е изпитвал угризения, сякаш го е гледала от оня свят или нещо такова. Подобно полуфункционално мислене говори за нисък коефициент на интелигентност. Липсата на следи от взлом и на щети в къщата показват, че всичко е било познато на убиеца и че той е ходил там много пъти. Не е трудно да се досетиш и за останалото.

– Защо?

– Какъв трябва да е един тип с нисък коефициент на интелигентност, за да посещава млада и хубава момиче многократно у дома му? Трябва да е градинар или някакъв майстор. Вероятно не е градинар, защото градинарите работят навън и най-често по двама. Тогава остава да е ходил при нея, за да поправи това-онова. Младостта и красотата ѝ го измъчват. Един ден му причернява, вече не може да издържа и прави

някакъв непохватен опит, тя се притеснява и го отблъсква, може дори да му се е присмяла, а той излиза от релси, изнасилва я и я убива. Тъй като се занимава с ремонти, инструментите винаги са му подръка, свикнал е да ги използва... За подобно нещо би грабнал чука.

Ламар не каза нищо. Лицето ѝ почервенея още повече.

– И наричаш това „психологически профил“? Според мен е здрав разум.

– Това беше лесен случай – промълви тя.

Ричър се засмя.

– И ви плащат за това? Учете го в университета... и всичко останало?

Влязоха в Ню Джърси. Пътната настилка изглеждаше по-гладка, а растителността край пътя по-поддържана, както винаги. Всеки щат полагаше усилия първите километри след границата да изглеждат много добре, за да внушат чувството, че водят към по-хубаво място. Ричър се чудеше защо не се грижат за *последните* километри, за да накарат човек да съжалява, че си тръгва.

– Трябва да поговорим – каза Ламар.

– Ами говори. Разкажи ми за колежа.

– Няма да говорим за колежи.

– Защо не? Разкажи ми за изпита си по психологическо профилиране. Изкара ли го?

– Трябва да поговорим за убийствата.

Ричър се усмихна.

– Учила си в колеж, нали?

Ламар кимна.

– В щатски колеж. В Индиана.

– Психология ли?

Тя поклати глава.

– Какво тогава? Криминалистика?

– Озеленяване, ако държиш да знаеш. Професионалното ми образование е от академията на ФБР в Куонтико.

– Озеленяване ли? Нищо чудно, че са те назначили толкова бързо във ФБР.

– Това образование не е безсмислено в случая – отбеляза тя. – Научава те да виждаш нещата в перспектива и да бъдеш търпелив.

– И как да отглеждаш разни неща. Това може да се окаже полезно, за да убиваш време, когато идиотските профили не те водят доникъде.

Тя не отговори.

– Е, има ли много ирационални, маниакални озеленители в Куонтико? Любители на бонзай, които се страхуват от паяци? Или на орхидеи, които отказват да стъпят върху пукнатини на тротоара?

Лицето ѝ пребледня.

– Май наистина се гордееш със себе си, Ричър, щом можеш да се шегуваш, докато умират жени.

Той млькна и се загледа през прозореца. Ламар караше бързо. Асфалтът беше мокър, а отпред бяха надвиснали черни облаци. Надпреварваха се с буря, която се отдалечаваше в южна посока.

– Разкажи ми за убийствата – подкани я той.

Ламар стисна волана и го използва като опора, за да се намести на седалката.

– Разбра каква е групата на жертвите. Много специфична, нали?

Той кимна.

– Така изглежда.

– Ясно е, че местата са подбрани произволно. Преследва определен тип жертви и отива при тях. И в трите случая извършва престъплението в жилището на жертвата. Макар че и в трите случая жилищата са еднофамилни къщи, те не са еднакво отдалечени от оживени места.

– Но са хубави, нали?

Ламар го погледна озадачено. Ричър се усмихна.

– Платила ги е армията, нали? Когато са напуснали. Това се нарича „избягване на скандала“. Тлъста сума пари, възможност да се установят някъде след няколко години скитане из най-различни места... вероятно са купили хубави къщи.

Ламар кимна.

– Да, така е. А и са в хубави квартали.

– Нормално е – отбеляза той. – Искали са да живеят сред добро общество. А съпрузи и семейства?

– Калан е била разведена, няма деца. Кук е имала приятели, също няма деца. Стенли е живяла самотно, никакви връзки.

– Проверихте ли съпруга на Калан?

– Естествено. При всяко убийство на омъжена жена най-напред проверяваме съпруга. Имаше алиби. Нищо подозрително. След това убийството на Кук. Разбрахме схемата, така че не е съпруг или любовник.

– Да, и аз така смятам.

– Първият въпрос е как влиза. Няма следи от взлом. Просто минава през вратата.

– Мислиш, че ги наблюдава преди това?

Ламар сви рамене.

– Броят на жертвите не е много голям, така че не искам да правя заключения, но все пак – да, струва ми се, че ги е наблюдавал. Искал е да са сами. Той е организиран и бърз. Не мисля, че би оставил нещо на случайността. Но не трябва да го надценяваме. Много бързо би разбрал, че жертвите по цял ден са сами.

– Някакви следи от причакване? Фасове, смачкани кутии от сок под някое дърво наблизо?

Тя поклати глава.

– Този тип не оставя никакви следи.

– Съседите да се забелязали нещо?

– Засега не.

– И трите са били убити през деня?

– Да. В различни часове.

– Никоя от тях не е работела, така ли?

– Като теб. Струва ми се, че малко хора, напуснали армията, започват работа. Това е подробност, която ще запомня.

Ричър кимна и погледна небето. От асфалта се издигаше пара. Дъждът беше на около два километра пред тях.

– Защо не работите? – попита Ламар.

– Ние? В моя случай, защото не мога да намеря нищо, което бих искал да върша. Мислил съм и за озеленяване, само че предпочитам предизвикателствата, а не нещо, с което ще се справя за минута и половина.

Тя отново замълча. След малко колата се вряза в пелената от дъжд. Ламар пусна чистачките, запали фаровете и леко намали скоростта.

– През цялото време ли възнамеряваш да ме обиждаш? – попита тя.

– Няколкото шегички за твоя сметка са нищо в сравнение със заплахите спрямо приятелката ми. И в сравнение с убеждението ти, че съм от онези, които могат да убият две или три жени.

– Това потвърждение ли е, или не?

– Нито едното, нито другото. Струва ми се, че едно извинение от твоя страна ще помогне да стане „не“.

– Извинение? Остави това, Ричър. Държа на профила. Ако не си бил ти, бил е някой негодник, който много прилича на теб.

Небето над тях причерня и дъждът се усили. През вадичките по предното стъкло проблясваха червените стопове на колите, които едва пълзяха пред тях. Ламар се наведе напред и рязко натисна спирачката.

– По дяволите! – изруга тя.

Ричър се усмихна.

– Забавно, нали? В момента, при тези условия, рискът от смърт или нараняване е десет пъти по-голям, отколкото в самолета.

Тя не отговори. Гледаше огледалото, за да се увери, че колата отзад ще успее да намали ловко, както бе направила тя. Пред тях колоната от коли продължаваше докдето стига погледът. Ричър напипа бутона отсрани на седалката си и я премести назад. Изпъна крака и се намести удобно.

– Ще подремна – каза той. – Събуди ме, когато стигнем някъде.

– Не сме свършили разговора – отвърна тя. – Имаме споразумение, забрави ли? Помисли си за Петросян. Питам се, какво ли прави в момента?

Ричър погледна вляво, през прозореца на Ламар. Някъде там трябваше да е Манхатън, но краят на пътя не се виждаше.

– Добре, ще продължим да говорим – каза той.

Вниманието на Ламар беше погълнато от работата със спирачката и спазването на дистанция.

– Докъде бяхме стигнали? – попита тя.

– Дебне ги през деня, колкото да се убеди, че са сами, и влиза някак в къщите им. После какво?

– Убива ги.

– Вътре ли?

– Ние така мислим.

– *Мислите!*? Не знаете ли?

– За съжаление много неща не знаем.

– Ами че това е чудесно.

– Не оставя абсолютно никакви следи. Това е дяволски проблем.

Ричър кимна.

– Добре. Опиши ми как изглеждат местата на престъплението. Започни от насажденията в предните дворове.

– Защо? Смяташ, че това е важно ли?

Той се засмя.

– Не. Реших, че ще се почувстваш по-добре, ако започнеш с нещо, за което знаеш едно-друго.

– Копеле гадно!

Колата продължаваше да пълзи напред. Чистачките се движеха бавно по стъклото, наляво, надясно, наляво, надясно. Пред тях блеснаха червени и сини светлини.

– Катастрофа – отбеляза Ричър.

– Не оставя никакви следи – повтори Ламар. – Абсолютно нищо. Никакви влакна, кръв, слюнка, косми, ДНК, отпечатыци... Нищо.

Ричър скръсти ръце на тила си и се прозина.

– Доста трудно е да се постигне.

Ламар кимна, без да отделя поглед от предното стъкло.

– Така е. Не можеш да си представиш с какви невероятни технически възможности разполагаме сега. Но въпреки всичко той си играе с нас.

– Как би могъл човек да направи подобно нещо?

– Не знаем. Колко време вече си в тази кола?

Той сви рамене.

– Не знам. Имам чувството, че цял живот.

– Около час. Сега отпечатыците от пръстите ти са навсякъде, по таблото, дръжките на вратата, катарамата на предпазния колан, копчето на седалката. Върху облегалката сигурно има поне десетина косъма. По пода има кал от двора ти, а може би и влакна от килима ти.

Той кимна.

– А аз просто си седя и не правя нищо.

– Точно това имах предвид. При акт на насилие щеше да има следи навсякъде... плюс кръв и евентуално слюнка.

– В такъв случай може би не ги убива в къщата.

– Но трупове са вътре.

– Значи трябва да ги е довялякъл отвън.

Тя кимна.

– Знаем със сигурност, че прекарва доста време вътре. Има доказателства за това.

– Къде оставя трупове?

– В банята. Във ваната.

Буикът пропъзля покрай мястото на катастрофата. Някакво комби се бе забило в задницата на джип, същия като на Ричър. На предното стъкло на комбито се виждаха две дупки, големи колкото човешка глава. Бяха отворили предната врата с лостове. Линейката чакаше, за да завие в обратна посока през разделителната линия на пътя. Ричър се обърна и огледа джипа. Не беше неговият. Дори не си го беше и помислил. Джоди не би тръгнала никъде, ако имаше поне малко разум.

– Във ваната ли? – повтори той.

Ламар кимна зад волана.

– Да.

– И трите ли? – попита той.

- И трите – отвърна тя.
- Нещо като автограф?
- Точно така.
- Откъде е знаел, че и трите имат вани?
- В къщите обикновено имат.

– Откъде е знаел, че и трите живеят в къщи? Не ги избира според мястото, където живеят. Прави го произволно, нали? Могат да живеят навсякъде. Като мен, по мотелите. И някои от тях могат да имат само душ.

Тя го погледна.

– Ти не живееш по мотелите. Живееш в къща, в Гарисън.

Ричър сведе поглед, като че ли беше забравил.

– Да, сега вече да. Но преди бях бездомен. Откъде е знаел, че онези жени не са бездомни?

– Прилича на Параграф 22 – отвърна Ламар. – Ако са били бездомни, нямаше да попаднат в списъка му. Искам да кажа, че за да ги открие, трябва да имат постоянен адрес.

– Но откъде е знаел, че всички са имали вани?

Ламар сви рамене.

– Щом живееш в къща, трябва да имаш вана. Малките ателиета имат само душ кабина.

Ричър кимна. Не беше специалист в тази област. Недвижимите имоти не бяха силата му.

– И така – подкани я той. – Слага ги във ваната.

– Голи. А дрехите им липсват.

Вече бяха подминали мястото на катастрофата и тя започна да увеличава скоростта. Пусна чистачките на бързи обороти.

– Взел е дрехите им със себе си? – учуди се Ричър. – Защо?

– Вероятно като трофей. Серийните убийци често вземат трофеи от жертвите си. А може би е символично. Мисли си, че би трябвало все още да носят униформи, и затова ги лишава от цивилното им облекло. И от живот.

– Взел ли е нещо друго?

Ламар поклати глава.

– Не, доколкото можем да преценим. Нямаше нищо разместено или липсващо, парите и кредитните карти бяха на местата си.

– Значи взема дрехите и не оставя нищо след себе си.

Ламар не отговори веднага.

– Напротив – обади се тя след малко. – Оставя боя.

– Боя ли?

– Военна, маскировъчна, зелена боя. Десетки литри.

– Къде?

– Във ваната. Слага голия труп във ваната, после излива боята вътре.

Ричър се взираше през чистачките в дъжда.

– Удавя ги в боя?

Ламар поклати глава.

– Не. Те вече са мъртви, когато ги покрива с боя.

– Как ги покрива? Боядисва ли ги?

Тя отново караше много бързо, за да навакса изгубеното време.

– Не, не ги боядисва, а пълни ваната с боя до ръба. Очевидно боята покрива телата.

– Значи плуват във вана със зелена боя.

Тя кимна.

– Да. Така бяха намерени и трите.

Ричър замълча, извърна се и се загледа през прозореца. На запад небето беше по-ясно и по-светло. Колата се движеше бързо. Водата съскаше под гумите и се разплискваше настрани. Ричър се взираше в светлото небе на запад, към безкрайното шосе отпред, и осъзна, че е *щастлив*. Пътуваше. Имаше цел. Кръвта му се раздвижваше както при животните в края на зимата. Старият скитнически дух му зашепна: *Щастлив ли си вече? Щастлив си, нали? Дори за миг забрави, че си закотвен в Гарисън!*

– Добре ли си? – попита Ламар.

Той се обърна към нея и се опита да се съсредоточи върху лицето ѝ, бледността ѝ, рядката коса, подигравателната усмивка.

– Разкажи ми за боята – промълви той.

Тя го погледна странно.

– Казах ти. Маскировъчна, армейска, зелена боя. Произвежда се в огромни количества в Илиной. Тази е произведена през последните единнайсет години по някаква нова технология. Повече не можем да разберем.

Ричър кимна разсеяно. Не беше използвал такава боя, но беше виждал десетки квадратни метри, покрити с нея.

– Доста мръсна работа.

– Но на мястото на престъплението цари пълен ред. Не е разлята нито капчица.

– Жените вече са били мъртви – отбеляза той. – Не е имало никаква

съпротива. Нямамо е причина да цапа. Това обаче означава, че е трябвало да внесе боята вътре. Какво количество е необходимо, за да се напълни една вана?

– Някъде между седемдесет и осемдесет литра.

– Това е ужасно много. Би трябвало да означава ужасно много и за убиенца. Успяхте ли да разберете какъв смисъл влага в това?

Ламар сви рамене.

– Не. Нищо повече от очевидното предназначение в армията. Може би, като взема цивилните дрехи и покрива телата с маскировъчна боя, си мисли, че ги връща където им е мястото, в армията, където е трябвало да останат. То е нещо като капан, разбираш ли? След два часа горният слой се втвърдява, а по-надолу става на желе. След още време, предполагам, че цялата боя ще се втвърди заедно с трупа в нея, също както някои хора вграждат обувчицата на бебето си в куб от плексиглас.

Ричър продължаваше да гледа напред. Хоризонтът беше ясен. Лопотното време оставаше зад тях. Вдясно Пенсилвания изглеждаше слънчева и зелена.

– Тази боя е дяволска работа – отбеляза той. – Седемдесет-осемдесет литра е голямо количество. Необходимо е голямо превозно средство. Трудно би могъл да се скрие, когато я взема. Или когато я внася в къщата. Никой ли не е видял нищо?

– Разпитахме всички, къща по къща. Никой не е видял нищо.

Ричър кимна бавно.

– Боята е ключът. Откъде ли я взема?

– Нямам представа. Армията не ни помага особено.

– Не съм изненадан. Армията ви мрази. А и подобно нещо е компрометиращо. Излиза, че го е направил действащ военен. Кой друг би могъл да се снабди с такива количества маскировъчна боя?

Ламар не отговори. Продължи да шофира мълчаливо. Дъждът спря, но чистачките не преставаха да стържат сухото стъкло. После тя ги изключи с леко, решително движение на китката. Ричър се опита да си представи как някъде някакъв военен товари толкова много кутии с боя. Деветдесет и една жени в списъка му и някакъв изкривен мозъчен процес в главата му отрежда по седемдесет-осемдесет литра боя за всяка от тях. Получаваха се няколко тона. Камioni. Трябва да е някой склададжия.

– Как ги убива? – попита той.

Ламар стисна волана по-здраво. Преглътна и впери поглед пред себе си.

- Не знаем – отговори тя.
 - Не знаете ли? – повтори той.
- Ламар поклати глава.
- Просто са мъртви. Не можем да установим причината за смъртта.

8

Те са общо деветдесет и една, а ти трябва да се справиш с шест, което значи още три, така че какво трябва да правиш сега? Продължавай да мислиш и да планираш. Ето какво. Мисли, мисли, мисли, ето това ще правиш. Защото всичко се основава на мисленето. Трябва да ги надхитриш. Жертвите, следователите. На всички нива. Все повече и повече. Местни ченгета, щатски ченгета, ФБР, специалистите, ангажирани от ФБР Нови гледни точки, нови подходи. Знаеш, че са там. Търсят те. Ако могат, ще те открият.

Със следователите не е лесно, но с жените няма проблем. Става почти толкова лесно, колкото очакваш. Там няма изхвърляне. Никакво. Жертвите си отиват както си го представяше. Ти обмисли нещата добре, внимателно и задълбочено и планът се оказва съвършен. Отварят вратата, пускат те вътре, хващат се на въдицата. Толкова много им се иска да се хванат, че буквално изплезват езици от нетърпение. Толкова са глупави, че си го заслужават. И не е трудно. Не, никак не е трудно. По-скоро педантично. Както всичко друго – ако планираш нещата добре, ако ги обмислиш както трябва, ако се подготвиш правилно, ако се упражняваш, е много лесно. Това е въпрос на техника, точно както предполагаше. Като точна наука. И не може да е нищо друго. Правиш едно, после друго, после трето, после свършваш и се прибиращ спокойно у дома. Още три. Това е всичко. Това ще бъде краят. Краят на трудната част. Продължавай обаче да мислиш. Мисли, мисли, мисли! Получи се веднъж, получи се втори път. Получи се трети път, само че ти знаеш, че в живота няма гаранции. Знаеш го по-добре от всеки друг. Продължавай да мислиш. Защото сега може да ти попречи единствено самоувереността.

– Не я ли знаете? – повтори Ричър.

Ламар се сепна. Взираше се право пред себе си, уморена, напрегнала сили, за да се съсредоточи, стиснала волана като робот.

– Какво да знаем?

– Причината за смъртта.

Тя въздъхна и поклати глава.

– Не, не я знаем.

Ричър я погледна.

– Добре ли си?

– Зле ли изглеждам?

– Изглеждаш изтощена.

Ламар се прозя.

– Да, мисля, че съм малко уморена. Това беше безкрайна нощ.

– Е, внимавай тогава.

– Защо изведнъж се разтревожи за мен?

Той поклати глава.

– Не за теб. Тревожа се за себе си. Можеш да заспиш и да излетим от пътя.

Тя отново се прозя.

– Никога не ми се е случвало.

Ричър извърна лице. Улови се, че опипва капака на въздушната възглавница пред себе си.

– Добре съм – увери го тя. – Не се безпокой.

– Защо не знаете как са умрели?

Тя сви рамене.

– Бил си следовател. Виждал си трупове.

– Е, и?

– Какво си търсил?

– Рани, синини.

– Точно така – каза тя. – Ако трупът е надупчен от куршуми, ще заключиш, че те са причина за смъртта. Ако черепът е счупен, ще го наречеш удар с тъп предмет.

– А при тях?

– Трите жени са намерени във вани, пълни с втвърдяваща се боя, нали? Криминолозите ги изваждат, патолозите ги изчистват, само че не откриват нищо.

– Абсолютно нищо?

– Нищо видимо, поне на пръв поглед. Естествено, продължават с по-сериозни изследвания. Отново нищо. Знаят със сигурност, че не са удавени. В белите им дробове няма боя или вода. Търсят микроскопични външни белези. И пак нищо.

– А убождания с игла? Отоци?

Ламар поклати глава.

– Нищо. Но все пак не забравяй, че са били покрити с боя, а тя е за военни цели и не отговаря напълно на изискванията за безвредност. Състои се от бог знае какви химикали и разяжда. Уврежда кожата. Напълно възможно е да е заличила микроскопичните белези.

– Няма ли вътрешни увреждания?

Тя поклати глава.

– Нищо. Никакви вътрешни кръвоизливи или увреждания на органите.

– А някаква отрова?

– Не. Съдържанието на стомаха е нормално. Не са погълнали боя. Резултатите от изследванията за токсичност са отрицателни.

Ричър кимна замислено.

– Предполагам, че няма следи и от сексуално насилие, защото Блейк се зарадва, че Калан и Кук биха спали с мен, ако бях поискал. Това означава, че убиецът не е изпитвал ненавист на сексуална основа и че не е имало изнасилване. Иначе щяхте да търсите някой, когото са отблъснали или нещо подобно.

Ламар кимна.

– Така е. Секът не е от значение тук. Смятаме, че ги съблича, за да ги унижи. За наказание. За възмездие или отмъщение.

– Странно – каза Ричър. – Всичко това подсказва, че убиецът е военен. Един войник би използвал пистолет или нож, би ги удушил. Но не би прибегнал до подобни изтънчени методи.

– Не знаем какво точно е направил.

– Но няма следи от гняв, нали? Ако е търсил отмъщение, къде е гневът му? Действал е чисто, като в клиника.

Ламар кимна и се прозя едновременно.

– Да, и аз си помислих това. Погледни обаче жертвите. Какъв друг би могъл да бъде мотивът му? И ако това е мотивът, какъв друг може да е убиецът, ако не разгневен войник?

Замълчаха. Край тях прелитаха дървета, поля, къщи, а Ричър гледаше напред и се опитваше да не се радва. Ламар стискаше волана и тънките сухожилия на китките ѝ бяха изпъкнали като въжета. Тя се прозя пак и той се обърна към нея рязко.

– Добре съм – каза тя.

Той продължи да я гледа съсредоточено.

– Всичко е наред – успокой го тя.

– Ще подремна малко – каза Ричър. – Гледай да не ме убиеш.

Когато се събуди, все още бяха в Ню Джърси. В колата беше тихо и уютно. Двигателят се чуваше като далечен шум, гумите свистяха тихо. Духаше лек ветрец. Небето беше сиво. Ламар се бе вдървила от

изтощение, стискаше волана и гледаше напред със зачервени, немигащи очи.

– Трябва да спрем, за да обядваме – каза той.

– Рано е.

Ричър погледна часовника си. Беше един часът.

– Не се прави на герой. Трябва да изпиеш поне половин литър кафе.

Ламар се поколеба, готова да възрази. После се отказа. Тялото ѝ изведнъж се отпусна и тя отново се прозя.

– Добре – съгласи се. – Ще спрем.

След около два километра стигнаха до крайпътно заведение и спряха сред дърветата в отбивката зад магистралата. Двигателят угасна и изведнъж ги обгърна пълна тишина. Мястото не се отличаваше с нищо от десетките други, които Ричър бе виждал – скромна архитектура от петдесетте, окупирана от заведения за бързо хранене, с дискретни щандове, чиито послания се предаваха навън от крещящи рекламни табла.

Ричър слезе първи и се протегна в студения въздух. Колите профучаваха по магистралата зад гърба му. Ламар продължаваше да седи в колата, така че той тръгна да търси тоалетната. После не я видя никъде наоколо, влезе в заведението и се нареди за сандвич. Ламар дойде след минута.

– Не трябва да правиш така – каза тя.

– Какво?

– Да изчезваш от погледа ми.

– Защо?

– Защото имаме правила за хората като теб.

Каза го напълно сериозно, без следа от хумор. Той сви рамене.

– Добре, следващия път, когато отивам до тоалетната, ще те поканя вътре с мен.

Тя не се усмихна.

– Просто ми кажи и ще чакам пред вратата.

Докато опашката напредваше, той реши да си вземе сандвич с раци вместо със сирене, защото беше по-скъп, а предполагаше, че тя ще плати. Добави голяма чаша кафе и обикновена поничка. Намери маса, докато Ламар се суетеше с плащането. Когато дойде при него, той вдигна чашата с кафе като за тост.

– За няколкото забавни дни, които ще прекараме заедно.

– Ще бъдат повече от няколко дни – каза тя. – Колкото трябва.

Ричър отпи глътка кафе и се замисли за времето.

– Какво означава цикълът от три седмици? – попита той.

Ламар си беше взела сандвич с пълнозърнест хляб и сирене. С кутрето махна една троха от устните си.

– Не знаем. Това е странен цикъл. Не е свързан с календара или с цикъла на луната.

Ричър изчисли наум.

– Деветдесет и една възможни жертви, по три седмици за всяка, това прави пет години и три месеца, докато приключи. Доста дълъг проект.

Ламар кимна.

– Според нас това доказва, че цикълът е наложен от някаква външна причина. Сигурно би действал по-бързо, ако имаше възможност. Вероятно работи две седмици, а третата почива и я използва, за да организира всичко.

Ричър съзря шанса си.

– Възможно е – кимна той.

– Кои военни работят по такъв график?

– Така редовно? Вероятно в някои от частите за бързо реагиране. Две седмици готовност, седмица почивка.

– Какви са тези части?

– Има такива в морската пехота, в сухопътните войски. – Преглътна и добави: – Някои специални войски.

Изчака, за да види дали е налпала въдицата.

Ламар кимна.

– Специалните войски би трябвало да познават изтънчените начини за убийство, нали?

Той започна да яде сандвича си. Раците имаха вкус на риба тон.

– Знам, че действат безшумно, без оръжие, и че импровизират. Но не съм чувал, че използват изтънчени методи. Целта им е да прикрият деянието. А специалните части имат, разбира се, интерес от умъртвяването на хора, но не с цел озадачаване на останалите относно начина, по който са го извършили.

– Тогава накъде биеш?

Той остави сандвича.

– Искам да кажа, че нямам представа кой какво е направил, защо или как. И не виждам как бих могъл да имам. Ти си големият специалист в тази област. Ти си учила озеленяване.

Тя го изгледа. Сандвичът ѝ увисна във въздуха.

– От теб се иска повече, Ричър. Знаеш какво ще направим, ако не го получим.

- Знам какво *казвате*, че ще направите.
- Готов ли си да поемеш риска да провериш?
- Нали знаете какво ще направя *аз*, ако тя пострада?

Ламар се усмихна.

– Заплашваш ли ме, Ричър? Заплашваш федерален агент? Току-що отново наруши закона. Член 18, Параграф А–3, Точка 4702. Наистина трупаш обвинения срещу самия себе си.

Той погледна встрани, без да каже нищо.

– Бъди сговорчив и всичко ще е наред.

Ричър пресуши чашата си и погледна Ламар. Нетрепващ, безизражен поглед.

– За етиката ли се тревожиш? – попита тя.

– Има ли тук някаква етика?

Изражението ѝ се промени. Появи се сянка на смущение, на омекване. Тя кимна.

– Знам, и аз се притеснявах от това. В началото след като завърших Академията, не можех да повярвам, че се използват такива методи. Бюрото обаче знае какво прави. Доста бързо го разбрах. Това е въпрос на прагматизъм, който е свързан с постигане на най-доброто за възможно най-голям брой хора. Ако ни е нужно съдействие, първо го искаме, но не се съмнявай, че правим всичко, за да го получим.

Ричър мълчеше.

– Сега вече вярвам в тази политика, но все пак искам да знаеш, че идеята да използваме приятелката ти, за да те принудим да работиш с нас, не е моя.

Ричър продължаваше да мълчи.

– Блейк го измисли. Не го упреквам, но самата аз не бих отишла толкова далеч.

– Защо?

– Защото не трябва да излагаме повече жени на опасност.

– Тогава защо му позволи да го направи?

– Да му позволя ли? Та той ми е шеф. И агенцията ни се занимава с налагането на законността. Ударението е върху *налагането*. Все пак искам да знаеш, че аз не бих постъпила така. Защото трябва да можем да работим заедно.

– Това извинение ли е?

Ламар не отговори.

– Е? Извинение ли е? Най-сетне?

Тя направи гримаса.

– Мисля, че от мен не бива да очакваш нещо повече.

Ричър сви рамене.

– Добре, така да бъде.

– Приятели ли сме вече? – попита тя.

– Никога няма да бъдем приятели – отговори той. – Забрави за това.

– Не ме харесваш – отбеляза Ламар.

– Искаш ли да съм честен с теб?

Тя сви рамене.

– Всъщност не. Просто искам да ми помогнеш.

– Ще бъда посредник – каза той. – Вече се съгласих. Но вие трябва да ми кажете какво точно искате.

Тя кимна.

– Специалните части ми се струват добро начало. Първата ти задача ще бъде да ги провериш.

Той извърна лице и стисна зъби, за да не се размее. Дотук добре.

Прекараха цял час в заведението. Най-сетне Ламар започна да се отпуска и сякаш вече не й се тръгваше на път.

– Искаш ли да карам аз? – попита Ричър.

– Колата е служебна – отговори тя. – Нямах право.

Въпросът обаче я върна към действителността. Тя взе чантата си и стана. Ричър изхвърли остатъците в кошчето и я настигна при вратата. Качиха се мълчаливо в буика. Ламар включи двигателя и се върна на магистралата.

Моторът забръмча монотонно, дочуваха приглушения шум от другите коли и от въздушната струя в предното стъкло и след минута имаха чувството, че въобще не са спирали. Ламар седеше по същия вдървен начин зад волана, а Ричър се бе изтегнал удобно и наблюдаваше пейзажа.

– Разкажи ми за сестра си – подкани я той.

– Доведената ми сестра.

– Все едно. Разкажи ми за нея.

– Защо?

– Искаш да ти помогна. Нужна ми е информация. Например къде е служила, какво й се е случило, такива неща.

– Тя е богато момиче, което търсеше приключения.

– Затова ли постъпи в армията?

– Повярва на рекламите. Виждал си ги, нали? В списанията.

Оставаш с впечатлението, че армията е великолепна възможност за живяване хора.

– Сестра ти жилава ли е?

Ламар кимна.

– Тя е спортен тип. Обича алпинизма, кара велосипед, ски, сърф. Мислеше, че в армията само ще се спуска по въже в пропасти, с нож между зъбите.

– Но се оказа, че не е така?

– Много добре го знаеш. Не и тогава, не и за една жена. Зачислиха я в някакъв транспортен батальон, накараха я да кара камион.

– Защо не напусна, след като е богата?

– Защото не е малодушна. Началното ѝ обучение мина много добре.

Искаше да постигне нещо повече.

– И?

– Срещна се няколко пъти с някакъв смахнат полковник, който уж щеше да ѝ помогне в кариерата. Той намекнал, че ако при следващия разговор тя свали дрехите си, може и да има резултат.

– И?

– Накисна го. След това я преместиха където искаше, в някаква спомагателна част към пехотата. Една жена не би могла да се надява да се доближи повече до истинските бойни действия.

– Но?

– Знаеш как става, нали? Слухове. Няма дим без огън. Всички смятаха, че е спала с онзи тип, въпреки че го беше накиснала и го прибраха в затвора. Доста нелогично. В края на краищата тя не издържа на ключките и напусна.

– С какво се занимава в момента?

– С нищо. Самосъжалява себе си по цял ден.

– Близки ли сте?

Ламар не отговори веднага.

– Честно казано, не много. Не толкова, колкото бих искала.

– Харесваш ли я?

Тя направи физиономия.

– А защо да не я харесвам? Тя е много мила. Всъщност е страхотна. Аз обаче допусках грешки още от самото начало. Не се справих. Бях млада, баща ми беше умрял, нямахме никакви пари. Тогава се появи един богат тип, влюби се в майка ми и ме осинови. Бях изпълнена с неприязън. Предполагам, задето ме спасяваха. Не мислех, че трябва да обичам тъкмо нея. Повтарях си, че ми е само доведена сестра.

– Не го ли преодоля?

Ламар поклати глава.

– Не напълно. Моя е грешката, признавам си. Майка ми почина рано, а аз останах с чувството, че съм сама и изоставена. Не се справих добре. Така че сега доведената ми сестра е просто една много мила жена, която познавам. Добри познати сме. Предполагам, че и тя чувства същото. Все пак, когато сме заедно, се разбираме добре.

Той кимна.

– След като те са богати, значи и ти си богата.

Тя погледна встрани и се усмихна. Кривите зъби проблеснаха за миг.

– Защо? Харесваш ли богатите? Или може би смяташ, че богатите жени не бива да заемат работни места? Или това се отнася до всички жени?

– Просто поддържам разговора.

Тя отново се усмихна.

– По-богата съм, отколкото си мислиш. Вторият ми баща има много пари. И е много справедлив към нас двете, въпреки че аз не съм му истинска дъщеря.

– Имаш късмет.

– И много скоро ще станем още по-богати. За нещастие той е твърде болен. Бори се с рака от две години. Жилав старец е, но ще умре. Ще получим голямо наследство.

– Съжалявам, че е болен – обади се Ричър.

Ламар кимна.

– И аз съжалявам. Тъжно е.

Настъпи мълчание, нарушавано само от шума на мотора.

– Предупреди ли сестра си?

– Доведената ми сестра.

Той я погледна.

– Защо непрекъснато повтаряш, че ти е доведена сестра?

Ламар сви рамене.

– Защото Блейк ще ме отстрани от случая, ако реши, че съм лично засегната, а аз не искам това да се случи.

– Така ли?

– Естествено. Когато твой близък има неприятности, ти се ще да се погрижиш лично, нали?

Ричър отклони погледа си.

– Несъмнено – кимна той.

Тя замълча за момент.

– Чувствам се доста неловко с тази семейна история. Всичките ми някогашни грешки отново ме тормозят. Когато майка ми умря, можеха да ме забравят, но не го направиха. И двамата до ден-днешен се отнасят с мен както трябва, с обич и щедрост, почтеност и честност и колкото повече го правят, толкова по-виновна се чувствам, че в началото се смятах за Пепеляшка.

Ричър не каза нищо.

– Отново ли ме смяташ за ирационална? – попита тя и продължи да кара, вперила поглед в предното стъкло.

Ричър мълчеше.

– Пепеляшка – повтори тя след малко. – Макар че ти вероятно би ме определил като грозната сестра.

Той не отговори. Гледаше пътя отпред.

– Е, и така, предупреди ли я? – попита той отново.

Ламар му хвърли кос поглед и се върна към действителността.

– Както и да е – каза той. – Предупреди ли я?

– Да, разбира се, че я предупредих. След смъртта на Кук, когато схемата се изясни, ѝ се обаждах няколко пъти. Би трябвало да е в безопасност. Прекарва доста време в болницата при баща си. Казах ѝ, когато, си е въщи, да не пуска вътре абсолютно никого, каквото и да се случи.

– Тя взе ли те на сериозно?

– Постарах се това да стане.

Той кимна.

– Добре. В такъв случай би трябвало да е в безопасност. Остават още осемдесет и седем, за които трябва да се безпокоим.

След Ню Джърси изминаха стотина километра през Мериланд за час и двацет минути. Отново заваля и притъмня. После заобиколиха окръг Колумбия, навлязоха във Вирджиния и продължиха по междущатската магистрала 95 до Куонтико. Градът остана зад тях и скоро навлязоха в рехавата гора. Дъждът спря. Небето просветля. След малко Ламар неочаквано намали скоростта и сви по необозначен път между дърветата. Настилката беше добра, но завоите бяха остри. След осемстотин метра стигнаха до поляна с паркирани военни машини и постройки, боядисани с тъмнозелена боя.

– Морската пехота – обясни Ламар. – Отстъпиха ни шейсет акра за

нашето място.

Ричър се усмихна.

– Те не смятат така. Според тях сте ги откраднали.

Още няколко завоя, още осемстотин метра и стигнаха до друга просека. Същите машини, същите постройки, същата зелена боя.

– Маскировъчна боя – отбеляза Ричър.

Тя кимна.

– Страшничко.

Изминаха още три километра навътре в гората. Ричър разглеждаше всичко внимателно. Никога не беше идвал в Куонтико. Беше изпълнен с любопитство. Колата взе един остър завой, излезе от гората и спря пред пропускателен пункт с бариера на бели и червени ивици и будка за охраната от бронирано стъкло. Появи се въоръженият дежурен. Зад рамото му се виждаха множество ниски постройки и две по-високи сгради, разположени сред голяма безупречно поддържана морава. По всичко личеше, че архитектът не се е притеснявал, че сградите ще заемат прекалено много площ. Цареше пълен покой и мястото напомняше на миниатюрно университетско градче или на централа на корпорация, ако не беше бодливата тел по оградата и въоръжената охрана.

Ламар свали стъклото и затърси пропуска в чантата си. Дежурният явно я познаваше, но правилата са си правила и трябваше да види картата ѝ. Кимна веднага щом тя извади ръката си от чантата, после погледна Ричър.

– Би трябвало да сте получили документите за него – каза Ламар.

– Да, мистър Блейк ни ги даде – отвърна дежурният.

Върна се в будката и донесе ламинирана пластмасова карта на верижка. Подаде я през прозореца на Ламар, а тя я даде на Ричър. На картата беше изписано името му, под стара служебна снимка. Върху цялата карта в бледочервено беше отпечатано голямо „П“.

– Посетител – обясни Ламар. – Ще я носиш по всяко време.

– Или? – попита Ричър.

– Или ще те застрелят. Не се шегувам.

Дежурният се прибра в будката и вдигна бариерата. Ламар затвори прозореца и потегли. Изкачиха се по първото полегато възвишение. В ниското от другата страна имаше паркинг. Ричър чу стрелба с автоматични оръжия, може би на двеста метра навътре в гората.

– Обучават се – каза Ламар. – Почти през цялото време.

Тя се оживи и лицето ѝ светна, сякаш близостта до кораба майка ѝ вдъхваше енергия. Ричър можеше да си го обясни. Мястото

представляваше внушителна гледка. Разположено в естествена падина, навътре в гората, отдалечено на километри от всичко останало. Уединено и тайно. Не беше трудно да се разбере как мястото може да накара щастливците, допуснати вътре, да бъдат лоялни и изпълнителни.

Ламар мина бавно през няколко бабуни за намаляване на скоростта и влезе в паркинга пред най-голямата сграда. Вкара колата в едно свободно място, изключи двигателя и погледна часовника си.

– Шест часа и десет минути – отбеляза тя. – Бавничко се придвижихме. Заради лошото време и дългата обедна почивка.

Мълчание.

– А сега какво? – попита Ричър.

– Започваме работа.

Стъклената врата на сградата се отвори и се появи Поултън. Русо-лявият дребен мъж с мустаците. Беше с друг костюм – тъмносин, с бяла риза и сива вратовръзка. С този цвят не изглеждаше толкова невзрачен. Имаше официален вид. Остана за миг пред вратата, загледа се в паркинга и тръгна към колата. Ламар слезе, за да го посрещне. Ричър седеше неподвижно и чакаше. Поултън изчака Ламар да извади чантата си от багажника – беше от същата черна изкуствена кожа като куфарчето й.

– Да тръгваме, Ричър – извика тя.

Той наведе глава, окачи пропуска на шията си, отвори вратата и слезе. Беше студено и ветровито. Пукотът от изстрелите се смесваше с шумоленето на сухи листа.

– Вземи си багажа – каза Поултън.

– Нямам багаж – отвърна Ричър.

Поултън погледна Ламар, в чиято красноречива гримаса се четеше: „Това продължава цял ден.“ После двамата се обърнаха и тръгнаха към сградата. Ричър погледна небето и ги последва. В далечината видя отряди въоръжени новобранци, които маршируваха или бягаха. Униформата им беше тъмносиня фланелка с жълт надпис „ФБР“ на гърба и гърдите, като фирмен знак на модна къща или емблема на спонсор върху спортен екип. За набитото му око на военен тези хора му изглеждаха прекалено цивилни.

След малко си даде сметка, че е така, защото голяма част от тях бяха жени.

Ламар отвори стъклената врата и влезе. Поултън изчака Ричър на прага.

– Ще ти покажа стаята ти – каза той. – Можеш да оставиш нещата си.

На дневна светлина и отблизо изглеждаше по-възрастен. Около очите му имаше едва забележими тънки бръчици – сякаш четирийсетгодишен човек беше надянал кожа на два̀сетгодишен.

– Нямам никакви неща – отговори Ричър. – Току-що ти казах.

Поултън се поколеба. Явно имаше график, който трябваше да следват.

– Все едно, ще ти я покажа – настоя той.

Ламар се отдалечи с чантата си, а Поултън и Ричър тръгнаха към асансьора. Качиха се до третия етаж и тръгнаха по тих коридор с тънък мокет на пода и износени тапети по стените. Поултън спря пред една врата, извади ключ от джоба си и я отвори. Беше като всяка стая в мотел. Тесен коридор, баня вдясно, шкаф вляво, голямо легло, маса, два стола – невзрачен декор.

Поултън остана в коридора.

– Бъди готов в десет – каза той.

Вратата се затвори. Отвътре нямаше дръжка. Май не приличаше съвсем на стая в мотел. Гледаше към гората, но прозорецът не се отваряше. Рамката беше заварена, а дръжката я нямаше. На нощното шкафче имаше телефон. Ричър вдигна слушалката и чу сигнал. Натисна девет и получи външна линия. Набра частния телефон в офиса на Джоди. Изчака единайсет позвънявания, после набра номера в апартамента. Включи се телефонният секретар. Опита мобилния. Оказа се изключен.

Остави палтото си в шкафа, извади четката за зъби от джоба си и я пусна в чашата над умивалника. Наплиска очите си с вода и приглади косата си. После седна на леглото и зачака.

9

Осем минути по-късно чу изщракване в ключалката и вдигна поглед. Очакваше да види Поултън. Но не беше Поултън, а жена. Имаше вид на шестнайсетгодишна. Дълга коса, вързана на опашка. Открито, загоряло от слънцето лице, бели зъби. Сини очи. Беше с мъжки костюм, стеснен, за да ѝ е по мярка. Бяла риза и вратовръзка. Ниски обувки. Бе висока, дългокрака и слаба. И много красива. Усмиваше му се.

– Здравсти – каза тя.

Ричър не отговори. Само я гледаше. По лицето ѝ пробяга сянка, усмивката ѝ стана смутена.

– Искаш ли веднага да преминем към ЧЗВ? – попита тя.

– Към какво?

– ЧЗВ. Често задавани въпроси.

– Не съм сигурен дали имам въпроси.

– Ооо... добре.

Усмихна му се пак, с облекчение. Усмивката ѝ придаваше прям, безхитростен вид.

– Кои са често задаваните въпроси? – попита Ричър.

– Ами... нещата, за които обикновено ме питат новациите. Всъщност това е наистина много, много отегчително.

Виждаше се, че го казва сериозно. Въпреки това обаче я попита:

– Какви са тези неща?

Тя направи примирена физиономия.

– Аз съм Лиза Харпър. На двайсет и девет, да, наистина, от Аспен, Колорадо, висока един и осемдесет и два, да, наистина, в Куонтико съм от две години, да, излизам с момчета, не, обличам се така, защото ми харесва, не съм омъжена, не, в момента нямам приятел и не искам да вечеряме заедно довечера.

Завърши с усмивка и Ричър ѝ се усмихна в отговор.

– Какво ще кажеш за утре вечер тогава?

Тя поклати глава.

– Трябва само да знаеш, че съм агент на ФБР, който в момента е на работа.

– И какво правиш?

– Наблюдавам те – отвърна тя. – Ще бъда навсякъде с теб. Ти си класифициран като НС, неизвестен статус. Може да си добронамерен,

но може и да не си. Обикновено това се отнася за типовете от организираната престъпност, които имат споразумение със съда. Нали знаеш, ако някой реши да накисне боса си. За нас са полезни, но не можем да им се доверим.

– Аз нямам нищо общо с организираната престъпност.

– В досието ти пише, че може и да имаш.

– Значи досието ви е боклук.

Тя кимна и пак се усмихна.

– Погледнах и досието на Петросян. Той е от Сирия. Следователно китайците са му конкуренти. А те не наемат никой, освен китайци. Така че не е възможно да са използвали бял американец като теб.

– Казвала ли си това на някого?

– Сигурна съм, че вече го знаят. Просто се опитват да те накарат да възприемеш сериозно заплахата им.

– А трябва ли?

Тя кимна. Престана да се усмихва.

– Да. Трябва много внимателно да помислиш за Джоди.

– И за нея ли пише в досието?

Харпър кимна.

– Всичко е вътре.

– Тогава защо няма дръжка на вратата на стаята ми? Нали в досието ми пише, че не съм този, който ви трябва?

– Защото сме много предпазливи, а профилът ти е много лош. Оказа се, че онзи много прилича на теб.

– И ти ли се занимаваш с профили?

Тя поклати глава. Опашката на тила ѝ също се раздвижи.

– Не. Аз съм от оперативните. Назначена съм, докато трае операцията. Но слушам и запомням. Е, да вървим.

Тя задържа вратата и я затвори безшумно след него. Тръгнаха към друг асансьор. В него имаше бутони за пет подземни нива. Лиза Харпър натисна най-долния бутон. Ричър застана до нея и се опита да не вдъхва уханието ѝ.

Асансьорът спря рязко, вратата се плъзна настрани и те се озоваха в сив коридор, ярко осветен от неонов лампи.

– Наричаме това място „Бункера“ – каза Харпър. – Някога е било противоатомно скривалище. Сега е НП.

– Личи си – каза Ричър.

– НП означава „наука за поведението“. А това е много стара шега.

Поведе го надясно. Коридорът беше тесен и чист, но не и като в

общите части на сградата. Беше място за работа. Леко намирисваше на пот, престоляло кафе и канцеларски материали. По стените висяха табла за обяви, в ъглите бяха струпани празни кашони. На лявата стена имаше няколко врати.

– Тук е – каза Харпър.

Спряха пред една от тях, с номер. Младата дама протегна ръка, почука и отвори.

– Ще те чакам отвън – каза тя.

Ричър влезе и видя Нелсън Блейк, седнал зад претрупано бюро, в малък, разхвърлян кабинет. По стените бяха залепени карти и снимки, навсякъде се виждаха купища хартия. Нямаше стол за посетители. Блейк гледаше сърдито. Лицето му беше едновременно зачервено от високото кръвно и преbledняло от напрежение. Гледаше телевизия без звук, някакво политическо предаване. Мъж по риза четеше нещо пред комисия. Надписът на екрана гласеше: „Директорът на ФБР“.

– Доклад за бюджета – промърмори Блейк. – Опитва се да защити проклетата ни вечеря.

Ричър не каза нищо. Блейк не сваляше поглед от екрана на телевизора.

– След две минути има съвещание по случая, така че чуй правилата. Смятай се за нещо средно между гост и затворник тук, ясно ли е?

Ричър кимна.

– Харпър вече ми го обясни.

– Добре. Тя ще бъде с теб непрекъснато. Където и да ходиш, каквото и да правиш, тя ще те наблюдава. Само че не си създавай погрешна представа. Ти си момче на Ламар, нищо че тя ще стои тук, защото не може да лети със самолет. А на теб ще ти се наложи доста да пътуваш. И ние трябва да те държим под око, затова Харпър ще те придружава навсякъде. Ще бъдеш сам единствено когато си заключен в стаята си. Длъжен си да правиш това, което ти каже Ламар. Ще носиш пропускателна карта по всяко време.

– Добре.

– И не си въобразявай разни глупости за Харпър. Изглежда много мила, но започнеш ли да си позволяваш волности, се превръща в ужасна кучка. Това е.

– Добре.

– Някакви въпроси?

– Подслушва ли се телефонът ми?

– Разбира се, че се подслушва. – Блейк плъзна дебелия си пръст по

някаква разпечатка. – Преди малко си се опитал да намериш приятелката си на служебния, домашния и мобилния ѝ телефон. Не е отговорила.

– Къде е тя?

Блейк сви рамене.

– Откъде да знам, по дяволите?

След това затършува из купищата хартия по бюрото си и извади голям кафяв плик. Подаде му го.

– С поздрави от Козо.

Ричър пое плика. Беше твърд и тежък. Вътре имаше снимки. Осем. Гланцови, шестнайсет на двайсет. Сцени от местопрестъпления. Приличаха на снимки от евтини порносписания, само че жените бяха мъртви. Жертвите бяха проснати по гръб, обезобразени, с липсващи части. Туктам в трупове бяха мушнати разни неща.

– Това е работа на Петросян – обясни Блейк. – Съпруги, сестри и дъщери на мъже, които са го вбесили.

– Тогава защо още е на свобода?

– Има доказателства и доказателства, нали? – каза Блейк след малко.

Ричър кимна.

– Та къде е Джоди?

– Откъде да знам? – повтори Блейк. – Тя не ни интересува, докато си в играта с нас. Не я следим. Петросян може да я открие сам, ако поиска. Ние няма да му я дадем в ръцете. Би било незаконно, нали?

– Както и да ти счупя врата.

Блейк кимна.

– Искаш ли да престанеш със заплахите? Положението ти не го позволява.

– Знам, че всичко това сбило твоя идея.

Блейк поклати глава.

– Не се тревожа за теб, Ричър. Знам, че дълбоко в себе си ти си убеден, че си свестен човек. Ще ми помогнеш, после ще забравиш всичко за мен, и толкова.

Ричър се усмихна.

– Точно както си мислех. Вие психолозите сте ужасно проникателни.

Интервалът от три седмици е много удобен и ще ги накара да се чудят – затова го избра. Няма очевиден смисъл. Ще полудеят, докато

се мъчат да схванат какво се крие зад него. Ще трябва да ровят много, много дълбоко, за да разберат какво правиш. Твърде дълбоко е, за да е вероятно. И колкото повече се приближават, толкова по-необяснимо става. Интервалът не води доникъде. Значи те предпазва.

Трябва ли обаче да бъде спазван? Може би. Схемата си е схема. Трябва да е много стриктна. Прецизна. Защото те очакват тъкмо това. Стриктно придържане към схемата. В подобни случаи това е типично. Схемата те защитава. Важна е. Значи трябва да се спазва. Или... може би пък не трябва? Три седмици са доста време. Отегчително е. Може би трябва да ускориш нещата. Но тогава програмата ще бъде напрегната при работата, която трябва да се свърши. Веднага след края на едната ще трябва да започнеш подготовката за следващата. Не е леко. Трудна работа при напрегнат график. Не всеки би се справил. Но, ти, разбира се, ще се справиш.

Съвещанието по случая се проведе в продълговатата стая с нисък тапан на етаж над кабинета на Блейк. Стените бяха покрити със светлокафяви тапети, лъснати на местата, където се бяха облягали хора или се бяха отривали дрехите им. На едната стена имаше четири осветени ниши, имитация на прозорци, макар че стаята беше четири етажа под земята. Един телевизор без звук показваше заседанието за бюджета, но никой не го гледаше. Дългата маса от скъпо дърво бе заобиколена от евтини столове, обърнати под ъгъл от четирийсет и пет градуса към единия край на масата. Там на стената беше подпряна голяма черна дъска. Беше модерна, сякаш взета от богат колеж. Помещението беше задушно, тихо и изолирано, като място, предназначено за сериозна работа – зала за семинари на аспиранти.

Харпър заведе Ричър до най-отдалеченото от черната дъска място до масата. Последният чин в класната стая. Тя седна на по-близкия до центъра стол, така че да вижда, и той трябваше да гледа през рамото ѝ. Блейк седна на най-близкия до дъската стол. Поултън и Ламар дойдоха заедно, понесли папки, погълнати от разговор. Погледнаха единствено към Блейк. Той изчака да затворят вратата, стана и завъртя черната дъска, така че задната ѝ част дойде отпред.

Плтно вдясно беше залепена голяма карта на Съединените щати, в която бяха забити флагчета. Ричър предположи, че са деветдесет и едно, без да ги брои. Бяха червени, с изключение на три черни. Вляво от картата беше забодена цветна снимка, направена с евтин фотоапарат и на

евтин филм. От нея се усмихваше жена, примижала срещу слънцето. Нямаше трийсет години, беше хубава, с щастливо закръглено лице, обрамчено от къдрава кестенява коса.

– Лорейн Стенли, дами и господа – каза Блейк. – Убита наскоро в Сан Диего, Калифорния.

Под това усмихнато лице имаше още няколко снимки, подредени в строга последователност. Снимките от местопрестъплението. Бяха по-качествени. Професионално направени. Къща в испански стил, снимана от улицата. Вратата в близък план. Кадри от коридор, всекидневна, спалня, баня. Цялата стена над двойната мивка – в огледала. Виждаше се отражението на фотографа – гумени ръкавици, гумена шапка, фотоапарат пред лицето, блясъкът на светкавицата, уловен в огледалото. Вдясно имаше кабинка с душ. Вляво беше ваната. Ниска, с широка горна част. Пълна със зелена боя.

– Била е жива допреди три дни – каза Блейк. – Съседка я видяла да изкарва кофата за боклук на тротоара в осем и четирийсет и пет сутринта, местно време. Трупът е открит вчера от чистачката.

– Установено ли е времето на смъртта? – попита Ламар.

– Приблизително – отговори Блейк. – По някое време на втория ден.

– Съседите забелязали ли са нещо?

Блейк поклати глава.

– Върнала е кофата за боклук обратно същия ден. След това никой не е видял нищо повече.

– Как е извършено убийството?

– Точно както първите две.

– Следи?

– Досега никакви. Продължават да търсят, но не съм оптимист.

Ричър се взираше в снимката на коридора. Беше дълъг и тесен, минаваше покрай портала на всекидневната и водеше към спалните отзад. Вляво имаше тесен нисък шкаф, отрупан с малки глинени саксии с кактуси и други растения. На дясната стена тесни рафтове с различна дължина и на различна височина бяха осяени с порцеланови фигурки, повечето кукли, боядисани в ярки цветове, сякаш са в национални носии. Неща, които човек мечтае да има в собствения си дом.

– Какво е направила чистачката? – попита той.

Блейк го погледна от другия край на масата.

– Предполагам, че е изпищяла. После е повикала полицията.

– Не преди това. Имала е ключ за къщата, така ли?

– Очевидно.

– Първо в банята ли е влязла?

Блейк го погледна с недоумение, после отвори папката пред себе си. Прелисти я и намери получения по факс протокол от разпита.

– Да, първо в банята. Излива някакъв препарат в клозетната чиния, оставя го да действа, докато изчисти останалата част от къщата, после се връща и я измива.

– Значи е намерила трупа веднага, преди да започне да чисти?

Блейк кимна.

– Добре – каза Ричър.

– Какво „добре“?

– Колко широк е този коридор?

Блейк се обърна и погледна снимката.

– Един метър? Къщата е малка.

Ричър кимна.

– Добре.

– Какво добре?

– Къде е насилието? Къде е гневът? Тя отваря вратата, онзи тип някак си я заставя да отстъпи назад по коридора, през спалнята, до банята, а после донася осемдесет литра боя, без да събори нито един от рафтовете по пътя си?

– Е, и?

Ричър сви рамене.

– Струва ми се прекалено кротко. Аз не бих могъл да преведа човек по този коридор, без да съборя нещо. Няма начин. И ти няма да можеш.

Блейк поклати глава.

– Той не упражнява насилие. Според медицинското заключение, вероятно дори не докосва жертвите си. Всичко минава тихо и спокойно, защото *няма* насилие.

– Ти доволен ли си от това? Имам предвид от гледна точка на профила. Гневен войник, който търси възмездие и наказание, но всичко минава тихо и кротко?

– Той ги *убива*, Ричър. Според мен това е достатъчно възмездие.

Ричър сви рамене.

– Все едно.

Блейк го изглежда продължително.

– Ти по друг начин ли би постъпил?

– Разбира се. Ако ме изкараш от кожата и реша да ти го върна, няма да пипам с кадифени ръкавици. Ще те раздрусам малко. Може би и

повече. Ако съм ядосан, ще го направя, нали? Точно това е гневът.

– Е?

– Ами боята? Как я внася в къщата? Трябва да отидем в някой склад, за да видим колко място заемат тези осемдесет литра. Отпред трябва да го чака кола, която стои паркирана поне двацет-трицет минути. Как така никой не я е видял? Кола, пикап или малък камион!

– Или джип като твоя.

– Може да е съвсем същият. Въпросът е как така никой не го е видял.

– Не знаем – отвърна Блейк.

– Как ги убива, без да остави никакви следи?

– Не знаем.

– Май доста неща не знаете.

Блейк кимна.

– Да, така е, умнико. Но ние продължаваме да работим върху това. Имаме още осемнайсет дни. А с помощта на гений като теб, смятам, че нищо повече не ни е нужно.

– Имате осемнайсет дни, ако спази интервала – каза Ричър. – Ами ако не го спази?

– Ще го спази.

– Надявай се.

Всички се смълчаха. Блейк наведе глава, после погледна Ламар.

– Джулия?

– Държа на профила си – каза тя. – В момента ме интересуват специалните части. Те почиват по една седмица на всеки две. Смятам да изпратя Ричър, за да ги поогледа.

Блейк кимна успокоен.

– Добре. Къде?

Ламар погледна Ричър и зачака. Той погледна трите черни флагчета на картата.

– Местата са пръснати из цялата страна. Може да е навсякъде.

– Е, и?

– Значи най-добре е да започнем от Форт Дикс. Там познавам един човек.

– Кой?

– Казва се Джон Трент – отвърна Ричър. – Полковник е. Ако някой може да ми помогне, това е той.

– Форт Дикс – повтори Блейк. – Това е в Ню Джърси, нали?

– Последния път, когато ходих, беше там – отвърна Ричър.

– Добре, умнико, ще се обадим на този полковник Трент и ще ти уредим среща.

Ричър кимна.

– Постарай се да споменаваш името ми често и на висок глас. Иначе няма да ти обърне внимание.

Блейк кимна.

– Тъкмо затова те доведохме тук. Ще заминеш с Харпър още утре сутринта.

Ричър се усмихна и погледна втренчено хубавото лице на Лорейн Стенли, за да не се размее.

Да, може би е време за промяна. Може би трябва да свиеш малко интервала. Или доста. Или да прекратиш изцяло. Това сериозно ще ги обезпокои. Ще им покаже колко малко знаят всъщност. Да запазиш всичко както си е, но да промениш интервала. Нека бъде малко по-непредсказуемо. Е, какво? Трябва да го обмислиш много добре.

Или да им покажеш малко гняв. Защото всичко опира до гнева, нали? Гневът и справедливостта. Може би е време това да стане малко по-ясно, малко по-видимо. Може би е време да свалиш ръкавиците. Малко насилie няма да навреди никому. А може да стане и по-интересно. Доста по-интересно. Трябва да го обмислиш.

Е, какво ще бъде? По-кратък интервал? Или повече драматизъм на сцената? Или и двете? Мисли, мисли, мисли!

Лиза Харпър изведе Ричър на първия етаж и после навън на студа малко след шест вечерта. Тръгнаха по безупречно чиста асфалтова алея към съседната сграда. От двете страни през един метър разстояние бяха наредени ниски лампи, които вече светеха. Харпър вървеше с неестествено големи крачки и Ричър се зачуди дали го прави, за да не изоставя от него, или го е научила в някакъв курс за добри маниери. Така или иначе, изглеждаше много добре. Запита се как ли изглежда, когато тича. Или когато лежи гола.

– Столовата е тук – каза тя.

Застана пред друга двойна стъклена врата, отвори я и го изчака да влезе преди нея.

– Вляво – насочи го тя.

Минаха по дълъг коридор, изпълен с тракане на съдове и миризма на готвено, характерни за всяко общежитие. Той вървеше пред нея. В

сградата беше топло. Чувстваше я зад рамото си.

– Хайде. Избирай каквото искаш – подкани го Харпър. – Бюрото плаща.

Столовата беше голямо, ярко осветено помещение с висок таван, столове от огънат шперплат и обикновени маси. По продължение на едната страна имаше плот за самообслужване, пред който се бе събрала опашка от служители с подноси в ръце. Сред начинаещите агенти в тъмносини фланелки се виждаха старши агенти в цивилни костюми, застанали по един или по двама. Ричър се нареди най-отзад, а Харпър застана до него.

Когато му дойде редът, един усмихнат млад латиноамериканец с пропуск на врата сложи в чинията му филе миньон с размера на средно голяма книга. Придвижи се по-нататък и получи зеленчуци и пържени картофи. Наля си голяма чаша кафе от една кана, взе прибори и салфетка и се заоглежда за маса.

– До прозореца – каза му Харпър.

Заведе го до една свободна маса за четирима. Заради силната светлина в столовата имаше чувството, че вън е непрогледен мрак. Харпър постави своя поднос върху масата, свали сакото си и го закачи на облегалката на стола. Не беше кльощава, но заради ръста си изглеждаше слаба. Ризата ѝ беше от фин памук, а отдолу не носеше нищо. Ясно си личеше. Тя разкопча ръкавите си и ги нави нагоре, до лактите. Ръцете ѝ бяха гладки, загорели от слънцето.

– Хубав тен – забеляза Ричър.

Тя въздъхна.

– Пак ли често задавани въпроси? Да, така съм навсякъде, не, не държа особено да го доказвам.

Той се усмихна.

– Просто поддържам разговора.

Тя го погледна навъсено.

– Ако искаш да говорим, нека да е за убийствата.

– Не знам кой знае колко за тях. А ти?

Харпър кимна.

– Знам само, че искам да пипнат този тип. Онези жени са проявили невероятна смелост, като са се разбунтували така.

– Звучи ми като гласа на личния опит.

Ричър отрязва парче от филето и го опита. Беше доста добро. В ресторантите в града беше плащал по четирийсет долара за по-лоша храна.

– Това е гласът на страха – каза тя. – Аз не съм се бунтувала. Още

не.

– Има ли защо?

Харпър се усмихна.

– Шегуваш ли се? – После се изчерви. – Мога ли да го кажа, без да прозвучи надутото или самонадеяно?

– В твоя случай мисля, че може – отвърна той.

– Всъщност не е сериозно – продължи тя. – Само приказки. Коментари. Двусмислени въпроси и намеци. Никой не ми е казал, че трябва да спя с него, за да получа повишение или нещо подобно, но все пак се дразня. Затова сега се обличам така. Искам да подчертая, разбираш, нали, че не съм по-различна от тях.

Ричър се усмихна.

– Но става все по-лошо, а?

Тя кимна.

– Да. Все по-лошо. Не знам защо.

Той я погледна над чашата си. Снежнбяла риза от египетски памук, яка може би четирийсети номер, синя вратовръзка с елегантен възел, спускаща се плавно върху малките стегнати гърди, мъжки панталони, силно стеснени в горния край, за да обхванат тънката ѝ талия, загоряло от слънцето лице, бели зъби, изпъкнали скули, сини очи, дълга руса коса.

– Има ли камера в стаята ми? – попита той.

– Какво?

– Камера – повтори той. – С която да ме наблюдават.

– Защо?

– Просто се питам дали не е някакъв резервен план. В случай, че с Петросян не излезе нищо.

– Какво искаш да кажеш?

– Защо Поултън не се грижи за мен? Не ми изглежда претрупан с работа.

– Не те разбирам.

– Напротив, разбираш ме. Блейк те прикрепил към мен тъкмо заради това, нали? За да можеш да се сближиш с мен. Какви са тези пози на малко загубено момиченце? *Не знам защо*. Значи Блейк по всяка вероятност не иска да разчита на сянката на Петросян и търси друга възможност да извива ръката ми. Например интимна сценка в стаята ми, записана на прекрасна малка видеокасета, ти и аз и така нататък, за да ми каже, че ще я изпрати на Джоди. Това е, нали?

Харпър се изчерви.

– Не бих направила такова нещо.

– Но го поискаха от теб, нали?

Тя не отговори. Ричър изпи кафето си и се загледа в собственото си отражение в стъклото.

– Блейк буквално ме предизвика да опитам – каза той. – Обясни ми, че ако опитам нещо, ще реагираш като истинска кучка.

Харпър продължаваше да мълчи.

– Е, нямаше да се хвана на тази въдица – добави Ричър. – Защото не съм глупав. Нямам намерение да им давам повече козове.

Най-накрая Харпър го погледна и се усмихна.

– Можем ли вече да се успокоим? И да забравим?

Той кимна.

– Разбира се. Да се успокоим. Вече можеш да си облечеш самото и да престанеш да ми показваш гърдите си.

Тя отново се изчерви.

– Свалих го, защото ми е топло, а не поради друга причина.

– Добре де, не се оплаквам – отвърна той и пак се загледа в тъмнината навън.

– Искаш ли десерт? – попита тя.

Ричър се обърна към нея и кимна.

– Да. И още кафе.

Тя тръгна към плота за сервиране и столовата сякаш се смълча. Като че ли всички погледи бяха вперени в нея.

Върна се с поднос с два сладоледа и две кафета. Поне сто души я наблюдаваха през цялото време.

– Извинявам се – каза Ричър.

Тя се наведе и остави подноса на масата.

– За какво?

– Ами че те гледах така. Сигурно ти е писнало от това. Всички те събличат с очи през цялото време.

Харпър се усмихна.

– Гледай ме колкото искаш и както искаш. Аз ще ти отвърна със същото, защото не си най-грозното същество, което съм виждала. Но само толкова, нали?

Ричър се усмихна.

– Дадено.

Сладоледът беше превъзходен. Отгоре беше залят с горещ шоколадов сос. Кафето беше силно. Ако затвореше очи и се абстрахираше от обстановката, би могъл да постави това място на едно равнище с

ресторанта „Мостро“.

– Какво правят тук хората вечер? – попита я той.

– Повечето си отиват у дома. Но не и ти. Ти ще останеш в стаята си.

Заповед на Блейк.

– Сега неговите заповеди ли изпълняваме?

Тя се усмихна.

– Някои от тях.

– Е, добре. Да тръгваме тогава.

Остави го пред вратата без дръжка от вътрешната страна. Той изчака, докато стъпките ѝ заглъхнат по коридора. После чу затварянето на вратата на асансьора и потеглянето на кабинката надолу. На етажа настъпи тишина. Отиде до телефона и набра номера на Джоди. Включи се телефонният секретар. Набра офиса. Никой не отговори. Опита и на мобилния. Беше изключен.

Влезе в банята. Някой беше добавил към четката му за зъби паста, самобръсначка за еднократна употреба и флакон пяна за бръснене. На ръба на ваната имаше шампоан, на мивката – сапун, а на скарата висяха пухкави бели кърпи. Съблече се и закачи дрехите си на дръжката на вратата. Пусна горещата вода и влезе под душа.

Остана така десет минути, после спря водата. Избърса се. Отиде гол до прозореца и спусна пердетата, после се изтегна на леглото и се загледа в тавана. Видя камерата – черната тръбичка на обектива с диаметър колкото един цент бе пъхната дълбоко в цепнатина между стената и тавана. Отново се обърна към телефона и набра същите номера. Апартаментът. Обади се телефонният секретар. Офисът. Нямаше никой. Мобилният телефон беше изключен.

Той спа лошо и се събуди преди шест сутринта. Веднага се обърна към нощното шкафче. Запали лампата и си погледна часовника. Беше му студено. Беше му студено през цялата нощ. Гладката повърхност на колосаните чаршафи изсмукваше топлината от тялото му.

Пресегна се за слушалката на телефона и набра номера на апартамента на Джоди. Обади се телефонният секретар. В офиса не отговори никой. На мобилния също. Дълго държа слушалката до ухото си, докато телефонната компания му повтаряше, че апаратът е изключен. Остави слушалката и стана от леглото.

Отиде до прозореца и дръпна пердетата. Гледаше на запад, но навън все още беше тъмно. Може би от другата страна на сградата щеше да се вижда изгревът. А може би все още нямаше изгрев. Чуваше далечното шумолене на дъждовните капки върху сухите листа. Обърна се и тръгна към банята.

Използва тоалетната и се избърсна бавно. Пусна душа и стоя петнайсет минути под горещата вода, докато се стопли. После изми косата си с шампоана на ФБР и я подсуши с хавлиената кърпа. Взе дрехите си от дръжката на вратата и се облече в стаята, до леглото. Закопча ризата си и сложи пропуската на врата си. Едва ли щяха да му донесат закуска в стаята, затова седна и зачака.

Чака четирийсет и пет минути. На вратата се почука дискретно, после изшрака ключът и се появи Лиза Харпър, осветена в гръб от силната лампа в коридора. Усмиваше се лукаво. Той се питаше защо.

– Добро утро – поздрави го тя.

Той вдигна ръка в отговор. Тя беше с друг костюм – пепелявосив, с бяла риза и червена вратовръзка. Беше точната пародия на неофициалната униформа на агентите от ФБР и отново бе изрязан доста плат, за да ѝ стане по мярка. Косата ѝ беше пусната и падаше зад раменете. На светлината изглеждаше златиста.

– Трябва да тръгваме – каза тя. – Работна закуска.

Ричър взе палтото си от шкафа, без да каже дума. Слязоха до фойето и спряха за миг пред вратата. Валеше силно. Той вдигна яката си и я последва навън. Небето вече просветляваше. Дъждът беше студен. Харпър хукна по алеята, а той я следваше на една крачка отзад – наблюдаваше я, докато тича. Доста добре изглеждаше.

Ламар, Блейк и Поултън ги чакаха в столовата. Бяха заели три от петте стола, сложени около масата за четирима край прозореца. Гледаха го внимателно, докато приближаваше. В средата на масата имаше порцеланова кана с кафе, няколко обърнати с дъното нагоре чаши и кошничка с пакетчета захар и сметана. Лъжички. Салфетки. Чиния с понички. Сутрешните вестници. Харпър си взе стол и той се настани до нея. Ламар го наблюдаваше доста особено. Поултън извърна поглед. Блейк явно се забавляваше, но някак сардонично.

– Готови ли сме за работа? – попита той.

Ричър кимна.

– Разбира се. След като пийна малко кафе.

Поултън обърна чашите и Харпър ги напълни.

– Снощи се обадихме във Форт Дикс – каза Блейк. – Говорихме с полковник Трент. Днес ще ти отдели цял ден.

– Това ще е достатъчно.

– Изглежда, си му симпатичен.

– Не, задължен ми е, а това е различно.

Ламар кимна.

– Добре. Възползвай се. Знаеш какво търсиш, нали? Съсредоточи се върху датите. Намери хората, чиято почивка съвпада. Предполагам, че го прави към края на седмица та. Може би не точно последния ден, защото му трябва време, за да се върне в базата и да се успокои.

Ричър се усмихна.

– Страхотна логика, Ламар. Плащат ли ти за това?

Тя едва го погледна и се усмихна, сякаш знаеше нещо, което той не знаеше.

– Какво? – попита той.

– Дръж се възпитано – обади се Блейк. – Имаш ли някакви възражения срещу нейните предположения?

Ричър сви рамене.

– Ако гледаме само датите – каза той, – ще попаднем най-малко на хиляда имена.

– В такъв случай започни да изключваш. Накарай Трент да ги сравни с данните за жените. Търси човек, който е служил с някоя от тях.

– Или с някой от мъжете, попаднали в затвора – каза Поултън.

Ричър отново се усмихна.

– Страхотно мислене се вихри около тази маса, няма що. Чувствам се потиснат!

– Имаш ли по-добра идея, умнико?

– Знам какво ще направя.

– Искам само да не забравяш за какво става дума. На опасност са изложени много жени и една от тях е твоята.

– Ще се погрижа за това.

– Тогава тръгвай.

Харпър схвана намека и стана. Ричър се надигна от стола и я последва. Тримата около масата продължаваха да го гледат особено. Харпър го изчака до вратата на столовата и се обърна към него с усмивка. Когато я настигна, Ричър попита:

– Защо всички ме зяпат така?

– Гледахме записа – отговори тя. – От камерата в стаята ти.

– Е, и?

Тя не отговори. Той си припомни какво е правил. Беше взел душ два пъти, беше се разхождал из стаята, беше спуснал пердетата, беше спал, беше дръпнал пердетата и се бе разходил наоколо. Това бе всичко.

– Не съм направил нищо особено.

Тя се усмихна още по-широко.

– Така е.

– Тогава какво толкова е станало?

– Е, май си забравил да си вземеш пижама.

Механик от гаража докара кола пред вратата и я остави с включен двигател. Харпър изчака Ричър да се качи и седна зад волана. Потеглиха в дъжда през бариерата, през територията на морската пехота и скоро излязоха на магистралата. Продължиха на север, след четирийсет минути бързо каране завиха на изток, а след още десет минути спряха рязко пред северния портал на военновъздушна база Андрюс.

– Дадоха ни служебния самолет – обади се Харпър.

След две проверки за самоличност се озоваха до стълбичката на един лиърджет без обозначения. Оставиха колата на пистата и се качиха в машината. Самолетът потегли още преди да са закопчали предпазните колани.

– До Дикс ще стигнем за около половин час – каза Харпър.

– До Макгауйър – поправи я Ричър. – Дикс е база на морската пехота. А ние ще кацнем във военновъздушна база Макгауйър.

Харпър доби разтревожен вид.

– Казаха ми, че отиваме право там.

– Така е. Мястото е същото. Само имената са различни.

Тя се намръщи.

– Странно. Май не мога да разбера военните.

– Не се отчайвай заради това. И ние не ви разбираме. След трийсет минути малкият самолет рязко се спусна през дебелия пласт облаци и изведнъж земята се появи пред очите им. В Ню Джърси също валише. Беше мрачно и навъсено. Военновъздушните бази по принцип са сиви, а времето не променяше нещата към по-добро. Пистата на Макгуайър беше достатъчно дълга и широка, за да обслужи дори тежък транспортен самолет, а малкият лиърджет кацна и спря на по-малко от четвърт от дължината ѝ, като птичка, която се спуска на магистрала, за да си отпочине. Машината зави, продължи да рулира още малко и спря в един отдалечен ъгъл на летището. Под дъжда към тях бързо се приближи зелен шевролет. Когато спуснаха стълбата, шофьорът вече чакаше долу. Беше лейтенант от морската пехота, на около двайсет и пет, и вече бе мокър от дъжда.

– Майор Ричър? – попита той.

Ричър кимна.

– Това е агент Харпър от ФБР.

Лейтенантът не ѝ обърна никакво внимание, както и очакваше Ричър.

– Полковникът ви чака, сър.

– Да тръгваме. Не можем да караме полковника да ни чака.

Ричър седна на предната седалка до лейтенанта, а Харпър отзад. Излязоха от Макгуайър и по тесен път с боядисани в бяло бордюри, между складове и хангари стигнаха до Дикс. Спряха пред ниска сграда на около два километра от летището.

– Вратата е вляво, сър – каза лейтенантът.

Както се очакваше, той остана да ги чака в колата. Ричър слезе и Харпър го последва. Крачеше близо до него, вдигнала яката си заради лошото време. Дъждът плющеше косо. Сградата имаше три врати без табели. Влязоха през лявата и попаднаха в голямо помещение с метални бюра и шкафове. Всичко беше стерилно чисто и педантично подредено, силна светлина разсейваше сивотата на деня. Трима сержанти седяха на отделни бюра. Единият вдигна поглед към тях и натисна бутон на телефона пред себе си.

– Майор Ричър е тук, сър – каза той.

След миг се отвори вътрешна врата и се появи висок едър мъж с къса черна коса, прошарена на слепоочията.

– Здравей, Ричър – поздрави го Джон Трент.

Ричър кимна. Трент дължеше втората част на кариерата си на един абзац, който Ричър бе пропуснал да включи в официален доклад преди десет години. Тогава Трент бе сметнал, че абзацът е написан в доклада и че ще замине по предназначение. Бе отишъл при Ричър не за да го моли да го заличи, нито да се пазари или да му предлага подкуп, а просто за да му обясни като офицер на офицер как е допуснал грешката. Искаше Ричър да разбере, че е било грешка, а не непочтеност или злонамереност. Беше излязъл, без да поиска нищо, и бе чакал ударът да се стовари отгоре му. Но не го дочака. Докладът беше публикуван без въпросния абзац. Трент не знаеше, че Ричър изобщо не го беше написал. Оттогава минаха десет години, а двамата не бяха разговаряли. Докато Ричър не му се обади за първи път от апартамента на Джоди предишната сутрин.

– Здравей, полковник – кимна Ричър. – Това е агент Харпър от ФБР.

Трент беше по-любезен от лейтенанта. Чинът му го налагаше. Или пък се впечатляваше от високи блондинки в мъжки костюми. Така или иначе, стисна ръката ѝ. И може би я задържа малко по-дълго, отколкото трябваше. И може би едва забележимо се усмихна.

– Приятно ми е да се запознаем, полковник – каза Харпър. – Благодаря ви предварително.

– Още не съм направил нищо – отвърна Трент.

– Винаги сме благодарни за оказано съдействие.

Трент пусна ръката ѝ.

– Което, предполагам, не се случва често – каза той.

– По-рядко, отколкото бихме желали – кимна Харпър. – Като вземем предвид факта, че сме на един и същи фронт.

– Това е интересна идея – усмихна се Трент. – Ще направя каквото мога, но сътрудничеството ще бъде ограничено. Както се досещате, ще преглеждаме лични досиета и дислокации на военни части, които просто не съм готов да ви покажа. С Ричър ще трябва да работим сами. Материалите са секретни и засягат националната сигурност, затова ще трябва да ни чакате тук, отвън.

– Цял ден ли? – попита Харпър.

Трент кимна.

– Колкото е необходимо. Имате ли нещо против?

Тя очевидно имаше. Наведе глава, но не каза нищо.

– И вие не бихте ми показали секретни материали на ФБР – продължи Трент. – Не ни обичате повече, отколкото ние вас, нали?

Харпър огледа помещението.

– Наредено ми е да го наблюдавам – каза тя.

– Разбирам. Мистър Блейк ми обясни вашата роля. Но вие ще бъдете ето тук, пред вратата на кабинета ми. Няма друга освен нея. Сержантът ще ви покаже свободно бюро.

Единият от сержантите стана, без да му се казва изрично, и й посочи едно бюро точно срещу кабинета на Трент. Тя седна неуверено.

– Тук ще сте добре – добави Трент. – Ще ни отнеме доста време. Работата е сложна, а знаете как се работи с документи.

После въведе Ричър в кабинета си и затвори вратата. Беше голяма стая, с прозорци на двете стени, библиотеки, шкафове, голямо дървено бюро, удобни кожени кресла. Ричър седна пред бюрото и се облегна назад.

– Нека изчакаме две минути – каза той.

Трент кимна.

– Чети това. Прави се на зает.

Подаде му дебела избеляла зелена папка от голяма купчина. Ричър я отвори и започна да чете. Вътре имаше някаква сложна графика, отразяваща нуждите от авиационно гориво през следващите шест месеца. Трент отиде до вратата и я отвори.

– Мис Харпър? Искате ли кафе?

Ричър погледна през рамо и видя, че Лиза го гледа втрънено. После плъзна очи към столовете, бюрото, купчината папки.

– Не, благодаря. Всичко е наред – отвърна тя.

– Добре – каза Трент. – Ако искате нещо, просто кажете на сержанта.

Затвори вратата и отиде до прозореца. Ричър свали пропуска от врата си и го постави на бюрото. Стана. Трент отвори прозореца колкото се може по-широко.

– Не ни даде много време – прошепна той, – но все пак мисля, че ще се справим.

– Хванаха се веднага – прошепна Ричър в отговор. – Много по-бързо, отколкото предполагах.

– Как разбра, че ще имаш компания?

– Надявай се на най-доброто, готви се за най-лошото. Знаеш как е.

Трент кимна, надникна през прозореца и провери и в двете посоки.

– Хайде, тръгвай. Желая ти късмет.

– Трябва ми пистолет – прошепна Ричър.

Трент го изгледа и поклати решително глава.

– Не. Това не мога да направя.

– Трябва. Не мога без оръжие.

Трент се замисли. Започваше да се изнервя.

– За бога, добре – каза след малко. – Но не и патрони. И без това ми се пише лошо.

Отвори едно чекмедже и извади берета, деветмилиметрова. Същото оръжие, каквото носеха момчетата на Петросян, само че върху този все още личеше серийният номер. Трент извади пълнителя и пусна патроните в чекмеджето, един по един.

– Тихо! – прошепна Ричър.

Трент кимна и щракна празния пълнител на мястото му. Подаде пистолета на Ричър, който го взе и го мушна в джоба на палтото си. Седна на перваза и прехвърли краката си навън.

– Приятен ден – прошепна той.

– И на теб – отвърна Трент. – Пази се.

Ричър увисна на ръце и скочи долу. Озова се на тясна алея. Все още валеше. Лейтенантът чакаше в шевролета на десет крачки от него с включен двигател. Ричър хукна към колата и тя потегли още преди да е затворил вратата. До Макгуайър се върнаха за малко повече от минута. Шевролетът излезе на пистата и се насочи към хеликоптер на морската пехота. Вратата беше отворена, а витлото вече се въртеше. Дъждът край него се завихряше на спирала.

– Благодаря, момче – подвикна Ричър на лейтенанта.

Изскочи от колата и хлътна в тъмния търбух на хеликоптера. Вратата се затвори и свистенето на двигателя се превърна в рев. Машината се отлепи от земята, два чифта ръце уловиха Ричър и го наместиха на една седалка, някой му подаде слушалки с микрофон. Той ги сложи на главата си и чу изпукването на разговорната уредба в момента, в който лампите светнаха. Видя, че е седнал на брезентов стол между двама морски пехотинци.

– Ще кацнем на летището за хеликоптери на бреговата охрана в Бруклин – извика пилотът. – По-близо от това не можем да отидем, без да попълваме летателен план, а подобно нещо не влиза в програмата, нали?

Ричър включи микрофона си.

– Не възразявам, момчета. И благодаря.

– Полковникът трябва да ти е много задължен – каза пилотът.

– А, не – отвърна Ричър. – Просто ме харесва.

Онзи се разсмя, машината направи завой и се понесе с пълна скорост.

Летището за хеликоптери на бреговата охрана в Бруклин се намираще източно от остров Рафъл Бар в залива Джамейка, точно на шейсет мили по въздуха на североизток от Макгуайър. Хеликоптерът стигна дотам за трийсет и седем минути. Кацна в голям кръг, с буквата „X“ по средата, и рязко намали оборотите на двигателя.

– Имаш четири часа – каза пилотът. – Ако се забавиш повече, ще излетим и ще те оставим, ясно ли е?

– Да – отвърна Ричър.

Свали слушалките, откопча предпазния колан и слезе на асфалта. Там вече го чакаше тъмносиня кола с обозначения на Военноморските сили. Двигателят ѝ работеше, предната врата откъм седалката до шофьора беше отворена.

– Ти ли си Ричър? – извика шофьорът.

Ричър кимна и седна до него. Онзи настъпи педала за газта.

– Аз съм запасняк от Военноморските сили. Помагам на полковника.

– Благодаря ти – отвърна Ричър.

– Всичко е точно – каза шофьорът. – Къде отиваме?

– В Манхатън. Китайският квартал. Знаеш ли къде е?

– Дали го знам? Храня се там три пъти седмично.

Той пое по Флатбуш Авеню и моста Манхатън. Нямахше голямо движение, но след самолета и хеликоптера пътуването с кола му се струваше ужасно бавно. Минаха цели трийсет минути, преди да стигнат близо до целта. Една осма от времето, с което разполагаше. Малко след моста шофьорът спря пред един противопожарен кран на тротоара.

– Ще те чакам тук – каза той, – на отсрещната страна, точно след три часа. Не закъснявай.

Ричър кимна.

– Няма – отвърна той.

Слезе от колата и тупна два пъти с ръка по покрива ѝ, после прекося улицата и се отправи на юг. В Ню Йорк беше влажно и студено, но не валише. Слънцето беше скрито зад дебели сиви облаци. Спря за момент. Намираще се на двайсетина минути от офиса на Джоди. Отново тръгна. Не разполагаше с тези двайсет минути. *Всичко по реда си.* Правило. Освен това може би я наблюдаваха. В никакъв случай не биваше да го

виждат в Ню Йорк днес. Продължи да крачи забързано. Помъчи се да се съсредоточи. Погледна часовника си. Наближаваше обяд и се опасяваше, че е дошъл прекалено рано. От друга страна, може би беше дошъл навреме. Нямаше как да прецени. Липсваше му опит.

След пет минути отново спря. Улицата му се стори подходяща. От двете ѝ страни се виждаха китайски ресторанти с крещящи реклами в жълто и червено, изписани с гъсти йероглифи и пагоди, докъдето стигаеше погледът. Тротоарите бяха пълни с хора, край паркираните коли чакаха пикали, пълни със стока, на много места бяха струпани кашони със зеленчуци и кутии с олио. Мина по улицата два пъти, като внимателно огледа обстановката и малките пресечки. После опипа пистолета в джоба си и започна да търси своя обект. Трябваше да е наоколо. Не беше прекалено рано. Облегна се на една стена и започна да наблюдава. Вероятно щяха да са двама. Мина доста време. Много хора се движеха по двойки, но не бяха неговите. Май че беше подранил.

Погледна часовника си и видя, че времето му безмилостно изтича. След малко отлепи гръб от стената и отново тръгна. Огледа входовете. Нищо. Уличките. Нищо. Минутите летяха. Обиколи една улица на юг и една на запад, после зачака на друга. Нищо. Постоя на един ъгъл. Пак нищо. Облегна се на едно хилаво дърво и зачака. Нищо. Върна се на първата улица, облегна се на стената и започна да наблюдава как ресторантите вече се пълнят с клиенти за обяд. След това човешкият поток намаля. Стори му се, че излизащите бяха повече от влизащите. Времето течеше. Застана в края на улицата и отново погледна часовника си. Бяха минали цели два часа. Оставаше му само един.

Не се случи нищо. Ресторантите отново опустяха и улицата утихна. Идваха камиони, спираха, разтоварваха и отново тръгнаха. Заваля лек дъждец, после спря. По небето се носеха ниски облаци. Закрачи на изток, после на юг. Нищо. Върна се, отново мина по единия тротоар, после по другия. Спря на ъгъла и пак погледна часовника си. Оставаша му четирийсет минути. След малко трийсет. После двайсет.

И тогава ги видя. И разбра защо идват едва сега, а не по-рано. Просто бяха изчакали да се съберат парите от обяда. Бяха двама. Китайци, естествено, с дълги черни коси, с черни панталони и светли якета, с шалове на вратовете. Като униформа.

Личаха си отдалеч. Единият носеше голяма чанта, а другият – бележник с химикалка, мушната в спиралата. Влизаха в ресторантите един по един, бавно и спокойно. После излизаха – единият затваряше ципа на чантата, а другият си отбелязваше нещо в бележника. Влязоха в един

ресторант, после във втори, в трети и четвърти. Петнайсет минути. Ричър наблюдаваше. Пресече улицата и мина пред тях. Застана край вратата на следващия ресторант и ги изчака да влязат. Видя ги да отиват при въззрастния мъж на касата. Застанаха пред него мълчаливо. Старецът бръкна в чекмеджето и извади пачка сгънати банкноти – договорената сума, предварително приготвена. Онзи с бележника я взе и я подаде на партньора си, после записа нещо в бележника си, а парите потънаха в чантата.

Ричър застана в тесния проход между две сгради, сви се и зачака с гръб до стената, така че да го видят, когато вече ще е твърде късно. Погледна часовника си. Оставаха му по-малко от пет минути. Представи си онези двамата, с ленивата походка, прецени мислено движението им, изчака колкото беше необходимо и изскочи точно пред тях. Сграбчи ги за якетата, завъртя ги в полукръг и залепи гърбовете им за едната стена в малкия проход. Онзи, когото бе хванал с дясната си ръка, описа по-голям кръг и затова отскочи по-напред. Ричър го посрещна с лакът и онзи се свлече долу. Не се надигна. Беше мъжът с чантата.

Другият пусна бележника и посегна към джоба си, но Ричър се оказа по-бърз и извади беретата на Трент. Застана близо и го насочи надолу, през палтото си към капачката на коляното му.

– Бъди разумен – посъветва го той.

Спусна ръка надолу и изщрака затвора. Палтото му заглуши звука, но за опитното му ухо той бе ужасяващо кух без плъзването на патрон в цевта. Китаецът обаче не го разбра. Беше прекалено замаян и шокиран. Само притискаше гръб до стената, сякаш се опитваше да мине през нея. Премести цялата си тежест върху другия крак, за да се подготви за куршума, който щеше да отнесе крака му.

– Правиш грешка, приятел – просъска той.

Ричър поклати глава.

– Не е грешка, тъпако. Решихме да вземем своето.

– Кои сте „вие“?

– Петросян – каза Ричър.

– Петросян!? Шегуваш ли се?

– Не. Говоря сериозно. Не се съмнявай. Улицата е вече на Петросян. От днес. От този миг. Цялата. Ясно ли ти е?

– Улицата е наша.

– Вече не е. Сега е на Петросян. Той я взима. Искаш ли да загубиш крака си, докато спориш по въпроса?

– Петросян? – повтори онзи.

– По-добре ми повярвай – заяви Ричър и заби левия си юмрук в стомаха му. Мъжът се присви и Ричър го фрасна с дръжката на пистолета над ухото. Онзи се свлече безмълвно върху партньора си. Ричър натисна спусъка, за да освободи пружината, и прибра оръжието в джоба си. Взе чантата и я стисна под мишница, после излезе от уличката и тръгна на север.

Вече беше закъснял. Ако часовникът му беше с една минута назад, а часовникът на шофьора с една минута напред, срещата нямаше да се състои. Въпреки това реши да не тича. Хората, които тичат, бият на очи. Продължи да крачи колкото може по-бързо и когато сви зад ъгъла, зърна синята кола. Видя я да се отделя от тротоара и да се влива в трафика. Сега вече хукна.

Озова се на мястото, на което беше паркирала, четири секунди след като бе потеглила. Сега беше три коли пред него и ускоряваше, за да хване зеления светофар. Светна червено. Шофьорът се стресна и закова спирачките върху пешеходната пътека. Пешеходците трябваше да я заобикалят. Ричър пое дъх, затича се до кръстовището, отвори вратата и скочи вътре задъхан. Шофьорът му кимна, без да каже дума. Не се извини, че не го е изчакал. Ричър и не очакваше подобно нещо. Беше казал точно три часа. Сто и осемдесет минути, нито секунда повече или по-малко. *Времето и приливът не чакат никого.* Военноморските сили бяха изградени върху основата на подобни дивотии.

Пътуването до кабинета на Трент в Дикс беше същото, както на отиване. Трийсет минути с колата през Бруклин, до чакащия хеликоптер, обратният полет до Макгуайър, лейтенантът с шевролета на пистата. Докато летяха, Ричър преброи парите в чантата. Бяха хиляда и двеста долара, шест пачки по двеста долара. Даде парите на морските пехотинци, за да се почерпят. После разкъса чантата по шевовете и изхвърли парчетата през люка над Лейкуд, Ню Джърси.

В Дикс все още валеше. Лейтенантът го закара до алеята под прозореца на Трент, Ричър се пресегна и почука леко по стъклото. Полковникът отвори и Ричър се покатери в кабинета.

– Всичко наред ли е?

Трент кимна.

– Седи там, кротка като мишка, цял ден. Предполагам, че е впечатлена от нашата всеотдайност. Дори пропуснахме обяда.

Ричър кимна и му върна празния пистолет. Свали якето, седна в

креслото и окачи пропуска обратно на шията си. Взе една папка. Трент беше преместил купчината от другата страна на бюрото, все едно, че внимателно са прегледали всичко.

– Успя ли? – попита го полковникът.

– Мисля, че да. Времето ще покаже.

Трент погледна през прозореца. Беше несигурен. Не беше излизал от кабинета си през целия ден.

– Ако искаш, пусни я да влезе – каза Ричър. – Представлението свърши.

– Целият си мокър – отбеляза Трент. – Представлението ще свърши, когато изсъхнеш.

Изсъхна след двацет минути. През това време използва телефона на Трент, за да се обади на Джоди. Набра последователно и трите номера – в офиса, в апартаментата ѝ и на мобилния. И на трите никой не отговори. Ричър заби поглед в стената. После се зачете в някакъв несекретен документ, който обясняваше как морските пехотинци да получават пощата си, ако се намират в Индийския океан. Отпусна се в креслото и доби безизраzen вид. Когато Трент най-сетне отвори вратата и Харпър го видя за втори път, изглеждаше уморен и отегчен. Като човек, който цял ден прехвърля папки.

– Някакъв напредък? – попита тя.

Ричър погледна към тавана и въздъхна.

– Може би.

– След цели шест часа би трябвало да си попаднал на нещо.

– Може би – повтори той.

– Добре, да тръгваме – нареди Лиза Харпър.

Тя се изправи и разкърши рамене. Изпъна ръце над главата си, с дланите нагоре, и се протегна. Нещо от йога. Повдигна лице към тавана и косата ѝ падна назад. Тримата сержанти и полковникът я гледаха.

– Да тръгваме – каза Ричър.

– Не забравяй бележките си – подсети го Трент.

Подаде му лист с около трийсет имена. Може би футболният отбор от гимназията му. Ричър прибра списъка в джоба си, облече си палтото и стисна ръката на полковника. Мина през преддверието и излезе вън, на дъжда, където спря за миг и пое въздух като човек, който цял ден е бил затворен в кабинет. Харпър го побутна към колата.

Блейк, Поултън и Ламар ги чакаха на същата маса в столовата в

Куонтико. Вън пак беше тъмно, но сега масата беше подредена за вечеря, а не за закуска. Имаше кана с вода и пет чаши, сол и пипер, шишета със сос за пържоли. Блейк погледна Харпър, без да обръща внимание на Ричър, и тя му кимна сякаш за да го успокои. Блейк изглеждаше доволен.

– Е, откри ли нашия човек? – попита той.

– Може би – отговори Ричър. – Имам трийсет имена. Може да е някой от тях.

– Да ги видим.

– Още не. Трябват ми още.

– Глупости! – възкликна Блейк. – Трябва да започнем да ги следим.

Ричър поклати глава.

– Не става. Тези хора са на места, до които нямате достъп. Ако искате заповеди за арест, след съдията ще трябва да отидете при министъра на отбраната. Той от своя страна ще отиде при главнокомандващия, който, доколкото си спомням, е самият президент, така че ще ви трябва нещо повече от това, с което разполагам в момента.

– И какво предлагаш?

– Предлагам да изчакаме малко.

– И какво ще правим през това време?

Ричър сви рамене.

– Искам да се видя със сестрата на Ламар.

– С доведената ми сестра – поправи го Ламар.

– Защо? – попита Блейк.

На Ричър му се искаше да каже: *Защото печеля време, глупако, и предпочитам да пътувам, вместо да вися тук!* – но се овладя и доби сериозно изражение.

– Защото трябва да мислим многостранно. Ако този тип избира жертвите си от определена категория, трябва да разберем защо го прави. Не е възможно всички жени от тази категория да го вбесяват. Някоя от тях му е подпалила фитила и едва след това гневът му се прехвърля от частния случай към цялата група. Коя е тя? Можем да започнем със сестрата на Ламар. Преместили са я от една част в друга, съвсем различна. Така е разширила обсега на контактите си.

Прозвуча доста професионално. Блейк кимна.

– Добре – каза той. – Тръгваш утре.

– Къде живее тя?

– В щата Вашингтон – отговори Ламар. – Май че е близо до Спокейн.

– Защо? Не знаеш ли със сигурност?

– Никога не съм ходила при нея. Отпуската ми не е достатъчна, за да отида дотам с кола и да се върна.

Ричър кимна и се обърна към Блейк.

– Би трябвало да охранявате тези жени – каза той.

Блейк въздъхна тежко.

– За бога, аритметиката е проста. Осемдесет и осем жени, а не знаем коя е следващата. Остават седемнайсет дни, ако се придържа към графика, по трима агенти на всеки двама и четири часа... Това прави повече от сто хиляди човекочаса на случайни места из цялата страна. Просто не можем да го организираме. Не разполагаме с толкова хора. Разбира се, предупредихме местните полицейски участъци, но какво могат да направят те? За района около Спокейн, щата Вашингтон, полицейският участък вероятно се състои от един полицай и една немска овчарка. Предполагам, че от време на време минават с патрулната кола и това е всичко.

– А предупредихте ли жените?

Блейк погледна смутено и поклати глава.

– Не можем. След като не сме в състояние да им осигурим охрана, няма как да ги предупредим. Какво ще им кажем? Грози ви опасност, обаче съжаляваме, момичета, оправяйте се сами. Не става.

– Трябва да пипнем този тип – обади се Поултън. – Само така ще помогнем на жените.

Ламар кимна.

– Той е някъде там, на свобода. Трябва да го приберем на топло.

Ричър ги изгледа. Трима психолози. Опитваха се да налучкат правилните бутони. Опитваха се да изглежда като предизвикателство. Усмихна се.

– Схванах идеята.

– Добре. Утре тръгваш за Спокейн – каза Ламар. – Междувременно ще поработят още малко с досиетата. Ще ги видиш вдругиден. Ще разполагаш с данните от Трент плюс каквото научиш в Спокейн, плюс нещата, които вече имаме. След това ще очакваме от теб някакъв по-осезаем напредък.

Ричър пак се усмихна.

– Както кажеш, Ламар.

– Вечеряй и си лягай – каза Блейк. – До Спокейн е далеч. Ще тръгнеш утре рано. Разбира се, Харпър ще дойде с теб.

– В леглото ли?

Блейк отново се смути.

– В Спокейн, тъпако.

Ричър кимна.

– Както кажеш, Блейк.

Проблемът беше в това, че ситуацията наистина беше предизвикателство. Бе заключен в стаята си. Сам на леглото, загледан в окото на скритата камера. Но не я виждаше. Погледът му беше разфокусиран и виждаше всичко размазано. В *зелено*, сякаш Америка беше изчезнала и се бе превърнала в зелена трева и гора, без сгради, без шосета и шум, без хора, освен един, мъж, незнайно къде. Ричър се вираше в зеленото петно на сто и шейсет, хиляда и шестстотин, четири хиляди и осемстотин километра. Погледът му се рееше на изток и запад, на север и юг, вираше се в сенките, търсеше някакво раздвижване. *Той е някъде там. Трябва да го хванем.* В същия момент сигурно се разхожда или спи, или планира и се подготвя, мислейки си, че е най-големият умник в цяла Америка.

Ще видим дали е така, закани се Ричър. Размърда се. Трябваше да се заеме сериозно. Или, от друга страна, може би не трябваше. Още не беше взел генералното решение. Обърна се и затвори очи. Можеше да помисли за това по-късно. Можеше да вземе решението утре. Или вдругиден. Все едно.

Решението е взето. За интервала. Интервалът е минало. Време е да се поускорят нещата. Три седмици са прекалено дълъг период, повече не можеш да чакаш. Така. Човек оставя идеята да се роди в главата му, вглежда се в нея, преценява дали е добра и всъщност се оказва, че решението вече е взето, нали? След като духът излезе от бутилката, не можеш да го върнеш обратно. А духът е вече навън. И се носи с пълна скорост. Тръгваш към него.

12

На следващия ден нямаше закуска. Денят започна твърде рано. Когато Харпър отвори вратата, Ричър още не бе успял да се облече напълно. Беше си обул панталоните и пригладяше с длан гънките на ризата си върху леглото.

– Страхотни белези имаш – каза Харпър.

Приблужи се и заразглежда корема му с нескрито любопитство.

– От какво е този? – попита тя и посочи дясната му страна.

Ричър погледна надолу. Там, на корема, имаше белег от едри шевове, с форма на разкривена звезда. Изпъкваше бял и грозен над мускулите.

– От майка ми е – отвърна той.

– От *майка ти ли*?

– Отгледах ме мечки гризли в Аляска.

Харпър завъртя очи и премести поглед към лявата страна на гърдите му. Точно върху гръдния мускул имаше дупка от куршум 38-ми калибър. Около дупката нямаше косми. Беше толкова голяма, че би могла да пхне пръста си в нея.

– Експериментална операция – поясни той. – Проверяха дали имам сърце.

– Тази сутрин изглеждаш щастлив – отбеляза тя.

Ричър кимна.

– Винаги съм щастлив.

– Успя ли да се свържеш с Джоди?

Той поклати глава.

– Не съм опитвал от вчера.

– Защо?

– Няма смисъл да си губя времето. Няма я.

– Тревожиш ли се?

Той вдигна рамене.

– Тя е голямо момиче.

– Ако чуя нещо, ще ти кажа.

Той кимна.

– На всяка цена.

– Наистина, от какво са белезите?

Той си закопча ризата.

– На корема е от парче от шрапнел. А на рамото е от изстрел.

– Драматичен живот.

Той извади палтото си от гардероба.

– Въщност не е. Съвсем нормален, не е ли така? За войник. Войник, който се опитва да избегне насилието, е като счетоводител, който не иска да събира числа.

– Затова ли не ти пука за тези жени?

Той я погледна.

– Кой казва, че не ми пука?

– Мислех, че ще се вълнуваш повече.

– Вълненията не помагат.

– А кое? – попита тя.

– Както винаги търсенето на улики.

– Няма никакви улики. Той не оставя следи.

Ричър се усмихна.

– Това вече е улика, нали?

Тя извади ключа си и отключи вратата.

– Говориш със загадки.

Той сви рамене.

– По-добре е, отколкото да говоря глупости, както правят долу.

Пред вратата ги чакаше същият човек, със същата служебна кола. Този път остана зад волана, леко приведен, като съвестен шофьор. Откара ги до летище Нашънъл. Още не беше съмнало. Някъде на около петстотин километра на изток, над Атлантическия океан, проблясваше тънката ивица на изгрева. Единствената друга светлина бяха хилядите фарове на коли, пътуващи от север към града, към работните места. Бяха предимно стари автомобили. Стари, следователно евтини, следователно на хора от по-ниска категория, които трябва да бъдат зад бюрата си един час преди началниците си, за да направят добро впечатление, да получат повишение, за да могат да карат по-нови коли и да започват работа един час по-късно. Ричър седеше неподвижно и се опитваше да види лицата им, докато шофьорът на Бюрото ги задминаваше един по един.

На терминала на летището имаше доста хора. Мъже и жени в тъмни шлифери минаваха бързо през гишетата. Харпър купи два билета туристическа класа и отидоха на гишето за багажа.

– Дайте ни по-удобни места, където можем да си опънем напред

краката – каза Харпър на младежа, който ги обслужваше. Легитимира се със служебната си карта от ФБР, като я удари върху плота, сякаш играеше покер и имаше флош. Хлапакът натисна няколко клавиша на клавиатурата на компютъра и ги премести в друга класа. Харпър се усмихна, искрено изненадана.

Салонът на бизнес класата беше полупразен. Харпър седна до пътеката и Ричър остана заключен до прозореца като затворник. Тя се протегна. Беше с различен, трети костюм в дискретно сиво каре. Самото й се разтвори и той зърна релефа на гърдите й. Нямаше кобур.

– Оставила си оръжието си – отбеляза Ричър.

Тя кимна.

– Не си струва формалностите. Авиокомпаниите искат ужасно много документи. В Сиатъл ще ни чака наш човек. Според правилника той трябва да носи допълнителен пистолет в случай, че ни потрябва. Днес обаче няма да ни е необходим.

– Надяваш се.

Тя кимна.

– Да, надявам се.

Самолетът излетя една минута по-рано. Ричър извади списанието на авиокомпанията и започна да го прелиства. Харпър отвори масичката пред себе си в очакване на закуската.

– Какво имаше предвид, когато каза, че липсата на улики е улика сама по себе си? – попита тя.

Ричър напрегна паметта си, за да си спомни какво е казал.

– Май съм мислил на глас – отвърна той.

– За какво?

Той вдигна рамене. Трябваше да печели време.

– Историята на науката. И други подобни.

– Това върши ли ни работа?

– Мислех си за отпечатъците от пръсти. Откога ги използват?

Харпър се намръщи.

– Доста стар метод е, струва ми се.

– От началото на века ли?

Тя кимна.

– Сигурно.

– Добре, да кажем, че е отпреди сто години – продължи той. – Било е първото голямо откритие в криминалистиката, нали? Май по същото време са започнали да използват и микроскопа. Оттогава са измислили какво ли не. ДНК, спектрометрия, флуоресцентни тестове. Ламар каза,

че разполагате с възможности, каквито дори не мога да си представя. Обзалагам се, че ако намерят влакно от килим, могат да кажат кога и къде е купен, какви бълхи са се разхождали по него и от какво куче са паднали. Може би могат да установят и породата на кучето и каква кучешка храна е яло.

– Е, и?

– Изумително е, нали?

Тя кимна.

– Прилича на научна фантастика.

Тя кимна отново.

– Добре. Невероятни научнофантастични тестове. Онзи тип обаче е убил Ейми Калан и тестовете са безсилни.

– Така е.

– Как наричаш такъв човек?

– Как?

– Много умен, ето как.

Тя се намръщи.

– И много други неща.

– Разбира се, и много други неща, но независимо от всичко е и много умен. След това го извършва отново. Как го наричаме сега?

– Как?

– Много, *много* умен човек. Първия път може да е било чист късмет. След втория път обаче става ясно, че е адски добър.

– Е, и?

– След това го прави трети път, със Стенли. Как ще го наречем?

– Много, много, много умен тип?

Ричър кимна.

– Точно така.

– Е, и?

– Ето това е уликата. Търсим един много, много, много умен тип.

– Мисля, че това вече го знаем.

Ричър поклати глава.

– Не мисля, че го знаете. Не го отчитате.

– В какъв смисъл?

– Помисли. Аз съм само момче за поръчки. Вие свършете тежката работа.

Появи се стюардесата с количка. Бяха в бизнес класата и закуската беше доста добра. Ричър долови аромат на бекон, яйца и наденички. И на силно кафе. Спусна масичката пред себе си. Салонът беше почти

празен, така че накара стюардесата да му донесе втора закуска. Двете порции му дойдоха добре. Момичето се постара чашата му за кафе да не остава празна.

– В какъв смисъл не го отчитаме? – настоя Харпър.

– Помисли сама – каза ѝ Ричър. – Сега не съм в настроение да помагам.

– Да не би да не е военен?

Той се обърна към нея и я изгледа продължително.

– Страхотно. Стигнахме до извода, че е бил умен. Единственото ти заключение е, че в такъв случай очевидно не е бил военен. Много ти благодаря, Харпър.

Тя се смути и отклони поглед.

– Извинявай, не исках да прозвучи така. Просто не разбирам защо да не сме отчели факта, че е умен.

Той не отговори. Прекрачи краката ѝ и отиде до тоалетната. Когато се върна, тя още изглеждаше объркана.

– Каж ми – подкани го тя.

– Не.

– Трябва, Ричър. Блейк ще ме пита за становището ти.

– Становището ми ли? Каж ми, че то е следното: ако дори и косъм падне от главата на Джоди, ще му откъсна краката и ще го пребия с тях до смърт.

– Говориш сериозно, нали?

Той кимна.

– Можеш да се обзаложиш.

– Именно това не разбирам. Защо не изпитваш поне малко от същото към онези жени? Харесвал си Ейми Калан. Не както Джоди, разбира се, но все пак си я харесвал.

– И аз не те разбирам – отвърна той. – Блейк искаше да те използва като проститутка, а ти се държиш така, сякаш ти е най-добрият приятел.

Тя сви рамене.

– Той е отчаян. Става такъв понякога. Напрежението е голямо. Когато има подобен случай, иска час по-скоро да го реши.

– И ти му се възхищаваш?

Тя кимна.

– Разбира се. Възхищавам се на всеотдайността.

– Но не я споделяш. Иначе нямаше да му откажеш. Щеше да ме прелъстиш пред камерата, в името на общото дело. Значи излиза, че може би на теб не ти пука кой знае колко за онези жени.

Тя замълча за момент, после каза:

– Това, което искаше от мен, беше неморално. Ядосах се.

Ричър кимна.

– Да заплашва Джоди също е неморално. То пък ядоса *мен*.

– Аз обаче не позволявам гневът ми да пречи на правосъдието.

– Е, аз пък позволявам. Ако не ти харесва, много ти здраве.

Повече не разговаряха чак до Сиатъл. Пет часа, без да кажат дума. Ричър нямаше нищо против. Не беше особено общителен. Чувстваше се по-добре, ако мълчи, и не виждаше нищо странно в това. Не изпитваше никакво напрежение. Просто си седеше и мълчеше, сякаш пътуваше сам.

Харпър не се чувстваше толкова спокойна. Личеше си, че се притеснява. Беше като повечето хора. Ако седеше до човек, когото познава, се чувстваше длъжна да води разговор. Другото за нея беше неестествено. Въпреки това Ричър не отстъпи. Пет часа, без да разменят и дума.

Разликата във времето на Западното крайбрежие намали петте часа на два. Когато кацнаха, все още беше време за закуска. Терминалите бяха пълни с хора, чийто ден започваше сега. В залата за пристигащи пътници видяха обичайната редица от посрещачи с табелки. Сред тях зърнаха мъж в тъмен костюм, раирана вратовръзка и къса коса. Не носеше табела, но беше техният човек. Нямаше да го познаят по-лесно, дори и да беше татуирал на челото си „ФБР“.

– Лиза Харпър? – попита той. – Аз съм от офиса в Сиатъл.

Стиснаха си ръцете.

– Това е Ричър – представи го тя.

Агентът от Сиатъл не му обърна никакво внимание. Ричър се усмихна на себе си. Браво, помисли си той. От друга страна обаче, онзи може би го беше пренебрегнал, защото цялото му внимание беше насочено към това, което се криеше под блузата на Харпър.

– Ще летим до Спокейн – каза той. – Една компания за въздушни превози ни е задължена.

Отпред ги чакаше служебна кола. С нея изминаха разстоянието от около километър и половина покрай пистата до друго малко летище, където бяха накацали множество малки едномоторни и двумоторни самолети. Имаше и няколко ниски постройките с безброй реклами, обещаващи уроци по летене и евтин въздушен транспорт. Посрещна ги някакъв тип в пилотска униформа и ги отведе към чист, бял, шестместен самолет

чесна. Есента на северозапад беше по-приятлива от есента в окръг Колумбия, но също толкова студена.

Вътрешността на самолета беше колкото купето на буика на Ламар, но с доста по-спартански вид. Все пак беше чисто и добре поддържано, а двигателите заработиха още с първото натискане на стартера. Самолетът се придвижи до пистата за излитане и Ричър изпита същото усещане за крехкост и уязвимост, както при пътуването с лиърджета от Макгуайър. Тяхната машинка се нареди зад голям боинг 747, отлитащ за Токио, като мишка зад слон. После набра скорост и се издигна над земята само за няколко секунди. Насочи се на изток, на височина триста метра.

Поддържаха скорост над сто и двайсет взела в продължение на два часа. Седалката беше тясна и неудобна и Ричър съжали, че не е измислил по-добър начин да си губи времето. Щеше да прекара четиринайсет часа във въздуха. Може би трябваше да остане в Куонтико и да преглежда досиетата заедно с Ламар. Представяше си някаква тиха стая, подобна на библиотека, купчина книжа, кожени кресла. След това си представи самата Ламар, погледна към Харпър и си каза, че в края на краищата може би е направил верния избор.

Летището в Спокейн беше модерно и по-голямо от това, което бе очаквал. На асфалта ги очакваше служебна кола на ФБР, която можеше да се разпознае и от триста метра височина – излъскан тъмносин седан, на чийто калник се бе облегал мъж в костюм.

– От офиса в Спокейн е – обясни агентът от Сиатъл.

Колата се приближи до самолета и потеглиха двайсет секунди след като пилотът изключи двигателите. Местният агент беше записал адреса върху тефтерче, прикрепено върху предното стъкло. Изглежда, знаеше къде се намира мястото. Изминаха шестнайсет километра на изток към Айдахо и свиха по тесен път през възвишенията на север. Теренът тук беше равен, макар че недалеч се виждаха високи планини, по чиито върхове се белееше сняг. През два-три километра подминаваха къщи, отделени една от друга с гъста гора и обширна морава. Районът не беше много гъсто населен.

Къщата сигурно някога е била главната постройка в старо скотовъдно ранчо, продадено отдавна и преустроено от човек, търсец спокойствие сред природата, но и нежелаещ да се откаже от удобствата на града. Намираще се в малък парцел. Оградата беше нова. Зад нея се простираха пасища, а пред къщата същата трева беше грижливо окосена и поддържана като красива морава. Имаше и дървета, които се огъваха от вятъра. На малка плевня бяха монтирани врати за гараж и от нея до

вратата на къщата се виеше тясна пътека. И двете постройки се намираха близо до пътя и до оградата, като къща от предградията, в непосредствена близост до съседната, само че тук нямаше нищо. Най-близката къща се намираще на два километра на север или юг и може би на двайсет километра на изток или запад.

Местните агенти останаха в колата, а Харпър и Ричър слязоха, за да се разкършат. Двигателят угасна и пълната тишина на безлюдната провинция ги притисна като тежест и зазвъня в ушите им.

– Бих се чувствал по-добре, ако тя живееше в апартамент в града – подхвърли Ричър.

– С портиер – добави Харпър.

Нямаше порта – оградата свършваше от двете страни на алеята към къщата. Тръгнаха заедно към входа. Алеята беше покрита с чакъл и стъпките им вдигаха достатъчно шум. Духаше лек ветрец. Ричър чуваше шумоленето му в жиците. Харпър спря пред входната врата. Нямаше звънец – само желязна лъвска глава, стиснала в устата си масивна халка. Над нея имаше шпионка, монтирана съвсем наскоро – бормашината беше отчупила няколко трески в боята. Харпър улови халката и почука два пъти. Силният звук отекна, отразен от близкото възвишение. Никой не отговори. Харпър почука още веднъж. След малко отвътре се чу скърцане по дъсчения под. Стъпки. Някой застана от другата страна на вратата.

– Кой е? – попита тревожен женски глас.

Харпър бръкна в джоба си и извади служебната си значка върху кожена подложка, със същия златен щит, който Ламар беше показала на Ричър през предното стъкло на колата му. Орелът с обърната наляво глава. Задържа я пред шпионката.

– ФБР, госпожо – обяви тя. – Вчера разговаряхме по телефона и се уговорихме да дойдем.

Вратата се отвори с леко скърцане и на прага се появи жената. Държеше дръжката и се усмихваше с облекчение.

– Джулия дяволски ме наплаши – каза тя.

Харпър й се усмихна съчувствено, после се представи, представи и Ричър. Жената се ръкува и с двамата.

– Алисън Ламар – каза тя. – Наистина се радвам, че ви виждам.

Введе ги в къщата си. Вестибюлт беше квадратен, голям колкото цяла стая, с ламперия и дюшеме от стар бор, изциклен и лъснат до златисто, с един нюанс по-тъмно от значката на Харпър. Видяха памучни карирани жълти пердета, канапета с пухени възглавници, стари газени

лампи, в които бяха монтирани електрически крушки.

– Да ви направя ли кафе? – попита Алисън Ламар.

– Не, благодаря – отвърна Харпър.

– За мен да, ако обичате – каза Ричър.

Заведе ги в кухнята, която заемаше цялата задна част на първия етаж. Беше красиво обзаведена, с лъснат до блясък дървен под, нови шкафове, също от дърво, голяма печка, пералня, миялна машина, всякакви електрически уреди и същите жълти пердета. Скъпо обзавеждане, но предназначено да прави впечатление само на нея.

– Захар и сметана? – попита тя.

– Не, благодаря – отговори Ричър.

Беше средна на ръст и мургава. Движеше се с енергичността на човек в много добра физическа форма. Лицето ѝ беше открито и дружелюбно, загоряло от слънцето, сякаш прекарваше доста време на открито, а ръцете ѝ бяха задебелили, като че ли сама е правила новата ограда на къщата си. Ухаеше на лимон и беше облечена с чисти, старателно изгладени джинси. Беше с каубойски ботуши, ръчна изработка и с чисти подметки. Личеше си, че е положила усилия заради посетителите си.

Наля кафе от машината в чаша, подаде я на Ричър и се усмихна. Усмивката ѝ беше смесица от няколко неща. Може би беше самотна. Тази усмивка доказваше, че Алисън няма кръвна връзка с Джулия Ламар. Беше приятна, интригуваща, дружелюбна, каквато доведената ѝ сестра вероятно не подозираше, че съществува. Прозираше чак в очите ѝ, които бяха черни и блестящи. Ричър беше познавач на женски очи и на тези даде оценка над средната.

– Може ли да огледам? – попита той.

– Проверка на сигурността ли?

Ричър кимна.

– Нещо такова.

– Заповядайте.

Той взе кафето със себе си. Двете жени останаха в кухнята. На първия етаж имаше четири помещения – коридор, кухня, гостна и всекидневна. Къщата беше солидна, от добър материал. Обзавеждането беше първокласно. Прозорците бяха нови, със здрави рамки, всеки с отделна ключалка. Времето тук беше доста студено и затова мрежестите врати бяха свалени и прибрани някъде. Входната врата беше оригиналната, с дебелина пет сантиметра, от масивен бор, втвърден от времето като стомана. Солидни панти и брава. Отзад имаше друга врата, също толкова здрава и със същата ключалка.

Къщата беше заобиколена от гъсти трънливи храсталаци, вероятно за защита от вятъра, но те със същия успех биха попречили на всякакви опити за прекачване през някой от прозорците. В мазето се влизаше отвън, през наклонен стоманен капак, заключен с катинар. Гаражът беше в плевнята, по-зле поддържана от самата къща, макар че нямаше никакви изгледи да е застрашена от срутване в обозримото бъдеще. Вътре беше оставен джип чероки, а купчината празни кашони показваше, че обзавеждането е ново. Имаше съвсем нова пералня, все още неразопакована. На рафтовете над нея висяха всякакви инструменти.

Върна се в къщата и се качи на горния етаж. Прозорците бяха същите като тези долу. Четири спални. Алисън очевидно спеше в задната стая, вляво от която се виждаха само дървета, докъдето стига погледът. Сутрините сигурно бяха мрачни, а залезите – великолепни. Новата баня заемаше част от другата стая. В нея имаше тоалетна, мивка и душ. И вана.

Ричър се върна в кухнята. Харпър стоеше до прозореца и се любуваше на гледката. Алисън Ламар седеше до масата.

– Добре ли е? – попита тя.

Ричър кимна.

– Така ми се струва. Заключваш ли вратите?

– Вече да. След като Джулия ме изплаши така... заключвам вратите, заключвам прозорците, гледам през шпионката, програмирам със телефона да звъни в полицията само с едно натискане на бутон.

– Значи всичко би трябвало да е наред – каза Ричър. – Онзи тип, изглежда, не си пада по разбиването на врати. Ако не отваряш на никого, не може да ти се случи нищо лошо.

Тя кимна.

– Така и предполагам. Искате ли да ме разпитате сега?

– Затова ме изпратиха.

Седна срещу нея, загледа се в блестящите уреди в другия край на кухнята и отчаяно се напрегна да измисли нещо интелигентно.

– Как е баща ти? – попита я той.

– Това ли искате да знаете?

Ричър сви рамене.

– Джулия спомена, че е болен.

Тя кимна изненадано.

– Болен е от две години. От рак. Умира. Вече живее ден за ден. В болница е, в Спокейн. Ходя при него всеки следобед.

– Съжалявам.

– Джулия би трябвало да дойде... само че се чувства неловко пред него.

– Не се качва на самолет.

Алисън се намръщи.

– Би могла да го преодолее поне веднъж на две години. Тя обаче си е навила на пръста, че не сме кръвни роднини, като че ли има някакво значение. За мен тя е моя сестра, и толкова. Сестрите трябва да се грижат една за друга и тя би трябвало да го знае. Скоро ще остане единствената родственица, която имам. Нямам други близки, за бога!

– Съжалявам и за това.

Тя сви рамене.

– В момента всичко това не е толкова важно. С какво мога да ви помогна?

– Някаква идея кой може да е този тип?

Тя се усмихна.

– Това е доста фундаментален въпрос.

– Така е. Все пак?

– Това е някой, който смята, че тормозът на жена е нещо нормално. Или може би не точно „нормално“. А също, че последствията не трябва да се излагат на показ.

– Това възможно ли е? – попита Харпър и седна до Ричър.

Алисън я погледна.

– Не знам. Нямам представа дали има някакъв междинен вариант. Или го преглъщаш и си мълчиш, или всички научават.

– Ти потърси ли междинен вариант?

Алисън поклати глава.

– Аз съм живото доказателство. Избухнах. При мен нямаше никакъв друг вариант. Поне аз не видях такъв.

– Кой беше твоят човек? – попита Ричър.

– Един полковник на име Гаскойн – отговори тя. – Винаги се държеше гадно, ако някой се обърнеше към него с някакъв проблем. Аз отидох, защото исках да ме преместят. Пет пъти. Не съм се правила на феминистка или нещо подобно, нито пък беше някакъв политически ход от моя страна. Просто исках да върша нещо по-интересно. Честно казано, мислех, че армията похабява добър войник в мое лице. Защото наистина бях добра.

Ричър кимна.

– Какво се случи с Гаскойн?

Алисън въздъхна.

– Не разбрах как стана. В началото помислих, че се шегува. – За-мълча и погледна встрани. – Каза ми, че следващия път трябвало да опитам без униформата. Реших, че ме кани на среща, цивилна и неофициално, в някой бар. След това обаче ми даде да разбере, че иска да се съблека там, в канцеларията му.

Ричър кимна.

– Доста неприятно предложение.

Тя пак се намръщи.

– Стигна дотам доста бавно, в началото беше много предпазлив. Като че ли флиртуваше. Почти не забелязах, разбирате ли? Той беше мъж, аз жена, в края на краищата няма нищо изненадващо, нали? След това обаче той си даде сметка, че не схващам какво има предвид, и стана направо *безсрамен*. Обясни ми какво трябва да направя в прав текст. Единият крак на този ъгъл на бюрото, другият – на другия ъгъл, ръцете зад главата, неподвижна половин час. После да се наведе... като в порнофилм. Едва тогава схванах, вбесих се и избухнах.

Ричър кимна.

– И го изпя на началството.

– Разбира се.

– А той как реагира?

Алисън се усмихна.

– Май че преди всичко беше озадачен. Сигурна съм, че го беше правил много пъти преди това и му се беше разминавало. Някак си беше изненадан от този обрат в негова вреда.

– Възможно ли е да е той?

Тя поклати глава.

– Не. Тук имаме *убиец*, нали? Гаскойн не беше такъв. Беше стар, тъжен човек. Уморен и безполезен. Според Джулия убиеца си го бива. Просто не мога да си представя Гаскойн да прояви подобна инициатива.

Ричър отново кимна.

– Ако психологическият профил, изготвен от сестра ти, е верен, имаме си работа с човек, който не е пряк участник.

– Да – съгласи се Алисън. – Може да не е свързан с никой конкретен инцидент, а да е страничен наблюдател, изведнъж решил да откъсва.

– Ако профилът на Джулия е верен – повтори Ричър.

Последва кратка пауза.

– Едно голямо „ако“ – каза Алисън.

– Съмняваш ли се?

– Знаеш, че се съмнявам – отвърна тя. – Знам, че и ти се съмняваш. Защото и двамата знаем едно и също.

Харпър се наклони напред.

– И какво мислиш по въпроса?

– Просто не виждам как един военен би могъл да положи толкова усилия за подобно нещо. Не става така. В армията непрекъснато променят правилата. Преди петдесет години тормозът над чернокожите е бил нещо нормално, след това са го забранили. Било е нормално да се стреля по децата на вьетнамците, след това са го забранили. И милиони други подобни неща. Стотици хора са попадали в затвора заради нарушения, които доскоро не са били такива. Когато Труман е обединил армията, никой не е започнал да избива негрите, подали оплаквания. Това е някаква *нова* реакция. Не мога да я разбера.

– Може би мъже срещу жени е по-фундаменталният конфликт – намеси се Харпър.

Алисън кимна.

– Може би. Не знам. В края на краищата обаче, както казва Джулия, целевата група е толкова специфична, че просто *трябва* да е военен. Кой друг би могъл да ни открие? Ако е военен обаче, той е много странен тип, какврто не съм срещала досега.

– Наистина ли? – попита Харпър. – Нито един? Не е ли имало заплахи или коментари, докато ставаше всичко онова?

– Нищо съществено. Нищо повече от обичайните дивотии. Дори лях до Куонтико и Джулия ме хипнотизира, за да се опита да изрови нещо важно от паметта ми, но не се получи нищо.

Отново настъпи мълчание.

Харпър се замисли, изгърси някакви въображаеми трохи от масата и кимна.

– Е, май пътувахме напразно – каза тя.

– Съжалявам – отвърна Алисън.

– Нищо не е напразно – възрази Ричър. – Липсата на резултат понякога също е полезна. А и кафето беше чудесно.

– Искаш ли още?

– Не, не иска – каза Харпър. – Трябва да се връщаме.

– Добре. – Алисън стана, излезе след тях от кухнята, мина през коридора и отвори входната врата.

– Не пускай никого вътре – каза Ричър.

Алисън се усмихна.

– Не мисля да го правя.

– Казвам го напълно сериозно. Този тип не прилага сила. Просто влиза. Възможно е и да го познаваш. Или да е някакъв мошеник с правдоподобен мотив. Не се хващай на нищо подобно.

– Няма – отвърна тя. – Не се тревожете за мен. И ми се обадете, ако имате нужда от нещо. Следобедите ще съм в болницата, но през останалото време ще си бъда вкъщи... Желая ви успех.

Ричър излезе след Харпър през пътната врата, двамата тръгнаха по покритата с чакъл алея и чуха изшракването на ключалката зад себе си.

Местният агент им спести два часа полет, като им каза, че от Спокейн могат да летят до Чикаго и там да се качат на самолет до Вашингтон. Харпър се справи с билетите и откри, че този вариант е по-скъп – вероятно затова и от Бюрото в Куонтико не бяха резервирали билети за този маршрут. Харпър реши да вземе билетите на своя отговорност и да спори след това. Ричър ѝ се възхити. Обичаше нетърпението и хич не му се щеше да прекара още два часа в малката чесна. Изпратиха местния агент да се върне сам и се качиха на един боинг за Чикаго. Този път не ги пуснаха в бизнес класа, защото нямаше такава. Наложиха се да седят много близо един до друг, лактите и коленете им се допираха през цялото време.

– Е, какво мислиш? – попита Харпър.

– Никой не ми плаща, за да мисля – отговори Ричър. – Всъщност до този момент никой не ми е платил за каквото и да било. Аз съм консултант. Ако ми зададеш въпроси, ще ти отговаря.

– Зададох ти въпрос. Какво мислиш?

Той сви рамене.

– Мисля, че потенциалните жертви са много и три от тях са вече мъртви. Не можете да ги охранявате, но ако останалите осемдесет и осем постъпят като Алисън Ламар, не би трябвало да имат проблеми.

– Значи смяташ, че заключените врати са достатъчни, за да спрат убиеца?

– Той сам е избрал начина си на действие. Явно, че не се докосва до нищо. Ако не му отворят вратата, какво ще направи?

– Може да промени начина си на действие.

– И в такъв случай ще го заловите, защото ще се наложи да остави след себе си солидни улики. – Ричър се обърна и погледна през прозореца.

– Значи така? Просто трябва да предупредим жените да си

заклучват вратите – каза Харпър.

Ричър кимна.

– Да. Мисля, че трябва да го направите.

– Така няма да хванем убиеца.

– Не можете да го хванете.

– Защо?

– Заради тези глупости с профилите. Просто не отчитате колко е умен.

Харпър поклати глава.

– Напротив. Чела съм профила. Там пише, че е много умен. И този метод върши работа, Ричър. С него хората са постигнали невероятни успехи.

– И колко провали?

– Какво искаш да кажеш?

Ричър се обърна към нея.

– Представи си, че съм на мястото на Блейк. На практика той е нещо като детектив по тежките убийства в национален мащаб, нали? Научава всичко. Представи си, че съм на негово място и ме уведомяват за всяко убийство, извършено в Америка. Представи си, че всеки път казвам, че предполагаемият убиец е бял трийсет и пет годишен мъж, с дървен крак, разведени родители и кара синьо ферари. Всеки път. Рано или късно ще се окажа прав. Тогава ще мога да изкрещя: „Хей! Бях прав!“ И да не споменавам за останалите десет хиляди пъти, когато съм сгрешил. Ще изглеждам доста добре, нали? Изумителен психолог.

– Блейк не прави това.

– Така ли? Чела ли си разни неща за отдела му?

Тя кимна.

– Разбира се. Тъкмо заради това поисках да ме включат в тази задача. Има всевъзможни книги и статии.

– И аз съм ги чел. Първа глава: успешен случай. Втора глава: успешен случай. И така нататък. И нито една глава за множеството неуспехи. Питам се колко ли са били. Според мен много. Твърде много, за да им се ще да пишат за тях.

– И какво?

– Ето какво. Хаотичната стрелба винаги изглежда добре, стига да се шуми за успехите, а неуспехите да се крият.

– Но те не постъпват така.

Ричър кимна.

– Вярно е. Те не просто правят догадки, а се опитват да работят по

тях. Това обаче не е точна наука. Липсва прецизност. И техният отдел е само един от многото, борещи се за статут, финансиране и позиции. Знаеш как функционират организациите. В момента обсъждат бюджета. Първото, второто и третото им задължение е да се опазят от съкращения, като сами хвалят успехите и крият провалите си.

– Значи мислиш, че психологическият профил е безполезен?

Ричър кимна.

– Убеден съм, че е така. Самата му същност е погрешна. Съдържа две несъвместими твърдения.

– Кои са те?

Той поклати глава.

– Не става, Харпър. Докато Блейк не се извини, задето заплаши Джоди, и докато не отстрани Джулия Ламар от разследването.

– Защо да прави това? Тя е най-добрата специалистка по профилите.

– Именно заради това.

Шофьорът от Куонтико ги чакаше на летището. Върнаха се късно вечерта. Посрещна ги само Джулия Ламар. Блейк бил на съвещание за бюджета, а Поултън си беше отишъл у дома.

– Как е тя? – попита Ламар.

– Сестра ти ли?

– Доведената ми сестра.

– Добре е – отговори Ричър.

– Как ти се стори къщата ѝ?

– Сигурна – каза той. – Заключена е здраво, като Форт Нокс.

– Но е отдалечена, нали?

– Много – каза той.

Ламар кимна. Ричър чакаше.

– Значи е добре? – попита тя отново.

– Иска да отидеш да я видиш.

Ламар поклати глава.

– Не мога. Ще ми трябва цяла седмица, за да стигна дотам.

– Баща ти умира.

– Вторият ми баща.

– Все едно. Тя мисли, че трябва да отидеш.

– Не мога – повтори Ламар. – Променила ли се е?

Ричър сви рамене.

– Не знам каква е била преди, за да мога да преценя. Днес я видях за първи път.

– Облечена като каубой, със загар, хубава и енергична?

– Точно така.

Ламар кимна неопределено.

– Не е като мен.

Ричър я погледна. Евтиният ѝ черен костюм беше пращен и измачкан, лицето ѝ беше слабо, бледо и упорито. Ъгълчетата на устните ѝ бяха обърнати надолу. Очите ѝ бяха безизразни.

– Така е, не е като теб – отвърна той.

– Казах ти. Аз съм грозната сестра.

Отдалечи се, без да каже нищо повече. Харпър го заведе до столовата и вечеряха заедно. След това го придружи до стаята му. Заклучи го вътре, без да каже дума. Той изчака стъпките ѝ да заглъхнат по коридора, съблече се и взе душ. После си легна в леглото. Мислеше и се надяваше. И чакаше. Повече от всичко друго. Чакаше сутринта.

Сутринта дойде, но не очакваната. Разбра го още щом влезе в столовата. Беше буден и чака цели трийсет минути, докато се появи Харпър, за да отвори. Тя отключи и влезе в стаята му, елегантна и свежа, с костюма от първия ден. Очевидно имаше само три костюма и ги редуваше един след друг. Предвид вероятната ѝ заплата трите костюма бяха подходяща бройка. Имаше три костюма повече от него, защото разполагаше с цяла заплата повече.

Слязоха с асансьора и тръгнаха по алеята между сградите. В комплекса цареше пълна тишина. Като през почивен ден. Ричър си спомни, че е неделя. Времето беше по-хубаво. Не бе по-топло, но пък грееше слънце и не валеше. За миг му се прииска това да е някакъв знак, че е неговият ден. Но не беше. Разбра го, щом влезе в столовата.

На масата край прозореца седеше Блейк. Пред него имаше кана кафе и три обърнати чаши, кошничка с пакетчета захар и сметана, чиния с понички и сладкиши. Лошата новина беше купчината неделни вестници. Отворени, прочетени и захвърлени. Най-отгоре бяха „Ю Ес Ей Тудей“, „Вашингтон Поуст“ и „Ню Йорк Таймс“. Веднага ги видя. Това означаваше, че няма новини от Ню Йорк. И че все още няма резултат. И че ще трябва да чака, докато се получи.

На масата за четирима бяха само трима и беше доста по-широко. Харпър седна срещу Блейк, а Ричър – срещу празното място. Блейк изглеждаше стар, уморен, много напрегнат и болен. Този мъж го очакваше инфаркт. Ричър обаче не изпитваше никакво съчувствие към него. Блейк беше нарушил правилата.

– Днес ще работиш по досиетата – каза Блейк.

– Както кажеш – отвърна Ричър.

– Добавен е материалът за Лорейн Стенли. Днес ще прегледаш всичко, така че утре, на закуска, да можем да чуем заключението ти. Ясен ли съм?

Ричър кимна.

– Абсолютно.

– Нещо предварително, което трябва да знам?

– Какво?

– Някакво заключение. Имаш ли вече някакви идеи?

Ричър погледна Харпър. В такава ситуация един лоялен агент би

уведомил шефа си за възраженията му. Но тя мълчеше. Сведе поглед и се зае да разбърква кафето си.

– Нека прочета досиетата – каза той. – Твърде рано е за заключения.

Блейк кимна.

– Разполагаме с шестнайсет дни. Много скоро трябва да постигнем някакъв напредък.

– Разбирам – отговори Ричър. – Може би още утре ще имаме някаква добра новина.

Блейк и Харпър го изгледаха, сякаш беше казал нещо странно. След това пиха кафе, ядоха понички и сладкиши и четеха вестници, като че ли имаха излишно време. Беше неделя. Разследването бе ударило на камък. Нямаше съмнение. Ричър познаваше симптомите. Колкото и нещо да не търпи отлагане, винаги може да настъпи момент, в който да няма какво повече да се направи – можеш само да чакаш, сякаш разполагаш с колкото време желаеш, докато всичко наоколо гори и пуши.

След закуска Харпър го заведе в една стая, доста подобна на онази, която си бе представял, докато се друсаха в чесната. Не беше под земята, бе тиха, пълна с леки дъбови маси и удобни кожени столове. Едната стена беше цялата в прозорци, във бе слънчево. Единственото неприятно нещо беше, че една от масите беше отрупана с купчина папки, висока около трийсет сантиметра. Бяха тъмносини, на кориците им с жълти букви беше написано „ФБР“.

Купчината бе разделена на три връзки с дебели гумени ленти. Ричър ги сложи една до друга пред себе си. Ейми Калан, Каролайн Кук, Лорейн Стенли – три жертви, три купчини. Погледна часовника си. Десет и двацет и пет. Късно започваше. Слънцето вече затопляше стаята. Обзе го леност.

– Не се опита да се свържеш с Джоди – обади се Харпър.

Той поклати глава, но не каза нищо.

– И защо?

– Няма смисъл. Тя очевидно не е там.

– Може да е отишла в твоята къща. Където е живял баща й.

– Може би – отговори той. – Но се съмнявам. Тя не обича къщата.

Много е изолирана.

– Опита ли да позвъниш?

– Не.

– Тревожиш ли се?

– Не мога да се тревожа за нещо, което няма как да променя.

Тя замълча. Ричър придърпа една папка към себе си.

– Прегледа ли ги? – попита той.

Харпър кимна.

– Преглеждам ги всяка вечер. Документите и резюметата.

– Има ли нещо в тях?

Тя погледна трите купчини папки, всяка с дебелина около дванайсет сантиметра.

– Има много неща.

– Нещо по-съществено?

– Ти ще кажеш.

Той кимна неохотно и свали гумената лента от досието за Калан. Отвори първата папка. Харпър свали самото си, седна срещу него и запретна ръкави. Слънцето светеше точно зад гърба ѝ и правеше ризата ѝ прозрачна. Ричър виждаше външната извивка на гърдите ѝ, които ритмично се повдигаха под ремъка на кобура.

– На работа, Ричър – каза тя.

Това е моментът на напрежението. Минаваш покрай къщата, не бавно, но не и бързо, оглеждаш внимателно, продължаваш малко по-нататък по пътя, обръщайки, после се връщайки назад, паркираш до бордюра в нужната посока. Изключваш двигателя. Вземаш ключовете и ги пускаш в джоба си. Слагаш си ръкавиците. Навън е студено, така че е нормално да си с ръкавици.

Слизаш от колата. Спираш за секунда, ослушваш се, после бавно се оглеждаш във всички посоки. Това е моментът на напрежението. Сега трябва да решиш дали да продължиш, или да се откажеш. Мисли, мисли, мисли. Безпристрастно. Това е оперативно решение, нищо повече в края на краищата. Обучението ти помага.

Решаваш да продължиш. Затваряш вратата на колата съвсем тихо. Тръгваш по алеята. Стигаш до вратата. Чукаш. Чакаш. Вратата се отваря. Тя те пуска да влезеш. Радва се, че те вижда. Изненадана, леко объркана в началото, после щастлива. Не те е виждала цяла вечност. Говориш известно време, продължаваш да говориш, докато не дойде моментът. Ще го усетиш, когато дойде. Продължаваш да говориш.

Моментът идва. В миг заставаш неподвижно, за да се увериш.

След това започваш. Обясняваш ѝ, че трябва да прави точно онова, което ѝ кажеш. Тя се съгласява, разбира се, защото няма избор. Казваш ѝ, че трябва да изглежда доволна, сякаш се забавлява, докато го прави. Обясняваш ѝ, че така цялата работа ще бъде по-приемлива за теб. Тя кимва щастлива, готова да те зарадва. Усмивха се. Усмивката ѝ е изкуствена и принудена, което донякъде разваля всичко, но няма как. По-добре нещо, отколкото нищо.

Караши я да ти покаже банята. Тя застава като агент на фирма за недвижими имоти, който развежда клиент. Ваната е хубава. Прилича на много други, видени от теб. Казваш ѝ да внесе боята вътре. Наблюдаваш я през цялото време. Трябва да отиде пет пъти, да излезе и да влезе, надолу и нагоре по стълбите. Има много за носене. Тя се задъхва. Започва да се поти, макар че времето е студено. Напомниш ѝ за усмивката. Тя отново се напруга. Повече прилича на гримаса.

Казваш ѝ да намери нещо, с което да отвори капациите. Тя кима щастливо и споменава за отвертката в едно чекмедже в кухнята. Тръгваш с нея. Тя отваря чекмеджето и изважда отвертката. После се връщате в банята. Казваш ѝ да отвори кутиите една по една. Тя е спокойна. Коленичи до първата кутия. Пъхва края на отвертката под капака и го повдига. После премества отвертката малко встрани и в кръг. Капакът излиза. Мирисът на боята изпълва банята.

После се заема със следващата кутия. И със следващата. Действа бързо, напруга сили. Казваш ѝ да бъде внимателна. Ще я накажеш за всяка разлята капка. Казваш ѝ да се усмихва. Тя се усмихва. Сваля и последния капак.

Изваждаш сгънатата найлонова торба за боклук от джоба си. Казваш ѝ да сложи дрехите си в нея. Тя се обърква. Кои дрехи? Които са на теб, казваш ѝ. Тя кимва и се усмихва. Сваля обувките. Тежестта им изпълва сгънатата торба. С чорапи е. Събува ги. Пуска ги в торбата. Разкопчава джинсите си. Пристъпва от крак на крак, докато ги събуе. Хвърля ги в торбата. Разкопчава ризата си. Съблича я. Извива ръце зад гърба си и разкопчава сутиена. Сваля го. Гърдите ѝ се полюшват. Дръпва бикините си надолу, свива ги на топка заедно със сутиена и ги хвърля в торбата. Остава съвсем гола. Казваш ѝ да се усмихва.

Караши я да занесе торбата до пътната врата. Вървиш след нея. Тя я подпира на вратата. Водиш я обратно в банята. Казваш ѝ да излее боята от кутиите във ваната, бавно и внимателно, една по една. Тя се съсредоточава, чак прехапва език. Кутиите са тежки и неудобни за хващане. Боята е гъста, мирише. Изтича бавно във ваната. Нивото

бавно се покачва, зелено и мазно.

Казваш ѝ, че се е справила добре и че ти е доставила удоволствие. Боята е във ваната и никъде няма капки. Тя се усмихва, радостна от похвалата. След това ѝ казваш, че следващата част е по-трудна. Трябва да върне празните кутии там, откъдето ги е взела. Сега обаче е гола. Значи трябва да е сигурна, че никой няма да я види. И трябва да тича. Тя кимва. Обясняваш ѝ, че празните кутии тежат по-малко, така че може да носи повече от една наведнъж. Тя пак кимва. Разбира. Нанизва по пет празни кутии на пръстите на всяка ръка. Сваля ги долу. Казваш ѝ да изчака. Открехваш вратата и проверяваш. Оглеждаш се, ослушваш се. После я изпращаш навън. Тя тича през целия път дотам. Остава кутиите и хуква назад. Гърдите ѝ се друсат. Навън е студено.

Казваш ѝ да застане неподвижно и да си поеме дъх. Напомняш ѝ за усмивката. Тя тръсва глава вместо извинение и пак прави гримасата. Отново я водиш в банята. Отвертката все още е на пода. Казваш ѝ да я вземе и да одраска лицето си с нея. Тя е объркана. Обясняваш. Няколко дълбоки драскотини ще свършат работа. Три или четири. Достатъчно дълбоки, за да потече кръв. Тя се усмихва и кимва. Вдига отвертката. Прокарва острието по лявата част на лицето си, докато се забие навътре. Появява се алена черта, дълга десетина сантиметра. Казваш ѝ да направи следващата по-дълбока. Тя кимва. При следващата драскотина се появява кръв. Добре, хвалиш я. Още една. Тя я прави. И още една. Пак я хвалиш. Последната да бъде най-дълбока. Тя кимва и се усмихва. Забива острието. Кожата се разкъсва. Потича кръв. Добро момиче, казваш ѝ.

Все още държи отвертката. Казваш ѝ да влезе във ваната бавно и внимателно. Тя стъпва вътре с десния крак, после с левия. Застава до колене в боята. Казваш ѝ да седне много бавно. Сяда. Сега боята докосва долната част на гърдите ѝ. Казваш ѝ да легне бавно и внимателно. Тя се потапя в боята. Нивото се повдига, достига пет сантиметра от ръба. Сега ти се усмихваш. Всичко е точно.

Казваш ѝ какво да направи. В началото не разбира, защото е много странно. Обясняваш внимателно. Тя кима. Косата ѝ се потапя в боята. Тя се потапя още по-надолу. На повърхността остава само лицето ѝ. Тя внимателно накланя глава назад. Косата ѝ се разстила по повърхността. Помага си с пръсти. Те са лепкави и от тях капе боя. Прави точно каквото ѝ е казано. Справя се още от първия път. Изцъкля панически очи и после умира.

Изчакваш пет минути. Само се навеждаш над ваната, не пипаш

нищо. След това правиш единственото, което тя не може да направи сама. Така дясната ти ръкавица се изцапва с боя. Натискаш челото ѝ с един пръст и главата ѝ потъва под боята. После сваляш дясната ръкавица, като я обръщаш наопаки. Проверяваш лявата. Всичко е наред. Пъхваш дясната си ръка в джоба, за всеки случай, и не я вадиш повече. Само в този миг пръстите ти са открити и можеш да оставиш отпечатъци.

Вземаш изцапаната ръкавица в лявата ръка и слизаш тихо долу. Мушваш я в торбата при дрехите. Отваряш вратата. Оглеждаш се и се ослушваш. Изнасяш торбата. Обръщаш се и затваряш вратата. Тръгваш по алеята към пътя. Спираш за миг зад колата и пускаш и чистата ръкавица в торбата. Отваряш багажника и поставяш вътре торбата. Отваряш вратата и сядаш зад волана. Вадиш ключовете от джоба си и включваш двигателя. Закопчаваш предпазния колан и поглеждаш в огледалото. Потегляш – нито бързо, нито бавно.

Досието на Калан започваше с резюме на военната ѝ кариера. Беше продължила четири години, а резюмето беше четирийсет и осем реда. Неговото име се споменаваше само веднъж, във връзка с последните събития. Откри, че я помни доста добре. Беше дребна, закръглена жена, весела и жизнерадостна. Струваше му се, че е постъпила в армията без някаква ясна причина. Имаше определена категория хора, които постъпваха по този начин. От многолюдни семейства, всеотдайни и общителни, добри в отборните спортове в училище, добри студенти, без склонност за академична кариера... просто всичко ги тласка натам. Гледат на армията като на добавка към това, което вече знаят. Може би не се смятат за бойци, но си дават сметка, че за всеки, който носи оръжие, в армията има стотици възможности да научи нещо или да получи някаква квалификация.

Калан беше преминала началното обучение и веднага я бяха изпратили в тиловите складове. След двайсет месеца я бяха направили сержант. Тя, подобно на връстниците си в родния град, също работеше с документи и изпращаше доставки по целия свят, само че това бяха пушки и патрони вместо домати, обувки или автомобили. Беше работила във Форт Уайд, до Чикаго, в склад, вонящ на машинно масло и изпълнен с шума на електротелфери. В началото ѝ бе харесало. После грубите закачки бяха стигнали твърде далеч и началниците ѝ – капитан и майор – бяха прекрачили границата, бяха започнали да говорят мръсотии и да

й пускат ръце. Тя не бе срамежлива, но опипването и мръсните приказки в края на краищата я бяха принудили да отиде в кабинета на Ричър.

После, след като бе напуснала, бе заминала за Флорида, в крайбрежен град, на около стотина километра на север от скъпата зона. Там се бе омъжила, година по-късно се бе развела и след това бе умряла. Папката беше пълна с бележки и снимки от местопрестъплението, но нямаше нищо за начина на извършването му. Къщата ѝ беше модерна, едноетажна, с полегат покрив, покрит с оранжеви плочи. Снимките не показваха никакви щети – никакви счупени врати или прозорци, никакви щети отвътре, бялата вана, пълна със зелена боя, и неопределената форма в нея.

Аутопсията не бе показала нищо. Боята беше направена, за да издържа на всякакви метеорологични условия, много устойчива, с такава молекулярна структура, че залепваше и проникваше във всичко, намазано с нея. Беше покрила всяка фибра на тялото, беше проникнала в очите, ноздрите и устата. При отстраняването ѝ с нея се откъсваха и парчета кожа. Никакви следи от синини или травми. Никакви фенолови инжекции в сърцето. Нито белодробни емболии. Съществуват множество изобретателни начини за убийство и патолозите от Флорида ги знаеха всичките, но не бяха открили доказателство за нито един от тях.

– Е? – попита Харпър.

Ричър сви рамене.

– Имаше лунички. Спомням си ги. Една година на слънце във Флорида... Сигурно е изглеждала доста добре.

– Харесвал си я.

Той кимна.

– Беше добър човек.

Последната трета от папката съдържаше едно от най-подробните съдебномедицински заключения, които бе виждал. Анализът беше направен буквално под микроскоп. Изследвани бяха всяка пращинка и всяко влакнце от къщата ѝ. Нямаше никакви следи от външен човек. Никакви.

– Много умен тип – каза Ричър.

Харпър не отговори. Той бутна папката на Калан настрана и отвори папката на Кук. Следваше същият лаконичен разказ. Разликата с Калан беше, че Кук се бе стремил към армията целенасочено, от самото начало. Дядо ѝ и баща ѝ бяха военни, някои ги причисляваха към военната аристокрация. Много скоро беше осъзнала конфликта между пола си и желаната кариера. Отбелязано бе и искането ѝ да се запише във

военната школа към гимназията – беше започнала битките отрано.

Бе кандидатствала за офицерски чин и бе започнала като младши лейтенант. Бяха я назначили веднага във военното планиране, където умните хора си губят времето, приемайки, че когато стане напечено, приятелите си остават приятели, а враговете – врагове. После я бяха повишили в чин лейтенант и я бяха прехвърлили в НАТО в Брюксел. Там бе започнала връзката с нейния полковник. Бе се оплакала от него, след като не бе получила капитанския чин.

Ричър си спомняше всичко много добре. В нейния случай нямаше тормоз, поне не в смисъла на преживяното от Калан. Нямаше безсрамни подвиквания и неприлични жестове от страна на непознати мъже, но пък правилата бяха други и изключваха сексуални взаимоотношения между началник и подчинен. Затова полковникът беше изхвърлен, а след това бе захапал дулото на пистолета си. Кук бе напуснала армията и се бе заселила в Ню Хампшър, в къща край езеро, където я бяха открили мъртва – във вана, пълна с боя.

Патолозите от Ню Хампшър и съдебните медици бяха стигнали до същите изводи както колегите си от Флорида, тоест доникъде. Бележките и снимките бяха същите и едновременно с това различни. Сива кедрова къща сред дървета, недокосната външна врата, недокоснат интериор, непретенциозна баня, в която се набиваше на очи зеленото съдържание на ваната. Ричър прехвърли набързо папката и я затвори.

– Какво мислиш? – попита го Харпър.

– Мисля, че боята е странна приумица – отговори той.

– Защо?

Той вдигна рамене.

– Защото, от една страна, уврежда кожата и заличава следите, но, от друга, трябва да се докара и внесе в къщата, което повишава риска.

– И прилича на преднамерено търсена улика – отбеляза Харпър. – Подсилва мотива. И е категорично потвърждение, че убиецът е военен. Като запазена марка е.

– Ламар твърди, че има психологическо значение. Символично връщал жертвите на армията.

Харпър кимна.

– И като им взима дрехите.

– Добре, но ако ги ненавижда толкова, че да ги убива, защо му е да ги връща на армията?

– Не знам. Кой може да каже как разсъждава подобен човек?

– Ламар смята, че познава разсъжденията му – отбеляза Ричър.

Последно беше досието на Лорейн Стенли. Историята ѝ бе подобна на тази на Калан, но по-скорошна. Бе по-млада. Сержант, на най-ниско ниво в гигантски военноснабдителен комплекс в Юта и единствена жена в цялата служба. Започнали да я тормозят още от първия ден. Подложили на съмнение компетентността ѝ. Една нощ някой влязъл в стаята ѝ и откраднал всичките ѝ униформени панталони. На следващия ден се явила на дежурство с пола. На следващата вечер изчезнало всичкото ѝ бельо. На сутринта пак се явила с пола, но без нищо отдолу. Лейтенантът ѝ я извикал в кабинета си и я накарал да стъпи разкрячена върху голямо огледало, оставено на пода, докато той ѝ се карал за някаква бъркотия с документи. През това време целият личен състав се изредил в кабинета по един или друг повод, за да разгледа отражението в огледалото. Изпратили лейтенанта във военен затвор, а Стенли служила още една година, след което напуснала, живяла сама и умряла сама в Сан Диего, в малката вила, която се виждаше на снимките и в която патолозите и съдебните медици от Калифорния не бяха открили абсолютно нищо.

– На колко години си? – попита Ричър.

– Аз ли? – учуди се Харпър. – На двайсет и девет, казах ти вече. Този е от често задаваните въпроси.

– И си от Колорадо, нали?

– От Аспен.

– Имаш ли семейство?

– Две сестри и един брат.

– По-големи или по-малки?

– Всичките са по-големи. Аз съм бебето.

– Родителите ти?

– Баща ми е аптекар, майка ми му помага.

– Водеха ли ви някъде като деца?

– Разбира се. Големият каньон, пустинята, навсякъде. Една година ходихме на палатки в Йелоустон.

– С кола, нали?

– Разбира се. Имахме голямо комби, пълно с деца. Щастливото семейство. Защо ме разпитваш за това?

– Какво си спомняш от пътуванията?

Харпър се намръщи.

– Бяха безкрайни.

– Точно така.

– Какво?

– Това наистина е много голяма страна.

– Е, и?

– Каролайн Кук е била убита в Ню Хампшър, а Лорейн Стенли три седмици след нея в Сан Диего. Това са, кажи-речи, най-далечните точки по диагонал, нали? Разстоянието по шосе е около пет хиляди и шестстотин километра. А може би дори и повече.

– Той с кола ли пътува?

Ричър кимна.

– Носи със себе си голямо количество боя.

– Може би има запаси някъде.

– Така става още по-лошо. Освен ако складът му не се намира на една права между Ню Хампшър, Южна Калифорния и сегашното му местонахождение. Би трябвало да направи обиколка, за да вземе боята, а това удължава допълнително разстоянието.

– Е, и?

– Ами трябвало е да пропътува четири-пет хиляди километра плюс времето за наблюдение на Лорейн Стенли. Би ли могъл да се справи за една седмица?

Харпър се намръщи.

– Това прави седемдесет часа при скорост осемдесет и осем километра в час.

– А такава средна скорост не може да се поддържа. Трябва да минава през градове, през пътни участъци в ремонт, освен това не би нарушавал ограниченията на скоростта. Един толкова педантичен човек не би рискувал да го спре пътната полиция. Огромни количества маскировъчна боя би предизвикала подозрения, нали?

– Ами това прави около сто часа път.

– Най-малко. Плюс ден или два за наблюдение, след като пристигне. На практика това е повече от седмица. Десет-единайсет дни. Дори дванайсет.

– Тогава?

– Ти ми кажи.

– Не може да е човек, който работи две седмици и почива една.

Ричър кимна.

– Така е.

Излязоха навън и завиха към столовата. Беше типично есенно време. Температурата бе с няколко градуса по-висока, но все пак бе хладно.

Моравите бяха зелени, а небето – ослепително синьо. Влагата се бе изпарила и листата на дърветата изглеждаха сухи и по-светли.

– Не ми се прибира вътре – каза Ричър.

– Трябва да работиш – отвърна Харпър.

– Чета и препрочитам проклетите папки. Няма никаква полза. Трябва да помисля.

– По-добре ли мислиш, когато си навън?

– Общо взето.

– Добре, да отидем на стрелбището. Трябва да покрия нормативите за стрелба с пистолет.

– Не си ли го направила досега?

Тя се усмихна.

– Напротив. Но според правилника трябва да го правим всеки месец.

Взеха си сандвичи от столовата и ги изядоха, докато вървяха към стрелбището. Цареше обичайната за неделя тишина. Стрелбището беше голямо колкото стадион за хокей, оградено с насипи от три страни. Имаше шест коридора за стрелба, отделени с високи до раменете бетонни стени, които стигаха до мишените, направени от дебел картон, прикрепен към стоманена рамка. На всеки от тях беше начертан силует на човек с концентрични кръгове, чийто център беше сърцето. Харпър се легитимира на дежурния и му подаде оръжието си. Той го зареди с шест патрона и ѝ го върна заедно с два чифта наушници.

– Иди в трети коридор – каза ѝ той.

Трети коридор беше в средата. На бетонния под имаше черна линия.

– Трийсет метра – поясни Харпър.

Застана на линията и си сложи наушниците. Вдигна пистолета с две ръце, с леко разкрячени крака и свити колене. Изнесе бедрата си напред, а раменете – назад. Изстреля шестте куршума един след друг, с половин секунда интервал помежду им. Ричър забеляза сухожилията на ръката ѝ. Бяха изпъкнали. При всеки изстрел цевта леко трепваше.

– Почисти – каза тя след това.

Ричър я погледна с недоумение.

– Това означава да донесеш мишената.

Очакваше попаденията да са разположени по вертикална права, с дължина около трийсет сантиметра, и когато стигна до мишената, се оказа точно така. В сърцето имаше две дупки, две в следващия кръг и две в кръга, който свързваше гърлото и стомаха. Откачи мишената и я

занесе на Харпър.

– Две петици, две четворки и две тройки – каза тя. – Двайсет и четири точки. Минавам на косъм.

– Трябва повече да използваш лявата си ръка – каза Ричър.

– Как?

– Поеми цялата тежест с лявата, а с дясната само натискай спусъка.

– Покажи ми – каза тя след малко.

Ричър застана плътно зад нея и протегна лявата си ръка напред. Харпър вдигна пистолета с дясната, а той хвана ръката ѝ в своята.

– Сега отпусни ръката. Нека аз поема тежестта.

Ръцете му бяха дълги, но и нейните не бяха къси. Тя се отдръпна назад и се допря плътно до него. Той се наведе напред и опря глава до нейната. Косата ѝ ухаеше приятно.

– Така, сега стреляш.

Тя щракна няколко пъти спусъка. Цевта не трепна.

– Добре се получава – отбеляза Харпър.

– Иди и вземи още няколко патрона.

Тя се откъсна от него, отиде до кабинката на дежурния и взе още шест патрона. Ричър се премести в съседния коридор, срещу нова мишена. Харпър застана пред него и вдигна пистолета с дясната си ръка. Ричър се пресегна с лявата и хвана нейната с пистолета. Харпър се отпусна на гърдите му. Стреля два пъти. Попаденията бяха на сантиметър едно от друго, в централния кръг.

– Видя ли? – възкликна той. – Остави левите да свършат работата.

– Звучи като политически лозунг.

Харпър остана на мястото си, облегната на него. Ричър почувства дишането ѝ. Отдели се от нея и тя опита сама – два бързи изстрела. Гилзите издрънчаха върху бетонния под. В централния кръг се появиха още две дупки. Общо бяха четири, разположени ромбовидно върху място, което би могло да се покрие с визитна картичка.

Тя кимна.

– Искаш ли да пробваш с последните два?

Подаде му пистолета. Беше зиг-зауер, като онзи, който Ламар бе държала насочен към главата му по пътя към Манхатън. Ричър прецени тежестта му в ръката си, с гръб към мишената. После се обърна рязко и изстреля двата куршума – по един в двете очи на мишената.

– Ето така бих постъпил – каза той. – Ако съм бесен на някого, ще направя точно това. Няма да се занимавам с някаква проклета вана и десетки литри боя.

На връщане към библиотеката срещнаха Блейк. Изглеждаше едновременно объркан, раздразнен и разтревожен. Имаше нов проблем.

– Башата на Ламар е умрял – каза той.

– Вторият ѝ баща – поправи го Ричър.

– Все едно. Умрял е рано тази сутрин. Търсих я от болницата в Спокейн. Сега трябва да ѝ се обадя у дома.

– Предай ѝ съболезнованията ни – обади се Харпър.

Блейк кимна мрачно и отмина.

– Трябва да я отстрани от разследването – каза Ричър.

Харпър кимна.

– Може би трябва, но няма да го направи. А и тя няма да се съгласи. За нея не съществува нищо, освен работата.

Ричър не каза нищо. Харпър отвори вратата и двамата отново влязоха в стаята с дъбовите маси, кожените столове и папките. Ричър седна и погледна часовника си. Три и двайсет. Може би след още два часа празно фантазиране щеше да хапне и да се уедини в стаята си.

Оказаха се три часа. И не беше фантазиране. Седеше на стола, гледаше пред себе си и мислеше усилено. Харпър го наблюдаваше нетърпеливо. Той взе трите папки и ги подреди на масата – на Калан вдясно в долния ъгъл, на Стенли долу вляво и на Кук горе вдясно. Замисли се за географското местоположение, отпусна се назад и затвори очи.

– Нещо ново? – попита Харпър след малко.

– Трябва ми списък на всичките деветдесет и една жени.

– Добре – отвърна тя.

Ричър я изчака със затворени очи да излезе от стаята и за миг се наслади на топлината и тишината. После Харпър се върна. Той отвори очи и я видя да се навежда над него и да му подава дебела синя папка.

– Молив – каза Ричър.

Тя отвори едно чекмедже, намери молив и го търкулна към него по масата. Ричър отвори новата папка и започна да чете. Най-отгоре имаше компютърна разпечатка от Министерството на отбраната, четири страници, защитени с телбод, с деветдесет и едно имена, подредени по азбучен ред. Някои от тях му бяха познати. Сред тях бе и Рита Симека, за която бе споменал на Блейк. Беше до Лорейн Стенли. Отдолу беше списъкът с адресите, повечето от които взети от здравните застраховки или от оставените в пощенските клонове инструкции за препращане на

пощата. Симека живееше в Орегон. Следваха сведения за живота на жените след напускането на армията, за някои от тях много подробни, а за други съвсем схематични, но, общо взето, напълно достатъчни, за да се направи основно заключение. Ричър запрелиства напред-назад между списъците, като отбелязваше от време на време с молива. След двайсет минути преброи отбелязаните имена.

– Били са единайсет жени – каза той.

– Как така? – попита Харпър.

Той кимна.

– Единайсет. Остават осем, не осемдесет и осем.

– Защо?

– Поради много причини. Деветдесет и една звучи абсурдно. Кой би се заел сериозно да ликвидира деветдесет и една жени? За повече от пет години! Не е възможно. Човек, който е толкова умен, би намалил бройката до нещо реално, като единайсет например.

– Въз основа на какво?

– Въз основа на осъществимото. Някаква подкатегория. Какво друго е общото между Кук, Калан и Стенли?

– Какво?

– Че са сами. Несъмнено и недвусмислено сами. Неомъжени или разведени, в еднофамилни къщи, в предградията или в провинцията.

– Важно ли е това?

– Разбира се. Помисли как действа. Нужно е тихо, усмотено и отдалечено място. Без ненадежни посещения. И никакви възможни свидетели наблизо. Трябва да внесе цялата боя в къщата. Погледни списъка. Тук има омъжени жени, жени с новородени бебета, жени, които живеят със семействата си, с родителите си, в апартаменти и жилищни кооперации, във ферми, дори в общежития. Някои дори са се върнали в колежа. На него обаче са му нужни жени, които живеят сами вкъщи.

Харпър поклати глава.

– Има повече от единайсет такива. Проучихме. Мисля, че са над трийсет. Една трета.

– Но е трябвало да проверявате допълнително. Аз говоря за жените, които *очевидно* живеят сами и уединено. От пръв поглед. Защото трябва да допуснем, че онзи тип няма екип, който да извършва проучванията вместо него. Действа сам, тайно. Разполага единствено с този списък.

– Но това е *нашият* списък.

– Не е само ваш. Той е и негов. Тази информация е получена от военните, нали? Той е разполагал със списъка преди вас.

На около седемдесет километра оттам, малко на североизток, върху полирано бюро в кабинет без прозорци в Пентагона, лежеше същият списък. Беше малко по-ново ксероксно копие от списъка пред Ричър, но иначе беше съвсем същият. Със същия брой страници. И с единайсет отбелязани имена. Не набързо и с молив, както го бе направил Ричър, а старателно подчертани, с писалка и специална линейка, която не се допира до хартията, за да не се размаже мастилото.

Три от имената бяха задраскани с още една съвсем права линия през средата.

Списъкът беше ограден като в рамка от двете ръце в униформени ръкави на обитателя на кабинета. Бяха обърнати с дланите нагоре, за да не оставят отпечатащи върху полираната повърхност. Лявата ръка държеше линейка, а дясната – писалка. Лявата ръка се раздвижи и постави линейката точно под четвъртото име, върху линията, с която беше подчертано. После я плъзна леко нагоре, върху самото име. Дясната ръка изтегли с писалката дебела линия през името. След това се отдръпна.

– И какво трябва да правим? – попита Харпър.

Ричър се облегна назад и затвори очи.

– Мисля, че трябва да рискувате. Най-добре е да наблюдавате денонощно останалите осем и ми се струва, че до шестнайсет дни убиецът ще бъде в ръцете ви.

– Наистина е дяволски рисковано – каза тя неуверено. – И доста нецигурно. Опитваш се да отгатнеш какво ще предположи той, когато гледа списъка.

– Нали съм копие на онзи тип? Значи моите догадки трябва да бъдат същите като неговите.

– Ами ако грешим?

– Какво друго предлагаш? Да сте постигнали някакъв напредък?

– Добре – каза тя все още неуверено. – Мисля, че хипотезата ти е аргументирана. Струва си да се опита. Но може би те вече са мислили за това.

– Който не рискува, не печели.

Тя замълча за миг.

– Добре, говори с Ламар още утре сутринта. Ричър отвори очи.

– Мислиш, че ще е тук?

Харпър кимна.

- Ще бъде тук.
- И няма да отиде на погребението на баща си?
- Харпър кимна отново.
- Очевидно ще има погребение, но тя няма да отиде. При подобно разследване би пропуснала и *собственото си* погребение.
- Добре. Ще говориш ти, но с Блейк. Не споменавай нищо пред Ламар.
- Защо?
- Защото сестра ѝ живее сама, забрави ли? Шансовете ѝ току-що намаляха на осем към едно. Сега вече Блейк трябва да я отстрани.
- Ако се съгласи с теб.
- Ще се наложи.
- Може и да се съгласи, но няма да я отстрани.
- Трябва.
- Може би, но няма да го направи.
- Ричър сви рамене.
- Тогава не си прави труд да му казваш каквото и да било. Тук само си губя времето. Този човек е идиот.
- Не говори така. Трябва да ни помогнеш. Помисли за Джоди.
- Ричър отново затвори очи и се замисли за Джоди. Струваше му се безкрайно далеч. Мисли за нея дълго.
- Хайде да вечеряме – предложи Харпър. – След това ще отида да говоря с Блейк.

На около седемдесет километра оттам, малко на североизток, мъжът в униформа се взираше в списъка, без да помръдва. На лицето му беше изписано изражението на човек, който напредва бавно в сложно начинание. На вратата се почука.

– Момент – извика той.

Остави линийката, затвори капачката на писалката и я прибра в джоба си. Стъгна списъка, отвори едно чекмедже на бюрото, мушна листа вътре и го затисна с книга. Беше Библията на крал Джеймс, с черни кожени корици. Остави линийката върху Библията и затвори чекмеджето. Извади ключовете от джоба си, заключи чекмеджето и пак ги прибра. После се раздвижи на стола и оправи куртката си.

– Влез.

Вратата се отвори, влезе един ефрейтор и козирува.

– Колата ви чака, полковник.

– Добре, ефрейтор – отвърна полковникът.

Небето над Куонтико все още беше ясно, но свежестта на въздуха се бе превърнала в истински нощен хлад. От изток, зад постройките, се прокрадаваше мракът. Ричър и Харпър крачеха бързо, а външните лампи се палеха една по една след тях, сякаш стъпките им ги включваха. Вечеряха сами, на маса за двама в друга част на столовата, после се върнаха в главната сграда. Качиха се с асансьора и Харпър отключи стаята му.

– Благодаря ти за помощта – каза тя.

Той не отговори.

– И за урока по стрелба.

Ричър кимна.

– Беше ми приятно.

– Добра техника.

– Един старши сержант ме научи на това.

Тя се усмихна.

– Нямах предвид техниката на стрелба, а техниката на преподаване.

Той кимна и си спомни гърба ѝ, опрян до гърдите му, аромата на косата ѝ, докосването, уханието.

– Винаги е по-добре да покажеш, отколкото да го кажеш – отвърна той.

– Нищо не мога да възразя.

Харпър затвори вратата и той чу отдалечаването на стъпките ѝ.

14

Събуди се рано, преди изгрев слънце. Застана за миг пред прозореца, увит в хавлията, и се взря в тъмнината навън. Пак беше студено. Избръсна се и взе душ. Беше преполовил шампоана, отпуснат му от ФБР. Облече се бързо до леглото, после извади палтото си от шкафа и го наметна. Върна се в банята, прибра четката за зъби във вътрешния джоб, в случай че се окаже, че е дошъл дългоочакваният ден.

Седна на леглото, сгъшен в палтото, и зачака Харпър. Но когато ключът изщрака в ключалката и вратата се отвори, на прага се появи не Харпър, а Поултън. Мъчеше се да си придаде нехайно изражение и Ричър почувства първия трепет на победата.

– Къде е Харпър? – попита той.

– Отстранена е – отвърна Поултън.

– Говорила ли е с Блейк?

– Снощи.

– Е, и?

Поултън сви рамене.

– Нищо.

– Пренебрегвате догадките ми, така ли?

– Не си тук, за да правиш догадки.

Ричър кимна.

– Добре. Ще закусваме ли?

Поултън кимна в отговор.

– Естествено.

Слънцето вече изгряваше и беше оцветило небето на изток. Нямаше облаци. Нито влага. Нито вятър. Разходката в сутрешния полумрак беше приятна. Наоколо отново беше оживено. Понеделник сутрин, началото на нова седмица. Блейк и Ламар седяха на обичайната маса в столовата, до прозореца. Тя беше сменила кремавата си блуза с черна, леко избеляла, сякаш е била прана многократно. На масата имаше всичко – кафе, захар, сметана, понички, но не и вестници.

– Съжалявам за вестта от Спокейн – каза й Ричър.

Ламар кимна мълчаливо.

– Предложих ѝ отпуск – каза Блейк. – Има право при тези обстоятелства.

Ричър го изглежда.

– Не е нужно да ми обясняваш.

– Смъртта е част от живота – намеси се Ламар. – Тук това много бързо се научава.

– Няма ли да отидеш на погребението?

Ламар взе една лъжичка и я закрепил върху пръста си.

– Алисън не ми се е обадила. Не знам какво е уредила.

– Ти не ѝ ли позвъни?

Тя сви рамене.

– Ще се почувствам като натрапница.

– Не мисля, че Алисън би го приела така.

Тя го погледна.

– Просто не знам.

В последвалото мълчание Ричър взе каната и си наля кафе.

– Трябва да се залавяме за работа – каза Блейк.

– Не ти ли хареса хипотезата ми? – попита го Ричър.

– Това е предположение, а не хипотеза. Всички ние можем да гадаем колкото си искаме, но не можем да обърнем гръб на осемдесет жени само защото обичаме да гадаем.

– Те ще забележат ли някаква разлика? – попита Ричър.

Отпи голяма глътка кафе и погледна поничките. Бяха изсъхнали и твърди. Вероятно от събота.

– Значи няма да предприемете нищо?

Блейк сви рамене.

– Обмислих го.

– Добре, помисли още малко. Защото следващата, която ще умре, ще бъде от единайсетте, които отбелязах, и ще тежи изцяло на твоята съвест.

Блейк не каза нищо и Ричър дръпна стола си назад.

– Искам палачинки – каза той. – Не ми харесва видът на поничките.

Изправи се, преди да успеят да възразят, и тръгна през столовата. Спря до първата маса, върху която зърна „Ню Йорк Таймс“. До нея седеше сам някакъв мъж. Четеше спортната страница. Останалата част от вестника беше оставил вляво от себе си. Ричър я взе. Заглавието, което чакаше, беше там, на първа страница, под прегъвката.

– Може ли да го взема за малко? – попита Ричър.

Любителят на спортни новини кимна, без да вдига поглед. Ричър мушна вестника подмишница и отиде до плота за сервиране. Закуската беше подредена като бюфет. Той си взе няколко палачинки и осем парчета бекон. Добави сироп, докато палачинките плувнаха в него.

Трябваше добре да хапне, защото го чакаше дълго пътуване, първата част от което по всяка вероятност щеше да измине пеша.

Върна се до масата и остави чинията непохватно, като внимаваше да не разлее сиропата и да не изпусне вестника. Хвърли го пред себе си и започна да яде. Престори се, че забелязва заглавието едва сега.

– Я вижте това – каза с пълна уста.

Заглавието гласеше: „В долната част на Манхатън избухва гангстерска война. Шестима убити“. Материалът описваше накратко схватка за територии между две съперничещи си групировки от охранителния рекет, едната китайска, а другата – сирийска. Бяха използвани автоматични оръжия и мачете. Равносметката по броя на трупове беше четири на две в полза на китайците. Сред четиримата мъртви сирийци, както се твърдеше, беше и босът на бандата, заподозреният в множество престъпления Алмар Петросян. Имаше интервюта с полицията в Ню Йорк и с ФБР, както и информация за стогодишната история на охранителния рекет в града, за китайската мафия и редовните конфликти между различните етнически групи за надмощие в бизнеса, за който се говореше, че възлизал на милиарди долари годишно.

– Я вижте това – повтори Ричър.

Вече го бяха видели. Беше повече от ясно. Бяха извърнали лица. Блейк гледаше през прозореца към първите лъчи на зората, Пуултън бе забил поглед в стената отзад, а Ламар продължаваше да изучава съсредоточено лъжичката за захар.

– Козо обади ли се, за да го потвърди? – попита Ричър.

Никой не отговори, което беше равносилно на „да“. Ричър се усмихна.

– Животът е гаден, нали? – каза той. – Закачвате ме за куката си, а изведнъж куката изчезва. Странно нещо е съдбата, какво ще кажете?

– Съдба – повтори Блейк.

– Искам да изясним нещо – продължи Ричър. – Харпър отказа да се прави на фаталната жена, а сега Петросян е мъртъв и вие нямате повече козове. И без това не искате да чуete и дума от това, което ви казвам, така че има ли поне една причина, поради която не мога да си тръгна веднага оттук?

– Има много причини – каза Блейк.

– Нито една от тях не е достатъчно добра – отвърна Ричър.

Стана и си тръгна. Никой не се опита да го спре. Излезе от столовата, после вълн от сградата, в сутрешния хлад. Отиваше си у дома.

Вървя през целия път до пропускателния пункт, промуши се под бариерата и пусна пропуска си на пътя. Продължи нататък, зави зад ъгъла и се оказа в територията на морската пехота. Вървеше по средата на улицата и след осемстотин метра стигна до първата просека. Зърна множество коли и няколко мълчаливи мъже, които го наблюдаваха, но не го спряха – ходенето пеша беше необичайно, но не и незаконно. Стигна до втората просека трийсет минути след като излезе от столовата. Отмина я и продължи нататък.

След още пет минути чу колата зад гърба си. Спря, обърна се и я изчака. Когато приближи достатъчно, за да я види добре, разбра, че е Харпър, което и бе очаквал. Беше сама. Изравни се с него и свали стъклото.

– Здравей, Ричър – поздрави тя.

Той кимна мълчаливо.

– Искаш ли да те закарам?

– Напред или обратно?

– Където искаш.

– До главния път. Отивам на север.

– На автостоп ли?

Той кимна.

– Нямам пари за самолет.

Седна до нея и колата плавно ускори. Харпър беше облякла втория си костюм, косата ѝ бе разпусната върху раменете.

– Да не би да са ти наредили да ме върнеш? – попита той.

Тя поклати глава.

– Решиха, че нямат полза от теб. Няма с какво да помогнеш, така казаха.

Ричър се усмихна.

– И сега трябва да пламна от възмущение, да се втурна обратно и да докажа, че грешат, така ли?

Тя се усмихна.

– Нещо такова. Обсъждаха най-добрия подход цели десет минути. Ламар реши, че трябва да засегнат самолюбието ти.

– Както може да се очаква от психолог, завършил озеленяване.

– Може би.

Продължиха нататък през гората, покрай лагера на морските пехотинци.

– Но тя е права – обади се Ричър след малко. – Не мога да им помогна с нищо. Няма да хванат онзи тип. Много е умен. Очевидно е прекалено умен дори за мен.

Харпър се усмихна.

– Малко собствена психология, а? Опитваш се да си тръгнеш с чиста съвест?

Той поклати глава.

– Съвестта ми винаги е чиста.

– И за Петросян ли?

– Защо не?

– Не мислиш ли, че съвпадението е невероятно? Заплашват те с Петросян и след три дни той е мъртъв.

– Просто извадих късмет.

– Да, късмет. Знаеш ли, аз не им казах, че съм била *извън* кабинета на Трент онзи ден.

– Защо?

– За да си спася кожата.

Той я погледна.

– И каква връзка има кабинетът на Трент?

Тя сви рамене.

– Не знам. Но не обичам съвпаденията.

– Очевидно е, че се случват непрекъснато.

– Никой в Бюрото не обича съвпаденията.

– Е, и?

Тя сви рамене.

– Биха могли да се разровят. И да ти създадат неприятности по-късно.

Той се усмихна.

– Това е втората фаза на подхода им, нали?

Харпър му се усмихна в отговор, а после избухна в смях.

– Да, втората фаза. Има още десетина. Някои от тях са много добри. Искаш ли да чуеш всичките?

– Не – отвърна той. – Няма да се върна там. Не искат да ме чуят.

Харпър кимна и продължи да шофира мълчаливо. Спря пред разклона с магистралата и сви по пътя на север.

– Ще те закарам до следващия разклон – обясни тя. – Този го използват само хората на ФБР, а никой от тях няма да те качи.

Той кимна.

– Благодаря ти, Харпър.

– Джоди си е у дома – каза тя. – Обадох се на Козо. Наблюдавали са апартамента ѝ. Не е била там. Прибрала се е тази сутрин с такси, по всяка вероятност от летището, и май ще работи вкъщи.

Ричър се усмихна.

– Добре. Още една причина да не се върна.

– Нуждаем се от помощта ти, знаеш го.

– Не искат да ме слушат.

– Трябва да ги накараш – отвърна тя.

– Това третата фаза ли е?

– Не, това го казвам аз. Говоря сериозно.

Той се замисли за момент, после кимна.

– Тогава ми кажи *защо* не искат да ме чуят.

– Може би от гордост – отвърна тя.

– Трябва им помощ, това е сигурно – продължи той. – Но не и моята. Не разполагам с необходимите ресурси, нито с нужната власт.

– За да направиш какво?

– За да ги отстраня от това разследване. Губят си времето с идиотските си профили. Така няма да стигнат доникъде. Трябва да работят с уликите.

– Няма улики.

– Има. Фактът, че онзи е много умен. Боята, географското местоположение, отдалечеността на местата, които избира. Всичко това са улики. Би трябвало да се заемат с тях, тъй като те със сигурност означават нещо. Погрешно е да се започва с мотива.

– Ще им предам.

Харпър отби от магистралата и спря на следващата пресечка.

– Ще си имаш ли неприятности? – попита я той.

– Защото не те върнах ли? Вероятно.

Той замълча. Тя се усмихна.

– Това беше десетата фаза – каза Харпър. – Всичко ще бъде наред.

– Надявам се – отвърна той и слезе от колата.

Тръгна на север през улицата и видя как колата ѝ минава под моста и се отправя на юг.

Мъж, висок метър и деветдесет и три и тежък близо сто килограма, трудно може да спре кола на автостоп. По принцип жените не спират, защото се страхуват. Мъжете също могат да се уплашат. Ричър обаче беше гладко избърснат, чист и непретенциозно облечен. Това

увеличаваше шансовете му, а по пътя минаваха доста камиони със самоуверени шофьори. И той стигна до Ню Йорк седем часа след като беше тръгнал.

Докато пътуваше, почти не разговаряше, от една страна, защото в камионите беше много шумно за разговори, а, от друга, защото нямаше настроение да разговаря. Демонът на скитника отново започваше да му шепне. *Къде отиваш?* Връщам се при Джоди, разбира се. *Добре, умнико, а какво друго? Ще работиш в задния двор на къщата? Ще боядисваш проклетите стени?* Седеше до добродушните шофьори и усещаше как краткото и неудовлетворително пътешествие към свободата е към края си. Помъчи се да го забрави и почувства, че успява. Последният камион, който го взе, доставяше зеленчуци от Ню Джърси за Гринидж Вилдж. Остави го на около два километра от апартамента на Джоди и той измина разстоянието пеша, като през целия път се мъчеше да се съсредоточи върху желанието си да я види.

Имаше ключ за входа, така че влезе направо и се качи с асансьора. Почука на вратата на апартамента ѝ. Шпионката потъмня, после пак светна, вратата се отвори и на прага застана Джоди по джинси и риза, висока, слаба и изпълнена с живот. Беше най-красивото нещо, което някога беше виждал. Но не му се усмихваше.

– Здравей, Джоди – каза той.

– В кухнята ми има агент на ФБР – съобщи му тя.

– Защо?

– Защо ли? – възкликна тя. – Ти ми кажи!

Ричър я последва вътре, до кухнята. Агентът беше нисък млад човек с дебел врат. Син костюм, бяла риза, раирана вратовръзка. Беше залепил за ухото си мобилен телефон и докладваше на някого за пристигането на Ричър.

– Какво искаш? – попита го Ричър.

– Искам да изчакате тук, сър – отговори онзи. – Около десет минути, ако обичате.

– За какво става дума?

– Ще разберете, сър. Десет минути, не повече.

На Ричър му се прииска да си тръгне просто за да му натрие носа, но Джоди седна. Лицето ѝ изразяваше нещо средно между загриженост и раздразнение. „Ню Йорк Таймс“ лежеше разтворен върху плота. Ричър го погледна.

– Добре – каза той и седна. – Десет минути.

Зачакаха мълчаливо. Десетте минути станаха петнайсет. Тогава

отдолу се позвъни и агентът отиде да отвори. Натисна бутона на домофона и излезе на площадката вън. Джоди седеше неподвижно, сякаш беше на гости, а не в собствения си дом. Чуха шума на асансьора, после отварянето на вратата и стъпки.

В кухнята влезе Алън Диърфийлд. Беше с черен шлифер, с вдигната нагоре яка. Движеше се енергично и шумно заради камъчетата от уличната настилка по подметките на обувките му.

– В града ми умряха шест души – започна той веднага. Видя вестника на плота, отиде и го разгърна, за да се вижда заглавието. – И така, естествено, имам някои въпроси.

Ричър го изгледа.

– Какви въпроси?

– Деликатни.

– Ами питай тогава.

Диърфийлд кимна.

– Първият е към мис Джейкъб.

Джоди се размърда на стола си, без да го погледне.

– Слушам.

– Къде бяхте през последните няколко дни?

– Извън града – отговори тя. – По работа.

– Къде извън града?

– В Лондон. На среща с клиенти.

– Лондон в Англия ли?

– Че кой друг?

Диърфийлд сви рамене.

– Лондон в Кентъки, Лондон в Охайо, има Лондон и някъде в Канада, в Онтарио, ако не се лъжа.

– Лондон в Англия – повтори Джоди.

– Имате клиенти в Лондон в Англия?

Джоди продължаваше да гледа в пода.

– Имаме клиенти навсякъде. Най-вече в Лондон в Англия.

Диърфийлд кимна.

– С конкорд ли пътувахте?

Джоди вдигна очи.

– Да, всъщност така беше.

– Бърз е, нали?

– Достатъчно бърз.

– Но е скъп.

– Може би.

– Обаче си струва, когато става дума за съдружник във важен бизнес.

– Не съм съдружник.

Диърфийлд се усмихна.

– Още по-добре, нали? Фактът, че качват сътрудник на конкорд, би трябвало да означава нещо. Например че ви харесват. И че много скоро ще станете съдружник. Ако нищо не ви се изпречи на пътя.

Джоди мълчеше.

– Значи Лондон – продължи Диърфийлд. – Ричър знаеше, че сте там, нали?

Тя поклати глава.

– Не, не му казах, че заминавам.

– Планирано ли беше пътуването?

– Не. Научих в последната минута.

– И Ричър не знаеше?

– Вече ви казах.

– Добре – кимна Диърфийлд. – Информацията е всичко, смятам аз.

– Не съм длъжна да му казвам къде ходя.

Диърфийлд се усмихна.

– Не говоря за информацията, която давате на Ричър. Имам предвид информацията, която мога да извлека от дадена ситуация. В момента научавам, че не е знаел къде сте били.

– Е, и?

– Сигурно се е разтревожил. След като пристига в Куонтико, опитва се да се свърже с вас по телефона. В офиса, у дома, по мобилния. Вечерта също. Никой не му отговаря. Тревожи се.

Джоди погледна Ричър. Лицето ѝ изразяваше угриженост и може би малко разкаяние.

– Предполагам, че трябваше да му кажа.

– Не, това не ме засяга. Не мога да уча хората как да се отнасят помежду си. Интересното обаче е, че той изведнъж престана да ви търси. Защо? Да не би да е разбрал, че сте в безопасност в Лондон, Англия?

Джоди понечи да отговори, но се отказа.

– Приемам това за „не“ – продължи Диърфийлд. – Страхували сте се заради Петросян и затова сте казали на хората в офиса ви да не казват къде сте. Ричър е мислел, че сте в града. И изведнъж престава да се безпокои... Не е знаел, че сте в безопасност в Лондон, но може би е знаел, че сте в безопасност поради някаква друга причина, например ако е бил сигурен, че Петросян няма да се задържи на този свят още дълго.

Джоди отново заби поглед в пода.

– Той е умен – каза Диърфийлд. – Смятам, че е подшушнал на някое свое приятелче да пусне котката сред гълъбите в китайския квартал, а после е седнал спокойно, за да изчака китайците да действат както винаги, когато някой започне да се бърка в бизнеса им. И е решил, че е в безопасност. Знае, че никога няма да намерим въпросното приятелче, и смята, че китайците няма да ни кажат никога нищо. Знае точния момент, когато Петросян ще получи добрата вест от мачете, а самият той е заключен в една стая в Куонтико. Умен човек.

Джоди мълчеше.

– И е много самоуверен. Престана да ви се обажда два дни преди Петросян най-накрая да ритне камбаната.

В кухнята настъпи мълчание. Диърфийлд се обърна към Ричър.

– Е, познах ли?

Ричър сви рамене.

– Защо според теб би трябвало да се притеснявам заради Петросян?

Диърфийлд се усмихна.

– Е, разбира се, не можем да говорим и за това. Никога няма да признаем, че Блейк ти е споменавал нещо по въпроса. Но както вече казах на мис Джейкъб, информацията е всичко. Искам да съм сто процента сигурен с какво си имам работа. Ако ти си го забъркал, просто ми кажи и може би ще те потупам по рамото за добре свършената работа. Ако обаче по някаква случайност е бил истински конфликт, искам да го знам.

– Нямам представа за какво говориш – каза Ричър.

– Тогава защо престана да се обаждаш на мис Джейкъб?

– Това си е моя работа.

– Не, това е работа на всички нас – възрази Диърфийлд. – А, разбира се, и на мис Джейкъб, нали? И моя. Затова трябва да ми кажеш. Не си мисли, че си се измъкнал, Ричър. Без съмнение Петросян беше негодник, но въпреки всичко смъртта му е убийство, а ние можем да ти скалпим много добър мотив, основан на показанията на двама надеждни свидетели за случилото се преди няколко вечери в онази тъмна уличка. Можем да го наречем заговор с неизвестни лица. Ако подготвим делото както трябва, можеш да отнесеш две години зад решетките само докато чакаш процеса. Не е изключено след това съдебните заседатели да те оправдаят, само че кой може да каже предварително какво ще им хрумне?

Ричър мълчеше. Джоди се изправи.

– Мисля, че е време да си вървите, мистър Диърфийлд – каза тя. – Аз все още съм негов адвокат и мисля, че тук не е подходящо място за подобна дискусия.

Диърфийлд кимна замислено и огледа кухнята, сякаш я виждаше за първи път.

– Да, така е, мис Джейкъб. Може би ще продължим разговора на по-подходящо място в бъдеще. Може би утре, може би другата седмица или догодина. Както вече каза мистър Блейк, знаем къде живееете.

Обърна се на място и камъчетата по подметките му изскърцаха в тишината. После излезе от кухнята и вратата се затръшна.

– Значи си отстранил Петросян? – попита Джоди.

– Въобще не съм се доближавал до него – отговори Ричър.

Тя поклати глава.

– Това го запази за пред ФБР, чу ли? Ти си го уредил или си го предизвикал, или си го измислил, или каквато и да е точната дума. Ликвидирал си го, все едно, че си стоял до него с пистолет в ръка.

Ричър не реагира.

– Казах ти да не го правиш.

Ричър мълчеше.

– Диърфийлд знае, че ти стоиш зад всичко.

– Не може да го докаже.

– Няма значение. Не разбираш ли? Може да се *опита* да го докаже. И не се шегува за двете години в затвора. Подозрения за участие в гангстерска война? Съдът ще го подкрепи изцяло. Няма да те пуснат под гаранция, ще удължават сроковете, прокурорите буквално ще се състезават с него. Това не са празни заплахи. Сега си под негов контрол. Казах ти, че ще стане така.

Ричър мълчеше.

– Защо го направи? – попита Джоди след малко.

Той сви рамене.

– По много причини. Налагаше се.

– Баща ми щеше ли да се съгласи с теб? – попита Джоди след дълга пауза.

– Лион ли? – Той си спомни снимките в плика, който му изпрати Козо. Снимките на свършеното от Петросян. Обезобразените мъртви жени, липсващите от телата им части, разните неща, напъхани в тях. – Шегуваш ли се? Лион щеше моментално да се съгласи с мен.

– А щеше ли да постъпи като теб?

– Вероятно.

Тя кимна.

– Да, сигурно си прав. Само че огледай се наоколо.

– Какво искаш да видя?

– Всичко.

Той се огледа.

– Виждам апартамент.

Тя кимна.

– Моят апартамент.

– Е, и?

– Тук ли съм отраснала?

– Разбира се, че не.

– А къде според теб?

Ричър сви рамене.

– Навсякъде. Във военните бази като мен.

Тя кимна.

– Къде се запознахме?

– Знаеш къде. В Манила. В базата.

– Помниш ли онова бунгало?

– Разбира се.

Тя кимна.

– И аз го помня. Беше малко, вонеше и беше пълно с хлебарки, големи колкото дланта ми. И знаеш ли какво? Това беше най-хубавото място, където съм живяла като дете.

– Е, и?

Джоди посочи куфарчето си. Беше кожено, пълно с юридически документи, подпряно на стената до вратата.

– Какво е това?

– Куфарчето ти.

– Точно така. Не е пушка, не е карабина, не е огнехвъргачка.

– Е, и?

– Живея в апартаментата си в Манхатън, а не в казарма, и нося куфарче, а не огнестрелни оръжия.

– Знам – кимна той.

– А знаеш ли защо?

– Защото така искаш, предполагам.

– Точно така. *Защото искам.* Това е съзнателен избор. *Моят* избор. Израснах в армията точно като теб и бих могла да постъпя в нея, ако исках, точно като теб. Но не исках. Вместо това предпочетох да отида в колеж и да уча право. Исках да работя в голяма фирма и да стана

съдружник. И знаеш ли защо?

– Защо?

– Защото исках да живея в свят с правила.

– В армията има колкото щеш правила.

– Не са каквито трябва, Ричър. Исках цивилни правила. *Цивилизовани* правила.

– Какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че отдавна се откъснах от армията и не желая сега отново да се връщам там.

– Няма да се върнеш.

– Но ти ме караш да се чувствам точно така. Дори *по-лошо*, отколкото при военните. Тази история с Петросян... Не искам да живея в свят с такива правила. Знаеш, че е така.

– Тогава какво според теб трябваше да направя?

– Първо, изобщо не трябваше да се забъркваш в тази каша. Защо онази вечер в ресторанта просто не си тръгна и не повика ченгетата? Тук се постъпва така.

– Тук ли?

– В цивилизования свят.

Ричър седна на един стол и опря лакти на кухненския плот. Разпери широко пръсти и постави дланите си върху плота. Беше студен. Изработен от сив, блестящ гранит с проблясващи слюдени люспи. Ъглите бяха прецизно заоблени. Беше дебел около три сантиметра и сигурно струваше много пари. Продукт на цивилизацията. Мястото му беше точно тук – в един свят, в който хората се съгласяват да работят по четирийсет, сто или двеста часа и после да разменят възнаграждението, което получават, срещу съоръжения, които би трябвало да придадат приятен вид на кухните им, намиращи се в скъпите сгради, извисяващи се над Бродуей.

– Защо си престанал да ме търсиш? – попита тя.

Той погледна ръцете си. Лежаха върху полирания гранит като оголени корени на малки дръвчета.

– Реших, че си в безопасност – отговори той. – Сметнах, че се криеш някъде.

– Сметнал си. Но не си знаел със сигурност.

– Предположих, че е така. Трябваше да се погрижа за Петросян и предполагих, че ти ще се погрижиш за себе си. Познаваме се достатъчно добре, за да съм сигурен в подобни предположения.

– Като че ли сме бойни другари – каза тя тихо. – От една и съща

армейска част, майор и капитан по време на опасна мисия, които разчитат, че другият ще изпълни своята задача както трябва.

Ричър кимна.

– Точно така.

– Но аз не съм капитан. Не съм във военна част. Аз съм адвокат. Адвокат в Ню Йорк и се страхувам, защото съм замесена в нещо против желанието си.

– Съжалявам – каза той.

– И ти не си майор. Вече не. Сега си цивилен, разбери го най-сетне.

Той кимна мълчаливо.

– Тъкмо това е големият проблем, нали? – продължи Джоди. – И двамата имаме един и същ проблем. Ти ме забърка в нещо против желанието ми и аз постъпих с теб по същия начин. Накарах те да заживееш в цивилизования свят, да се установиш на едно място и да вършиш обикновени неща.

Ричър мълчеше.

– Сигурно аз съм виновна. Аз *исках* тези неща. Боже, колко много ги исках! Някак ми е трудно да приема, че ти може би не ги искаш.

– Искам теб – каза той.

Тя кимна.

– Знам. И аз те искам. Ти също го знаеш. Дали обаче ти искаш моя живот, а аз твоя?

Духът на скитника се надигна в него и се разкрещя възторжено, като запаянко при победна атака на любимия отбор. *Тя го каза! Каза го! Скачай! Грабвай го и действай!*

– Не знам – отвърна той.

– Трябва да поговорим за това.

Но не успяха да го направят, защото се чу настойчив звън, сякаш някой долу се беше облегал на звънеца. Джоди стана, натисна бутона и отиде да чака във всекидневната. Ричър остана на стола пред гранитния плот, загледан в блестящите кварцови люспи. След това чу асансьора, входната врата, стъпките през всекидневната и Джоди се появи на прага. До нея стоеше Лиза Харпър.

15

Харпър все още беше с втория си костюм и косата ѝ бе разпусната по раменете, но иначе беше съвсем променена. Увереността ѝ бе заменена от някакво трескаво напрежение, очите ѝ бяха зачервени и уморени. Стори му се, че е пред нервен срив.

– Какво е станало? – попита той.

– Всичко! Всичко се обърна наопаки!

– Къде?

– В Спокейн.

– Не! – възкликна той.

– Да. Алисън Ламар.

– По дяволите! – промълви Ричър.

Харпър кимна.

– Да. По дяволите.

– Кога?

– Вчера. Той явно ускорява нещата. Вече не спазва интервала. Следващата трябваше да бъде след две седмици.

– Как е станало?

– Както другите. Търсили са я от болницата заради смъртта на баща ѝ, никой не отговарял и накрая позвънили в полицията. Ченгетата отишли и я намерили мъртва във ваната с боята, точно както другите.

– Но как, по дяволите, е влязъл?

Харпър поклати глава.

– През вратата.

– Глупости! Не мога да повярвам!

– Отцепили са района. Ще изпратят специализиран екип направо от Куонтико.

– Няма да открият нищо.

Настъпи мълчание. Харпър нервно огледа кухнята на Джоди.

– Блейк иска да се върнеш – каза тя. – Напълно подкрепя хипотезата ти. Сега ти вярва. Единайсет жени са, не са деветдесет и една.

Ричър се втренчи в нея.

– И какво трябва да кажа на това? По-добре късно, отколкото никога ли?

– Иска да се върнеш – повтори Харпър. – Нещата излязоха от контрол. Трябва да съкратим военните формалности, а той смята, че си

показал завидно умение в тази насока.

Не биваше да го казва. Думите ѝ увиснаха във въздуха. Дждоди премести погледа си от Харпър към вратата на хладилника.

– Трябва да отидеш, Ричър – каза тя.

Той не отговори.

– Иди да съкратиш формалностите и да направиш онова, за което те бива.

И той тръгна. Долу на Бродуей ги чакаше кола, наета от нийоркския офис на Бюрото, а шофьорът беше същият тип, с когото пътува от Гарисън с опрян в слепоочието пистолет. Дори и да беше объркан от промяната в статута на Ричър, той не го показваше. Само включи сигналната лампа и пое на запад, към Нюарк.

На летището цареше хаос. Пробиха си път през тълпите до гишетата за вътрешните полети и изчакаха потвърждаването на резервацията от Куонтико. Две места в туристическа класа. Хукнаха към изхода и се окажах последните, които се качиха на самолета. Стюардесата, която ги чакаше в края на ръкава, ги настани в първа класа, после взе микрофона, приветства всички пътници с „добре дошли“ и им пожела „приятен полет“ до Сиатъл и Такома.

– Сиатъл ли? – учуди се Ричър. – Мислех, че отиваме в Куонтико.

Харпър потърси зад гърба си предпазния колан и поклати глава.

– Първо ще огледаме на място. Блейк смята, че ще бъде полезно. Бяхме там преди два дни и може да установим дали нещо не се е променило. Според него си струва да опитаме. Много е отчаян.

Ричър кимна.

– Ламар как го приема?

Харпър сви рамене.

– Държи се, но е много напрегната. Иска да поеме всичко под свой контрол, но няма да дойде с нас дотам. Все още отказва да се качи на самолет.

Самолетът потегли, описвайки широки кръгове по асфалта, и се отпрати към пистата за излитане. Двигателите забучаха неистово и самолетът се разтресе.

– Самото летене не е проблем – каза Ричър.

– Знам – отвърна Харпър. – Разбиването е проблем.

– Според статистиката това почти не се случва.

– Като печалба от лотарията. Но все пак има късметлии.

– Кошмарно е да не летиш. В страна с такива размери това те ограничава, не е ли така? Особено ако си федерален агент. Интересно как я търпят.

Тя отново сви рамене.

– Приемат го като даденост. Намират начини да я заобиколят.

Самолетът зави по пистата за излитане и заби спирачки. Двигателите зареваха на пълни обороти и машината се понесе напред, отначало плавно, после все по-бързо, с постоянно ускорение. Отлепи се от земята неусетно, колелата се прибраха на местата си и земята рязко се наклони пред очите им.

– Пет часа до Сиатъл – каза Харпър. – Всичко отново.

– Помисли ли за географското местоположение? – попита Ричър. – Спокейн е четвъртият ъгъл, нали?

Тя кимна.

– От единайсет възможни места, пръснати из цялата страна, той избира четирите най-отдалечени едно от друго за първите си четири жертви. Крайните точки на схемата.

– Да, но защо? – Харпър се намръщи. – Може би демонстрира възможностите си.

Ричър кимна.

– И бързина. Може би тъкмо затова е зарязал интервала. За да покаже колко е добър. Отива в Спокейн няколко дни след като е бил Сан Диего и ликвидира нова жертва.

– Няма да е лесно да го хванем.

Ричър кимна неопределено.

– Никак. Не е оставил никакви следи в Сан Диего, след което кара като луд на север до Спокейн, където, мога да се обзаложа, че също не е оставил следи. Да, много е добър. Питам се кой, по дяволите, е той...

Харпър се усмихна мрачно.

– Всички се питаме кой е той, Ричър. Работата е в това да го открием.

Ти си гений, абсолютен гений, чудо, свръхчовешки талант. С четири по-малко! Една, две, три, четири! И с четвъртата беше най-добре. Самата Алисън Ламар! Непрекъснато се връщаши към последното, прехвърляши го в съзнанието си като на видео, проверяваши, изпитваши, изучаваши. Но и се наслаждаваши. Защото беше най-доброто досега. Най-забавното, най-удовлетворителното! И с най-голям

ефект. Какво изражение на лицето имаше само, когато отвори вратата! Как ме позна, как се изненада, колко се зарадва!

Нямаше никакви грешки. Нито една. От началото до края изпълнението беше безупречно. Спомняш си действията си до най-малката подробност. Не докосна нищо, не остави нищо след себе си. Не занесе нищо в къщата ѝ освен тихото си присъствие и спокойния си глас. Разбира се, мястото също помогна – усамотено, без жива душа на километри наоколо. Напълно безопасна операция. Може би трябваше да се позабавляваш още малко с нея, да я накараш да пее или да танцува! Можеше да прекараш повече време там. Никой нямаше да чуе нищо.

Не го направи, защото схемата е важно нещо. Тя те предпазва. Упражняваш се, репетираш мислено, разчиташ на познатото. Разработи схемата за най-лошите условия, какъвто беше случаят с онази кучка Стенли в проклетото предградие на Сан Диего. Пълно със съседи! Малки иперплатови къщички, скупчени една върху друга! Придържай се към схемата, това е ключът. И продължавай да мислиш. Мисли, мисли, мисли! Планирай предварително. Не преставай да планираш. Справи се с номер четири, сега имаш право да си го представиш многократно и да му се наслаждаваш известно време, но после ще трябва да го оставиш настрана, да приключиш с него и да се подготвиш за номер пет.

Храната в самолета беше подходяща за полет по време между обяда и вечерята, пресичаш всички времеви зони на континента. Единственото сигурно нещо бе, че не е закуска – сладко тесто с пълнеж от шунка и сирене. Харпър не беше гладна, така че Ричър изяде и нейната порция. После се зареди с кафе и се замисли. Предимно за Джоди. Дали самият той беше в състояние да приеме нейния начин на живот, а тя – неговия? Първо, трябваше да определи собствения си живот. С нейния нямаше проблеми – адвокатка, собственица, любовница, любителка на джаза от петдесетте, почитателка на модерното изкуство. Човек, който желае да се установи на едно място, точно защото знае какво е да бъдеш без корени. Апартаментът на четвъртия етаж в старата сграда на Бродуей, близо до музеите, галериите и изисканите ресторанти, я удовлетворяваше напълно.

А той? Какво би могло да го направи щастлив? Да бъде с нея очевидно. В това нямаше никакво съмнение. Спомни си онзи юнски ден, когато се беше появил отново в живота ѝ. Спомни си съвсем точно

мига, когато я видя за първи път след толкова много време и си даде сметка коя е. Силата на чувството, което го заля, приличаше на удар от електрически ток. Отново го почувства само при мисълта за онзи миг. Рядко бе преживявал такива силни чувства.

Рядко, но не никога. Беше изпитвал същото в някои моменти, след като напусна армията. Помнеше как слизаше от автобуси в градове, за които никога не беше чувал, в щати, които никога не беше посещавал. Помнеше топлината на слънцето в тила си и прахоляка по обувките си, дългите безкрайни магистрали пред себе си. Помнеше смачканите банкноти, които подаваше на рецепцията в уединени крайпътни мотели, допира на старите месингови ключове, застоялата миризма на евтините стаи, скърцането на пружините, докато лягаше в анонимните легла. Веселите любопитни келнерки, разговорите с шофьорите, които го вземаха на автостоп – случайни контакти между две същества от милиардите на планетата. Животът на скитника. Очарованието му означаваше много за него и му липсваше ужасно, когато се застояваше по-дълго в Гарисън или в апартаента на Джоди. Много му липсваше. Почти толкова, колкото тя му липсваше в момента.

– Напредваш ли? – попита го Харпър.

– В какво?

– Беше се замислил. Престана да ме виждаш.

– Така ли?

– За какво се беше замислил?

Той сви рамене.

– За скали и страшни места.

Тя се втренчи в него.

– Така няма да стигнем доникъде. Мисли за нещо друго, чуваш ли?

– Добре – отговори той.

Погледна встрани и се опита да престане да мисли за Джоди. И да мисли за нещо друго.

– Наблюдение – каза той изведнъж.

– Какво наблюдение?

– Допускаме, че онзи тип първо наблюдава къщите, нали? Поне един ден. Когато сме били там, може да се е криел наоколо. – Харпър потрепери.

– Страшничко. Е, и какво?

– Значи трябва да проверите регистрите в хотелите и да разпитате из цялата околност. Трябва да се работи, иначе няма да стане. Нищо няма да постигнете, опитвайки се да извършите някакво вълшебство пет

етажа под земята във Вирджиния.

– Нямаше никаква „околност“. И ти видя мястото. Няма за какво да се хванем. Непрекъснато ти го повтарям.

– А аз повтарям, че винаги има за какво да се хванеш.

– Да, да... Той е много умен, боята, географското местоположение, усамотените места.

– Точно така. Не се шегувам. Тези четири неща ще ви отведат при него със сигурност. Блейк в Спокейн ли е?

Тя кимна.

– Ще бъде там.

– Ще трябва да прави каквото му кажа, иначе няма да остана.

– Не прекалявай, Ричър. Ти си човекът за връзка с армията, а не следовател. А Блейк е отчаян. И може да те принуди да останеш.

– Заплахите му се изчерпаха.

Тя се намръщи.

– Не разчитай на това. Дийрфийлд и Козо вече издирват китайците, които могат да те накиснат. Ще поискат от имиграционните власти да направят проверка за незаконно пребиваващи и тогава ще открият най-малко хиляда души само в кухните на ресторантите. При което ще започнат да говорят за депортиране, но между другото ще споменат, че при известно съдействие проблемът може да се реши. Тогава босовете ще накарат тези момчета да изплюят всичко, което искаме. Най-доброто за възможно най-голям брой хора, нали?

Ричър не отговори.

– Бюрото винаги получава онова, което иска – добави Харпър.

Проблемът при многократното връщане към извършеното, като превъртане на филмова лента, е, че започват да се промъкват съмнения. Прехвърляш го в паметта си и започваш да се питаш дали наистина е извършено както трябва. Седиш в самота и мислиш, мислиш, мислиш, докато всичко започва да губи ясни очертания, и колкото повече се питаш, толкова повече губиш увереност. Една малка подробност. Направи ли го? Каза ли го? Със сигурност го направи в къщата на Калан. Да, определено. А също и в къщата на Каролайн Кук. Без съмнение. И в къщата на Лорейн Стенли в Сан Диего. Ами в къщата на Алисън Ламар? Направи ли го? Накара ли я тя да го извърши? Каза ли ѝ го?

Не се съмняваш в това, но може би увереността ти е резултат от многократното повторение. Може би заради повтарящата се

схема ти се струва, че нещо е извършено само защото така е станало и преди. Но може би този път не е така. Започвай ужасно да се страхуваш. Увереността, че е направен пропуск, расте. Мислиш усилено. И колкото повече мислиш, толкова повече се засилва убеждението ти за пропуск. Последният път. Ако ѝ е казано да го извърши, всичко е наред. А иначе? Произнесе ли думите? Може би не си. Ами тогава?

Овладей се! Човек с твоя свръхчовешки талант да е объркан и неуверен? Глупости! Абсурд! Не мисли повече за това. Но не можеш. То те измъчва. Нараства все повече и повече, крещи все по-силно и по-силно. Облива те студена пот. И най-накрая си даваш сметка, че е допусната първата малка грешка.

Блейк и екипът му бяха пристигнали директно от базата Андрюс със самолета на ФБР, който сега чакаше Ричър и Харпър на пистата, близо до ръкавите за вътрешните полети. Веднага щом слязоха, ги пресрещна същият агент, който ги бе чакал предишния път, и им посочи стълбата, по която излязоха навън. Оттам изтичаха до самолета на ФБР и след четири минути бяха отново във въздуха.

С лиърджета стигнаха до Спокейн много по-бързо, отколкото с чесната. Чакаше ги същата кола със същия шофьор. Тефтерчето с адреса на Алисън Ламар все още беше прикрепено на предното стъкло. Изминаха шестнайсетте километра на изток към Айдахо и после завиха на север по тесния път между хълмовете. Петдесет метра по-навътре пътят беше затворен от две паркирани коли и жълта лента, опъната между две дървета. В далечината над дърветата се виждаха планините. Над западните върхове бяха надвиснали сиви облаци и валеше, а на изток слънчевите лъчи падаха косо иззад облаците и се отразяваха в снежните преспи по върховете.

Един полицаи вдигна лентата и колата продължи напред. Изкачи се нагоре покрай самотните къщи на повече от километър една от друга и спря на завоя преди къщата на Ламар.

– Отгук ще трябва да продължите пеша – каза шофьорът.

Той остана в колата, а Харпър и Ричър слязоха и тръгнаха към къщата. Въздухът беше влажен, наситен с водни капчици, които не бяха истински дъжд, но и не означаваша сухо време. Отминаха завоя и зърнаха къщата вляво, сгושена зад оградата сред изкривените от вятъра дървета. Пътят извиваше надясно и беше блокиран. Сигналната лампа на една местна полицейска кола в черно и бяло светеше безцелно. Имаше

още две коли без обозначения и един джип с тъмни стъкла. Микробусът на съдебния патолог чакаше с отворени врати. По всички коли блестяха ситни капчици влага.

Когато се приближиха, предната врата на джипа се отвори и Нелсън Блейк слезе, за да ги посрещне. Беше в тъмен костюм, с вдигната яка на палтото заради влагата и студа. Лицето му изглеждаше по-скоро сиво, отколкото червено, сякаш шокът беше свалил кръвното му налягане. Заговори веднага, делово. Без поздравявания, извинения или любезности. Не смяташе да признае грешката си.

– След малко повече от час ще се стъмни – каза той. – Искам да ми-нем навсякъде, където сте били онзи ден, и да ми кажеш дали нещо не се е променило.

Ричър кимна. Изведнъж му се прииска да открие нещо. Нещо съществено. Нещо важно. Не заради Блейк. А заради Алисън. Загледа се в оградата, в дърветата и моравата. Личеше си, че за тях се полагат грижи. Бяха съвсем банални подобрения върху една твърде незначителна част от повърхността на планетата, но бяха мотивирани от искреното желание, вкус и ентузиазъм на една жена, която вече беше мъртва. Плод на собствените ѝ усилия.

– Кой е влизал преди нас? – попита той.

– Само местният униформен полицаи – отговори Блейк. – Този, който я е намерил.

– И никой друг?

– Никой.

– Дори патолозите?

Блейк поклати глава.

– Исках първо да чуя теб.

– Значи тя е още там?

– Да, боя се, че е там.

Беше тихо. Само свистенето на вятъра в жиците. Червено-синята светлина на сигналната лампа на полицейската кола продължаваше ритмично и безсмислено да облива гърба на Блейк.

– Добре – каза Ричър. – Униформеният пипал ли е нещо?

Блейк отново поклати глава.

– Отворил вратата, обиколил долу, качил се горе, намерил банята, излязъл веднага и позвънил. Дежурният проявил здрав разум и му забранил да влиза отново.

– Пътната врата отключена ли е била?

– Затворена, но отключена.

– Почукал ли е?

– Предполагам.

– Значи по халката ще намерим и неговите отпечатьци. И по држката отвътре.

Блейк вдигна рамене.

– Това е без значение. Не е изтрил отпечатьците на нашия човек, тъй като той не оставя следи.

Ричър кимна.

– Добре.

Той отмина паркираните коли и продължи към входа на алеята пред къщата. Измина още двайсетина метра по пътя.

– Накъде води този път? – извика той.

Блейк беше на десетина метра зад него.

– Към небитието вероятно.

– Тесен е, нали?

– Виждал съм и по-широки – съгласи се Блейк.

Ричър се върна при него.

– Значи трябва да проверите калта отстрани, малко по-нататък, може би след следващия завой.

– Защо?

– Нашият човек най-вероятно е дошъл от Спокейн. Отминал е къщата, продължил е малко по-нататък, обърнал е и се е върнал. Преди да влезе и да си свърши работата, сигурно е искал колата му да е обърната в правилната посока. Човек като него не може да не е помислил за тръгането си.

Блейк кимна.

– Добре. Ще изпратя някой да провери. А сега да влезем в къщата.

Отиде да даде инструкции на хората от екипа си, а Ричър и Харпър го изчакаха на входа на алеята.

– Хайде, разкажете ми какво направихте онзи ден.

– Спряхме тук за момент – започна Харпър. – Беше много тихо. След това отидохме до вратата и почукахме.

– Сухо ли беше, или валеше? – попита Блейк.

Харпър погледна към Ричър.

– Май че беше сухо. Имаше малко слънце. Не беше топло, но и не валеше.

– Пътят беше сух – добави Ричър. – Не толкова, че да се вдига прах, но влагата беше попила в чакъла.

– Значи по обувките ви не е имало камъчета?

– Не би трябвало.

– Добре.

Пред вратата спряха.

– Сложете си това – каза Блейк и извади връзка найлонови пликосе от джоба си. Надянаха ги на краката си и подпъхнаха горните ръбове в обувките си.

– Тя отвори при второто почукване – продължи Харпър. – Показах ѝ значката си през шпионката.

– Беше доста предпазлива – отбеляза Ричър. – Каза, че Джулия я предупредила да не отваря.

Блейк кимна мрачно и бутна вратата с крак, за да отвори. Пантите изскърцаха както преди.

– Спряхме тук, във вестибюла – каза Харпър. – После тя ни предложи кафе и всички отидохме в кухнята.

– Някакви промени тук? – попита Блейк.

Ричър се огледа. Боровата ламперия по стените, боровите дъски на пода, жълтите карирани пердета, канапетата, газените лампи с монтирани електрически крушки.

– Не виждам нищо по-различно – каза той.

– Добре. Отиваме в кухнята.

Влязоха. Подът беше все така лъснат до блясък. Шкафовете бяха същите, печката беше студена и празна, уредите под плота бяха същите. Всичко беше на мястото си. В мивката имаше неизмити съдове, а едно от чекмеджетата за прибори беше леко отворено.

Харпър погледна към прозореца.

– Само гледката е различна – каза тя. – Днес е много по-мрачен ден.

– В мивката нямаше нищо – каза Ричър. – И това чекмедже беше затворено.

Застанаха пред мивката. Вътре беше оставена една чиния, чаша за вода, чаша за кафе, нож и вилица. По чинията имаше остатъци от пържени яйца и трохи от препечен хляб. В чашата за кафе имаше утайка.

– Може би от закуска – каза Блейк.

– Или вечеря – кимна Харпър. – Яйце върху препечен хляб може да бъде вечерята на една жена, която живее сама.

Блейк отвори чекмеджето с върха на пръста си. Беше пълно с евтини прибори и всякакви инструменти – малки отвертки, клещи, изолирбанд, жици, резервни бушони.

– Добре, а какво стана после? – попита Блейк.

– Аз останах тук с нея – отвърна Харпър, – а Ричър разгледа

къщата.

– Покажи ми – каза Блейк и последва Ричър обратно в коридора.

– Проверих гостната и всекидневната – каза Ричър. – Огледах прозорците и реших, че са сигурни.

Блейк кимна.

– Нашият човек не влиза през прозорците.

– После излязох навън и огледах двора и гаража.

– Първо ще се качим горе – уточни Блейк.

– Добре.

Ричър тръгна първи. Много добре съзнаваше къде отива. Само преди около трийсет часа убиецът беше минал по същия път.

– Проверих стаите. В нейната спалня влязох най-накрая.

– Да вървим – каза Блейк.

Минаха през спалнята на Алисън и спряха за миг пред вратата на банята.

– Хайде – подкани го Блейк.

Погледнаха вътре. Банята беше безукорно чиста. По нищо, освен ваната, не личеше, че там се е случило нещо. Но ваната беше пълна със зелена боя почти догоре, а под повърхността се виждаха контурите на дребно мускулесто женско тяло, покрито с тънък втвърден пласт. Очертаваха се бедрата, гърдите, стомахът. Наклонената назад глава. Брадичката, челото. Леко отворената уста, устните, изопнати настрани от лека гримаса.

– По дяволите! – изруга Ричър.

– Да, по дяволите! – каза Блейк.

Ричър стоеше и се опитваше да види признаците. Да ги разчете. Но нямаше нищо. Банята беше абсолютно същата, както и преди.

– Виждаш ли нещо? – попита Блейк.

Ричър поклати глава.

– Не.

– Добре. Да излезем навън.

Слязоха по стълбата, без да говорят. Харпър ги чакаше в коридора. Тя погледна въпросително Блейк. Той само поклати глава. Може би искаше да ѝ каже да не се качва горе. След това излязоха на двора през задната врата.

– Проверих прозорците отвън – каза Ричър.

– Този тип не е влязъл през проклетите прозорци – повтори Блейк, – а през вратата.

– Но как, по дяволите? – попита Ричър. – Когато ние дойдохме, вие

вече я бяхте предупредили по телефона. Харпър ѝ показа служебната значка и няколко пъти повтори, че е от ФБР. А тя буквално се криеше вътре. И после, когато най-сетне отвори, трепереше като лист. Как онзи е успял да я накара да му отвори?

Блейк сви рамене.

– Казах ти още в началото, че жертвите го познават. Доверяват му се. Той е някакъв стар приятел или нещо подобно. Чука на вратата, те го виждат през шпионката, усмихват се радостно и му отварят.

Вратата към мазето беше затворена. Катинарът си беше на мястото.

Вратата на преустроената в гараж плевня също бе затворена, но не беше заключена. Двамата влязоха в сумрачното помещение. Новият джип беше там, купчината с кашони също. И големият кашон от автоматична пералня беше на мястото си, с леко отворени капаци и увиснали лепенки.

– Има нещо различно – каза Ричър.

– Какво?

– Чакай да помисля.

Затвори очи, после отново ги отвори и се опита да си спомни картината от предния път, сякаш сравняваше две снимки.

– Колата е местена – каза след малко.

Блейк въздъхна разочаровано.

– Естествено, след като сте си тръгнали, е ходила до болницата.

Ричър кимна.

– Има и още нещо.

– Какво?

– Чакай да помисля.

И тогава го видя.

– По дяволите!

– Какво?

– Пропуснал съм го! Съжалявам, Блейк, но просто не го забелязах.

– Какво?

– Онзи кашон от пералня. А тя вече имаше чисто нова пералня. В кухнята, под плота.

– Е, и? Сигурно е извадена от този кашон.

Ричър поклати глава.

– Не. Преди два дни кашонът беше запечатан. А сега е отворен.

– Сигурен ли си?

– Да. Същият кашон, на същото място. Тогава обаче беше затворен, а сега е отворен.

Блейк отиде до кашона, извади химикалка от джоба си и с нея повдигна единия капак. Втренчи се във вътрешността му.

– Твърдиш, че този кашон вече е бил тук?

Ричър кимна.

– Запечатан.

– Сякаш е бил доставен като пратка?

– Да.

– Добре – каза Блейк. – Сега вече знаем как транспортира боята. Доставя я предварително, в кашони от автоматични перални.

Седиш цял час, облива те пот и в края на краищата се убеждаваш, че кашонът е останал незапечатан. Не го направи ти, а и на нея не каза да го стори. Това вече е неоспорим факт и трябва да вземеш мерки.

Запечатването на кашоните гарантира известно забавяне. Знаеш как работят следователите. Един току-що доставен запечатан кашон от домакински уред в гаража или в мазето не би привлякъл вниманието. Такова нещо не може да бъде сред приоритетите на следователите. То е част от обичайното домашно безредие. На практика е невидимо. Но ти не си от глупавите. Знаеш как работят тези хора. Най-вярното ти предположение беше, че при първоначалния оглед нито един следовател няма да се сети да го отвори. Оказа се абсолютно вярно три пъти последователно. Във Флорида, Ню Хампшър и Калифорния тези кашони бяха част от нечий инвентар, но никой не ги отвори. Може би много по-късно, когато дойдат наследниците, за да разчистят, неминуемо ще ги отворят, ще видят празните кутии от боя и ще вдигнат шум, но тогава ще бъде твърде късно. Гарантирано забавяне от седмици, а може би и месеци.

Този път обаче няма да е така. Ще влязат в гаража, ще видят отворените капаци на кашона. С картона става така, особено при влага като онази там. Капациите ще се огънат назад. Ще погледнат вътре и няма да видят уплътнители от стиропор и лъскав бял емайл, нали?

Донесоха от джила мощни лампи и ги подредиха около кашона, сякаш беше метеор от Марс. Стояха около него, леко приведени, и го гледаха, като че ли беше радиоактивен. Опитваха се да разгадаят тайните му.

Най-обикновен кашон от кафяв картон, скрепен с метални скоби. Имаше надписи с черно мастило, сред които биеше на очи името на

производителя. Беше на известна фирма. Под него бе номерът на модела заедно със скица на самата машина.

Лепенката за запечатване също беше кафява. Бе срязана по дължина, за да може да се отвори капакът. Вътре нямаше нищо друго, освен десет четиринайсетлитрови празни кутии от боя. Бяха поставени в два реда по пет. Капаците бяха затворени, а тук-там ръбовете бяха изкривени от инструмента, с който бяха отворени. На всяка кутия имаше и ивица изсъхнала боя, останала при изливането.

Самите кутии бяха обикновени метални цилиндри. Нямаше име на производителя, нито търговска марка. Никакви реклами за качество и дълготрайност. Само малък етикет с дълъг номер и надпис „зелена“.

– Стандартни ли са? – попита Блейк.

Ричър кимна.

– Стандартна армейска боя.

– Кой я използва?

– Всяка част, в която има превозни средства. Използват я за малки поправки. В ремонтните работилници използват по-големи контейнери и компресори за пръскане.

– Значи не се среща рядко?

Ричър поклати глава.

– Точно обратното.

В гаража настъпи мълчание.

– Добре, изнесете ги – каза Блейк след малко.

Един техник от екипа, с гумени ръкавици, извади една по една кутиите от кашона и го подреди върху работния тезгях на Алисън Ламар. После обърна назад капаците на кашона и насочи лампа към вътрешността. Върху дъното на кашона се бяха отпечатали кръгове от дъната на кутиите.

– Били са пълни, когато са били сложени тук – отбеляза техникът.

Блейк излезе от обсега на ярката светлина, обърна се с гръб към кашона и се втренчи в стената.

– Как ли го е докарал тук? – попита той.

Ричър сви рамене.

– Както сам каза... Бил е доставен предварително.

– Но не го е направил лично.

– Едва ли. Не би дошъл тук два пъти.

– Кой тогава?

– Някоя компания за доставки. Човекът го е изпратил предварително чрез „Федеръл Експрес“, Ю Пи Ес или някоя друга фирма.

– Но обикновено битовите електроуреди се доставят с транспорт на магазина, от който са купени.

– Не и в този случай – възрази Ричър. – Кашонът не е от магазин.

Блейк въздъхна, сякаш светът беше полудял. После се обърна и отново се приближи до кашона. Обиколи го. Разгледа го от всички страни. На едно място повърхността беше неравна, в правоъгълна форма, като че ли някой беше отлепил нещо.

– Етикет за транспортирането – отбеляза Блейк.

– Може да е бил от онези пластмасови пликосе, в които слагат транспортните документи.

– Да, но къде е? Кой го е откъснал? Във всеки случай не е транспортната компания.

– Убиецът го е направил – каза Ричър. – Впоследствие. За да не можем да проследим пратката.

Замълча. Каза „да проследим“, не „да проследите“. Ние. Блейк също го забеляза и вдигна глава.

– Как обаче е направил доставката? – попита той. – Поначало. Представи си, че си Алисън Ламар. Стоиш си у дома и изведнъж пристига представител на компания за доставки с пералня, която никога не си поръчвал. Няма да приемеш доставката, нали?

– Може да е пристигнала, когато не е била тук – каза Ричър. – Когато е била в болницата при баща си. Шофьорът може да я е оставил в гаража и да си е заминал.

– Тя не е ли трябвало да се разпише за получаването?

Ричър сви рамене.

– Не знам. Никога не са ми доставяли пералня. Предполагам, че невинаги е нужен подпис. Изпращачът може да е посочил, че не държи на това.

– Да, но веднага след като се е върнала и е прибрала колата в гаража, тя е видяла кашона.

Ричър кимна.

– Така е. Кашонът е доста голям.

– И какво според теб е направила?

– Обадила се е на транспортната фирма. Може би тогава самата тя е откъснала плика и го е занесла в къщата, за да им съобщи подробностите за доставката по телефона.

– Защо не е отворила кашона?

Ричър се намръщи.

– Знае, че не е за нея. Защо да го отваря? След това ще трябва да го

запечатва отново.

– Спомена ли ви нещо онзи ден? За неочаквани доставки?

– Не. Но е напълно естествено да не направи връзка. Такива грешки стават непрекъснато. Нормално е.

Блейк кимна.

– Ако пликът от кашона е в къщата, ще го намерим. Техниците ще се занимават с това, след като приключат патолозите.

– Патолозите няма да открият нищо – каза Ричър.

Блейк го погледна мрачно.

– Този път ще трябва да открият.

– Тогава вие ще трябва да постъпите по друг начин – каза Ричър, като подчерта „вие“. – Трябва да извадите цялата вана и да я занесете в някоя голяма лаборатория в Сиатъл. Или дори в Куонтико.

– Как, по дяволите, да стане това?

– Изкъртете стената. Свалете покрива и я вдигнете с кран.

Блейк се замисли.

– Можем да го направим. Разбира се, най-напред ще трябва да получим разрешение, макар че сега къщата е на Джулия, нали? Тя я наследява.

Ричър кимна.

– Ами обади й се и я попитай. Поискай разрешение. И я накарай да провери докладите от другите три места. Тази доставка може да е направена само тук, но ако не е, всичко се променя.

– Защо?

– Защото става ясно, че този тип не обикаля страната с камион, натоварен с боя. Означава, че може да бъде всеки. Лети с всякакви авиолинии и е бърз като светкавица.

Блейк отиде до джипа, за да се обади по телефона, а Харпър намери Ричър и го заведе нагоре по пътя, където агентите от Спокейн наистина бяха открили следи от гуми в калта отстрани. Беше тъмно и използваша фенери. В калта имаше четири отделни следи, които ясно показваха какво се е случило – някой бе стъпил с предните гуми на единия банкет, бе дал на заден, направо на пътя, докато задните гуми излязат на другия банкет, и после беше завил обратно по посоката, от която беше дошъл. Отпечатъците от предните гуми бяха леко размазани, защото бе въртял волана на място, но задните личаха съвсем ясно. Не бяха нито тесни, нито широки.

– Вероятно е седан, среден клас – отбеляза един от местните агенти. – Сравнително нови радиални гуми, може би 195/70, около трийсет и пет сантиметров волан. Ще определим точния вид на гумите по размерите на грайфера. По разстоянието между следите вероятно ще установим и марката на колата.

– Мислиш ли, че колата е на убиеца? – попита Харпър.

Ричър кимна.

– Невъзможно е да е бил друг. Помисли. Човек, който търси адрес, ще спре пред къщата и ще прочете името на пощенската кутия, а няма да се крие в гората, за да обърне. Не се съмнявам, че е бил убиецът. Оглеждал е къщата, действал е предпазливо.

Оставиха местните агенти да опънат миниатюрни палатки над следите, за да ги запазят, и тръгнаха към къщата. Блейк стоеше край джипа, осветен отзад от светлината в купето.

– И на трите места е имало кашони от домакински уреди. Записани са при огледа. Не се споменава за съдържанието, защото на никой не му е хрумвало да провери. Изпратихме местни агенти да погледнат. Ще получим резултатите след около час. Освен това Джулия каза, че можем да изкъртим ваната. Предполагам, че ще са ми нужни строителни специалисти за тази работа.

Ричър кимна разсеяно, но не отговори, поразен от една нова идея.

– Трябва да проверите още нещо – каза той. – Трябва да вземете имената на останалите седем от списъка на единайсетте жени. Попитайте ги.

Блейк го изгледа.

– Какво да ги попитаме? Здравсти, още ли си жива?

– Не. Попитайте ги дали са получавали пратки, които не са очаквали. Уреди, които не са поръчвали. Ако този тип е решил да ускори нещата, сигурно вече е извършил подготовката за следващата жертва.

Блейк го погледна пак, после отново се качи в джипа и взе слушалката на телефона.

– Накарай Поултън да се заеме с това – извика Ричър отвън. – Прекалено емоционално е за Ламар.

Блейк го изгледа още веднъж, после все пак поиска да го свържат с Поултън. Съобщи му каквото трябва и затвори.

– Сега ще чакаме – каза той.

– Сър? – обади се ефрейторът.

Списъкът беше в чекмеджето, а то беше заключено. Полковникът седеше неподвижно зад бюрото си, втрещен в електрическия полумрак на кабинета без прозорци. Мислеше усилено, опитваше се да се овладее. Най-добрият начин да се свърже беше да поговори с някого. Знаеше го. *Споделяният проблем е половин проблем.* Така е в една гигантска институция, каквато е армията. Разбира се, не можеше да разговаря с никого за *това*. Усмихна се горчиво. Втрещи се в стената и продължи да мисли. *Вяра в себе си*, ето това ще спаси положението. Така се бе съсредоточил, че не бе чул почукването на вратата. После прецени, че вероятно се бе повторило няколко пъти. Беше доволен, че списъкът е в чекмеджето, защото, когато ефрейторът най-накрая влезе, нямаше да има време да го скрие. Нямаше да може да направи каквото и да било. Седеше неподвижно, с безизразно лице, и ефрейторът веднага прояви признаци на тревога.

– Сър? – повтори той.

По-възрастният мъж не отговори. Не отдели поглед от стената.

– Полковник? – настоя ефрейторът.

Той обърна глава, сякаш тежеше цял тон. Отново не отговори.

– Колата ви чака, сър.

Чакаха час и половина в джипа. Вечерта премина в нощ, стана много студено. Стъклата на колата бяха покрити с гъсти капчици нощна роса. Отвътре бяха замъглени от дишането им. Мълчаха. Светът наоколо притихна. От време на време планинският вятър донасяше рев на животни от много далеч. Нямаше никакъв друг звук.

– Страхотно място за живеене – промърмори Блейк.

– Или за умирање – добави Харпър.

В края на краищата се овладяваш и се успокояваш. Притежаваш голям талант. Всичко е двойно и тройно подсигурано. Осигурена е многопластова защита. Знаеш как действат ония. Знаеш, че няма да открият нищо повече от очевидното. Няма да разберат откъде е боята. Или кой я е набавил. Или кой я е доставил. Знаеш, че няма да могат. Знаеш как работят тези хора. А ти ги превъзхождаш неимоверно. Прекалено. Затова се успокой.

Но те обзема разочарование. Допусна грешка. А боята беше нещо много забавно. Сега по всяка вероятност вече няма да можеш да я използваш. Може би ще измислиш нещо още по-добро. Защото едно е

абсолютно сигурно – сега вече не можеш да спреш.

Телефонът в джипа извънпя оглушително в тишината. Блейк грабна слушалката. Ричър чу глас, който говореше бързо. Мъжки, не женски. Поултън, не Ламар. Блейк слушаше съсредоточено, с разфокусиран поглед. След малко затвори и се втренчи в стъклото пред себе си.

– Какво? – попита Харпър.

– Проверили са кашоните. Били са запечатани, като нови. Отворили са ги. Вътре е имало кутии от боя, същите като тези тук. Празни.

– Значи кашоните са били запечатани? – попита Ричър.

– Запечатани повторно – отговори Блейк. – Видели са го, когато са се вгледали внимателно. Убиецът е запечатвал кашоните след това.

– Умен тип – каза Харпър. – Знаел е, че запечатан кашон не би привлякъл вниманието.

Блейк кимна.

– Много умен тип. Знае как разсъждаваме.

– Вече не – отбеляза Ричър. – Иначе нямаше да забрави да запечата този, нали? Това е първата му грешка.

– Все едно, за мен е достатъчно умен – отвърна Блейк.

– Никъде ли няма етикети? – попита Харпър.

Блейк поклати глава.

– Всичките са откъснати.

– Естествено – каза Харпър.

– Нима? – попита Ричър. – Как така си е спомнил, че трябва да откъсне етикета, а е забравил да запечата кашона?

– Може някой да му е попречил – каза тя.

– Как? Това място не е особено оживено.

– Тогава какво мислиш? Сега изведнъж започна да отричаш интелигентността му. Преди ти се струваше ужасно съществено, че е умен. Използваше го като аргумент, за да докажеш, че грешим.

Ричър я погледна и кимна.

– Да, всички вие грешите. – После се обърна към Блейк. – Наистина трябва да поговорим за мотива на този тип.

– По-късно – каза Блейк.

– Не. Сега. Важно е.

– По-късно – повтори Блейк. – Още не си чул наистина добрата новина.

– Каква е тя?

– Другата идея, която ти хрумна.

Всички замълчаха.

– По дяволите! – изруга Ричър. – Някоя от останалите седем е получила кашон, нали?

Блейк поклати глава.

– Грещиш – отвърна той. – *Всичките* седем са получили кашони.

16

– И така, заминавате за Портланд, щата Орегон – каза Блейк. – Ти и Харпър.

– Защо? – попита Ричър.

– За да посетите старата ти приятелка Рита Симека. Жената лейтенант, за която ти ни разказа. Била е изнасилена в Джорджия. Живее край Портланд, в малко селце, източно от града. Тя е една от единайсетте в твоя списък. Можеш да провериш мазето ѝ. Тя казва, че там имало чисто нова пералня. В кашон.

– Отворила ли го е? – попита Ричър.

Блейк поклати глава.

– Не. Тамошните агенти са разговаряли с нея по телефона и са я предупредили да не го пипа. Вече са изпратили хора там.

– Ако убиецът е все още някъде наоколо, Портланд е добро място за следващия удар. Близко е.

– Точно така – съгласи се Блейк. – Затова изпратихме хора.

Ричър кимна.

– Значи вече ги охранявате? Нали имахте проблеми. Блейк сви рамене.

– Останаха само седем и сега мъжете ни ще стигнат.

Това беше груб, полицейски хумор, в кола, пълна с ченгета, но въпреки това прозвуча плоско. Блейк се смути и извърна лице.

– И на мен ми е мъчно за Алисън – каза той. – Беше ми някак близка.

– Особено ще липсва на сестра си – добави Ричър.

– Можеш да говориш каквото искаш – отвърна Блейк. – Но когато разбра, беше потресена. Не можеше да си поеме въздух. Не я бях виждал толкова разстроена.

– Трябва да я отстраниш от разследването.

Блейк поклати глава.

– Нужна ми е.

– Имаш нужда от нещо и това е сигурно.

– Каж ми го.

Според картата, която му показва Блейк, разстоянието от Спокейн до малкото селце, източно от Портланд, беше около петстотин и

осемдесет километра. Взеха колата, с която местният агент ги бе докарал от летището. Листчето с адреса на Алисън Ламар все още не беше откъснато от тефтерчето на предното стъкло. Ричър се взря в него за миг. После го скъса и го хвърли отзад. Отвори жабката, намери химикалка и записа маршрута на следващото листче с достатъчно големи букви, за да ги виждат в тъмното. Адресът на Алисън Ламар все още личеше. Явно местният агент беше натискал силно химикалката.

– Ще го вземем за около шест часа – каза Харпър. – Ти ще караш три и аз три.

Ричър кимна. Когато включи двигателя, вече беше съвсем тъмно. Обърна колата направо на пътя, както беше направил убиецът само преди два дни на двеста метра по-нататък. Излязоха на главния път и свиха надясно. Светлините на града останаха зад тях. Ричър настъпи педала и продължи с постоянна висока скорост на запад. Колата беше нов буик, по-малка, по-обикновена от колата на Ламар, но пък по-бърза. Вероятно през тази година беше ред ФБР да купува колите си от „Дженеръл Мотърс“. Армията правеше същото – редуваше поръчките си между „Дженеръл Мотърс“, „Форд“ и „Крайслер“, за да не се сърдят на правителството местните производители.

Пътят водеше право на югозапад, през хълмиста местност. Ричър включи дългите фарове и увеличи скоростта. Харпър се отпусна на седалката до него, с леко наклонена глава, косата ѝ падаше свободно, оцветена в златисто и червено от светлините на таблото. Той държеше волана с една ръка, а другата беше отпуснал в скута си. В огледалото виждаше дълги светлини, които подскачаха на около два километра зад тях. Приближаваха. Той ускори над сто и дваисет.

– В армията ли се научи да караш толкова бързо? – попита Харпър.

Той не отговори. Минаха покрай някакъв град, който се казваше Спраг. Според картата следваше напълно прав участък от пътя до Рицвил, на трийсетина километра пред тях. Ричър ускори почти до сто и трийсет, но фаровете отзад продължаваха да приближават. След миг край тях профуча дълъг, нисък, аеродинамичен седан и навлезе в насрещното платно. После се прибра вдясно и изчезна напред, сякаш буикът на ФБР пълзеше като охлюв.

– Това се казва бързо каране – отбеляза Ричър.

– Може да е нашият човек – обади се сънливо Харпър. – Може и той да е тръгнал към Портланд. Може да го хванем още тази вечер.

– Вече не мисля, че се придвижва с кола – каза Ричър. – А със самолет.

Все пак увеличи скоростта още малко, колкото да не изгуби от поглед габаритите на другата кола.

– А после? – попита Харпър. – Наема кола на летището ли?

Ричър кимна в тъмнината.

– Предполагам. Следите от гуми, които намериха, са стандартни. Някой незабележим седан, среден размер, каквито компаниите за коли под наем имат с хиляди.

– Рисковано е – отбеляза тя. – Наемането на кола може да се проследи по документите.

Ричър кимна.

– Както и купуването на самолетен билет. Този тип обаче е много организиран. Сигурен съм, че има желязна фалшива самоличност. Проверката на документи няма да ни отведе доникъде.

– Ще проверим въпреки всичко. Освен това сигурно са го видели служители на компанията.

– Може и да не са. Ако е направил заявката по телефона, експресно.

Харпър кимна.

– Тогава го е видял човекът, на когото я е върнал.

– Съвсем за кратко.

Пътят продължаваше да е прав, така че виждаха другата кола на километри отпред. Ричър вдигна до над сто и четирийсет.

– Колко време е нужно, за да убиеш човек? – попита Харпър.

– Зависи как го правиш.

– А ние не знаем как го прави той.

– Така е. Точно това трябва да разберем. Както и да го прави обаче, факт е, че действа много внимателно и спокойно. Не оставя никакви следи или хаос, нито капка боя. Предполагам, че са му нужни поне двамайсет-трийсет минути.

Харпър кимна и се протегна. Ричър долови уханието на парфюма ѝ.

– Да поразсъждаваме за Спокейн – каза тя. – Слиза от самолета, наема колата, стига до къщата на Алисън за половин час, прекарва там половин час, после шофира още половин час обратно и изчезва. Не би се задържал наоколо, нали?

– Не и близо до местопрестъплението – съгласи се Ричър.

– Значи ще върне наетата кола след по-малко от два часа. Трябва да проверим какви коли са били взети под наем от летищата в близост до къщите на жертвите, за да видим дали не се повтаря някаква схема.

Ричър кимна.

– Да. Така вие ще постигнете каквото искате. С постоянна, упорита

работа.

Харпър се раздвижи отново.

– Понякога казваш „ние“, понякога „вие“. Още не си решил, но все пак малко пооемкна, нали?

– Алисън ми хареса, доколкото успях да добия впечатление от нея.

– И?

– Рита Симека също ми допада, доколкото си я спомням. Не бих искал да й се случи нищо лошо.

Харпър се наведе и се вгледа в габаритите на колата отпред.

– Не го изпускай от очи – каза тя.

– Онзи тип използва самолети – отвърна Ричър. – Това не е нашият човек.

Не беше. Бързакът продължи на запад по магистралата към Сиатъл, а Ричър сви на юг към Орегон. Пътят и тук беше пуст, но бе по-тесен и с повече завои, така че се наложи доста да намалят скоростта.

– Разкажи ми за Рита Симека – подкани го Харпър.

Ричър кимна.

– Донякъде прилича на Алисън Ламар. Нямат външна прилика, разбира се. Но е същият спортен тип, жизнена и енергична. Трудно можеше да я впечатлиш с нещо, доколкото си спомням. Беше лейтенант. Много добро служебно досие. Завършила е блестящо школата за офицери.

Млъкна за момент и си представи Рита Симека, застанала до Алисън Ламар. Две прекрасни жени, по-свестни от които трудно би могло да се очаква да постъпят в армията.

– И още една загадка – продължи той след малко. – Как ги контролира убиецът?

– Контролира ли? – повтори Харпър.

Ричър кимна.

– Помисли. Влиза в къщите им, а половин час по-късно те са мъртви във вана, пълна с боя, голи, без никаква следа от насилие. Няма бъркотия, нищо не е счупено или разместено. Как го прави?

– Вероятно насочва пистолет.

Ричър поклати глава.

– Две неща не са наред в такъв случай. Ако пристига със самолет, не може да носи оръжие. Ти самата остави пистолета си.

– Ако пътува със самолет. Засега това е само предположение.

– Добре, но си мисля за Рита Симека. Тя е костелив орех. Изнасиха я, заради това е попаднала в списъка на този тип. Трима мъже влязоха в затвора заради това. Работата обаче е там, че са участвали *пети-ма*. Но само трима са я изнасилили, защото четвъртият е приключил със счупен таз, а петият – с две счупени ръце. С други думи, борила се е мъжки.

– Е, и?

– Алисън Ламар също не би се дала лесно. Дори и да е насочил пистолет, тя не би стояла пасивно цели трийсет минути.

– Не знам – каза Харпър.

– Видя я. Не беше лигла. Възпитана е в армията. Минала е обучение за пехотинец. Или щеше да започне да се бие веднага, или щеше да изчака удобен момент малко по-късно. Очевидно обаче не го е направила. Защо?

– Не знам – отвърна Харпър.

– И аз не знам – потвърди той.

– Трябва да намерим този тип.

Ричър поклати глава.

– Няма да успеем.

– Защо?

– Защото сте толкова заслепени от онези глупости с профила, че не можете да видите мотива му.

Харпър се обърна настрана и се загледа в тъмнината през прозореца.

– Искаш ли да ми разясниш последното?

– Няма, докато не накарам Блейк и Ламар да седнат и да ме слушат внимателно. Ще го кажа само веднъж.

Спряха за бензин малко след като прекосиха река Колумбия край Ричланд. Ричър напълни резервоара, а Харпър отиде до тоалетната. После се върна и седна зад волана, готова да шофира през следващите три часа. Премести седалката си напред, а Ричър дръпна своята назад. После тя си нагласи огледалото, отметна коса и подкара плавно на юг.

Отново прекосиха река Колумбия, след завоя ѝ в западна посока, и се озоваха в Орегон. Магистралата следваше течението на реката, по границата между щатите. Беше скоростна, пуста магистрала. Някъде отпред се извисяваха планински масиви, невидими в мрака. Звездите блещукаха високо в студеното небе. Ричър се изтегна назад и се загледа в

тях през страничното стъкло. Наближаваше полунощ.

– Трябва да ми говориш – каза Харпър. – Иначе ще заспя на кормилото.

– И ти си като Ламар – отбеляза Ричър.

– Не, не съвсем – усмихна се Харпър в тъмното.

– Да, така е. Не съвсем.

– Все едно, говори ми. Защо напусна армията?

– За това ли искаш да говорим?

– Това е тема като всяка друга.

– Защо всички все това ме питат?

– Ами хората са любопитни.

– А защо да не я напусна?

– Защото мисля, че ти е харесвало да си там. Както на мен ми харесва във ФБР.

– Имаше доста неприятни неща.

Тя кимна.

– Естествено. И в Бюрото има неприятни неща. Нещо като ако имах съпруг. Има си добри и лоши страни, но те засягат само мен, разбираш ли? Човек не се развежда заради дребни неприятности.

– Съкратиха ме – каза той.

– Не, не са. Прочетохме досието ти. Съкратили са бройката, не теб конкретно. Ти сам си предпочел да напуснеш.

Ричър замълча, но после кимна.

– Изплаших се – отвърна той най-сетне.

Тя го погледна.

– От какво?

– Харесваше ми така, както беше. Не исках да се променя.

– В какво?

– В нещо по-малко. Армията беше нещо огромно, невероятно огромно. Нямах представа. Обхващаше целия свят. Канеха се да я направят по-малка. Щяха да ме повишат и щях да стоя по-високо в една по-малка организация.

– И какво лошо има в това? Голяма риба в малко езеро, така ли?

– Не исках да съм голяма риба – отговори той. – Предпочитах да съм дребна риба.

– Не си бил дребна риба. Майор не е малък чин.

Той кимна.

– Е добре, предпочитах да съм средна риба. Така се чувствах удобно. Някак анонимно.

Тя поклати глава.

– Това не е достатъчна причина, за да напуснеш.

Той погледна неподвижните звезди в небето, на милиарди километри над тях.

– Голямата риба няма достатъчно пространство, за да плува в малко езеро – каза той. – Щях да стоя на едно място с години, зад някое голямо бюро. След още пет години зад друго голямо бюро някъде другаде. Не е за човек като мен, който няма никакъв политически талант или светски обноски. Щях да стигна най-много до полковник. Щях да заседна на едно място и да не помръдна оттам петнайсет или двайсет години.

– И какво от това?

– Ами исках да съм в движение. През целия си живот съм бил в движение, буквално. Плашеше ме дори само мисълта, че ще се наложи да спра. Нямах представа как бих се чувствал, ако трябва да се установя на едно място, но във всеки случай смятах, че няма да ми хареса.

– Е, и?

Той сви рамене и добави:

– И сега съм заседнал на едно място.

– Е, и? – подкани го тя отново.

Той сви рамене, но не отговори. В колата беше топло. Топло и приятно.

– Кажй го, Ричър. Вързан си на едно място, и?

– И нищо.

– Глупости, нищо!

Той въздъхна.

– И това ми създава проблеми.

Харпър кимна, сякаш го разбираше.

– Джоди не иска да се мести непрекъснато, предполагам.

– Ти би ли искала?

– Не знам.

– Проблемът е, че тя го знае. С нея сме израсли по един и същи начин, непрекъснато в движение, от база на база, по целия свят, месец тук, половин година там. Сега е постигнала желаниния начин на живот. Знае, че иска точно това, защото познава и другото.

– Би могла да пътува от време на време. Тя е адвокат. Може да сменя работата си.

Той поклати глава.

– Не става. Това е въпрос на кариера. Както върви работата, много скоро ще я направят съдружник, а след това ще остане в тази фирма цял

живот. А и нямам предвид да работиш година или две на едно място, да си купиш къща, после да я продадеш и да отидеш другаде. Говоря за това, че ако се събудя в Орегон утре и реша, че ми се ходи в Оклахома, Тексас или другаде, просто тръгвам. Без да знам къде ще бъда на следващия ден.

– Пътешественик.

– Това е важно за мен.

– Колко?

Той сви рамене.

– Не мога да преценя точно.

– А как ще разбереш?

– Проблемът е, че вече започвам да разбирам.

– И какво ще правиш?

– Не знам – отговори той след малко.

– Може и да свикнеш – отбеляза Харпър.

– Възможно е. Но може и да не свикна. Навикът е много дълбоко вкоренен. Ето, сега например пътувам посред нощ към място, което никога не съм виждал, и се чувствам много добре. Дори не мога да ти обясня колко добре се чувствам.

Тя се усмихна.

– Може да е заради компанията.

– Може – усмихна се той в отговор.

– Ще ми кажеш ли още нещо?

– Какво?

– Защо грешим за мотива на убиенца?

Той поклати глава.

– Почакай да видим какво ще открием в Портланд.

– И какво ще открием в Портланд?

– Предполагам, кашон, пълен с кутии боя, без никаква следа откъде са дошли или кой ги е изпратил там.

– Е, и?

– След това ще съберем две и две и ще получим четири. Вие обаче събирате и не получавате четири. Получавате някакво голямо, необяснимо число, което е много, много далеч от четири.

Ричър избута седалката си още малко назад и проспа почти целия последен час от шофирането на Харпър. На шосе 35, от северната страна на Маунт Худ, на предпоследната отсечка от пътуването, Харпър

трябваше да превключи на трета, за да изкачи един наклон, и тласъкът събуди Ричър. Той видя през предното стъкло как заобиколиха планински връх. Харпър намери шосе 26 и зави на запад към последната отсечка надолу по склона, към Портланд.

Нощната гледка беше великолепа – разпокъсани облаци, луна и звезди високо в небето. Тук-там се виждаха преспи сняг. Околността приличаше на някаква чудата стоманеносива скулптура.

– Разбирам защо обичаш да пътуваш – каза Харпър. – Да зърнеш такава гледка...

Ричър кимна.

– Светът е много голям.

Минаха през малко заспало градче, наречено Рододендрон, и видяха табелата за селото на Рита Симека. Още осем километра надолу по склона. Когато пристигнаха, беше почти три сутринта. На главния път имаше смесен магазин и бензиностанция. Бяха затворени. Една пряка водеше на север към по-ниските склонове на планината. Харпър сви по нея. Симека живееше на третата пряка на изток по склона.

Лесно откриха къщата – само нейните прозорци светеха. И само пред нея имаше служебна кола на ФБР. Харпър спря зад нея и изгаси двигателя и фаровете. Тишината ги обгърна. Задният прозорец на служебната кола беше замъглен и вътре се виждаше нечия глава. Главата се размърда, вратата се отвори. Слезе млад мъж в черен костюм. Ричър и Харпър откопчаха предпазните си колани и се измъкнаха от колата. Дъхът им веднага се превръщаше в пара.

– Вътре е, жива и здрава – каза местният агент. – Наредиха ми да ви чакам тук.

Харпър кимна.

– И какво следва?

– Аз ще остана вън. Вие ще говорите с нея. Ще охранявам, докато ме сменят местните полицаи в осем сутринта.

– Местните ченгета ще пазят ли двама и четири часа? – попита Ричър.

Онзи поклати тъжно глава.

– Само дванайсет. Нощите са за мен.

Ричър кимна. Не беше зле. Къщата бе голяма, квадратна, дъсчена, построена странично на улицата, така че гледаше на запад. Имаше голяма веранда с парапет. Наклонът на терена позволяваше гаражът да е под къщата, отпред. Вратата беше под единия край на верандата. Имаше къса алея, която свиваше и продължаваше нагоре към улицата. Част от

мазето беше вкопано в склона. Дворът беше малък, добре поддържан, ограден от жив плет. Навсякъде имаше цветни лехи, огрени от сребристаята луна.

– Будна ли е? – попита Харпър.

Онзи кимна.

– Чака ви вътре.

От алеята пред гаража започваше тясна пътека, която минаваше между цветни лехи и стигаше до дървените стъпала в средата на верандата. Харпър се изкачи пъргаво по тях, но Ричър беше тежък и дъските проскърцаха в нощната тишина. Вратата се отвори още преди звукът да заглъхне и на прага застана Рита Симека. Държеше дръжката на вратата от вътрешната страна. Лицето ѝ беше безизразно.

– Здравей, Ричър – каза тя.

– Здравей, Рита – кимна той. – Как си?

Тя махна кичур коса от челото със свободната си ръка.

– Сравнително добре – отговори тя. – Като имаш предвид, че е три през нощта и че от ФБР току-що ми казаха, че съм била в някакъв списък на набелязани жертви заедно с още десет мои посестрими, четири от които вече са мъртви.

– Парите от данъците, които плащаш, в действие.

– Тогава защо, по дяволите, си с тях?

Той сви рамене.

– обстоятелствата не ми дадоха възможност за избор.

Тя го погледна и се замисли. Навън беше студено. Парапетът на верандата беше покрит с нощна роса. Наоколо се стелеше лека мъгла. Зад гърба на Симека се виждаше осветената топла къща. Тя продължи да го гледа.

– обстоятелствата ли? – повтори тя.

Ричър кимна.

– Нямах голям избор.

– Е, няма значение. Радвам се, че те виждам въпреки всичко.

– И аз.

Беше висока жена, макар и по-ниска от Харпър. Беше мускулеста, но не набита като Алисън Ламар, а по-скоро слаба като атлетка. Беше облечена с чисти джинси и широк пуловер. Ниски обувки. Кестенявата средно дълга коса падаше на къдрици над челото, над кестеняви очи. Около устните ѝ се очертаваха дълбоки бръчки. Ричър я беше виждал преди четири години и му се стори състарена.

– Това е специален агент Лиза Харпър – каза той.

Симека кимна веднъж, предпазливо. Ричър наблюдаваше очите ѝ. Ако и другият агент беше мъж, щеше да го изхвърли през парапета на

верандата.

– Здравейте – поздрави Харпър.

– Е, хайде, влезте – каза Симека най-накрая.

Все още стискаше дръжката на вратата. Продължаваше да стои на прага, леко приведена напред, сякаш не желаше да се отдръпне. Харпър влезе, Ричър я последва. Вратата се затвори зад тях. Влязоха в коридора на хубава малка къща, наскоро боядисана, приятно обзаведена, много чиста, старателно подредена. Истински дом. Топъл и уютен. Лично пространство. Вълнени черги на пода, старинни мебели от полиран махагон, картини по стените, вази с цветя навсякъде.

– Хризантеми – каза Симека. – Сама ги отглеждам. Харесват ли ти?

Ричър кимна.

– Харесват ми – отговори той.

– Градинарството е новото ми хоби. Занимавам се с него много сериозно. – Посочи към гостната. – И с музика. Елате да видите.

Стаята беше с обикновени тапети и лакиран дървен под. В задния ъгъл се виждаше блестящ черен роял – с някакво немско име, изписано със златни букви. Пред него беше оставен елегантен стол, тапициран с черна кожа. Капакът бе вдигнат, а на поставката над клавишите бяха разтворени ноти.

– Искате ли да ви изсвирия нещо?

– Разбира се – кимна Ричър.

Тя се мушна между стола и клавиатурата и седна. Постави ръце върху клавишите, за миг остана неподвижна и след това се разнесе пътен минорен акорд. Звукът беше топъл и съдържан и тя го превърна в началото на траурен марш.

– Знаеш ли нещо по-весело? – попита я Ричър.

– Не ми е никак весело – отговори тя.

Но все пак започна да свири Лунната соната.

– Бетовен – поясни тя.

Звънките арпежи изпълниха стаята. Кракът ѝ натисна педала, приглуши и омекоти звуците. Ричър се загледа навън през прозореца, към посивелите от лунната светлина растения, и си представи океана, на сто и петдесет километра на запад, огромен, мълчалив и величествен.

– Така е по-добре.

Изсвири първата част очевидно по памет, защото на партитурата пред нея пишеше „Шопен“. Задържа ръцете си върху клавишите, докато заглъхнат и последните акорди.

– Хубаво е – отбеляза Ричър. – Значи си добре?

Тя се обърна към него и го погледна в очите.

– Искаш да кажеш дали съм се възстановила, след като ме изнасилиха трима души, на които се предполагаше, че трябва да доверя живота си?

Ричър кимна.

– Нещо такова.

– Мислех, че съм се възстановила. Доколкото е възможно. Сега обаче научавам, че някакъв маниак се кани да ме убие, защото съм се оплакала. Това ме поразгърси, нали разбираш?

– Ще го хванем – каза Харпър тихо.

Симека само я погледна.

– Може ли да видим новата пералня в мазето? – попита Ричър.

– Само че не е пералня, нали? – отговори Симека. – Макар никой да не ми казва нищо.

– Вероятно е боя – каза Ричър. – В кутии, маскировъчна, зелена, каквато се използва в армията.

– Защо е тук?

– Онзи тип убива жертвата си, слага я във ваната и я залива с боя.

– Но защо?

Ричър сви рамене.

– Добър въпрос. В момента над него се блъскат доста ниско подстригани глави.

Симека кимна и се обърна към Харпър.

– Ти от тях ли си?

– Не. Аз съм обикновен агент.

– Изнасилвали ли са те някога?

– Не, никога.

Симека кимна.

– Гледай да не ти се случва. Това е моят съвет.

Харпър не отговори.

– Променя живота ти изцяло – добави Симека. – Поне моят със сигурност се промени. Останаха ми само градинарството и музиката.

– Хубави хобита – каза Харпър.

– Домашни хобита – отвърна Симека. – Сега стоя или в тази стая, или някъде около входната врата. Почти не излизам и не обичам да се срещам с хора. Послушай ме и не допускай да ти се случи.

Харпър кимна.

– Ще опитам.

– В мазето е – каза Симека.

Заведе ги до една врата под стълбите. Беше стара, от борови дъски, многократно боядисвани. Зад нея тясна стълба водеше надолу, към изпълнено с хладен въздух пространство, откъдето ги лъхна миризма на бензин и автомобилни гуми.

– Трябва да минем през гаража – обясни Симека.

Пространството беше заето от нов автомобил крайслер, златист на цвят. Минаха един след друг покрай колата и Симека отвори вратата в стената на гаража. Лъхна ги миризма на застояло. Симека дръпна някакъв шнур и светна жълта светлина.

– Ето – каза тя.

Мазето беше затоплено от котела на парното. Беше голямо, квадратно помещение, с рафтове покрай всички стени. Между дъските на тавана се виждаше изолация от фибростъкло. Тръбите на отоплението влизаха в тавана. Кашонът беше оставен в средата, завъртян под ъгъл спрямо стените. Беше същият. Същата големина, същият картон, същата фирма, същата картинка, същата търговска марка. Беше запечатан с лъскава лента и изглеждала съвсем нов.

– Имаш ли нож? – попита Ричър.

Симека посочи към едната стена, върху която беше монтирано табло с куки, на които висяха всевъзможни инструменти. Ричър внимателно откачи един нож за линолеум, защото от опит знаеше, че много често куката се откача заедно с инструмента. Тук обаче не стана така.

Върна се при кашона и срязва лентата, после с дръжката на ножа повдигна капациите. Видя пет метални кутии. Пет капака, които отразяваха светлината от тавана. Извади една от кутиите на нивото на очите си и я огледа. По нея нямаше нищо, освен малкия етикет с надпис „Зелена“.

– Виждали сме доста такива, нали, Ричър? – попита Симека.

Той кимна.

– Доста.

Той върна кутията в кашона, притвори капациите и закачи ножа за линолеум на мястото му.

– Кога е пристигнал? – попита той.

– Не помня – отговори Симека.

– Горедолу.

– Не знам – каза тя. – Може би преди два месеца.

– Два месеца! – възкликна Харпър.

Симека кимна.

– Така ми се струва. Не помня точно.

– Не си го поръчвала, нали? – попита Ричър.

Симека поклати глава.

– Имам пералня. Ето я там.

Посочи към ъгъла, където имаше пералня, сушилня, мивка. Чисто килимче. Няколко пластмасови коша и бутилки с перилни препарати.

– Човек обикновено си спомня такива неща – отбеляза Ричър.

– Реших, че е за съквартирантката ми – обясни Симека.

– Имаш съквартирантка?

– Имах. Изнесе се преди две седмици.

– И реши, че кашонът е неин?

– Струваше ми се логично. Тя си създава свое домакинство и има нужда от пералня, нали?

– Но не я попита?

– Защо да я питам? Реших, че след като не е за мен, няма за кого друго да бъде.

– И защо да я оставя тук?

– Защото е тежка. Може би търси някой да ѝ помогне да я изнесе. Няма я едва от две седмици.

– Оставила ли е още нещо? Симека поклати глава.

– Това е последното.

Ричър заобиколи кашона. Видя мястото, от което са били отлепени транспортните документи.

– И си решила, че тя е взела документите – каза той.

Симека кимна.

– Нормално е, ако иска нещата ѝ да са в ред.

Тримата стояха мълчаливо около големия кашон, осветен от жълтата светлина на тавана.

– Уморена съм – каза Симека. – Свършихте ли? Искам да си тръгвате.

– Само още нещо – настоя Ричър.

– Какво?

– Кажете на Харпър какво правеше в армията.

– Защо? Какво общо има това с всичко останало?

– Просто искам да знае.

Симека сви рамене озадачена.

– Проверяхме оръжия.

– Кажете ѝ какво точно означава това.

– Изпробвахме нови оръжия, току-що получени от производителите.

– И?

– Ако отговаряха на спецификациите, ги пускахме в обръщение.

Харпър погледна Ричър също толкова озадачена.

– Добре – кимна той. – Можем да тръгваме.

Симека ги поведе към вратата. Изгаси лампата. Пак минаха покрай колата и се изкачиха по тясната стълба до входната врата. Симека погледна през шпионката и отвори. Въздухът навън беше студен и влажен.

– Довиждане, Ричър – каза Симека. – Радвам се, че те видях. – Обърна се към Харпър и добави: – Трябва да му вярвате. Аз все още му вярвам. А това е сериозна препоръка.

Входната врата се затвори зад тях, докато слизаха по пътеката. Чуха как ключалката изщрака. Местният агент ги проследи с поглед, докато се качиха в колата си. Вътре все още беше топло. Харпър включи двигателя и пусна отоплението докрай.

– Имала е съквартирантка – отбеляза тя.

Ричър кимна.

– Значи теорията ти пропада. Не е живяла сама. Връщаме се в начална позиция.

– Не е чак в начална. Пак попада в категорията. Никой не може да си постави за цел да убие деветдесет и една жени. Това е безумие.

– А кое не е? Да слагаш трупове във вани, пълни с боя?

Ричър поклати глава.

– Какво ще правим сега? – попита той.

– Връщаме се в Куонтико – отговори Харпър.

Пътуваха близо девет часа. С колата отидоха до Портланд, взеха полет до Спокейн, оттам до Нюарк и после до Вашингтон, където ги чакаше служебна кола, за да ги закара до Куонтико. Ричър спа през по-голямата част от времето. А когато беше буден, някои моменти му се губеха от умора. Съвзе се, когато минаха през лагера на морската пехота. Охраната на входа отново му връчи пропуска за посетител. Шофьорът спря пред главния вход. Влязоха и веднага се спуснаха с асансьора четири етажа под земята до залата за съвещания, с блестящи стени, фалшиви прозорци и снимките на Лорейн Стенли, забодени върху черната дъска. Телевизорът и сега работеше без звук. Блейк, Поултън и Ламар седяха около масата пред купчини книжа. Блейк и Поултън изглеждаха заети и угнетени. Ламар беше бяла като листата пред нея, очите ѝ бяха хлътнали и напрегнати.

– Нека позная – заговори Блейк. – Симека е получила кашона преди месец-два и самата тя не е наясно защо. Не е имало никакви документи.

– Сметнала е, че е на съквартирантката ѝ – каза Харпър. – Не е живяла сама, така че списъкът с единайсет имена не означава нищо.

Блейк поклати глава.

– Означава това, което е означавал винаги – възрази той. – Това са единайсет жени, които само на пръв поглед живеят сами, поне за човек, който съди за тях само по документите. Проверихме всички останали. Осемдесет телефонни разговора. Казахме им, че сме от куриерска компания. Отне много време, но си струваше. Никоя от останалите не е получавала неочаквана пратка. Остават единайсетте. Съквартирантката е изненадала вас, значи ще изненада и него. Ричър е прав. – Ричър го погледна доволно и малко изненадано. – Не мога да го отрека – добави Блейк.

Ламар записа нещо в края на дълъг списък.

– Съжалявам за случилото се – каза ѝ Ричър.

– Може би щяхме да го избегнем, ако се беше заел да помагаш така от самото начало.

Настъпи мълчание.

– Значи имаме седем – продължи Блейк. – Няма транспортни документи, жените не знаят нищо.

– Още една от тях има съквартирантка – намеси се Поултън. – Три от тях редовно получават объркани пратки и затова не бързат да изясняват нещата. На другите две чисто и просто им беше все едно.

– Симека със сигурност не се интересуваше – отбеляза Харпър.

– Тя е преживяла сериозна травма – каза Ричър. – Има късмет, че изобщо е способна да върши нещо.

Ламар кимна едва забележимо, със съчувствие.

– Така или иначе – каза тя, – чрез нея не можем да се доберем до нищо, нали?

– Какво става с компаниите за доставки по домовете? – попита Ричър. – Започнахте ли да ги проверявате?

– Не знаем коя е – отговори Поултън. – Никой от кашоните няма документи.

– Възможностите не са чак толкова много – възрази Ричър.

– Не са ли? – учуди се Поултън. – Ю Пи Ес, „Федеръл Експрес“, Ди Ейч Ел, „Еърборн Експрес“, проклетата пощенска служба на Съединените щати и не знам още колко местни компании.

– Проверете всичките – каза Ричър.

Поултън сви рамене.

– И какво да ги попитаме? Можете ли да си спомните дали някоя от милионите пратки, които сте доставили през последните два месеца, не представлява интерес за нас?

– Трябва да опитате – настоя Ричър. – Започнете със Спокейн. Адресът е отдалечен, шофьорът може да си спомни.

Блейк се наклони напред и каза:

– Да, ще опитаме и това. Но само там. Другото е невъзможно.

– Защо жените са толкова незаинтересовани? – попита Харпър.

– По много причини – отговори Ламар. – Както каза Ричър, всички те са преживели някаква травма. Получават голяма пратка, без да са я искали. Това е един вид натрапване. Умът изключва. Поне аз си го обяснявам така.

Гласът ѝ беше тих, напрегнат. Кокалестите ѝ ръце бяха на масата пред нея.

– Мисля, че е странно – каза Харпър.

Ламар поклати глава търпеливо, като учителка.

– Не. Напълно нормално е. Опитай се да ги разбереш. Тези жени са били нападнати в пряк и в преносен смисъл. Не може да остане без последствия.

– А сега всички са разтревожени. Съобщили сте им, че ги охранявате. Симека изглеждаше твърде разстроена. И с право. Къщата ѝ е доста изолирана. Ако бях на мястото на убица, тя щеше да е следващата. Сигурен съм, че и тя е стигнала до същия извод.

– Трябва да хванем този тип – обади се Ламар.

Блейк кимна.

– Няма да е лесно. Ще поддържахме денонощна охрана и при седемте жени, получили кашоните, но той ще го забележи от километри, така че няма да го хванем на местопрестъплението.

– Ще изчезне за известно време – каза Ламар. – Докато вдигнем охраната.

– Колко време ще я задържим? – попита Харпър.

– Три седмици – отговори Блейк. – По-дълго от това ще бъде лудост.

Харпър се втренчи в него.

– Трябва да има някаква граница – обясни той. – Какво искаш? Да ги охраняваме денонощно до края на живота им?

Отново настъпи мълчание.

Поултън намести листата пред себе си и каза:

– Значи разполагаме с три седмици, за да хванем убиеца.

Блейк кимна и сложи ръце на масата.

– Планът е да работим денонощно, в продължение на три седмици, от този момент нататък. Един ще почива, другите ще действат. Джулия, ти си първа. Дванайсет часа почивка.

– Не искам.

Блейк я погледна смутено.

– Независимо дали искаш, или не, ще почиваш.

Ламар поклати глава.

– Не. Искам да съм в течение през цялото време. Нека Поултън почива първи.

– Без възражения, Джулия. Трябва да се организираме.

– Но аз съм добре. И искам да работя. И без това не мога да спя.

– Дванайсет часа, Джулия – настоя Блейк. – И бездруго имаш право на отпуск.

– Няма да се възползвам – отговори тя.

– Напротив.

– Не мога. В момента просто трябва да работя.

Беше непреклонна. Гледаше го решително. Блейк въздъхна и извърна лице.

– В момента не можеш да работиш – каза той.

– Защо?

Той я погледна в очите.

– Защото току-що докараха трупа на сестра ти за аутопсията. Не можеш да присъстваш. Няма да го допусна.

Тя се опита да възрази. Устата ѝ се отвори и пак се затвори, без звук. После премигна и погледна встрани.

– И така, дванайсет часа почивка – каза Блейк.

Ламар се взираше в масата.

– Ще получа ли данните? – попита тя тихо.

Блейк кимна.

– Да, боя се, че ще трябва.

Екипът от Спокейн бе работил усилено цялата нощ с помощта на една строителна фирма, подемен кран и авиокомпания за товарни превози. Работниците демонтираха тръбите от банята на Алисън Ламар и освободиха ваната, а техниците от ФБР я опаковаха в дебел найлон. След това работниците избиха прозореца и разрушиха едната стена до пода, а после извадиха ваната с крана и я спуснаха в специален дървен сандък, качен върху каросерията на камион. Уплътниха ваната със специален материал, заковаха капака на сандъка, а после го откараха до летището в Спокейн. Качиха го на специалния самолет, който го пренесе до военновъздушната база Андрюс, откъдето с хеликоптер го транспортираха до Куонтико. Оставиха го на рампата пред лабораторията, където остана около час, докато патолозите на ФБР решат как точно да постъпят.

– На този етап искам единствено да знам каква е причината за смъртта – каза Блейк.

Той седеше в единия край на дълга маса в стаята за съвещания на патолозите, през три сгради и пет етажа от помещенията на психолозите. Харпър седеше до него, до нея Поултън и накрая Ричър. Срещу тях беше старшият патолог на Куонтико, доктор Стейвли. Ричър имаше чувството, че името му е познато. Явно беше доста известен в тези среди. Всички го гледаха с респект. Беше едър мъж с червендалесто лице, странно жизнерадостен. Ръцете му изглеждаха едри, червени и непохватни, макар че в действителност едва ли бяха такива.

До него седеше главният му лаборант, тих, слаб човек, който имаше замислен вид.

– Прочетохме материалите от другите случаи – обади се Стейвли и млькна.

– Тоест? – подкани го Блейк.

– Тоест не съм изпълнен с оптимизъм. Колегите в Ню Хампшър наистина не са много опитни, но в Калифорния и Флорида са видели доста неща. Сигурен съм, че ако можеха да открият нещо, щяхте вече да го знаете. Бива си ги.

– Тук сте по-добри – каза Блейк.

– С ласкателства няма да стигнем далеч – усмихна се Стейвли.

– Това не е ласкателство.

– Ако няма какво да открием – добави патологът, все още усмихнат, – какво можем да направим?

– Трябва да има нещо – възрази Блейк. – Този път той допусна грешка с кашона.

– Е, и?

– Може да е допуснал и друга, да е пропуснал още нещо, което вие ще откриете.

Стейвли се замисли.

– Е, добре. Но не чакайте със затаен дъх, само това мога да ви кажа.

След това рязко стана, сплете пръсти и изпъна ръцете си. Обърна се към лаборанта и го попита:

– Готови ли сме?

Слабият кимна.

– Смятаме – отговори той, – че в горния край боята е засъхнала на два-три сантиметра дълбочина. Ако я отстраним, ще можем да пхнем чувал под трупа и ще го измъкнем.

– Добре – кимна Стейвли. – Нека около трупа остане колкото се може повече боя, за да не повредим нещо.

Лаборантът бързо излезе. Стейвли го последва, очевидно приемайки, че и останалите ще тръгнат след него, и те го направиха. Ричър беше последен.

Лабораторията по патология не се отличаваше с нищо от другите, които Ричър бе виждал. Беше обширно помещение с нисък таван, добре осветено. Подът и стените бяха облицовани с бели плочки. В средата бе поставена маса за аутопсия от блестяща стомана с розетка на канал, чиято тръба влизаше на право в пода. Около масата имаше няколко помощни масички на колелца, отрупани с инструменти. От тавана висяха маркучи. Имаше още видеокамери, везни, вентилационни отвори. Чуваше се тихото шумолене на климатичната инсталация, миришеше силно на дезинфектант. Въздухът беше неподвижен и хладен.

– Престилки и ръкавици – изкомандва Стейвли.

Посочи към един шкаф, пълен със сгнати найлонови престилки и кутии с гумени ръкавици за еднократна употреба. Харпър им ги раздаде.

– Мисля, че няма да има нужда от маски – каза Стейвли. – Най-неприятната миризма, която ще усетим, ще е от боята.

Усети я веднага щом вкараха количката през вратата. Бутаеше я лаборантът. Чувалът с трупа беше върху нея, лъскав и покрит с боя,

която се стичаше по краката на количката и оставяше по белия под две успоредни зелени следи. Лаборантът крачеше между следите. Количката дрънчеше, а чувалът се поклащаше като гигантски балон, пълен с газ. Ръцете на лаборанта бяха изцапани с боя до раменете.

– Първо на рентгена – каза Стейвли.

Лаборантът промени посоката и закара количката до една врата на страничната стена. Ричър пристъпи напред и му отвори вратата. Стори му се, че тежи цял тон.

– Покрита е с олово – обясни патологът. – Облъчваме ги с много големи дози, за да видим всичко. Нали здравето им вече не е проблем...

Лаборантът изчезна вътре за момент, после се върна и затръшна тежката врата. Чу се силно жужене, което продължи няколко секунди, после спря. Лаборантът влезе и отново извади количката. Колелата продължаваха да оставят зелени следи. Количката спря успоредно на масата за аутопсии.

– Обърни я! – нареди Стейвли. – Искам я с лице към масата.

Лаборантът се наведе над масата, хвана с две ръце близкия край на чувала и го вдигна наполовина, после заобиколи и повдигна другия край. Чувалът тупна тежко, а съдържанието му се разклати като пихтия. По масата започна да се стича боя. Стейвли я погледна, после се наведе към пода.

– Сложете си найлонови терлици, господа. Иначе ще се изпоцапате.

Харпър извади от един шкаф специални найлонови терлици и им ги раздаде. След това Ричър се върна до масата. Боята продължаваше да се процежда през ципа на чувала като гъста тиня.

– Донеси филма – каза Стейвли.

Лаборантът влезе при рентгена и се върна с няколко големи плаки. Подаде ги на патолога, който ги разпери и ги погледна срещу светлина на тавана.

– Стават моментално – отбеляза той. – Като с полароид. Придобивка на техническия прогрес.

След това отиде до светлинното табло на стената, закрепил плаките и включи осветлението отзад.

– Вижте това – каза той и посочи с ръка.

Пред тях беше средната част на тялото. Ричър видя зловещите очертания на таза, ребрата, гръбначния стълб. Едната ръка беше сложена косо, под малък ъгъл. Имаше и още нещо – продълговато и много плътно, почти бяло. Метал. Тънко и дълго почти колкото ръката.

– Това е някакъв инструмент – отбеляза патологът.

– При другите нямаше такова нещо – каза Поултън.

– Докторе, трябва да го видим веднага – настоя Блейк. – Важно е.

Стейвли поклати глава.

– В момента е под тялото. Ще стигнем и дотам, но няма да е много скоро.

– Кога?

– При първа възможност – отговори Стейвли. – Ще е дяволски мръсна работа.

Закрепи внимателно рентгеновите снимки, една по една, върху светлинното табло. След това ги огледа.

– Скелетът е сравнително неувреден – каза той. – Лявата китка е била пукната и е заздравяла преди около десет години.

– Занимавала се е със спорт – отбеляза Ричър. – Сестра й ни каза.

Стейвли кимна.

– Тогава да проверим и ключиците.

Премести се вляво пред първата снимка, на която се виждаха раменете и черепът.

– Има малка пукнатина – отбеляза патологът. – Както и очаквах. Спортистите, които чупят китка, обикновено пукват и ключица. Най-често това става при падане от велосипед или от нещо друго. Протягат ръка, за да омекотят удара, но вместо това пукват ключицата си.

– Значи няма нови наранявания? – попита Блейк.

Стейвли поклати глава.

– Тези са отпреди десет години, а може би и повече. Не е била убита от удар с тъп предмет, ако това имаш предвид.

Изгаси светлинното табло, върна се при масата и пак сплете пръсти. Кокалчетата му изпукаха.

– Добре – каза той. – Да се хващаме на работа.

Изтегли един от маркучите, висящи от тавана, и завъртя крана в края му.

Чу се свистене и потече бистра струя с остра, силна миризма.

– Ацетон – каза Стейвли. – Трябва да изчистим проклетата боя.

Той обля масата и чувала с ацетоновата струя. Лаборантът започна да бърше с меки кърпи и да избутва боята към канала. Миризмата на ацетон стана непоносима.

– Вентилатор – нареди патологът.

Лаборантът се отдръпна назад и натисна бутон зад себе си; шумът от вентилатора на тавана премина в рев. Стейвли доближи крайника на маркуча и след малко се появи черният цвят на чувала. Патологът

насочи струята под чувала и извика:

– Дай ножица.

Лаборантът взе една ножица и отрязва един ъгъл от чувала. Зелената боя потече още по-силно. Ацетоновата струя я поемаше и я тласкаше към канала. Продължи да изтича две, три, пет минути. Чувалът постепенно се отпусна. Всички наблюдаваха мълчаливо. Чуваше се само бученето на вентилатора и свистенето на струята.

– Така – каза Стейвли след малко. – Сега започва интересната част.

Подаде маркуча на лаборанта си и със скалпел разряза чувала по цялата му дължина. После направи два напречни разреза в горния и долния край и бавно отлепи назад двете парчета гума. Появи се тялото на Алисън Ламар, с лице към масата, покрито със зелена боя.

След това патологът изряза гумата покрай краката, таза, лактите, около раменете и главата. Махна парчетата, така че остана само онова, което беше затиснато отдолу, между кората втвърдена боя и стоманената повърхност на масата.

Засъхналата боя бе грапава и подобна на желе. Приличаше на повърхността на чужда планета. Патологът започна да мие по краищата, където беше залепнала за кожата.

– Няма ли да я увредиш така? – попита Блейк.

Стейвли поклати глава.

– Това е все едно лакочистител.

Изчистената кожа ставаше зеленикаво-бяла на цвят. Патологът продължи да отделя засъхналата кора, като повдигаше тялото с ръка. Постепенно освободи цялата долна част на тялото и се зае с главата. Започна да облива косата. Беше слепнала и кошмарна.

– Ще трябва да я отрежа – каза Стейвли.

Блейк кимна мрачно.

– Имаше хубава коса – отбеляза Харпър едва чуто. Обърна се и отстъпи назад, а рамото ѝ докосна гърдите на Ричър. Не се отдръпна веднага.

Стейвли взе друг скалпел от масичката и започна да реже косата колкото е възможно по-близо до засъхналата боя. Мушна силната си ръка под раменете и ги надигна. Главата се отдели, а косата остана в боята, като преплетени коренища в блато. След това продължи да отделя гумата от тялото.

– Надявам се да хванете този тип – каза той.

– Това са намеренията ни – отвърна Блейк мрачно.

– Обърни я – нареди патологът.

Трупът се местеше лесно. Размесената с ацетон боя действаше като смазка. Оставиха трупа с лицето нагоре. Изглеждаше зловещо под светлините от тавана, със зеленикаво бяла и набръчкана кожа, все още на петна от боята, с отворени очи и зелени клепащи. Последното парче от гумения чувал сега я покриваше от гърдите до таза, като някакъв старомоден бански костюм.

Стейвли протегна ръка и напипа отдолу металния инструмент. После срязва гумата и мушна ръката през дупката.

– Отвертка – обяви той.

Лаборантът я изми с ацетон и я вдигна нагоре. Беше от добро качество, с тежка пластмасова дръжка и лъскава метална част.

– Като другите в чекмеджето в кухнята – отбеляза Ричър.

– Има драскотини по лицето – каза Стейвли неочаквано.

Насочи струята и го изми старателно. Лявата половина на лицето бе прорязана от четири успоредни драскотини от околото до челюстта.

– Имаше ли ги преди? – попита Блейк.

– Не – отговориха Харпър и Ричър едновременно.

– Тогава откъде са се взели? – учуди се Блейк.

– Деснячка ли беше? – попита патологът.

– Не знам – отговори Поултън.

Харпър кимна.

– Мисля, че да.

Ричър затвори очи и се опита да си припомни как наливаше кафето от каната.

– Да – каза той.

– Съгласен съм – кимна Стейвли. – Той преглеждаше ръцете и китките й. – Дясната й китка е по-голяма от лявата. Ръката е по-тежка.

Блейк се наведе и се вгледа в драскотините по лицето.

– Е?

– Мисля, че си ги е направила сама – каза патологът.

– Сигурен ли си?

Стейвли заобиколи масата, търсейки ъгъла с най-доброто осветление. Раните бяха подути от боята, отворени. Зелени вместо червени.

– Не мога да кажа със сигурност, знаеш го. По-вероятно е обаче да е така. Ако ги е направил той, какви са шансовете да ги направи на единственото място, на което тя би могла да си ги направи сама?

– Накарал я е тя да си ги направи – каза Ричър.

– Как? – попита Блейк.

– Не знам как. Но ги кара да вършат доста неща. Струва ми се, че

ги кара сами да изливат боята във ваната.

– Защо мислиш така?

– Заради отвертката. С нея са отворени капациите. Драскотините са му дошли наум по-късно. Ако беше планирал да ги направи, щеше да я накара да вземе от кухнята нож, а не отвертка. Или и двете.

Блейк се втренчи в стената.

– Къде са кутиите в момента?

– В лабораторията. Изследват ги – отговори Поултън. – Тук, при нас.

– Занеси отвертката там и виж дали следите по капациите съвпадат.

Лаборантът мушна отвертката в чист плик за веществени доказателства. Поултън я взе, свали ръкавиците, престилката и защитните терлици и излезе.

– Но защо? – продължи Блейк. – Защо му е да я кара да се издраска така?

– От гняв? – обади се Ричър. – За наказание? За да я унижи? Винаги съм се питал защо не действа с повече насилие.

– Драскотините са много плитки – отбеляза Стейвли. – Предполагам, че са прокървили малко, но не са били болезнени. Дълбочината е еднаква по цялата дължина, което показва, че не е трепнала.

– Може да е някакъв ритуал – каза Блейк. – Да има някакъв символ. Означават ли нещо четири успоредни драскотини?

– За мен нищо – поклати глава Ричър.

– Как я е убил? – попита Блейк. – Това трябва да разберам.

– Може би я е наръгал с отвертката – обади се Харпър.

– Няма следи от такова нещо – отвърна Стейвли. – Никъде не виждам смъртоносни рани.

Свали и последното парче от чувала и обля голото, безжизнено и отпуснато тяло с ацетоновата струя. Ричър се загледа в него и си спомни жизнената усмихната жена, от която сякаш струеше слънчева енергия.

– Възможно ли е да бъде убит човек така, че един патолог да не може да разбере как е станало? – попита той.

Стейвли поклати глава.

– Не и този пред теб.

Той спря струята и пусна маркуча да се навие обратно на макарата до тавана. След това намали вентилацията до нормалното ниво. В стаята отново стана тихо. Тялото лежеше на масата чисто, доколкото можеше да бъде. Порите и гънките все още бяха запълнени с боя, а самата кожа изглеждаше отпусната и бяла – като на същество, живеещо на морското

дно. Косата стърчеше на всички посоки, грубо изрязана покрай черепа.

– Съществуват два основни начина да бъде убит човек – отбеляза патологът. – Единият е да спре сърцето, а другият е да се прекрати достъпът на кислород до мозъка. Дяволски трудно е да се извърши което и да е от двете, без да се оставят следи.

– Как може да се спре сърцето? – попита Блейк.

– Освен ако не го пробиеш с куршум ли? – попита Стейвли. – Най-добрият начин е въздушната емболия. Вкарваш в кръвообращението голям мехур въздух. Кръвта циркулира удивително бързо и въздушният мехур удря сърцето като камък, като малък вътрешен куршум. Шокът обикновено е фатален. Заради това медицинските сестри вдигат нагоре спринцовките и пръсват малко течност навън. Така са сигурни, че вътре не е останал никакъв въздух.

– Ти ще забележиш следа от инжекция, нали?

– Може би да, може би не. А при труп като този, категорично не. Кожата е увредена от боята. Ако обаче има увреждания на сърцето, те се виждат лесно. Ще проверя, разбира се, когато я отворя, но не съм оптимист. При другите три трупа не са открили нищо подобно, а предполагаме, че убиецът действа по един и същи начин, нали?

Блейк кимна.

– А кислородът в мозъка?

– Казано на обикновен език, това е задушаване – отвърна Стейвли. – Може да се направи и без да останат кой знае какви следи. Най-лесно е да се удуши възрастен и слаб човек с възглавница. Тук обаче не става дума за такъв. Тя е била млада и силна.

Ричър кимна. Някога, преди години, бе удушил човек. Бе употребил сериозна сила, за да притиска към един дюшек лицето на противника си, докато той се бореше, риташе и умираше.

– Щеше да се съпротивлява като обезумяла – каза той.

– Да, съгласен съм – отвърна Стейвли. – Вижте телосложението и мускулите ѝ. Не би се дала лесно.

Ричър извърна лице. Беше студено. Зелената боя бе навсякъде.

– Мисля, че е била жива – каза той. – Когато е влязла във ваната.

– Защо? – попита Стейвли.

– Няма никакви следи от борба – отговори Ричър. – Всичко беше безупречно чисто. Колко тежи тя? Шейсет или шейсет и два килограма? Опитай се да сложиш такова тегло във вана с боя, без да изпръскаш наоколо.

– Може да е излял боята след това – възрази Блейк. – Върху нея.

Ричър поклати глава.

– Боята щеше да я издигне на повърхността. По всичко личи, че е влязла във ваната като че ли за да се къпе... Първо единият крак, после другият.

– Ще трябва да направим експеримент – каза Стейвли. – Според мен наистина е умряла във ваната. И при първите три няма никакви следи от насилие. Никакви синини, отоци или кръвоизливи. Няма и следсмъртни увреждания. При преместването на труп хрущялите на ставите обикновено се нараняват, защото мускулите вече не ги предпазват. На този етап смятам, че жертвите са направили всичко сами.

– Освен самото умъртвяване – добави Харпър.

Стейвли кимна.

– Самоубийствата във вана обикновено се свеждат до удавяне вследствие на пианство, дрогиране или срязване на вените в топла вода. Очевидно тук не става дума за самоубийство.

– А и жертвите не са били удавени – добави Блейк.

Стейвли кимна.

– Първите три не са били удавени – продължи той. – В дробовете им не е имало никакви течности. Ще разберем какво е положението тук, когато я отворим, но мога да се обзаложа, че ще бъде същото.

– Тогава как, по дяволите, го е направил? – попита Блейк.

Стейвли се втренчи в трупа и на лицето му се изписа нещо като състрадание.

– В момента нямам никаква представа. Дайте ми час-два, защо не и три, и може да открия нещо.

– Някаква идея?

– Е... имах хипотеза, която се основаваше на докладите за първите три жертви, но сега мисля, че тази хипотеза е абсурдна.

– Каква хипотеза?

Патологът поклати глава.

– По-късно може ли? Сега трябва да излезете. Ще я отворя и не искам да сте тук. Дължим й малко уважение.

19

Оставиха престилките, ръкавиците и защитните терлици на купчина край вратата, после тръгнаха по коридорите и етажите към изхода на патологията. Поеха по заобиколния път към главната сграда, като че ли разходката в хладния въздух през паркингите и алеите щеше да ги пречисти от миризмата на ацетон и смърт. Спуснаха се с асансьора до четвъртия подземен етаж, без да разговарят. Влязоха в заседателната зала и завариха Джулия Ламар сама, вперила поглед в безмълвния екран на телевизора.

– Не трябваше да си тук – каза ѝ Блейк.

– Някакви заключения? – попита тя тихо. – Какво каза Стейвли?

Блейк поклати глава.

– По-късно. Трябваше да си бъдеш вкъщи.

Тя сви рамене.

– Казах ти, не мога да се прибера. Трябва да съм в течение.

– Но ти си изтощена.

– Твърдиш, че не мога да се справя ли? – отвърна тя.

Блейк въздъхна.

– Джулия, стига толкова. Трябва да организираме работата. Ако припаднеш от изтощение, няма да имам никаква полза от теб.

– Това няма да стане.

– Беше заповед, разбираш ли?

Ламар махна пренебрежително с ръка, а Харпър се взря в нея.

– Беше заповед – повтори Блейк.

– И аз я пренебрегнах – каза тя. – И какво ще направиш сега? Трябва да работим. Имаме само три седмици, за да хванем убиеца. Не е много време.

Ричър поклати глава.

– Предостатъчно е...

Харпър се обърна учудено към него.

– ... ако веднага поговорим за мотива – добави Ричър.

Всички замълчаха. Тялото на Ламар се изопна на стола.

– Мисля, че мотивът е ясен – каза тя с леден тон.

Ричър я погледна по-мекко, опитвайки се да се съобрази с факта, че бе загубила цялото си семейство само за два дни.

– За мен не е – настоя той.

Ламар се обърна към Блейк умолително.

– Не можем да започнем отново този спор – каза тя. – Не сега.

– Налага се – възрази Ричър.

– Вече го направихме – тросна се тя.

– Успокойте се – намеси се Блейк. – Успокойте се. Имаме три седмици и няма да губим нито миг в празни спорове.

– Ще загубите цялото време, ако продължавате така – каза Ричър.

Изведнъж стаята се изпълни с напрежение. Ламар заби поглед в масата. Блейк мълчеше. После кимна.

– Имаш три минути, Ричър – каза той. – Кажете ни какво си намислил.

– Грешите за мотива – започна Ричър. – Ето това мисля. Това ви пречи да погледнете в правилната посока.

– Вече сме разговаряли за това – намеси се Ламар.

– Ще трябва да го направим още веднъж, отначало – отвърна Ричър тихо. – Защото няма да открием убицеца, ако го търсим не където трябва. Звучи смислено, нали?

Нужно ли ни е всичко това? – попита Ламар.

– Две минути и трийсет секунди – каза Блейк. – Говори по същество, Ричър.

Ричър въздъхна.

– Този тип е много умен, нали така? Много, много умен. Умен по много специфичен начин. Извършил е четири сложни, добре планирани убийства, без да остави никаква следа след себе си. Засега е допуснал една-единствена грешка, оставяйки кашона отворен. И грешката не е никак сериозна, защото не води доникъде. Значи имаме работа с човек, който успешно е взел хиляди решения, предвидил е хиляди подробности при извънредни и напрегнати условия. Убил е четири жени, а до този момент дори не знаем *как*.

– Е? – каза Блейк. – Накъде биеш?

– Интелигентността му – продължи Ричър – е от специфичен вид. Тя е практична, ефективна, реалистична. Той е стъпил здраво на земята, планира всичко и е дълбоко прагматичен. Умее да решава проблеми. Невероятно рационален е. Действа в *реалността*.

– Е? – повтори Блейк.

– Нека ти задам един въпрос. Мразиш ли чернокожите?

– Какво?

– Отговори.

– Не, не ги мразя.

– Сред тях има добри и лоши както сред всички останали, нали?

Блейк кимна.

– Да.

– Ами ако някой ти каже, че негрите или жените не стават за нищо?

– Ще отговоря, че не е прав.

– Ще отговориш, че не е прав, защото *знаеш*, че не е прав, защото някъде, дълбоко в себе си, си наясно каква е истината.

Блейк кимна.

– Е, и?

– И моето мнение е същото – продължи Ричър. – Расистите дълбоко грешат. Сексистите също. Тук няма място за спор. Напълно ирационално е да се поддържат такива позиции. Помисли малко. Всеки, който излиза от релсите заради проблеми, свързани със сексуален тормоз, дълбоко греша. Всеки, който обвинява жертвите, дълбоко греша. Всеки, който търси отмъщение срещу жертвите, греша. На такъв човек нещо му хлопа. Мозъкът му не функционира правилно. Не е рационален. Не живее в реалността. Няма как иначе. Дълбоко в себе си това е някакъв идиот.

– Е, и?

– Нашият човек обаче не е идиот. Преди секунда се съгласихме, че е много умен. Не ексцентрично умен, не налудничаво умен, а реалистично умен, рационален и практичен. Стъпил е здраво на земята. Токущо се съгласихме с това.

– Е, и?

– Значи не е мотивиран от гнева си към тези жени. Невъзможно е. Не можеш да си едновременно ирационален и рационален. Не можеш да живееш в реалността и същевременно да си *извън* нея.

Ричър замълча за момент.

– *Знаем* какъв е мотивът му – каза Ламар. – Какъв друг би могъл да бъде? Жертвите са съвсем ясно определена категория, за да не е така.

Ричър поклати глава.

– Независимо дали ти харесва, или не, начинът, по който описваш мотива му, показва, че не е нормален. А един умствено разстроен човек не би могъл да извърши тези убийства.

Ламар стисна зъби. Ричър чу как изтракаха и изскърцаха. Наблюдаваше я. Тя тръсна глава и рядката ѝ коса се разклати, сякаш беше напърскана с лак.

– Е, какъв тогава е истинският мотив, умнико? – попита тя тихо.

– Не знам – отговори Ричър.

– Не знаеш? Надявам се, че се шегуваш. Подлагаш на съмнение мнението ми, но въпреки това не знаеш?

– Сигурно е нещо съвсем просто. Винаги е така, нали?

В деветдесет и девет от сто случая истината е нещо съвсем просто. Може би тук при вас е различно, но във, в реалния свят, е така.

Никой не каза нищо. В този момент вратата се отвори и влезе дребният русоляв Поултън, леко усмихнат. Усмивката му изчезна веднага щом усети напрежението. Седна до Ламар и придърпа към себе си купчина листа сякаш за да се защити.

– Какво става тук? – попита той.

Блейк кимна към Ричър.

– Нашият умник оспорва мнението на Джулия за мотива на убиеца.

– Какво не му е наред на мотива? – попита Поултън.

– Умникът тъкмо се канеше да ни каже. Идваш тъкмо навреме, за да чуеш експертната му лекция.

– Какво стана с отвертката? – попита Ричър. – Някакви заключения?

Поултън отново се усмихна.

– Капаците са отворени или с тази отвертка, или с друга, но същата като нея. Следите съвпадат точно. Кажете сега за мотива.

Ричър въздъхна и огледа лицата срещу себе си. Блейк гледеше враждебно, Ламар беше пребледняла и напрегната. Харпър изгаряше от любопитство, а лицето на Поултън беше безизразно.

– Хайде, умнико, слушаваме те – подкани го Блейк.

– Вероятно е нещо много просто – повтори Ричър. – Просто и очевидно. И често срещано. И достатъчно доходно, за да си струва да бъде защитено.

– Според теб той защитава нещо?

Ричър кимна.

– Това е предположението ми. Мисля, че елиминира свидетели или нещо подобно.

– Свидетели на какво?

– На нещо незаконно, някаква мръсна операция, предполагам.

– Каква операция?

Ричър сви рамене.

– Нещо голямо и системно.

– В армията ли? – попита Ламар.

– Очевидно – отговори Ричър.

Блейк кимна.

– Добре, голяма, системна незаконна дейност в армията – каза той.
– Каква е тя?

– Не знам – отвърна Ричър.

Отново настъпи мълчание. Тогава Ламар скри лице в дланите си и раменете ѝ се разтресоха. Започна да се клати назад-напред. Ричър се взря в нея. Тя плачеше, сякаш сърцето ѝ се късаше. Той го разбра със закъснение, защото беше напълно безшумно.

– Джулия? – повика я Блейк. – Добре ли си?

Тя свали длани от лицето си и направи безпомощен жест – *чакай, не сега*. Лицето ѝ бе преbledняло, сгърчено и измъчено. Очите ѝ бяха затворени. В стаята цареше тишина, нарушавана само от учестеното ѝ дишане.

– Съжалявам – промълви тя.

– Няма за какво – каза Блейк. – Много ти се събра.

Тя поклати глава като обезумяла.

– Не! Допуснах ужасна грешка! Мисля, че Ричър е прав. Сигурно е прав. През цялото време съм грешила. Провалих всичко! Не успях да се досетя. Трябваше да ми дойде наум по-рано!

– Не се тревожи за това сега – успокои я Блейк.

Тя вдигна глава и го погледна втренчено.

– Да не се тревожа ли? Не разбираш ли? Даваш ли си сметка колко време загубихме!?

– Няма значение – каза Блейк вяло.

– Разбира се, че има! – възрази тя. – Сестра ми умря, защото аз пропилах толкова много време! Вината е моя! Аз я убих! Защото събрах.

Блейк я гледаше безпомощно.

– Трябва да си починеш – каза той след малко.

Тя поклати глава и изтри очите си.

– Не. Трябва да работя. Имам нужда от това. Вече пропилах достатъчно време. Сега трябва да мисля, за да наваксам пропуснатото.

– Трябва да си идеш къщи. Вземи си два дни.

Ричър я наблюдаваше. Беше се отпуснала на стола като след жесток бой. По лицето ѝ бяха избили червени петна. Дишаше учестено и гледаше с празен и блуждаещ поглед.

– Трябва ти почивка – повтори Блейк.

Тя се размърда и поклати глава.

– Може би по-късно.

Отново настъпи мълчание. После тя се надигна от стола и се помъчи да се овладее.

– Може би ще почивам по-късно – повтори Ламар. – Първо обаче ще работя. Първо, всички ще работим. Трябва да мислим. Трябва да помислим за армията. Какво незаконно може да има там?

– Не знам – каза Ричър пак.

– Ами помисли, по дяволите! – тросна се тя. – Каква незаконна операция се опитва да прикрие убиецът?

– Кажни ни какво мислиш, Ричър – подкани го Блейк. – Не е възможно да си стигнал до това заключение, без да имаш някаква идея.

Ричър сви рамене.

– Наистина имах нещо като идея – каза той.

– Кажни ни – настоя Блейк.

– Добре. Какво работеше Ейми Калан?

Блейк погледна Поултън с недоумение.

– Служител в техническо снабдяване – каза Поултън.

– Лорейн Стенли? – попита Ричър.

– Сержант от снабдяването.

– А Алисън?

– Поддръжка в пехотата – каза безизразно Ламар.

– Не, преди това.

– Била е в транспортен батальон.

Ричър кимна.

– Рита Симека?

– Изпробване на оръжия. Сега разбирам защо я накара да ми го каже – кимна Харпър.

– Защо? – попита Блейк.

– Ами каква е възможната връзка между тях? – попита Ричър.

– Ти ще ми кажеш.

– Какво взех от онези типове от ресторанта?

Блейк сви рамене.

– Не знам. Това е работа на Джеймс Козо от Ню Йорк. Знам, че си им взел парите.

– Имаха пистолети – каза Ричър. – Берети М9 със заличени серийни номера. Какво означава това?

– Че са придобити незаконно.

Ричър кимна.

– От армията. Берета М9 е военен модел.

Блейк го погледна с недоумение.

– И какво от това?

– Ако нашият човек е някакъв военен, който прикрива някаква

незаконна дейност, тя сигурно е свързана с кражба, а ако залозите са толкова сериозни, че да трябва да се убиват хора, най-вероятно става дума за кражба на оръжие, защото в това има най-много пари. А всички онези жени са заемали длъжности, които биха им позволили да станат свидетели на кражба на оръжие. Те са по цялата верига – снабдяване, складове, транспорт, изпробване на оръжия.

Настъпи мълчание. После Блейк поклати глава.

– Ти си луд – каза той. – Съвпадението е невероятно. Какъв е според теб шансът всички свидетели изведнъж да се окажат и жертви на сексуален тормоз?

– Това е само една идея – отговори Ричър. – Според мен обаче има голям шанс това да е така. Единствената жертва на истински сексуален тормоз е сестрата на Ламар. Каролайн Кук не се брои, защото при нея всичко изглежда доста нагласено.

– Ами Калан и Стенли? – попита Поултън. – На това не му ли викаш сексуален тормоз?

Ричър поклати глава. Ламар обаче го изпревари. Беше се навела напред, барабанеше с пръсти по масата, с блясък в очите. Напълно се владееше.

– Чакайте малко, помислете, хора – каза тя. – Разгледайте нещата многостранно. Те не са били жертви на сексуален тормоз и свидетели, а са били жертви на сексуален тормоз и *защото* са били свидетели. Ако се занимаваш с незаконен бизнес в армията и в твоята част има жена, която не иска да си затваря очите, как ще постъпиш с нея? Ще потърсиш начин да се отървеш, ето какво. А кой е най-бързият начин за това? Като я накараш да се чувства зле, като я унижаваш сексуално.

Блейк отново поклати глава.

– Не, Джулия – каза той. – Ричър вижда призраци, това е всичко. Твърде много съвпадения има. Какви са шансовете една вечер да отиде в ресторант и да попадне точно на хора, замесени в мръсния бизнес, заради който умират нашите жени? Най-малко едно на милион.

– Едно на милиард – обади се Поултън.

Ламар ги изгледа.

– *Мислете*, за бога! Той не ви каза, че заради това са ги убивали. Може да е бил съвсем друг бизнес. Даде го само за пример, защото в армията непрекъснато стават подобни неща. Нали, Ричър?

Той кимна.

– Така е. Случката в ресторанта само ме накара да се замисля в тази насока. Нищо повече.

Отново настъпи мълчание. Лицето на Блейк почервения.

– В армията непрекъснато стават подобни неща, така ли? – повтори той. – Тогава как ще се оправим в бъркотията? Значи стотици военни са замесени в някаква мръсотия. Как, по дяволите, ще открием кой ни трябва? Все едно да търсим игла в купа сено! Ще ни отнеме най-малко три години! А разполагаме с три седмици!

– Ами боята? – намеси се Поултън. – Ако премахва свидетели, ще отиде при тях и ще ги застреля в главата с пистолет 22-ри калибър, със заглушител. Не би се занимавал с всичко останало, нали? Този ритуал говори за типичен сериен убиец.

Ричър го погледна.

– Точно така – отвърна той. – Идеята ви за мотива се определя единствено от *начина*, по който са извършени убийствата. Помислете. Ако всички бяха убити от изстрел в главата с куршум 22-ри калибър, какво щяхте да си помислите?

Поултън не отговори. В погледа му обаче все още се четеше съмнение. Блейк се наведе напред и сложи ръце на масата.

– Щяхме да решим, че става дума за екзекуции – отбеляза той. – И това нямаше да промени преценката ни за мотива.

– Не е така. Бъди честен – възрази Ричър. – Мисля, че щяхте да гледате малко по-широко на нещата. Щяхте да хвърлите мрежата си малко по-далеч. Естествено, щяхте да следвате версията за сексуалния тормоз, но щяхте да обмислите и други неща. По-обикновени. Куршумът в главата щеше да ви накара да потърсите по-банални причини.

Блейк мълчеше, видимо разколебан. Това бе равносилно на признание.

– Куршумът в главата – продължи Ричър – е нещо *нормално* във вашата работа, нали? Затова щяхте да потърсите и *нормални* мотиви. Като отстраняването на свидетел на престъпление. Ако бяхте открили куршуми в главите на жертвите, сега щяхте да проверявате всички злоупотреби в армията и да търсите онзи, който стои в дъното им. Нашият човек обаче съвсем успешно ви отклони от тази версия, прикривайки я зад онези странни дивотии. Скрил е истинския си мотив. Заблудил ви е. Накарал ви е да се занимавате с психологически глупости и ви е манипулирал, защото е много умен.

Блейк продължаваше да мълчи.

– И не му е било никак трудно да ви изманипулира.

– Това са само догадки – обади се Блейк.

– Разбира се – отвърна Ричър. – Вече ви казах, че това е само идея.

Само че... нали вие тук правите същото? Седите си и протривате панталоните си, тънейки в догадки, основани на мъгляви идеи.

Настъпи мълчание.

– Глупости – каза Поултън след малко.

Ричър кимна.

– Може и да са. Но може и да не са. Може наистина да се окаже, че убиецът е военен, който прави добри пари от нещо, за което тези жени знаят. И се прикрива зад сексуалния тормоз, като придава на всичко вид на психодрама. Знаел е, че ще се хванете. Знаел е, че ще ви накара да търсите не където трябва. Защото е много умен.

Тишина.

– Вие сте на ход – добави Ричър.

– Джулия? – каза Блейк.

Тя кимна замислено.

– Версията е издържана. Нещо повече. Не е изключено да е вярна. Мисля, че трябва да започнем работа по нея незабавно, с максимални усилия.

Останалите мълчаха.

– Мисля, че не бива да губим повече време – прошепна Ламар.

– Не е прав – обади се Поултън и започна да тършува в листата пред себе си. Гласът му прозвуча доволно. – Опровергава го Каролайн Кук. Била е във военното планиране, в НАТО. Това е административна работа на високо ниво. Никога не се е доближавала до оръжия, складове или снабдяване.

Ричър мълчеше. Тогава вратата се отвори и в залата нахълта Стейвли – едър, забързан и делови. Беше с бяла престилка, а китките му, над ръкавиците, бяха изцапани със зелено. Ламар се взря в петната и стана по-бяла от престилката му. Гледа го дълго, после затвори очи и се олюля, сякаш всеки момент щеше да припадне. Вкопчи се в ръба на масата – палците ѝ бяха отдолу, побелелите пръсти разперени отгоре, с изпъкнали сухожилия.

– Сега искам да се прибера у дома – каза тя.

Наведе се, взе си чантата, праметна дръжката през рамо, бутна стола си и се изправи. Тръгна бавно и нестабилно към вратата, приковала поглед в китките на патолога със следите от последните мигове от живота на сестра ѝ. Отвори вратата, излезе и я остави да се затвори тихо зад гърба ѝ.

– Какво има? – попита Блейк.

– Знам как ги е убил – каза Стейвли. – Само че има един проблем.

- Какъв? – попита Блейк.
- Невъзможно е.

20

– Спестих си някои подробности – каза Стейвли. – Ще ме разберете, нали? Вие бързате, а убийствата са извършени по един и същи начин, затова първо се заех с неизвестните, възникнали при първите три случая. Всички знаем какво *не е* станало, нали?

– Всичко, доколкото ни е известно – отвърна Блейк.

– Точно така. Не е удар с тъп предмет, не е изстрел или пробождане с нож, не е отрова, не е удушване.

– Тогава какво е?

Стейвли заобиколи масата и седна на един свободен стол, през три стола от Поултън и през два от Ричър.

– Удавила ли се е? – попита отново Поултън.

Патологът поклати глава.

– Не. Точно както първите три. Дробовете ѝ бяха съвсем чисти.

– Тогава какво е? – попита Блейк.

– Както ви казах. Или трябва да спреш сърцето, или да лишиш мозъка от кислород. Затова първо прегледах сърцето. Съвсем здраво и неувредено. Както и при другите три. Били са здрави жени, със здрави сърца. Много по-лесно се забелязва увреждане на здраво сърце. При по-възрастен човек с болно сърце, предварително увредено от сърдечни проблеми, новото увреждане може да остане незабелязано. А сърцата на жертвите са в отлично състояние, като при спортистите. Всяка травма щеше да бъде забелязана веднага. Но не е имало травми. Значи смъртта не е причинена от спиране на сърцето.

– Тогава? – подкани го Блейк.

– Тогава остава единствено да ги е лишил от кислород. Няма друга възможност.

– Как?

– Това е големият въпрос, нали? Теоретично би могъл да затвори банята херметически, да изпомпи кислорода и да го замени с някакъв инертен газ.

Блейк поклати глава.

– Това е абсурд.

– Разбира се – съгласи се Стейвли. – Щеше да има нужда от компресори, помпи, контейнери с газ. Освен това щяхме да открием следи в тъканите, особено в дробовете. Няма газ, чиито следи да не можем да

открием.

– Е?

– Значи е блокирал дихателните пътища. Това е единствената възможност.

– Спомена, че няма следи от удушване.

Патологът кимна.

– Няма. Точно това ме заинтригува. При удушване обикновено остават белези по шията. Външни и вътрешни. Личи си отдалеч. Същото е и при удушване с тел.

– Но?

– Съществува и нещо, което се нарича „нежно удушване“.

– Нежно ли? – учуди се Харпър. – Какъв ужас!

– Тоест? – подкани го Блейк.

– Човек с големи ръце – отговори Стейвли – или с подплатен ръкав може да приложи лек, но постоянен, равномерен натиск.

– Така ли е в нашия случай? – попита Блейк.

Стейвли поклати глава.

– Не, не е. При този начин не остават външни белези, но за да настъпи смърт, неминуемо се получават вътрешни увреждания. Например позичната кост ще се счупи или най-малкото ще се спуква. Ще има и увредени сухожилия. Мястото е много крехко. Там са и гласните струни.

– А ти ще ми кажеш, че в случая няма такива увреждания – каза Блейк.

– Нищо сериозно – отговори Стейвли. – Тя имаше ли хрема, когато бяхте при нея?

Той погледна Харпър, но отговори Ричър:

– Не.

– Възпалено гърло? Пресипнал глас?

– Стори ми се съвсем здрава.

Патологът кимна. Изглеждаше доволен.

В гърлото имаше едва забележим лек оток. Получава се при настинка или леко вирусно заболяване. В деветдесет и девет на сто от случаите не бих му обърнал внимание. Но при останалите три жертви е забелязано същото. Едва ли е обикновено съвпадение.

– Какво означава това? – попита Блейк.

– Означава, че е напъхал нещо в гърлото – отговори Стейвли.

– В гърлото ли? – повтори Блейк.

Стейвли кимна.

– Това е моето предположение. Нещо меко, което може да се натика вътре и след това леко да се разшири. Може би гъба. Имаше ли гъби в баните?

– В Спокейн не видях гъба – обади се Ричър.

Поултън отново затършува из листата.

– В описите не се споменава такова нещо – каза той.

– Може да ги е взел – обади се Харпър. – Както е взел дрехите им.

– Бани без гъби – каза бавно Блейк. – Това е като куче, което не лае.

– Не – каза Ричър. – Искам да кажа, че не видях никаква гъба *преди*.

– Сигурен ли си? – попита Блейк.

Ричър кимна.

– Напълно.

– Може той да я е донесъл – отбеляза Харпър. – От вида, който предпочита.

– Значи това е причината за смъртта? Гъба в гърлото?

Стейвли се вгледа в големите си зачервени ръце, опрени на масата.

– Не виждам как иначе. Гъба или нещо подобно. Разсъждаваме като Шерлок Холмс. Първо елиминираме невъзможното, а това, което остане, колкото и невероятно да изглежда, просто *трябва* да е правилният отговор. Значи убиецът умъртвява жертвите, като напъхва нещо меко в гърлата им. Трябва да е достатъчно меко, за да не уврежда тъканите, и същевременно достатъчно плътно, за да спре притока на въздух.

Блейк кимна.

– Добре, значи вече знаем.

Стейвли поклати глава.

– Не, не знаем. Защото е невъзможно.

– Защо?

Патологът сви рамене отчаяно.

– Ела тук, Харпър – каза Ричър.

Тя го погледна изненадано, после се усмихна, бутна стола си назад и отиде при него.

– Показвай, а не казвай, нали?

– Легни на масата.

Харпър се усмихна пак, седна на края на масата и вдигна краката си отгоре. Ричър взе купчината документи от Поултън и ги сложи под главата ѝ.

– Удобно ли се чувстваш? – попита той.

Тя оправи косата си и легна, сякаш беше на зъболекар. Закопча сакото си.

– Така. Това е Алисън Ламар във ваната.

Измъкна най-горния лист от купчината под главата ѝ, погледна го и го смачка на топка. Беше копие от описа на банята на Каролайн Кук.

– Това е гъба – каза той и погледна Блейк. – Макар че там нямаше гъба.

– Донесъл я е със себе си – каза Блейк.

– Не би имало смисъл – възрази Ричър. – Защото... гледай. – Опря смачкания лист до устните на Харпър. Тя ги стисна. – Как ще я накара да отвори уста? След като ѝ е напълно ясно, че това, което прави, ще я убие?

Наведе се над нея и улови брадичката ѝ с лявата си ръка.

– Бих могъл да стисна тук, разбира се, или да запуша носа ѝ, за да не може да диша. И какво обаче ще направи тя?

– Ето това – каза Харпър и показа как би стоварила юмрук в слепочиято му.

– Точно така – кимна Ричър. – След две секунди вече ще се боричкаме и на пода ще се излеят няколко литра боя. И по дрехите ми, защото ще трябва да влезе във ваната при нея, за да я уловя отзад или да я притисна с тежестта си.

– Прав е – каза Стейвли. – Не е възможно. Жертвата ще се бори за живота си. Няма как да натикаш нещо в устата на някого против волята му, без да оставиш следи по шията или лицето. Ще има следи и по устните от вътрешно прехапване или нещо подобно, а може да има и разклатени зъби. Жертвите щяха да хапят, ритат, драскат. Щяха да имат следи под ноктите. Охлузвания на кокалчетата на пръстите. Рани при самоотбрана. Би било борба на живот и смърт. А в нашия случай няма нищо подобно.

– Може да ги е дрогирал, да ги е направил пасивни, без да разберат, защото са му имали доверие – отбеляза Блейк.

– Не са били дрогирани – възрази патологът. – Токсикологичните резултати го показват ясно и при четирите жертви.

В стаята отново настъпи мълчание. Ричър хвана Харпър за ръцете и ѝ помогна да слезе от масата. Тя оправи дрехите си и седна.

– Значи нямаш заключение? – попита Блейк.

Стейвли сви рамене.

– Казах ви вече. Имам страхотно заключение, само дето не е възможно.

– Този човек е много умен – обади се Ричър след малко. – Твърде умен, за да се справите с него. Извършил е четири убийства, а вие *още*

не сте наясно как го е направил.

– Какъв е отговорът тогава, умнико? – попита Блейк. – Може би ще ни кажеш нещо, което четирима от най-добрите патолози в страната не можаха да направят?

Ричър не отговори.

– Е, какъв е отговорът? – настоя Блейк.

– Не знам – отвърна Ричър.

– Страхотно. Не знаеш.

– Но ще разбере.

– Да. И как?

– Лесно. Ще намеря онзи тип и ще го попитам.

На шейсет и пет километра от Куонтико, на североизток, полковникът се намираше на около трийсет километра от кабинета си, след като бе пропътувал петнайсет километра. Беше взел служебния автобус от паркинга на Пентагона и бе слязъл недалеч от сградата на Конгреса. След това бе взел такси и бе слязъл пред главния терминал на летището. Униформата му беше в калъф за костюми, претметнат през рамо, и той можеше да обикаля билетните каси в най-натоварения час на деня, напълно анонимен сред гъмжилото от пътници.

– До Портланд, Орегон – каза той, – отиване и връщане, без фиксирана дата, туристическа класа.

Чиновникът въведе кода на Портланд и компютърът обяви, че за следващия полет има предостатъчно места.

– Излита след два часа – каза той.

– Добре – отговори полковникът.

– Мислиш, че ще го намериш? – каза Блейк.

Ричър кимна.

– Ще се наложи, нали? Това е единственият начин.

Всички се умълчаха. След малко Стейвли стана.

– Е, желая ти успех – каза той.

Излезе от стаята и леко затвори вратата след себе си.

– Няма да го намериш – обади се Поултън. – Защото грешиш за Каролайн Кук. Тя никога не е служила в снабдяването. Хипотезата ти издиша.

Ричър се усмихна.

– А аз знам ли всичко за процедурите на ФБР?

– Не, не знаеш.

– Тогава ти не ми говори за армията. Каролайн Кук е била кандидат за офицер. Напредвала е по бързата писта. Иначе не би попаднала във военното планиране. Когато предвидят някого за там, задължително преди това го изпращат за известно време във всички основни звена на армията, за да получи представа за всичко. Служебното досие, с което разполагате, не е пълно.

– Така ли?

Ричър кимна.

– Няма как иначе. Ако ти бяха дали информация за всичките ѝ назначения, щеше да получиш още десет страници само за времето, преди да стане лейтенант. Ако поискаш допълнителни подробности от Министерството на отбраната, ще се убедиш, че все пак е била на място, което се връзва с моята хипотеза.

Всички се умълчаха. Чуваха само шумоленето на климатика и жуженето на повредена луминесцентна лампа. И тънкото свистене на работещия телевизор. Нищо друго. Поултън гледаше Блейк. Харпър гледаше Ричър. Блейк гледаше пръстите на ръцете си, които потропваха по масата.

– *Можеш ли да го откриеш?* – попита той.

– Някой трябва да го направи – отговори Ричър. – Вие няма да стигнете доникъде.

– Ще ти трябват ресурси.

Ричър кимна.

– Не бих се отказал от малко съдействие.

– Разбираш ли, че залагам на несигурни карти?

Ричър кимна.

– Това е по-добре, отколкото да заложих чиповете си на губещи карти.

– Залогът е голям.

– Кариерата ти ли?

– Седем жени, не кариерата ми.

– Седем жени *и* кариерата ти.

Блейк кимна.

– Каж ми, какви са шансовете?

Ричър сви рамене.

– Ако разполагам с три седмици – сто процента успех.

– Знаеш ли, че си нахално копеле.

– Не, просто съм реалист, това е всичко.

- От какво имаш нужда?
- От възнаграждение – отговори Ричър.
- Искаш да ти се плати?
- Разбира се. На вас ви плащат, нали? След като аз ще свърша работата, мисля, че е редно да получа нещо в замяна.
- Блейк кимна.
- Когато намериш убиеца, ще говоря с Дийрфийлд в Ню Йорк и той ще забрави за историята с Петросян.
- Плюс хонорар.
- Колко?
- Колкото прецените.
- Блейк отново кимна.
- Ще помисля по въпроса. И Харпър ще се движи с теб, защото Петросян все още не е забравен.
- Добре, ще преживея присъствието ѝ. Стига тя да изтърпи моето.
- Тя няма избор – каза Блейк. – Нещо друго?
- Уредете нещата с Козо. Започвам от Ню Йорк и ми трябва малко информация от него.
- Блейк кимна.
- Ще му се обадя. Можеш да се срещнеш с него още довечера.
- Ричър поклати глава.
- Утре сутрин. Тази вечер ще се видя с Джоди.

Срещата приключи и изведнъж всички се раздвижиха. Блейк слезе с асансьора на долния етаж, в кабинета си, за да се обади на Джеймс Козо в Ню Йорк. Поултън трябваше да проведе няколко телефонни разговора с офиса на Бюрото в Спокейн, за да провери докъде са стигнали с проверката на компаниите за куриерски услуги и за даване на коли под наем. Харпър отиде до бюрото за самолетни билети, за да уреди пътуването. Ричър остана сам в залата, загледан във фалшивите прозорци, сякаш се вираше в гледката навън.

Седя така близо двайсет минути, после Харпър се върна. Носеше дебела пачка формуляри.

– Още малко бюрокрация – обясни тя. – Щом ще ти плащаме, трябва да те застраховаме. Такива са изискванията.

Седна срещу него и извади химикалка от вътрешния си джоб.

– Готов ли си? – попита тя.

Той кимна.

– Имена?

– Джак Ричър – отговори той.

– Това всичко ли е?

Той кимна.

– Да.

– Кратко име, нали?

Той не отговори.

Тя го записа. Две думи, единайсет букви на място, което заемаше цялата ширина на листа.

– Дата на раждане?

Каза й я. Забеляза, че изчислява възрастта му. Видя и изненадата й.

– По-стар или по-млад? – попита той.

– От какво?

– Отколкото си мислеше.

Харпър се усмихна.

– По-стар. Не бих ти дала толкова.

– Глупости – каза той. – Изглеждам като на сто. Поне на толкова се чувствам.

Тя пак се усмихна.

– Значи се прикриваш много добре. Номер на социалната

осигуровка?

За неговото поколение военнослужещи номерът на социалната осигуровка съвпаднаше с номера на личната му военна карта. Продиктува ѝ го с монотонен глас, по военному, отсечено – знаеше го наизуст.

– Пълен адрес?

– Без постоянно местожителство.

– Сигурен ли си?

– Защо?

– Ами Гарисън?

– Какво Гарисън?

– Там е къщата ти – каза тя. – Там би трябвало и да е адресът ти, нали?

Той я погледна.

– Да, може би. Предполагам. Всъщност не съм се замислял за това.

– Ако си собственик на къща, имаш и адрес, не си ли съгласен?

– Добре, пиши Гарисън.

– Улица и номер.

Той ги изрови от паметта си и ѝ ги продиктува.

– Пощенски код?

– Не го знам.

– Не си знаеш пощенския код?

Той не отговори. Тя вдигна очи към него.

– Чувстваш се много зле, нали?

– Защо?

– Все едно. Наречи го „отказ да се приеме действителността“.

Той кимна замислено.

– Да, мисля, че си права.

– Какво ще правиш тогава?

– Не знам. Може би ще свикна.

– А ако не стане?

– Ти как би постъпила?

– Хората трябва да правят това, което наистина искат – отвърна тя.
– Мисля, че това е много важно.

– Ти спазваш ли го?

Тя кимна.

– Нашите искаха да остана в Аспен, да стана учителка или нещо подобно. А аз исках да съм в правоохранителните органи. Битката беше сериозна.

– При мен проблемът не е в родителите. Моите не са живи.

– Знам. Проблемът ти е Джоди.

Той поклати глава.

– Не, не е тя. Проблемът е в мен самия. Сам си го правя.

Тя кимна.

– Е, добре.

– Кажи ми как би постъпила ти.

– Не бива да питаш мен – отговори тя навъсено.

– Защо?

– Защото може и да не ти дам отговора, който искаш да чуеш.

– Какъв е той?

– Искаш да ти кажа, че трябва да останеш с Джоди. Да се установиш веднъж завинаги и да бъдеш щастлив.

– Така ли?

– Така ми се струва.

– Но не можеш да го кажеш?

Тя поклати глава.

– Не, не мога. Имах приятел. Нещата бяха доста сериозни. Беше ченге в Аспен. Знаеш, че между ФБР и обикновените ченгета винаги има напрежение. Някакво съперничество. Глупаво е, няма причина за такова нещо, но съществува. При нас то засегна и личния ни живот. Той искаше да напусна. Молеше ме. Разкъсвах се от колебания, но отказах.

– Това ли беше правилният избор?

Тя кимна.

– За мен да. Човек трябва да прави това, което действително желае.

– Това ли ще е правилният избор и за мен?

Тя сви рамене.

– Не знам, но... вероятно е така.

– Първо трябва да разбера какво наистина искам.

– Ти знаеш какво искаш. Всички го знаят, макар и инстинктивно. Съмненията, които изпитваш, са само шум, който се опитва да заглуши истината, защото не искаш да се изправиш пред нея.

Той погледна встрани към фалшивия прозорец.

– Професия?

– Глупав въпрос.

– Ще напиша „консултант“.

Той кимна.

– Звучи тежко.

Тогава в коридора се чуха стъпки, вратата се отвори и влязоха Блейк и Поултън. Носеха още документи, лицата им изглеждаха

доволни.

– Може би сме на път да постигнем някакъв напредък – каза Блейк.
– Има новини от Спокейн.

– Изглежда, са открили шофьора от Ю Пи Ес, който е доставил кашона. Напуснал е преди три седмици и сега работи в Мисула, щата Монтана, в някакъв склад. Говорили са с него по телефона. Май си спомня за доставката.

– Във фирмата нямат ли документация? – попита Харпър.

Блейк поклати глава.

– Архивират всичко след единайсет дни. А нас ни интересуват доставки преди два месеца. Ако шофьорът посочи деня, можем да получим информацията.

– Някой интересува ли се от бейзбол? – попита Поултън.

Ричър вдигна рамене.

– Двама души са съставили списък с десетте най-добри играчи за всички времена. Само двама са имали буквата „У“ в имената си.

– Защо бейзбол?

– Защото във въпросния ден някакъв играч от Сиатъл направил голям шлем – каза Блейк. – Шофьорът го чул по радиото.

– В Сиатъл това е рядко явление. Затова го помни – каза Ричър.

– Бейб Рут – каза Поултън. – Кой е другият?

– Онъс Уагнър – отвърна Ричър.

– Никога не съм чувал за него – каза Поултън.

– Обадиха се и от „Херц“ – каза Блейк. – Спомнят си, че някой е наел кола за много кратко време, само за два часа, на летището в Спокейн, точно в деня, когато умря Алисън.

– Име? – попита Ричър.

Блейк поклати глава.

– Компютърът им се е развалил и в момента го поправят.

– Хората от гишетото не помнят ли?

– Шегуваш ли се? Ако работиш на такова място, можеш да забравиш и собственото си име.

– Кога ще го имаме?

– Утре, предполагам. Сутринта, ако извадим късмет. Иначе следобед.

– Три часа разлика във времето. За нас вече ще е следобед.

– Така е.

– В такъв случай Ричър трябва ли да пътува?

Блейк се замисли, а Ричър кимна.

– Ще пътувам – каза той. – Името със сигурност ще е фалшиво, а документите на Ю Пи Ес няма да ни отведат доникъде. Убиецът е твърде умен, за да допусне елементарната грешка да остави такива следи.

Блейк кимна.

– Съгласен съм – каза той. – Ричър ще пътува.

Тръгнах с шевролет на ФБР и стигнах до летището малко преди да се стъмни. Наредиха се на опашката заедно с адвокатите и лобистите, които непрекъснато сноват между Вашингтон и Ню Йорк. Ричър беше единственият човек на опашката, който не беше с костюм – и сред мъжете, и сред жените. Стюардесите като че ли познаваха повечето пътници по име и ги поздравяваха на входа като стари познайници. Харпър тръгна по пътеката и избра две места най-отзад.

– Не бързаме да слезем, нали? – каза тя. – Ще се срещнеш с Козо чак утре.

Ричър не отговори.

– Джоди също няма да се е прибрала толкова рано – добави тя. – Адвокатите работят много. Особено тези, които искат да станат съдружници.

Той кимна. Миг преди това си бе помислил същото.

– Затова ще седим тук. По-спокойно е.

– Двигателите се съвсем близо – отбеляза той.

– Но пък онези с костюмите не са.

Ричър се усмихна и седна до прозореца.

– Освен това ще можем да разговаряме – добави тя. – Не обичам другите да ме чуват.

– Би трябвало да поспим – каза той. – Чака ни доста работа.

– Знам, но най-напред трябва да поговорим. Само пет минути, съгласен ли си?

– За какво да говорим?

– За драскотините по лицето й. Искам да разбера какво означават.

Ричър я погледна.

– Защо? Да не би да искаш сама да разгадаеш случая?

Тя кимна.

– Не бих се отказала от възможността да го арестувам.

– Амбициозна ли си?

Тя се намръщи.

– По-скоро имам състезателен дух.

Той се усмихна.

– Лиза Харпър срещу ниско подстриганите.

– Точно така – отвърна тя. – С нас, обикновените агенти, се отнасят като с боклуци.

Двигателите зареваха и самолетът се отдели от ръкава. Направи завои и се насочи към пистата за излитане.

– Е, какво ще кажеш за драскотините по лицето й?

– Мисля, че доказват тезата ми – отвърна той. – Мисля, че те са единственото най-ценно доказателство, с което разполагаме.

– Защо?

– Защото са направени неуверено, неумело. Мисля, че убиецът се крие зад очевидното. Това доказва, че не е този, за когото се представя. Ето, аз например се зачудих още в самото начало защо няма насилие. Онзи сякаш е анализирал действията си и си е казал: „Аха, не показвам никакъв гняв.“ И при следващото убийство решава да се поправи, но тъй като в действителност не изпитва гняв, резултатът е нулев.

Харпър кимна.

– Дори не е трепнала според Стейвли.

– Почти безкръвно – добави Ричър. – Като че ли изпълнява някакво техническо упражнение, каквото си е било всъщност, защото се опитва да скрие съвсем прозаичен, земен мотив зад някакъв психарски маскарад.

– Накарал я е да го направи сама.

– И аз мисля така.

– Но защо?

– Може би за да няма отпечатъци, за да не се разбере, че е левак, за да демонстрира властта си над жертвата...

– Доста голяма власт, не смяташ ли? Но и това обяснява защо драскотините са толкова незначителни. Тя не би си причинила силна болка.

– Така е – съгласи се той сънливо.

– И защо точно Алисън? Защо е чакал до четвъртата жертва?

– Това е непрекъснат стремеж към съвършенство, предполагам. Човек като него мисли непрекъснато за подобрения.

– Това прави ли я по-специална по някакъв начин? По-значителна?

Ричър сви рамене.

– Това са неща за ниско подстриганите. Ако мислеха така, сигурен съм, че щяха да го кажат.

– Може да я е познавал по-добре от другите. Или да е работил с нея.

– Може би. Но не навлизай в територията на шефовете си. Стой на земята. Ти си обикновен агент, забрави ли?

Харпър кимна.

– И обикновеният мотив са парите.

– Няма друг начин – отговори Ричър. – Нещата опират или до любов, или до пари. Тук не може да става дума за любов, защото от нея човек полудява, а онзи тип не е луд.

Самолетът направи завой и застана в началото на пистата. Изчака секунда и се понесе напред. Ускори и се издигна тежко във въздуха. Светлините на Вашингтон се появиха под илюминаторите.

– Защо е променил интервала? – Харпър повиши глас, за да надвика рева на двигателите.

– Може би така му е хрумнало.

– Хрумнало ли?

– Искал е да се позабавлява. За вас, ченгетата, няма нищо по-обърк-ващо от една схема, която се променя.

– Ще се промени ли отново?

Самолетът полетя хоризонтално и двигателите забучаха равномерно.

– Всичко свърши – каза Ричър. – Жените са под охрана, съвсем скоро ще го арестувате.

– Толкова ли си сигурен?

– Няма смисъл да се заемаш с нещо, ако си сигурен, че ще се провалиш.

Той се прозя, облегна глава на седалката, намести се и затвори очи.

– Събуди ме, когато пристигнем – каза й той.

Събуди го спускането на колесника, на хиляда метра над летище Ла Гуардия в Ню Йорк. Погледна часовника си и видя, че е спал петдесет минути. В устата си усещаше горчивия вкус на умората.

– Искаш ли да вечеряме някъде? – попита Харпър.

Той премигна и пак си погледна часовника. Очакваше, че Джоди ще се прибере най-рано след час. А може би след два, дори три. Трябваше да убие времето.

– Имаш ли нещо предвид? – попита той.

– Не познавам Ню Йорк много добре. Аз съм от Аспен.

– Знам един приличен италиански ресторант – каза той.

– Запази ми стая в някакъв хотел на Парк Авеню и Трийсет и

шеста улица. Предполагам, че ще спиш при Джоди.

Той кимна.

– И аз така мисля.

– Ресторантът на Парк Авеню и Трийсет и шеста улица ли е?

Той поклати глава.

– Близо е с такси. Това е голям град.

Сега тя поклати глава.

– Никакви таксита. Ще ни изпратят кола. Ще я използваме, докато сме тук.

Шофьорът ги чакаше на изхода. Беше същият, който го бе возил и преди. Колата му бе паркирана на платното пред изхода за пристигащите пътници, а на предното стъкло бе подпряна голяма табела с емблемата на Бюрото. Попаднах в голямо задръстване – през целия път до Манхатън. Беше най-натовареното време. Шофьорът обаче караше така, сякаш не се притесняваше от пътната полиция, и в крайна сметка спряха пред ресторанта „Мостро“ четирийсет минути след кацането на самолета.

Улицата беше тъмна, а ресторантът светеше обещаващо. Бяха заети четири маси, звучеше Пучини. Собственикът видя Ричър на тротоара и побърза, сияещ, да ги посрещне на вратата. Заведе ги до една маса и сам им донесе менюто.

– За този ресторант ли ламтеше Петросян? – попита Харпър.

Ричър кимна към собственика.

– Погледни този човечец. Заслужава ли такова нещо?

– Трябваше да го оставиш на ченгетата.

– И Джоди каза така.

– Явно е умна жена.

В ресторанта беше много топло и Харпър си свали сакото. Обърна се назад, за да го закачи на облегалката на стола. Блузата ѝ се изопна и Ричър видя, че е със сутиен – за първи път, откакто се бяха запознали. Тя проследи погледа му и се изчерви.

– Нямах представа с кого ще се срещаме – каза тя.

Ричър кимна.

– Ще се срещнем – отговори той. – Това е абсолютно сигурно. Рано или късно.

Начинът, по който го каза, я накара да го погледне.

– Вече наистина искаш да го пипнеш, нали?

– Да, сега искам.

– Заради Ейми Калан ли? Харесвал си я, нали?

– Беше свястно момиче. Алисън Ламар ми хареса повече. Доколкото я видях. Искам обаче да го пипна заради Рита Симека.

– Тя също те харесва. Личи си.

Той кимна.

– Имал ли си връзка с нея?

– Това е много неясна дума.

– Любов?

Той поклати глава.

– Запознах се с нея, след като я бяха изнасилили. *Защото* беше изнасилена. Изобщо не ѝ беше до любов. По-млада е от мен само с пет-шест години, но когато се сприятелихме, отношенията ни бяха по-скоро като между баща и дъщеря. Мисля, че тя имаше нужда точно от това, но същевременно ѝ беше неприятно. Доколкото си спомням, трябваше да положи много усилия, за да крепи нещата. Няколко пъти излизахме заедно, но като голям брат с малката си сестра, напълно платонично. Тя беше като ранен войник, който се възстановява.

– И тя ли смяташе така?

– Точно така. Като човек, чийто крак е прострелян. Фактът не може да бъде отречен, но човек може да го превъзмогне. И тя се справяше.

– А сега онзи тип я връща назад.

Ричър кимна.

– В това е проблемът. Като се крие зад някогашните истории със сексуалния тормоз, той всъщност бърка в отворена рана. Ако действаше направо, нямаше да е така. Мисля, че Рита щеше да го приеме като друг, различен проблем. Както еднокракият се справя с грипа например. А така изглежда като някаква подигравка с миналото ѝ.

– И това те вбесява.

– Чувствам се отговорен за Рита. Ако ѝ направи нещо, все едно, че ще го е сторил на мен.

– А хората не трябва да се шегуват с теб.

– Не трябва.

– Защо?

– Защото ще загазят здравата.

Тя кимна замислено.

– Убеди ме – каза тя. – Изглежда, си убедил и Петросян.

– Не съм се доближавал до него – отвърна той. – Дори не съм го виждал.

– Наистина си нахален, знаеш ли? Прокурор, съдия, съд, палач, всичко едновременно. А какво става с правилата?

Той се усмихна.

– Точно това са правилата. Който си има работа с мен, го установява много бързо.

Харпър поклати глава.

– Нали си спомняш, че трябва да арестуваме убиеца? Да го намерим и да го арестуваме. Ще го направим както трябва. По *моите* правила, става ли?

Той кимна.

– Вече се съгласих.

Келнерът дойде и застана до тях, готов да запише поръчката им. Взеха си по две ястия и изчакаха мълчаливо, докато им ги донесат. Докато се хранеха, също мълчаха. Порциите не бяха големи, но яденето беше вкусно, както винаги. И този път за сметка на заведението.

След кафето шофьорът от ФБР закарва Харпър до хотела ѝ, а Ричър отиде пеша до апартамента на Джоди. Беше сам и разходката му доставяше удоволствие. Влезе във фойейето, после се качи с асансьора и влезе в апартамента. Беше съвсем тихо, въздухът не помръдваше. Не светеше нито една лампа. Джоди я нямаше. Той запали лампите и спусна щорите, после седна на канапето и зачака.

Този път ще има охрана. Знаеш го със сигурност. Значи този път ще е трудно. Усмиваши се вътрешно и промениш фразата – този път ще бъде много трудно. Много, много трудно. Но не и невъзможно. Не и за теб. Предизвикателство, нищо повече. Включването на охраната в уравнението ще направи всичко по-интересно и ще доближи момента, в който талантът ти ще може да се разгърне истински. Предизвикателството ще носи наслада. И трябва да се преодолее.

Ти обаче не преодоляваш нищо, без да мислиш. Не побеждаваш без внимателно наблюдение и планиране. Охраната е нов фактор, така че се нуждае от анализ. Тук обаче е твоята сила, нали? Точният, безпристрастен анализ. Никой не е по-добър от теб в това. Доказа го многократно, нали? Цели четири пъти.

Какво тогава означава охраната за теб? Първият въпрос: кои са те? Тук, в пуцинаците, далеч от цивилизацията, първото впечатление е, че ще си имаш работа с глупави местни ченгета. Няма непосредствен проблем. Те не са непосредствена заплаха. Проблемът е, че тук няма достатъчно местни ченгета, за да поемат всичко. В това малко селце, извън очертанията на Портланд, няма да има достатъчно ченгета, за да пазят двацет и четири часа. Значи ще им е нужна помощ, а ти знаеш, че помощта ще дойде от ФБР. Това е сигурно. И можеш да предвидиш, че местните ченгета ще пазят през деня, а Бюрото ще поеме нощите.

При този избор очевидно няма да се занимаваш с агентите на ФБР. Ще избягваш нощта. При това положение е ясно, че ще избереш деня, когато между теб и нея ще стои само някое дебело местно момче, седнало в полицейска кола, пълна с опаковки от сандвичи и празни чаши от кафе. Освен това ще предпочетеш деня, защото денят е по-елегантното решение. Посред бял ден. Изразът ти харесва. Хората го използват непрекъснато, нали?

Престъплението беше извършено посред бял ден, шепнеш на себе си. Няма да е много трудно да се справиш с местните посред бял ден. Но дори и така да е, няма да предприемеш лекомислено каквото и да било. Няма да действаш прибързано. Ще наблюдаваш внимателно, от разстояние, докато разбереш каква е ситуацията. Ще инвестираш малко време във внимателно, търпеливо наблюдение. За щастие

разполагаш с такова. И няма да е трудно да го направиш – мястото е планинско. Планините имат две особености. Две предимства. Преди всичко те вече са пълни с идиоти, облечени с якета и пуловери и с бинокли на шиите. И, второ, в планината лесно можеш да видиш точка А от точка Б. Просто се скриваш под някой връх или хълм, настаняваш се удобно и следиш какво става долу. И чакаш.

Ричър чака дълго във всекидневната на Джоди. В началото седеше, после се излегна. Затвори очи. След малко пак ги отвори и се помъчи да не заспи. Пак ги затвори. Реши, че може и да подремне десетина минути. Щеше да чуе асансьора. Или вратата. Но не чу нито едното, нито другото. Когато се събуди, видя Джоди, наведена над него, да го целува по бузата.

– Здравей, Ричър – каза тя тихо.

Той я притегли към себе си и я задържа в обятията си. Тя също го прегърна, но с една ръка, защото все още държеше куфарчето си.

– Как мина денят ти? – попита я той.

– По-късно – прошепна Джоди.

Тя пусна куфарчето си и той я притегли върху себе си. Тя се измъкна от палтото и го пусна на пода. Коприената подплата прошумоля. Беше с вълнена рокля с дълъг цип. Той го дръпна бавно и почувства топлината на тялото ѝ отдолу. Тя вдигна ръце и опря лакти в стомаха му. Започна да разкопчава ризата му. Той свали роклята от раменете ѝ.

Джоди стана и роклята падна на пода. Протегна ръка, той я хвана и тя го поведе към спалнята. Свалиха дрехите си, докато отиваха към леглото. То изглеждаше бяло и хладно от отблясъците на неоновите светлини отвън. Тя го бутна върху леглото с ръце върху раменете му. Беше силна и гъвкава като гимнастичка, нетърпелива и страстна. Свършиха, покрити с капчици пот, омотани в чаршафите. Тя се притискаше към него и той чувстваше биенето на сърцето ѝ. Косата ѝ докосваше устните му. Дишаха учестено. Джоди бе опряла глава на рамото му и се усмихваше – той усещаше усмивката ѝ с кожата си, формата на устните ѝ, хладината на зъбите ѝ, нетърпеливата извивка на скулите ѝ.

Беше неопишуемо красива – висока, слаба и грациозна, руса, с лек загар. Косата и очите ѝ бяха великолепни. Но и нещо повече. Беше пълна с енергия, воля и страст. Неспокойната ѝ интелигентност изпълваше пространството като електричество.

Той прокара длан по извивката на гърба ѝ и я притисна към себе си.

Тя протегна крака си по дължината на неговия и се опита да преплете пръсти с неговите. Невидимата усмивка все още беше там.

– Сега можеш да ме попиташ как мина денят ми – каза тя.

– Как мина денят ти? – попита той.

Джоди се опря на гърдите му и се надигна на лакът. Издуха косата от лицето си. После отново се усмихна.

– Страхотно – отговори.

Сега той се усмихна.

– Тоест?

– Секретарски клюки – отговори тя. – Моята е говорила с колежката си от горния етаж през обедната почивка.

– И?

– След няколко дни ще има събрание на съдружниците.

– И?

– Секретарката от горния етаж току-що била написала дневния ред.

Ще направят предложение за приемане на нов съдружник.

Ричър се усмихна.

– Кого ще предложат?

– Един от сътрудниците.

– Кой по-точно?

– Познай.

Той си даде вид, че мисли.

– Ще предложат някой много добър, нали? Най-добрият във фирмата. Най-умният, най-работливият и най-чаровният, нали?

– Това е нормално.

Ричър кимна.

– Поздравления, сладурче. Заслужаваш го. Наистина.

Тя се усмихна щастливо и го прегърна. Притисна се със цялото си тяло към него.

– Съдружник! Винаги съм го искала.

– Заслужаваш го – кимна той. – Наистина.

– Съдружник на трийсет години. Представяш ли си?

Той погледна към тавана и се усмихна.

– Да, представям си. Ако се беше заела с политика, сега вече щеше да си президент.

– Аз не мога да повярвам. Винаги ми е трудно да повярвам, когато постигна това, което искам.

Джоди се умълча за момент, после каза:

– Но още не е станало. Може би не трябва да се радвам

предварително.

- Ще стане – отвърна той.
- Засега само дневният ред е факт. Може и да не гласуват за мен.
- Ще гласуват.
- Ще има тържество. Ще дойдеш ли?
- Само ако ти искаш. Ако смяташ, че няма да навредя на репутацията ти...

– Можеш да си купиш костюм. Да си сложиш ордените. Ще им вземеш акъла.

Той се замисли над възможността да си купи костюм. Никога не бе притежавал костюм и това щеше да е първият.

- Имаш ли това, което искаш? – попита го тя.

Той я прегърна.

- В момента ли?

– Въобще.

- Искам да продам къщата – каза той.

Тя остана неподвижна за миг.

- Добре. Няма нужда да ми искаш разрешение.

– Тежи ми. Не мога да се оправям с нея.

- Не е нужно да ми обясняваш.

– С парите, които ще взема за нея, ще мога да живея до края на живота си.

- Ще трябва да платиш данъците.

Той кимна.

– Няма значение. С останалото ще мога да си осигуря достатъчно хотелски стаи.

– Трябва да го обмислиш внимателно. Това е единственото нещо, което притежаваш.

- За мен е по-важно да имам пари за мотел. Къщата е бреме.

Тя не каза нищо.

- Смятам да продам и колата – добави той.

– Мислех, че ти харесва.

Той кимна.

- Харесва ми. Просто не обичам да притежавам разни работи.

– Да имаш кола не е най-лошото нещо на този свят.

– За мен е. Влече след себе си твърде много неприятности. Застраховки и какво ли не още.

- Нямах ли застраховка?

– Мислих за това. За да те застраховат, искат да попълниш купища

формуляри.

– Как ще се придвижваш?

– Както винаги. На автостоп. С автобус.

– Добре, продай колата, щом искаш. Мисля обаче, че ще е по-добре да задържиш къщата. Полезно е.

Той поклати глава.

– Подлудява ме.

Джоди се усмихна.

– Ти си единственият човек, който *иска* да бъде бездомен. Повечето полагат неимоверни усилия, за да го избегнат.

– Най-много искам да съм свободен. Искам го така, както ти искаш да станеш съдружник.

– Да се освободиш и от мен ли? – попита тя тихо.

– Да съм свободен от къщата. Тя е бreme. Като котва е. Ти не си.

Тя се освободи от прегръдката му и се надигна на лакът.

– Не ти вярвам. Къщата те закотвя на едно място и това не ти харесва, но и аз правя същото с теб, нали?

– Къщата ме кара да се чувствам зле. А с теб се чувствам добре.

Знам само как се чувствам.

– Значи ще продадеш къщата, но ще останеш в Ню Йорк?

Той не отговори веднага.

– Може би ще пътувам насам-натам. Ти също пътуваш. Заета си почти през цялото време. И все пак може да излезе нещо.

– Ще се отдалечим един от друг.

– Не смятам.

– Все по-често ще бъдеш далеч.

Той поклати глава.

– Ще бъде така, както през последната година. Просто няма да имам къща, за която да се тревожа.

– Вече си го решил, нали?

Той кимна.

– Подлудява ме. Дори не си знам пощенския код. Сигурно е така, защото подсъзнателно не искам да го знам.

– Няма нужда да искаш разрешение от мен – повтори тя и замълча.

– Сърдиш ли ми се? – попита Ричър след малко, без да влага никакъв смисъл.

– Тревожа се.

– Нищо няма да се промени.

– Тогава защо ще го правиш?

– Защото трябва.
Джоди не отговори.

Заспаха прегърнати, обзети от лека тъга. На сутринта нямаха време за повече разговори. Джоди взе душ и излезе, без да закуси и без да го попита какво ще прави и кога ще се върне. Той взе душ, облече се, заключи апартамента и слезе долу – Лиза Харпър вече го очакваше. Беше с третия си костюм и се беше облегнала на служебната кола. Слънцето грееше, без да топли, и блестеше в косата ѝ. Беше спряла колата край бордюра. Шофьорите я заобикаляха ядосано. Агентът седеше невъзможно зад волана и гледаше право напред. Беше много шумно.

– Добре ли си? – попита го Харпър.

Ричър вдигна рамене.

– Да, струва ми се – отговори той.

– Тогава да тръгваме.

Шофьорът се пребори с движението по двайсетте пресечки по-нагоре и влезе в подземния паркинг, където бяха спирали с Ламар. Използваха същия асансьор и стигнаха до двайсет и първия етаж, после тръгнаха по същия тих сив коридор. Шофьорът вървеше пред тях като домакин. Посочи вляво и каза:

– Третата врата.

Джеймс Козо седеше зад бюрото си с вид на човек, който е там най-малко от един час. Беше по риза. Гледаше телевизия – някакъв репортер говореше пред сградата на Конгреса, показваха кадри и от сградата на ФБР. Дебатите по бюджета.

– Будната съвест се завръща – каза той, кимна на Харпър и затвори папката пред себе си. После намали звука на телевизора, дръпна стола си назад и прокара длани по лицето си, сякаш се миеше. – Е, какво искаш? – попита той.

– Адреси – отговори Ричър. – На момчетата на Петросян.

– Дватамата, които изпрати в болницата? Няма да се зарадват, като те видят.

– Ще се зарадват, когато ме видят да си тръгвам.

– Пак ли смяташ да ги мачкаш?

– Може и да се наложи.

Козо кимна.

– Нямам нищо против.

Извади една папка от купчината пред себе си и я разлисти. Намери

адреса и го преписа на едно листче.

– Живеят заедно. Братя са.

След това размисли и скъса листчето. Обърна папката към Ричър, сложи върху нея ново листче и хвърли отгоре молив.

– Ти го препиши. Не искам почеркът ми да се свързва с тази история нито пряко, нито косвено.

Адресът беше близо до Пето Авеню, на Шейсет и шеста улица.

– Хубав квартал – отбеляза Ричър. – Скъп.

Козо кимна.

– Печелят добре – отбеляза той. Усмихна се и добави: – Поне, докато ти не реши да се разходиш из китайския квартал.

Ричър не каза нищо.

– Вземете такси – каза Козо на Харпър. – А ти стой настрана. Бюрото не бива да се замесва по никакъв начин.

Тя кимна неохотно.

– Приятно прекарване – подхвърли Козо, преди да излязат.

Известно време вървяха пеша към Мадисън Авеню и Харпър се озърташе като турист. Хванаха такси и слязоха на ъгъла на Шейсета улица.

– Ще продължим пеша – отбеляза Ричър.

– Заедно ли? – учуди се Харпър. – Добре, защото и аз искам да участвам.

– Налага се – каза Ричър. – Без теб няма да ме пуснат да вляза.

Сградата беше на шест пресечки в северна посока, най-обикновена, облицована със сиви плочи. На прозорците имаше метални рамки, а под тях бяха монтирани климатици. Пред входа нямаше навес, нямаше и портиер, но беше чисто и добре поддържано.

– Скъпо ли е това място? – попита Харпър.

Ричър сви рамене.

– Не знам. Предполагам, че не е най-скъпото, но не е и без пари.

Входната врата беше отворена. Фоайето бе малко, боята по стените имитираше мрамор. В дъното имаше само един асансьор с тясна, боядисана в кафяво врата.

Апартаментът, който им трябваше, беше на осмия етаж. Ричър натисна бутона за повикване и вратата на асансьора веднага се плъзна настрани. Стените на кабината бяха облицовани с огледала. Влязоха и натиснаха бутона за осмия етаж. Потеглиха нагоре сред собствените си

отражения.

– Ще позвъниш – каза Ричър. – Трябва да отворят. Ако ме видят през шпионката, няма да го направят.

Тя кимна. Слязоха на осмия етаж и се озоваха на полутъмна площадка, същата като онази на партера. Апартаментът, който търсеха, се намираще в задната част на сградата, вдясно.

Ричър долепи гръб до стената, а Харпър застана пред вратата. Наведе се напред, а после назад, за да отметне косата от лицето си. Пое си дъх, вдигна ръка и почука. Известно време не се случи нищо, после лицето ѝ се изопна, сякаш я наблюдаваха. Чу се дрънчене на верига и вратата се откряна.

– Поддръжка – каза тя. – Трябва да проверят климатиците.

Неподходящ сезон, помисли си Ричър. Да, но Харпър беше висока над един и осемдесет, русата и коса се спускаше под кръста, блузата ѝ отпред беше изопната. Вратата се затвори за секунда, колкото да откачат веригата, и после се отвори. Харпър влезе, като че ли отиваше на прием.

Ричър се отлепи от стената и се вмъкна вътре, преди да се е затворила вратата. Апартаментът беше малък и тъмен. Всичко вътре беше кафяво – килими, мебели, пердетата. През малък вестибюл се влизаше във всекидневна с канапе и две кресла, където вече седяха Харпър и двамата, с които Ричър се бе запознал в уличката зад ресторанта „Мостро“.

– Здравсти, момчета – поздрави ги той.

– Ние сме братя – каза единият съвсем не на място.

На челата им бяха залепени ленти от марля, много бели, малко пошироки и дълги от лепенките, които им беше сложил Ричър. Ръцете на единия бяха бинтовани. Двамата бяха облечени еднакво, с пуловери и панталони за голф. Без широките палта изглеждаха по-дребни. Единият беше с ниски обувки, а другият – с чехли, които сякаш сам си беше направил. Ричър ги огледа и изведнъж почувства, че агресивността му се изпарява.

– По дяволите! – изруга гласно.

Двамата го зяпаха втрещено.

– Седнете – каза им той.

Седнаха един до друг на канапето. Наблюдаваха го изплашено изпод комичните превръзки.

– Сигурен ли си, че са тези? – попита Харпър.

Той кимна.

– Нещата се променят.

- Петросян е мъртъв – каза единият.
- Вече ни е известно – отвърна Ричър.
- Не знаем нищо друго – добави другият.

Ричър поклати глава.

- Не казвайте това. Знаете много неща.

– Какво например?

- Например знаете къде е „Белвю“.

Единият изглеждаше нервен.

- „Белвю“ ли?

Ричър кимна.

- Болницата, в която ви откараха.

И двамата братя погледнаха към стената.

- Хареса ли ви там? – попита Ричър.

Не отговори.

- Искате ли да отидете пак?

Не отговори.

– Има голямо спешно отделение, нали? Могат да оправят всякакви неща. Счупени ръце, крака, всякакви контузии.

По-възрастният брат, с превързаните ръце, реши да играе ролята на парламентар.

- Какво искаш? – попита той.

– Една размяна.

– Каква?

– Информация – отговори Ричър. – В замяна няма да ви изпратя пак в болницата.

- Добре – кимна онзи.

Харпър се усмихна.

- Стана лесно – отбеляза тя.

– По-лесно, отколкото очаквах – призна Ричър.

– Нещата се променят – обади се парламентарът. – Петросян е мъртъв.

– Интересува ме – каза Ричър – откъде взехте pistolетите, които имате.

Онзи застана нащрек.

- Pistolетите ли?

– Pistolетите – повтори Ричър. – Откъде ги взехте?

– Даде ни ги Петросян.

– Той откъде ги взе?

– Не знаем.

Ричър се усмихна и поклати глава.

– Не можеш да кажеш това. Не можеш да кажеш „Не знаем“. Не е убедително. Можеш да кажеш „Аз не знам“, но не и да отговаряш вместо брат си. Не можеш да си сигурен какво знае той, нали?

– Не знаем – повтори онзи.

– Взети са от армията – каза Ричър.

– Петросян ги е купил – настоя онзи.

– *Платил* е за тях – поправи го Ричър.

– Купил ги е.

– Уредил е доставката, така съм съгласен.

– Той ни ги даде – намеси се по-младият.

– По пощата ли ви ги изпратиха?

По-възрастният кимна.

– Да, по пощата.

Ричър поклати глава.

– Не е вярно. Изпратил ви е да ги вземете отнякъде. Вероятно цяла партида.

– Самият той ги взе.

– Не е вярно. Изпратил е вас. Петросян не би отишъл лично. Изпратил ви е с мерцедеса, с който бяхте онази вечер.

Братята се втреничиха в стената и се замислиха, като че ли трябваше да вземат някакво решение.

– Кой си ти? – попита по-възрастният.

– Никой – отговори Ричър.

– Никой?

– Аха. Не съм ченге, не съм от ФБР, не съм отникъде.

Двамата млъчаха.

– Има добра и лоша страна във всичко това – продължи Ричър. – Ако ми кажете каквото искам, ще си остане за мен. Не е нужно да се разчува. Интересувам се от военните, не от вас. Лошата страна е, че ако не ми кажете, няма да си правя труд да ви пращам в съда и да се занимавам с разни граждански права. Просто ще ви върна в „Белвью“ с изпачупени ръце и крака.

– От имиграционната служба ли си? – попита онзи.

Ричър се засмя.

– Да не сте си загубили зелените карти? Не, не съм. Казах ви, не съм отникъде. Просто искам отговор. Ако ми го дадете, ще стоите тук колкото си искате и ще се наслаждавате на постиженията на американската цивилизация. Започвам да губя търпение. Тези обувки няма вечно

да вършат работа.

– Обувки ли?

– Не искам да удрям човек, който носи такива чехли.

Настъпи мълчание.

– В Ню Джърси – каза по-възрастният. – След тунела Линкълн има крайпътно заведение, до разклона на шосе 3 и началото на магистралата.

– Как се казва?

– Не знам. Бар на някой си. Мак еди-кой си. Ирландско име.

– С кого се срещнахте там?

– Викат му Боб.

– Боб кой?

– Не знам. Не сме си разменяли визитните картички. Петросян каза да търсим Боб.

– Военен ли е?

– Предполагам. Не беше с униформа, но бе подстриган много късо.

– Какво направихте?

– Влязохме в бара, намерихме го, дадохме му парите, той ни заведе на паркинга и извади стоката от багажника на колата си.

– Кадилак – добави другият. – Стар модел, някакъв тъмен цвят.

– Колко пъти сте ходили?

– Три.

– Какво беше оръжието?

– Берети. По дванайсет всеки път.

– По кое време на деня?

– Вечер. Към осем часа.

– Трябваше ли да му се обаждате предварително?

По-младият поклати глава.

– Винаги е там към осем. Така каза Петросян.

Ричър кимна.

– Как изглежда този Боб?

– Като теб – отговори по-възрастният. – Едър и гаден.

23

Законът дава право имуществото на осъдените за търговия с наркотици да бъде конфискувано и поради това Агенцията за борба с наркотиците в Ню Йорк получаваше повече автомобили, отколкото можеше да използва, и нерядко отстъпваше част от тях на други служби, включително и на ФБР. ФБР ги използваше, когато беше нужен анонимен транспорт – правителствените коли се познаваха отдалеч – или когато Бюрото трябваше да стои на почтителна дистанция от някакво събитие. И така Джеймс Козо взе служебната кола и хвърли на Харпър ключовете за един нисан максима, само на една година, в момента паркиран в дъното на подземния паркинг.

– Приятни забавления – пожела им пак той.

Зад волана седна Харпър. За първи път шофираше в Ню Йорк и беше нервна. Тя подмина няколко преки и подкара на юг, по Пето Авеню. Караше бавно, а такситата я заобикаляха и гневно надуваха клаксони след нея.

– Добре, а сега какво? – попита тя.

Сега ще убием малко време, помисли си Ричър.

– Боб ще бъде там към осем – каза той. – Ще трябва да се мотаем целия следобед.

– Имам чувството, че не трябва да бездействаме.

– Няма за какво да бързаме – възрази Ричър. – Имаме цели три седмици.

– Тогава какво ще правим?

– Най-напред ще хапнем – отговори Ричър. – Ужасно ми липсва закуската.

С радост се отказа от закуската, защото предпочитай сигурността. Според предвиждането ти местната полиция и ФБР ще си поделят времето и ще се сменят в осем вечерта и осем сутринта. Видя, че се смениха в осем предната вечер, затова сега си тук толкова рано, за да видиш как се сменят пак в осем тази сутрин. Пропускането на оскъдната закуска в мотела е малка цена за сигурността. Както и дългото шофиране до мястото. Не е нужен кой знае колко ум, за да се досетиш, че не трябва да наемаш стая наблизо и да идваш с колата направо дотук. Минаваш по обиколен планински път и я оставяш на малък паркинг, на осемстотин метра от мястото. Така всичко е

наред. Покритият с чакъл паркинг е предназначен преди всичко за ония тълпащи, които оставят там колите си и после отиват да наблюдават орлите с бинокъл и да се катерят по чукарите. Кола под наем, оставена там, е също толкова невидима, колкото и раница върху лентата за багаж на летището. Просто е част от пейзажа.

Изкачваш се малко над пътя, по съвсем леко възвишение, високо към трийсет метра. Наоколо е осеяно с хилави дръвчета, не по-високи от човешки ръст. Няма листа, но теренът те скрива. Намираш се в нещо като широк окоп. Заобикаляш паднали камъни. Стигаши билото на хълма и тръгваш наляво. Започваш да се спускаш от другата страна и се снишаваш. След малко пропълзваш на колене до две големи скали една до друга, между които можеш чудесно да наблюдаваш долината долу. Облягаши дясното си рамо на скалата и къщата на лейтенант Рита Симека попада точно в центъра на полезрението ти, на малко повече от двеста метра.

Къщата е на северозапад от теб, така че виждаш и част от улицата като на длан, на около сто метра от планината. Колата на ФБР е паркирана отпред. Чист тъмносин буик. Вътре седи един агент. Наблюдаваш го през бинокъла си. Онзи все още е буден. Главата му е изправена. Не се оглежда много наоколо, вперил е очи напред, отегчен до смърт. Не можеш да го виниш. Да прекара дванайсет часа на едно място, в село, в което последното голямо забавление е било разпродажба на коледни сладки...

Тук, горе, е студено. Скалата изсмуква топлината от рамото ти. Няма слънце. Само свъсени облаци над гигантските върхове. Обръщаш се за момент и си слагаши ръкавиците. Вдигаши шала над устата си – отчасти за да се стоплиши, отчасти за да прикриеш облака пара, в който се превръща дъхът ти. Пак се обръщаш напред. Размърдваши се. Наместваши се колкото се може по-удобно. И пак вдигаши бинокъла.

Целият двор на къщата е заобиколен с телена ограда, която прекъсва заради къса алея за коли. В края ѝ се вижда вратата за гаража, под предната веранда. От алеята се отклонява пътека, която се вие сред малък алпинеум и стига до входната врата на къщата. Колата на ФБР е паркирана на тротоара пред входа на алеята, с преднича по посока на наклона и малко по-назад, така че ченгето да вижда началото на пътеката. Интелигентна позиция. Ако тръгнеш към къщата от долу, ще те види веднага. Ако приближиши отзад, може би ще те види в огледалото, а ако не – със сигурност ще те види, когато минеш покрай него. Вижда ясно цялата пътека до входа на къщата. Добра позиция,

но това е ФБР...

На осемстотин метра на запад и на стотина метра надолу забелязваш някакво движение – черно-бяла полицейска кола се показва от един десен завой. Почти пълзи. Най-накрая стига до нейната улица. От ауспуха излиза облаче бял дим. Двигателят е студен. Колата е била паркирана цяла нощ в двора на местния участък. Изкачва се по улицата и спира до буика. Двете коли са на половин метър една от друга. Не го виждаш, но е сигурно, че свалят двете стъкла. Разменят си поздрав и информация. „Всичко е спокойно – казва агентът на ФБР. – Приятен ден.“ Местното ченге се прави на отегчено, но тайно се вълнува, защото са му поверили важна мисия. Може би за първи път. „Довиждане – казва агентът.“

Полицейската кола отминава нагоре по хълма и обръща малко по-нататък по пътя. Буикът потегля. Полицаят спира колата си на неговото място. Точно до сантиметър. Подскача два пъти на място и двигателят утихва. Белият дим се разсейва. Ченгето обръща глава надясно, така че вижда същото, което и агентът на ФБР. В края на краищата може би не е толкова глупав.

Харпър откара колата до един подземен паркинг на Девета улица веднага щом Ричър ѝ каза, че улиците са успоредни само дотам. Повървява малко назад в източна и южна посока и намериха някакво бистро с изглед към парка на Уошингтън Скуеър. Келнерката подпираше бележника си за поръчки върху философско списание с размерите на книга. Студентка от Нюйоркския университет, която се опитва да свърже двата края. Греше слънце, но беше студено.

– Харесва ми тук – отбеляза Харпър. – Страхотен град.

– Казах на Джоди, че ще продам къщата – рече той.

Харпър го погледна.

– Тя прие ли го?

Ричър сви рамене.

– Тревожи се. Не виждам защо. След като така ще съм по-щастлив, защо трябва да се тревожи?

– Защото така нищо няма да те задържа на едно място.

– Това няма да промени нищо.

– Тогава защо ще го правиш?

– И тя ме попита същото.

Харпър кимна.

– Разбира се, че ще те попита. Хората вършат нещата поради някаква причина, нали? И Джоди се чуди каква е тя в случая.

– Причината е, че не искам да притежавам къща.

– Причините рядко са еднозначни. Така е само на повърхността. Следващият ѝ въпрос е: защо той не иска да притежава къща?

– Защото влече след себе си много разправии. Тя го знае. Казах ѝ го.

– Бюрократични разправии ли?

Той кимна.

– Да, това е голяма досада.

– Аха, голяма досада, но тя си мисли, че бюрократичните разправии са символ на нещо друго.

– Какво например?

– Например на желанието ти да не се задържаш дълго на едно място.

– Въртиш се в кръг.

– Просто ти казвам как разсъждава тя.

Стudentката по философия донесе кафе и сладки. Остави сметката, изписана с равен, академичен почерк. Харпър я взе.

– Аз ще платя – каза тя.

– Добре – кимна Ричър.

– Трябва да я убедиш, да я накараш да повярва, че ще останеш, дори и да продадеш къщата.

– Казах ѝ, че смятам да продам и колата.

– Може би това ще помогне. Така би постъпил човек, който смята да се задържи на едно място.

– Казах ѝ, че може и да попътувам малко.

Тя се втренчи в него.

– Господи, Ричър, не даваш големи надежди, нали?

– И тя пътува. Тази година ходи два пъти до Лондон. Но аз не направих трагедия от това.

– Колко смяташ да пътуваш?

Той сви рамене.

– Не знам. Не много. Обичам да се движа. Наистина. Казах ти вече.

Харпър замълча за миг.

– Знаеш ли какво? Преди да я убедиш, че ще се задържиш тук през повечето време, трябва да убедиш самия себе си.

– Аз съм убеден.

– Така ли? Или смяташ да идваш и да си отиваш, когато ти скимне?

– Ще идвам и ще си отивам, но няма да го правя често.

– Ще се разделите.

– И тя каза същото.

Харпър кимна.

– Е, не съм изненадана.

Той отпи от кафето и изяде сладката, без да каже нищо.

– Време е да вземеш решение – добави Харпър. – Или ще скиташ, или ще се установиш на едно място. Няма средно положение.

Първата голяма проверка ще бъде обядът му. Това е предварителното ти заключение. Първо се чудеше как ще реши въпроса с тоалетната, но той просто влезе в къщата и използва нейната. Излезе от колата след около деветдесет минути, подгонен от сутрешното кафе. Застана на тротоара, разкърши се, после мина по виещата се пътека и повърни на вратата. С бинокъла успя да го видиш доста добре. Не и нея. Тя остана вътре. Но успя да доловиш смущението и неудобството в стойката и жестовете му. Не каза нищо, не проговори. Просто стоеше пред нея. Значи всичко е било уговорено предварително. Доста неприятно за Симека от психологическа гледна точка. Изнасилвана жена, сама, при която влиза едър, непознат мъж, за да извърши нещо, свързано единствено с пениса му... Но всичко мина съвсем гладко. Той влезе, вратата се затвори, след минута се отвори отново и полицаят излезе. Върна се при колата, огледа се внимателно. Отвори вратата, мушна се вътре и всичко стана както преди.

Значи ходенето до тоалетната не даваше възможност. Следващият шанс ще бъде обядът. Няма начин да остане дванайсет часа на улицата, без да яде. Ченгетата винаги ядат. Знаеш го. Понички, банички, сандвичи, кафе, пържоли и яйца. Винаги ядат.

Харпър искаше да разгледа града. Чувстваше се като туристка. Ричър я разходи пеша на юг, през парка на Уошингтън Скуеър, през Западен Бродуей чак до Световния търговски център. Разстоянието беше повече от два километра. Вървяха бавно и го взеха за петдесет минути. Небето беше яркосиньо и студено, а градът кипеше от живот. Харпър му се радваше.

– Искаш ли да се качим в ресторанта? – каза Ричър. – ФБР може да плати обяда ми.

– Току-що го направих – възрази Харпър.

– Не, това беше късна закуска.

– Непрекъснато ядеш.

– Аз съм голям мъж. Имам нужда от храна.

Оставиха палтата си в гардероба на партера и се изкачиха до последния етаж на сградата. Докато чакаха на опашката пред ресторанта, Харпър не се отдели от прозорците, през които се разкриваше чудесна гледка. Показа значката си и получи маса за двама до прозореца, който гледаше право към Западен Бродуей и Пето Авеню от петстотин метра височина.

– Внушително е – каза тя.

Вярно беше. Въздухът бе свеж и ясен и гледката се простираше на повече от сто километра. Градът под тях изглеждаше кафяв на есенната светлина и претъпкан, сложен и кипящ от живот. Реките бяха сиво-зелени. Крайните квартали изчезваха към Уестчестър, Кънетикът и Лонг Айланд. В другата посока в далечината се виждаше Ню Джърси.

– Боб е там някъде – каза тя.

– Някъде – съгласи се Ричър.

– Кой е той всъщност?

– Той е тъпанар.

Тя се усмихна.

– Описанието не е много точно от гледна точка на един криминалист.

– Той е склададжия – каза Ричър. – Работи от девет до пет, щом кисне в онзи бар всяка вечер.

– Той не е нашият човек, нали?

Не е ничий човек, помисли си Ричър.

– Той е дребна риба. Продава стоката от багажника на колата си, на паркинга. Никакви амбиции. Няма достатъчно голям стимул, заради който си струва да убива хора.

– Тогава как ще ни помогне?

– Ще назове други имена. Има доставчици, знае кои са другите играчи. Някой от другите играчи ще назове още имена и така нататък.

– Мислиш ли, че се познават?

Ричър кимна.

– Това е верига. Всеки си има специалност, територия и всичко останало.

– Може да ни отнеме доста време.

– Тук ми харесва географското местоположение – отвърна той.

– Географското местоположение ли? Защо?

– Защото има смисъл. Ако си военен и искаш да откраднеш оръжие, откъде ще го откраднеш? Няма да тръгнеш по казармите нощем, за да го измъкваш от шкафовете. Така ще имаш на разположение около осем часа, докато онези се събудят и открият, че проклетите им пистолети липсват.

– Тогава откъде?

– Отнякъде, където липсата им няма да се забележи, а това значи склад с неприкосновени запаси за следващата война.

– И къде има такъв?

– Виж картата на междушатските пътища.

– Защо?

– Защо мислиш, че са ги построили? Във всеки случай не за да може семейство Харпър да отиде на почивка с колата си до Йелоустон Парк. А за да могат да се придвижват войски и оръжия бързо и лесно.

– Наистина ли?

Ричър кимна.

– Разбира се. Построил ги е Айзенхауер през петдесетте, в разгара на Студената война, а Айзенхауер е възпитаник на академията „Уест Пойнт“ до мозъка на костите си.

– Е, и?

– Ами погледни къде се пресичат междушатските пътища и значи някъде там, наблизо, има и склад за оръжие, за да може веднага да се разпраща във всички посоки. Повечето все пак са край бреговете, защото старият Айк Айзенхауер не се е тревожел, че в Канзас могат да спуснат парашутисти, а е очаквал кораби от морето.

– И Ню Джърси е подходящ за това, така ли?

– Идеално стратегическо разположение. За това има много складове и съответно много кражби.

– Следователно Боб може и да знае нещо.

– Той ще ни даде посоката. Нищо повече не можем да очакваме от него.

Обядът му няма да свърши работа. Никаква. Наблюдаваш внимателно през бинокъла, докато трае всичко. Иззад ъгъла се появява втора черно-бяла патрулна кола и бавно се изкачва по склона. Спира до първата и остава там с включен двигател. Две проклетни патрулни коли, една до друга. Може би в местния участък нямат повече.

Виждаш само част от тях. Стъклата и на двете коли са свалени.

Новодошлият подава на колегата си книжен плик и затворена чаша кафе, като внимава да ги държи изправени. Наместваш фокуса на бинокъла. Виждаш как другото ченге протяга ръце. Образът е плосък, двуизмерен, сякаш това са пределните възможности на бинокъла. Ченгето поема най-напред чашата с кафето. Остава я в поставката на таблото. После взема плика. Подпира го на стъклото и го отваря, за да види какво има вътре. Надниква и се усмихва. Лицето му е едро и месесто. Вероятно са му донесли хамбургер, а може би два, и парче сладкиш. Затваря плика и го прибира вътре. Почти сигурно го хвърля на седалката до себе си.

След това главата му се раздвижва. Разговарят. Ченгето се оживява. Млад човек е. Кожата на лицето му е изпъната. Доволен е от себе си. Вживява се във важната си мисия. Наблюдаваш го продължително. Виждаш доволното му изражение. Питаш се какво ли ще е изражението му, когато почука на вратата ѝ, за да използва тоалетната, и никой не му отвори. Защото в този момент решаваши две неща – ще влезеш там и ще свършиши работата. И ще го направиш, без да убиваш преди това ченгето, просто защото искаш да видиш как ще се промени физиономията му.

За определен период от време нисан максима беше любимата кола на наркопласборите, така че беше съвсем подходящо да отидат с нея до онзи бар в Ню Джърси. На паркинга щеше да изглежда съвсем невинна. Правителствените коли, без обозначения, никога не изглеждаха така. Ако обикновен човек можеше да си позволи да плати двайсет хилядарки за сваятна кола, нямаше да се поколебае да я поръча с лети джанти и всевъзможни други екстри. Но правителството никога не си го позволяваше и колите им се познаваха отдалеч по твърде обикновения им вид – сякаш отстрани е написано: *полицейска, без обозначения*. Ако Боб забележеше такава кола на паркинга пред заведението, щеше да наруши отдавна установените си навици и да прекара вечерта някъде другаде.

Караше Ричър. Харпър предпочете да не го прави по тъмно и при задръстванията привечер. А движението наистина беше натоварено. Напредваха бавно, пред входа на тунела почти спряха. Ричър пусна радиото и намери една радиостанция, по която някаква жена обясняваше колко време ще трябва да чакат. Четирийсет, четирийсет и пет минути. Беше двойно по-бавно от ходенето пеша. Продължиха с това темпо и през тунела, дълбоко под река Хъдсън. Дворът на къщата му се

намираше на деветдесет километра нагоре по течението. Припомни си го. Наистина беше хубав, почвата беше плодородна. Тревата израстваше до половин метър. Имаше и много дървета. Кленове, които ставаха много красиви в ранната есен, и кедри – вероятно ги бе засадил Лион, защото бяха изкусно подредени. Листата на кленовете бяха опаднали, а от кедрите се ронеха малки пурпурни зрънца. През оголелите клони се разкриваше панорамна гледка на отсрещния бряг на реката. Там беше академията „Уест Пойнт“, а тя заемаше важно място в живота му.

Но той не страдаше от носталгия. Да си скитник означава да гледаш напред, а не назад. Интересува те бъдещето. А за него важна част от бъдещето беше *новото*. Да посети места, които не познава, и да зърне неща, които не е виждал. Иронията на живота му беше, че макар и да бе обиколил почти целия свят по едно или друго време, чувстваше, че е видял ужасно малко. Животът, прекаран в армията, е като тичане по тесен коридор, с вперени право напред очи. Встрани има всевъзможни изкушения, които трябва да пренебрегнеш. Сега искаше да обходи страничните пътища. Искаше му се да се впусне в безумен зигзаг, в която посока и по което време пожелае.

Нямаше да стане, ако трябва да се връща всяка вечер на едно и също място. Следователно решението му беше правилно. Каза си: *Продай къщата. Къщата вече е на пазара. И сякаш някаква тежест падна от раменете му. Не ставаше дума само за ежедневните грижи, макар че и това беше важно. Край на проблемите със спуканите тръби, сметките в почтенската кутия, доставките на газ и застраховките. Чувстваше се свободен. Сякаш отново се бе върнал в света, необременен. Свободен и готов да пътува. Сякаш бе отворил някаква врата, през която бе нахлула слънчева светлина. Усмихна се в полумрака на тунела.*

– Да не би това тук да ти доставя удоволствие? – попита го Харпър.

– Най-прекрасното пътуване живота ми – отговори той.

Чакаш и наблюдаваш, час след час. Такъв перфекционизъм не се среща често. Ти си самото съвършенство и ще трябва да го съхраниш. За да имаш сигурност. И вече е ясно, че ченгето няма да се махне. Яде в колата си, от време на време използва тоалетната ѝ и това е всичко. Затова започваш да мислиш за евентуалното му отвличане и затваряне, може би малко преди осем сутринта. След това можеш да се представиш за него. Можеш да изчакаш малко в колата, а после да почукаш на вратата на Симека, сякаш искаш да се облечеш. Мислиш за

това около секунда и половина и след това, разбира се, отхвърляш идеята. Униформата му няма да ти стане. Освен това ще трябва да замениш няколко думи с агента на ФБР при смяната в осем. Веднага ще разбере, че нещо не е наред. Това тук не е голям полицейски участък като в Ню Йорк или Лос Анджелис, където хората почти не се познават.

Значи трябва или да отстраниш ченгето, или да минеш покрай него. Най-напред обмисляш възможността да го отклониш по някакъв начин. Какво трябва да се случи, за да се отдалечи оттук? Може би голяма автомобилна катастрофа на кръстовището. Или заплаха за бомба в училището. Само че, доколкото ти е известно, в селото няма училище. По шосето видя жълти автобуси с ученици на път за Портланд. И училището вероятно е към друг участък. Няма да е лесно да се предизвика и автомобилна катастрофа. Ти едва ли искаш да участваш в нещо подобно. А как тогава ще накараш други двама шофьори да катастрофират?

Може би бомбена заплаха. Но къде? В участъка? Не става. Ще кажат на ченгето да остане там, където е, вън от опасност, докато не проверят всичко. Къде другаде? Може би някъде, където се събират хора. Някъде, където ще е необходимо всички полицаи да поддържат реда при евакуацията. Селото обаче е много малко. Къде се събират хората? Може би в църквата. Виждаш камбанарията, недалеч от главната улица. Не можеш да чакаш до службата в неделя. Библиотека? Там сигурно няма никой. Най-много две-три старици, които се занимават с плетките си, а не с книгите. Другото ченге ще се справи само с евакуирането за три секунди.

Освен това бомбената заплаха означава телефонно обаждане. Започваш да мислиш за това. Откъде? Телефонните разговори се засичат. Можеш да се върнеш на летището в Портланд и да позвъниш оттам. Невъзможно е да се засече телефонно обаждане от летище. Освен това във важния момент ще бъдеш на огромно разстояние от мястото. Безопасно, но и безполезно обаждане. Параграф 22. А на километри от мястото, където се намиращ, сред проклетите Скалисти планини няма никакъв телефонен автомат. Не можеш да използваш мобилния си телефон, защото номерът неизбежно ще се появи в сметката ти, което е равносилно на самопризнание в съда. А и на кого да се обадиш? Гласът ти е твърде характерен и се запомня лесно. Не можеш да допуснеш да го чуе който и да било. Твърде опасно е.

Колкото повече мислиш, толкова повече се убеждаваш, че стратегията ти трябва да е свързана с телефон. Все пак има един човек,

който би могъл да чуе гласа ти. Проблемът обаче е геометричен. Четириизмерен. Време и пространство. Трябва да се обадиш оттук, на открито, където си, недалеч от къщата, а не можеш да използваш мобилния си телефон. Безизходица.

Излязоха от тунела и продължиха на запад заедно с потока от коли. Шосе 3 се разклоняваше леко на север, към началото на магистралата. Беше бляскава вечер в Ню Джърси – навсякъде мокър асфалт, със светлинни ореоли в мъглата, нанизани като огърлица.

Заведението, което търсеха, беше край пресечната точка на три шосета. Неоновата реклама обявяваше, че заведението е на Макстиофан, което, доколкото Ричър разбираше келтски, беше еквивалент на Стивънсън. Сградата бе ниска, с плосък покрив. Стените бяха облицовани с кафяви дъски и във всеки прозорец светеше неоновата детелина. Паркингот беше зле осветен и почти празен. Ричър паркира небрежно, под ъгъл, върху две съседни места, слезе от колата и се огледа. Беше студено.

– Няма кадилак – отбеляза той. – Още не е дошъл.

Харпър погледна предпазливо към входа.

– Малко сме подралици – каза тя. – Ще трябва да почакаме.

– Ако предпочиташ, можеш да чакаш тук.

Тя поклати глава.

– Била съм и на по-лоши места.

Ричър трудно би могъл да си представи къде и кога. През вратата се влизаше в малко фойе, два на два, с автомат за цигари и протрито и омазено килимче на пода. Вътрешната врата водеше към тъмно помещение, вонящо на бира и цигарен дим. Нямахме никаква вентилация. Неоновите детелини светеха и вътре и придаваха на мястото призрачна атмосфера. Стените бяха облицовани с потъмнели и лепкави дъски, опушвани от цигарите от петдесет години. Барът представляваше дълга дървена конструкция с две половини от бъчва, монтирани отпред. Пред бара имаше високи столчета от червена пластмаса и по-ниски, също пластмасови, около масите – бъчви с кръгъл плот от лакиран шперплат. Шперплатът беше вдлъбнат и изпоцапан от хиляди ръце и пръсти.

В цялото заведение имаше само осем посетители – без бармана. Всички бяха мъже и пред всеки имаше халба бира. Взираха се в ново-дошлите. Нито един не приличаше на военен. Някои изглеждаха прекалено възрастни, други – прекалено безволеви. Някои бяха с дълги мръсни коси. Обикновени работници. Или може би безработни. Но всички ги

гледаха враждебно и заканително. Мълчаха, сякаш бяха прекъснали разговорите им.

Ричър ги огледа, един по един, достатъчно дълго и пренебрежително, за да им покаже, че не е впечатлен, но и достатъчно кратко, за да не си помислят, че се интересува от някого от тях. После застана пред бара и дръпна един стол за Харпър.

– Каква е наливната бира? – попита той бармана.

Онзи беше с мръсна риза без яка, с басти отпред. На рамото си беше праметнал кърпа за бърсане на чаши. Изглеждаше на около петдесет, с посивяло лице и с шкембе. Не отговори.

– Каква бира имаш? – попита Ричър пак.

Никакъв отговор.

– Ей, да не си глух? – обади се Харпър.

Беше седнала странично на стола. Сакото ѝ беше разтворено, а косата – разпусната.

– Хайде да сключим сделка – продължи тя. – Ти ще ни дадеш бира, а ние ще ти дадем пари. Може да се превърне и в бизнес, нали? Нещо като крайпътно заведение.

Барманът я погледна.

– Не съм ви виждал тук преди – каза той.

Харпър се усмихна.

– Ние сме нови клиенти. В това е цялата работа, нали? Трябва да разшириш клиентелата си. Ако го правиш както трябва, скоро можеш да станеш най-известният барман на щата.

– Какво искате? – попита барманът.

– Две бири – отговори Ричър.

– Освен това?

– Вече се радваме на сърдечното посрещане.

– Хора като вас не идват тук, освен ако не искат нещо.

– Чакаме Боб – отговори Харпър.

– Кой Боб?

– Боб с късата коса, който кара кадилак дивил – отговори Ричър. – Боб от армията, който идва тук всяка вечер към осем.

– Него ли чакате?

– Да – отговори Харпър.

Барманът се усмихна. Жълти зъби, някои от които липсваха.

– Е, в такъв случай ще трябва доста да почакате.

– Защо?

– Поръчайте си пиячка и ще ви кажа.

- Опитваме се да го направим от пет минути – каза Ричър.
- Какво искате?
- Две бири – отговори Ричър. – Наливни, каквито и да са.
- Будвайзер и будвайзер светло.
- По една от двете.

Барманът свали две чаши от рафта зад гърба си и ги напълни. Заведението все още беше притихнало. Ричър усещаше осем чифта очи, вперени в гърба му. Онзи остави бирите върху плота. И двете имаха по два сантиметра пяна. Барманът извади от една купчина две подложки и ги хвърли пред тях, както се раздават карти. Харпър извади портфейл от джоба си и хвърли десетачка между чашите.

– Задръж рестото – каза му. – Е, защо ще се наложи да чакаме дълго Боб?

Барманът се усмихна отново, дръпна банкнотата, сгъна я и я мушна в джоба си.

- Защото Боб е в затвора, доколкото знам.
- За какво?

– За нещо в армията. Не знам подробности и *не искам* да знам. Така се прави бизнес в този край на нашия щат, мадам, независимо какви смахнати теории ще ми развиваш. Моля за извинение.

– Как стана? – попита Ричър.

– Военни полицаи дойдоха и го заловиха точно тук, в това помещение.

– Кога? – попита Ричър.

– Шестима души едвам го хванаха. Счупиха една маса. Току-що получих чека от армията. Направо от Вашингтон. От Пентагона. По пощата.

– Кога беше това? – попита Ричър.

– Кога дойде чекът ли? Преди два дни.

– Не. Кога го арестуваха?

– Не съм много сигурен. Още не беше свършил сезонът на бейзбола, това си го спомням. Май че беше преди два месеца.

24

Оставиха бирата недокосната на бара и се върнаха на паркинга. Отключиха нисана и се качиха.

– Не ми харесват тези два месеца – каза Харпър. – Това значи, че е извън играта.

– Той никога не е бил в играта – възрази Ричър. – Все пак ще отидем и ще поговорим с него.

– Как да го направим, като не знаем къде е? Армията е огромна.

Ричър я погледна.

– Харпър, бях военен полицай цели тринайсет години. Ако аз не мога да го откроя, кой друг ще успее?

– Може да е навсякъде.

– Не, не може. Ако е бил редовен посетител в тази дупка, значи е служил някъде наблизо. Понеже е дребна риба, с него сигурно се занимава местната военна полиция. Минали са два месеца, все още не е предаден на военен съд, значи го държат в някой районен щаб на военната полиция, което в случая е Форт Армстронг край Трентън, на по-малко от два часа път оттук.

– Сигурен ли си?

Той кимна.

– Освен ако нещата не са се променили до неузнаваемост през последните три години.

– Има ли начин да провериш?

– Не е необходимо.

– Няма нужда да губим повече време тук – каза тя.

Той не отговори. Харпър се усмихна и отвори чантата си. Извади мобилен телефон, голям колкото цигарена кутия.

– Използвай моя телефон – предложи му тя.

Всички използват мобилни телефони. Непрекъснато, всеки ден. Това е символът на новото време. Всички говорят, говорят, говорят в малки черни телефони, долепени до ухото. Откъде се вземат всички тези разговори? Къде са били преди появата на мобилния телефон? Потискани ли са били? Като възпалени язви в стомасите на хората? Или просто са се появили спонтанно в резултат на новата технология?

Интересна тема. За човешките импулси. Според теб само малък процент от проведените разговори представлява полезен обмен на информация. Огромното мнозинство обаче попада в една от двете категории – за забавление, когато хората си приказват само заради удоволствието, че имат възможността да го направят, и, второ, за да подхранят собственото си самолюбие и глупашко самочувствие. Наблюдението ти е, че тези две категории до голяма степен са разделени по полов признак. Това не е мнение, което желаеш да защитаваши публично, но убеждението ти е, че жените говорят по телефона, защото им доставя удоволствие, а мъжете – защото така подхранват самочувствието си. „Здравей, скъпа. Току-що слизам от самолета.“ Е, и какво от това? На кого му пука?

Ако телефонът задоволява потребности на мъжкото его, което според теб е точно така, значи връзката на мъжете с мобилните телефони е по-силна, отколкото при жените. Заради това те ги използват по-често. Ако откраднеш телефон от някой мъж, липсата му ще бъде установена по-рано и съответно ще предизвика по-голяма тревога. Такава е твоята преценка. Следователно седиш в закувалнята на летището и наблюдаваш жените.

Другото предимство на жените е, че джобовете им са по-малки. А понякога изобщо нямат джобове и носят всичките си вещи в чанти – портмонето, ключовете за колата, грима. И мобилния телефон. Изваждат го, за да го използват, понякога го оставят за кратко на масата, после пак го прибират. Ако отидат за още кафе, разбира се, вземат чантата със себе си. Това е навик. Някои обаче носят и други чанти. Например чанти за портативни компютри, които имат всякакви отделения – за дискове, дискети, кабели и какво ли не още. Някои имат и специални джобове за мобилен телефон – малки правоъгълни джобове, като тези, в които се слагаха цигарите и запалката по времето, когато хората пушеха. И жените невинаги вземат онези, другите чанти със себе си. Ако отиват до щанда с напитките, чантите често пъти остават на масата – от една страна, за да пазят мястото им, а от друга, защото трудно биха пренесли едновременно дамска чанта, чанта за портативен компютър и чаша кафе.

Но ти не обръщаш внимание на жените с чантите за компютри. Защото скъпите кожени чанти предполагат някаква сериозна цел. Собственичките им могат да се приберат у дома и да пожелаят да проверят електронната си поща или да довършат нещо започнато, при което ще отворят компютъра и ще установят, че мобилният телефон

е изчезнал. Следва обаждане в полицията, прекратяване на сметката, засичане на разговорите. И всичко това в рамките на един час. Не става.

Жените, които те интересуват, не пътуват по работа. Наблюдавай тези, които носят малки найлонови раници за ръчен багаж. И поспециално заминаващите, а не пристигащите. Те ще проведат един-два разговора от летището, после ще приберат телефоните в раниците и ще забравят за тях, защото ще излязат от обхвата на местната компания. Ако заминават за чужбина, телефоните са също толкова безполезни, колкото и ключовете от дома. Нещо, което трябва да вземат със себе си, но за което изобщо не се сецат.

Конкретният обект, който в момента внимателно наблюдаваш, е една млада двацет и три-четири годишна жена. Облеклото ѝ е удобно, подходящо за продължителен полет. Седи на стола си с леко наклонена глава, закрепила телефона между рамото и главата си. Докато говори, се усмихва разсеяно и разглежда маникюра си. Неангажиращо бърбене между приятелки. По лицето ѝ няма и следа от напрежение. Безцелен разговор.

Чантата ѝ е на пода до краката. Малка, модерна раница, с множество кашики, катарамы и ципове. Толкова е сложна за затваряне, че я е оставила отворена. Взема чашата с кафе и пак я оставя. Празна е. Докато говори, поглежда часовника си и проточва врат към щанда с напитките. Приключва разговора. Затваря телефона и го пуска в раницата. Взема дамска чантичка, която е в тон с раницата, и отива за още кафе.

Изправяш се веднага. Ключовете от колата са в ръката ти. Тръгваш. Пет метра, два, един. Люлееш ключовете. Имаш делови вид. Тя е на опашката. Скоро ще я обслужат. Изпускаш ключовете и те се плъзват по плочките. Навеждаш се, за да ги вдигнеш. Пъхваш ръката си в раницата. Изправяш се с телефона и с ключовете в ръка. Продължаваш напред. Ключовете прибиращ в джоба си. Телефонът остава в ръката ти. На летището няма нищо по-обикновено от човек с мобилен телефон в ръка.

Не бързаеш. Спираш и се подпираш на една колона. Отваряш телефона, опираш го до ухото си и се преструваш, че звъниш на някого. На практика никой няма да те забележи. В радиус от двацет метра има още десетина като теб. Поглеждаш назад. Момичето се е върнало на мястото си и си пие кафето. Чакаш, без да сваляш апарата от ухото си. Тя пие. Три минути. Четири. Пет. Натискаш няколко бутона

напосоки и отново започваш да говориш. Ново обаждане. Ти си делова личност, както и останалите около теб. Момичето става. Дръпва връзките на раницата, за да я затвори. Вдига я за връзките и я тръсва, за да се стегнат от тежестта. Закопчава катарамите. Мята я на едното си рамо и взема дамската чанта. Отваря я, за да провери дали билетът е на достъпно място, после отново я затваря. Оглежда се и тръгва към изхода. Право към теб. Минава на метър разстояние и изчезва към изхода за заминаващи. Затваряш телефона, пхваш го в джоба на костюма си и тръгваш в противоположна посока. Обзема те спокойствие. Сега важният телефонен разговор ще се отбележи в нечия чужда сметка. Напълно безопасно.

На пръв поглед телефонният разговор с дежурния във Форт Армстронг не даде никакъв резултат, но макар и уклончиви, отговорите му бяха направени с такъв тон, че за военно ченге с тринайсет години служба зад гърба си като Ричър те бяха равностойни на писмено и нотариално заверено потвърждение.

– Там е – каза той.

Харпър го бе слушала, докато говори, но не изглеждаше убедена.

– Казаха ли ти го изрично? – попита тя.

– Повече или по-малко – отговори той.

– Значи си струва да отидем?

Той кимна.

– Там е. Гарантирам.

В нисана нямаше пътни карти, а Харпър не знаеше къде се намират. Ричър познаваше Ню Джърси съвсем бегло. Знаеше как да стигне от А до Б и после от Б до В и от В до Г, но нямаше представа дали това е най-късият маршрут от А до Г. Излезе от паркинга и подкара на юг. Смяташе, че един час шофиране на юг е добро начало. Скоро си даде сметка, че карат по шосето, по което бяха минали с Ламар преди няколко дни. Ръмеше леко, а нисанът беше по-нисък от нейния буик и се движеше сред облак от водни пръски. Предното стъкло беше покрито със слой прах и чистачките го размазваха при всяко движение. Беше останал по-малко от четвърт резервоар бензин.

– Трябва да спрем – каза Харпър. – Да заредим, да изчистим стъклото.

– И да купим карта – добави Ричър.

Отби в следващата бензиностанция. Беше съвсем същата като

онази, в която бяха обядвали с Ламар – същата постройка, същото разположение. Приблужи до колонките за бензин, остави колата до мястото за пълно обслужване и влезе в бензиностанцията. Когато отново се върна, мокър, с голяма пътна карта, резервоарът беше пълен и момчето чистеше предното стъкло.

Разгърна картата и я разгледа.

– Объркали сме пътя – каза той. – Трябваше да тръгнем по магистрала.

– Добре – отвърна Харпър, проточи врат към картата. – На следващия изход. Мини по шосе 95, за да се прехвърлиш.

Тя плъзна пръст по картата и откри Форт Армстронг край жълтото петно, което изобразяваше Трентън.

– Близо е до Форт Дикс – каза Харпър. – Където бяхме преди.

Ричър не отговори. Момчето приключи с предното стъкло и той му плати през прозореца. После избърса с ръкав мокрото си от дъжда лице и запали двигателя. Излезе на пътя и започна да се оглежда за разклона на шосе 95.

Движението там беше натоварено. Магистрала 1 беше по-добра. Завиваше през Хайланд Парк и после продължаваше трийсет и шест километра направо до Трентън. Ричър си спомняше, че ако идваш от север, разклонът за Форт Армстронг се пада отляво, следователно сега трябваше да го търси вдясно. Намери го, сви и след още един прав участък стигна до двуетажен пропускателен пункт. Зад него се виждаха алеи и сгради. Бордюрите бяха боядисани в бяло, сградите бяха тухлени, с външни метални стълби, боядисани в зелено, и с желязна дограма на прозорците. Класическа военна архитектура от петдесетте, когато се е строило със замах и без ограничения в бюджета. И с безкраен оптимизъм.

– Американската армия – каза Ричър. – По онова време смятахме, че сме кралете на света.

До бариерата за превозни средства имаше прозорче, зад което светеше слаба крушка. Виждаше се силуетът на дежурния – с дъждобран и каска. Той надникна през прозорчето, излезе и застана до колата. Ричър свали стъклото.

– Ти ли се обади на капитана? – попита дежурният.

Беше едър негър. Плътен глас, разлят южняшки акцент.

Далеч от дома в дъждовната вечер. Ричър кимна и онзи се ухили.

– Предполагаше, че може би ще дойдете лично. Влизайте направо.

Влезе отново в постройката и след миг бариерата се вдигна. Ричър заобиколи внимателно шиповете за пукане на гуми и сви вляво.

– Стана лесно – отбеляза Харпър.
– Някога да си виждала пенсиониран агент на ФБР? – попита той вместо отговор.

– Разбира се. Веднъж или два пъти.
– Какво беше отношението ти към тях?

Тя кимна.

– Каквото и на този тук към теб, предполагам.
– Всички организации си приличат. Военната полиция може би повече от другите. Когато всички в армията те мразят, търсиш опора в колегите си.

Той сви вдясно, после още веднъж вдясно и след това вляво.

– Идвал ли си тук преди? – попита Харпър.
– Тези места навсякъде са еднакви – отговори той. – Потърси най-големите цветни лехи и там ще видиш администрацията.

Харпър посочи с ръка.

– Онова там изглежда обещаващо.

Той кимна.

– Значи разбираш за какво става дума.

Фаровете осветиха леха от рози колкото олимпийски плувен басейн, с подрязани стебла, стърчащи от разкопаната пръст, поръсена с конски тор и парчета дървесна кора. Зад розите се виждаше симетрична постройка с врата по средата, до която се стигаше по няколко варосани стъпала. Един от прозорците в средата на лявото крило светеше.

– Дежурната стая – обясни Ричър. – Дежурният се е обадил на капитана веднага щом ни пусна през барьерата, така че в момента той върви по коридора към вратата, за да отвори. Гледай лампата.

Крушката над вратата светна.

– А сега ще светнат прожекторите отпред.

Наистина двата прожектора, монтирани на стълбове отпред, се включиха. Ричър спря колата пред стъпалата.

Вратата се отвори навътре и на прага се появи униформен мъж.

– Бях същият преди милион години – каза Ричър.

Капитанът излезе малко напред, колкото да го осветят лампите, без да го вали дъждът. Беше една глава по-нисък от Ричър, но изглеждала здрав и силен. Кестенявата му коса бе старателно сресана, имаше очила с метални рамки. Куртката му беше закопчана, но лицето му изглеждала доста открито. Ричър слезе от нисана и заобиколи предния капак. Харпър също слезе и застана до него на стълбата.

– Влезте вътре на сухо – предложи капитанът.

Акцентът му беше от Източното крайбрежие. Усмиваше се дружелюбно и, общо взето, изглеждаше свестен човек. Ричър се изкачи първи. Харпър забеляза мокрите следи, които обувките му оставиха по варосаните стъпала. Погледна надолу и видя, че нейните обувки също оставят следи.

– Съжалявам – каза тя.

– Не се безпокойте – успокои я капитанът. – Затворниците ги варосват всяка сутрин.

– Това е Лиза Харпър – представи я Ричър. – Агент на ФБР.

– Приятно ми е – каза капитанът. – Джон Лейтън.

Тримата се ръкуваха пред вратата и капитанът ги покани да влязат. Изключи външното осветление и лампата в коридора.

– Бюджет, какво да се прави – оправда се той. – Трябва да пестим средства.

Коридорът беше осветен само от светлината, идваща от отворената врата на кабинета му. Влязоха. Обзавеждането беше оригиналното, от петдесетте години, с изключение само на неизбежните промени. Старо бюро, нов компютър, стара кантонерка, нов телефон. На всички стени имаше рафтове за книги, а всички хоризонтални повърхности бяха отрупани с книжа.

– Доста работа имаш – каза Ричър.

Лейтън кимна.

– И още как.

– Е, ще се постареем да не ти отнемем много време.

– Не се притеснявай. След като ми се обади, поразпитах тук-там. Един приятел каза, че мога да ти имам доверие. Говори се, че си бил стабилен за майор.

Ричър се усмихна.

– Е, винаги съм се стремил да бъда – отговори той. – За майор. Кой е приятелят на приятеля?

– Някой, който е работил за теб, когато Лион Гарбър ти е бил шеф. Твърди, че винаги си бил момче на място и старият Гарбър се кълнял в теб. Това означава, че всичко е наред поне докато това поколение все още е на кормилото.

– Значи все още помнят Гарбър? – попита Ричър.

– Феновете на „Янките“ помнят ли Димаджо?

– Ходя с дъщеря му – каза Ричър.

– Знам – кимна Лейтън. – Хората говорят. Имаш късмет. Джоди Гарбър е свястно момиче, доколкото си спомням.

– Познаваш ли я?

Лейтън кимна.

– Запознахме се в една база в началото на службата ми.

– Ще ѝ кажа за теб.

Ричър замълча, защото се замисли за Джоди и Лион. Канеше се да продаде къщата, завещана му от Лион, а Джоди се тревожеше за всичко.

– Седнете – каза им Лейтън.

Пред бюрото имаше два стола от метални тръби и брезент, излезли от употреба преди повече от половин век.

– Е, с какво мога да ви бъда полезен? – Въпросът беше отправен към Ричър, но Лейтън гледаше Харпър.

– Тя ще обясни – отвърна Ричър.

Харпър разказа сбито всичко от самото начало. Отне ѝ седем-осем минути. Лейтън я слушаше внимателно и от време на време я прекъсваше.

– Чух за тези жени – каза той.

Харпър завърши с хипотезата на Ричър за възможното прикриване на кражби на оръжие в армията и за следата, която водеше от Ню Йорк и момчетата на Петросян до Боб в Ню Джърси.

– Името му е Боб Макгуайър – каза Лейтън. – Сержант от снабдяването. Той обаче не е вашият човек. Държим го от два месеца, но е твърде тъп за такива неща.

– Така и предположихме – отвърна Харпър. – Смятаме, че може да назове имена или да ни насочи към някой по-надежден.

– Към по-едра риба?

Харпър кимна.

– Някой, чийто бизнес е достатъчно мащабен, за да си заслужава да убива свидетели заради него.

Лейтън кимна.

– Теоретично би могло да има такъв човек – каза той предпазливо.

– Някакво име?

Лейтън я погледна и поклати глава. Облегна се назад и разтри очите си с длани. Изведнъж доби много уморен вид.

– Проблем ли има? – обади се Ричър.

– Откога си извън армията? – попита Лейтън.

– От около три години – отговори Ричър.

Лейтън се протегна, прозя се и отново се наведе напред.

– Нещата се промениха. Времето си тече, нали?

– Какво се е променило?

– Всичко – каза Лейтън. – Е... това най-вече. – Той протегна ръка и чукна монитора на компютъра с нокът. Звук като от стъкло на бутилка. – Сега армията е по-малка, по-лесно се организира, имаме повече време. Компютъризираха ни, а така всичко е много по-лесно. Сега всеки знае с какво се занимава колегата му. А и инвентарът се контролира много по-лесно. Искаш ли да знаеш колко джипа уилис имаме на склад, макар че вече отдавна не ги използваме? Дай ми десет минути и ще ти кажа.

– Е, и?

– Сега много по-добре контролираме нещата, отколкото някога. Знаем например колко берети са били доставени, знаем колко са изписани от складовете законно и колко трябва да са останали. И ако цифрите не съвпадат, започваме да се тревожим.

– А съвпадат ли?

Лейтън се усмихна.

– В момента да. Това е сигурно. През последната година и половина на никой не е откраднал берета М9 от американската армия.

– Тогава какво е направил Боб Макгуайър преди два месеца? – попита Ричър.

– Продад е последните си запаси. Крал е в продължение най-малко на десет години. Компютрите го установиха. Действал е заедно с още двайсетина души на двайсетина различни места. Успяхме да прекратим кражбите и да приберем на топло извършителите.

– Всички ли?

– Според компютъра. Изчезваха големи количества, всякакво оръжие, от двайсетина места. Арестувахме двайсетина момчета. Макгуайър беше последният или предпоследният, не съм много сигурен.

– Вече няма ли кражби на оръжие?

– От доста време – отговори Лейтън. – Явно не си информиран добре.

Настъпи мълчание.

– Хубаво – кимна Ричър. – Поздравления.

– Армията е малка. Разполагаме с повече време.

– Значи *всички* са арестувани? – намеси се Харпър.

Лейтън кимна.

– Всички. Проведохме голяма акция по целия свят. А и не бяха толкова много. Компютрите ни помогнаха.

– Значи дотук с нашата хипотеза – каза Харпър.

– Не съвсем – възрази Лейтън. – И ние си имаме своя хипотеза.

Тя го погледна.

– За едрата риба?

Лейтън кимна.

– Да.

– Кой е?

– Засега са само предположения.

– Предположения?

– Не е активен. Кражбите престанаха. Както ви казах, открихме всички пробойни и ги запушихме. Двайсетина души очакват съдебни процеси, знае се откъде е изчезвало оръжието. Хванахме ги, като изпратихме хора под прикритие, за да купуват стоката. Капан. Боб Макгуайър например продаде две берети на двама наши лейтенанти в един бар.

– Оттам идваме – каза Харпър. – „При Макстофиан“, в Ню Джърси.

– Точно така – кимна Лейтън. – Нашите момчета купиха два пистолета от багажника на колата му, по двеста долара единият, което между другото е една трета от сумата, която плаща армията за тях. След това прибрахме Макгуайър и започнахме да го обработваме. Знаем приблизително какво е откраднал през годините. С помощта на компютъра направихме анализ, установихме средната цена и започнахме да търсим къде са отишли парите. Открихме само половината, в банкови сметки или под формата на вещи.

– Е, и? – подкани го Ричър.

– Засега толкова. Продължаваме обаче да получаваме информация и навсякъде се оказва едно и също. Губят се половината пари. А тези типове не блестят с голяма интелигентност, това е факт. Не могат да скрият парите си от нас. А дори и да можеха, защо всички ще скрият точно половината? Защо някой не е скрил всичките, друг – две трети или три четвърти? Във всеки отделен случай би трябвало да е различно.

– Ето я предполагаемата едра риба – отбеляза Ричър.

Лейтън кимна.

– Точно така. Как иначе да си го обясним? Прилича на мозайка с липсващо блокче. Започнахме да мислим за някакъв кръстник, могъщ тип, който дърпа конците зад кулисите, който организира всичко или предлага защита срещу половината от приходите.

– Или половината от оръжието – отбеляза Ричър.

– Да – съгласи се Лейтън.

– Някой се занимава с охранителен рекет. Нещо като измама в измамата.

– Да – каза отново Лейтън.

Последва дълго мълчание.

– За нас изглежда обещаващо – отбеляза Харпър след малко. – За да прави такова нещо, този тип трябва да е много умен и способен. Трябва да е в състояние да решава проблеми, възникващи на различни места из цялата страна. Така може да се обясни и интересът му към толкова много различни жени. Не защото са познавали именно него, а защото всяка от тях е познавала някой от клиентите му.

– Времето също съвпада – отбеляза Лейтън. – Ако нашият човек е вашият тип, започнал е да подготвя убийствата преди около два месеца, когато е научил, че сме започнали да прибираме пласъорите.

Харпър се наклони напред.

– Какъв е бил обемът на кражбите преди две-три години примерно? – попита тя.

– Доста голям – отговори Лейтън. – Въпросът всъщност е какво са могли да видят онези жени, нали?

– Да.

– Могли са да видят много – добави той.

– Стабилни ли са доказателствата ви? – попита тя. – Срещу Боб Макгуайър например?

Лейтън сви рамене.

– Не са блестящи. Безспорни са двата пистолета, които е продал на нашите хора, но това са само две бройки. Останалите са предимно косвени улики, а фактът, че парите са по-малко, още повече утежнява положението.

– Значи премахването на свидетели преди съдебните процеси има смисъл?

Лейтън кимна.

– Струва ми се, че има много голям смисъл.

– Тогава кой стои зад всичко това?

Лейтън пак разтри очите си.

– Нямаме представа. Дори не сме сигурни, че той съществува. В момента това е само предположение. Нашата хипотеза.

– И никой не признава нищо?

– Нито дума. Разпитваме ги упорито в продължение на цели два месеца. Мълчат като риби. И двайсетимата. Онзи трябва да ги е изплашил сериозно.

– Без съмнение е страшен – кимна Харпър. – Доколкото можем да съдим от действията му.

За момент всички замълчаха. Чуваше се само трakanето на дъжда по первазите на прозорците.

– Ако изобщо съществува – повтори Лейтън.

– Съществува – отвърна Харпър.

Лейтън кимна.

– И ние смятаме така.

– Трябва ни името му – обади се Ричър. – Бих искал да поговоря с Макгуайър вместо теб.

Лейтън се усмихна.

– Предполагам, че рано или късно ще го поискаш. Бях се приготвил да ти откажа, защото не е редно. Но знаеш ли какво? Току-що промених решението си. И съм съгласен.

Както обикновено блокът с килиите в регионалните шабове се намираше под земята, под ниска тухлена постройка с желязна врата, от другата страна на тревната площ. Отидоха дотам пеша под дъжда, с вдигнати яки и с наведени глави. Капитанът позвъни на старомоден звънец, желязната врата се отвори и видяха ярко осветен коридор. На прага застана много едър сержант. Лейтън му кимна и той се отмести, за да минат.

Стените вътре бяха тухлени, покрити с бели плочки, подовите и таваните бяха бетонни, боядисани в зелено, лампите – луминесцентни тръби под солидни метални решетки. Вратите бяха желязни, с кръгли отвори с решетки в горния край. Вдясно имаше малка стаячка с дървено табло за ключове, окачени на метални куки. Голямото бюро беше отрупано с видеотехника. Дванайсетте монитора показваха вътрешността на дванайсет килии, единайсет от които празни. На леглото в дванайсетата лежеше човек, завит с одеяло.

– Спокойна нощ в „Хилтън“ – отбеляза Ричър.

Лейтън кимна.

– Събота вечер става по-лошо, но в момента Макгуайър е единственият ни гост.

– Видеозаписът е проблем – отбеляза Ричър.

– Да, техниката непрекъснато се поврежда – каза капитанът и се наведе да погледне образите на мониторите. Опря ръце на масата, сви едната си ръка в юмрук и докосна едно копче с кокалчето си. Магнетофоните престанаха да записват.

– Видя ли? Тази система е много ненадеждна.

– Ще са нужни най-малко два часа, за да я поправим – добави сержантът.

Беше гигант, с блестяща шоколадова кожа. Куртката му с размери на военна палатка сигурно би побрала Ричър и Харпър без никакви проблеми. А може би и Лейтън. Беше идеалният военен полицаи.

– Макгуайър има посетител, сержант – каза Лейтън свойски. – Но няма да го отбелязваме в дневника.

Ричър се съблече по риза и остави дрехите си на стола. Сержантът взе връзка ключове от таблото и отиде до вратата към килиите. Отвори я и се отдръпна встрани. Ричър влезе, сержантът затвори и заключи вратата след него. Посочи стълбите надолу.

– След теб.

Стъпалата бяха тухлени, леко очупени по ръбовете.

Стените и тук бяха с бели плочки. На едната беше прикрепен метален парапет. Най-долу имаше още една заключена метална врата. Следваше коридор и пак врата. После малко преддверие с три врати към три блока с килии. Сержантът отключи средната врата, щракна електрически ключ и луминесцентната лампа освети помещение с размери, може би десет на два метра. Около две трети от него бяха разделени на четири килии с тежки железни решетки. Килиите бяха три на четири метра. Срещу всяка от тях имаше видеокамера, монтирана високо на стената. Три от килиите бяха празни, с отворени врати. Само една беше затворена. Макгуайър беше там. Опитваше се да се разсъни, стреснат от неочакваната светлина.

– Имаш посетител – извика сержантът.

В ъгъла, пред килиите, бяха поставени два високи дървени стола. Сержантът взе по-близкия и го занесе пред килията на Макгуайър, после се върна и седна на другия. Ричър не обърна внимание на стола и се втренчи безмълвно зад решетката, с ръце зад гърба си. Макгуайър отметна одеялото и спусна краката си на пода. Беше със зелена долна фланелка и зелени гащета. Беше едър, около четирийсетгодишен мъж – над един и осемдесет и повече от сто килограма, мускулест, с дебел врат, големи ръце, големи крака. Късо подстригана, оредяла коса, малки очи, две татуировки.

Ричър стоеше неподвижно и го наблюдаваше.

– Кой си ти, по дяволите? – попита Макгуайър. Плътният глас подхождаше на телосложението му, думите отекваха в големия гръден кош. Ричър не отговори. Това беше техника, която бе усвоил преди много години. Стоиш неподвижно, без да мигнеш, без да говориш. Изчакваш, докато премисли всички възможности. *Не е приятел. Не е адвокат. Какъв е тогава?* Изчакваш, докато започне да се тревожи.

– Кой си ти, по дяволите? – повтори Макгуайър.

Ричър се отдалечи. Застана до сержанта, наведе се и прошепна нещо на ухото му. Гигантът учудено вдигна вежди. Ричър му прошепна още нещо. Сержантът кимна и му подаде връзката ключове. Ричър я окачи на дръжката на вратата и се върна при Макгуайър, който го гледаше втренчено през решетките.

– Какво искаш? – попита той.

– Искам да ме погледнеш – отговори Ричър.

– Какво?

– Какво виждаш?

– Нищо – отговори Макгуайър.

– Сляп ли си?

– Не, не съм сляп.

– Тогава си лъжец – каза Ричър. – Не може да не виждаш нищо.

– Виждам някакъв тип.

– Виждаш някакъв тип, който е по-голям от теб и който е преминал през всякакъв вид обучение, докато ти си прехвърлял формуляри в някакъв проклет склад.

– Е, и?

– Нищо. Просто искам да го имаш предвид по-късно, това е всичко.

– Какво ще стане по-късно?

– Ще разбереш – отвърна Ричър.

– Какво искаш?

– Искам доказателства.

– За какво?

– За това колко тъп може да е негодник като теб.

Макгуайър млъкна. Очите му се присвиха и се превърнаха в тесни цепки.

– Лесно ти е да говориш така на два метра разстояние от решетките.

Ричър направи голяма крачка напред.

– Сега съм на един метър от решетките – каза той. – А ти си все същият негодник.

Макгуайър също пристъпи напред и улови една от металните пречки. Гледаше втренчено. Ричър се приближи още.

– Е, сега съм на половин метър от решетките, като теб. И все още си същият тъп негодник.

Макгуайър сви дясната си ръка в юмрук и я изстреля напред като бутало. Целеше се в гърлото на Ричър. Ричър я улови, дръпна я рязко,

така че Макгуайър да се блъсне в решетките, после изви силно китката му и направи крачка вляво.

– Видя ли колко си глупав? – каза той. – Ако продължа, ще ти счупя ръката.

Макгуайър изпъшка от болка. Ричър се усмихна и пусна китката му. Онзи прибра ръката си зад решетките и я раздвижи, за да се увери, че все още е здрава.

– Какво искаш? – попита още веднъж.

– Искаш ли да отворя килията?

– Какво?

– Ключовете са там. Ако искаш, мога да отворя, за да изравним донякъде шансовете.

Макгуайър присви очи още повече.

– Да, отвори проклетата килия.

Ричър отиде до вратата и взе връзката ключове от дръжката на вратата. Намери ключа от килията, беше държал много подобни ключове и можеше да го напипа и със затворени очи, и отключи вратата. Отвори я. Макгуайър стоеше неподвижно. Ричър отстъпи малко и закачи връзката ключове на дръжката на вратата. Остана с лице към вратата и с гръб към килията.

– Седни – каза той. – Оставих ти стол.

Чу стъпките от босите крака на Макгуайър по циментовия под. Спря.

– Какво искаш? – попита отново Макгуайър.

Ричър продължаваше да стои с гръб към него. Напрегна сетивата си, за да долови приближаването му. Онзи не помръдваше.

– Не е много просто – отвърна той. – Ще трябва да прецениш няколко фактора.

– Какви фактори? – попита Макгуайър с недоумение.

– Първият е, че съм тук неофициално, схващаш ли?

– Какво значи това?

– Ти ще ми кажеш.

– Не знам.

Ричър се обърна.

– Означават, че не съм военно ченге, цивилно ченге или нещо такова. Всъщност съм никой.

– Е, и?

– Това значи, че не нося никаква отговорност. За мен няма дисциплинарни наказания, не мога да си загубя пенсията, никой не може да ме

пипне с пръст.

– Е, и?

– Значи, ако направя така, че през остатъка от живота си да ходиш с патерици и да пиеш през сламка, никой няма да ми търси сметка. А тук няма и свидетели.

– Какво искаш?

– Ето го и втория фактор. Мога да ти вгорча живота повече, отколкото ти е обещал оня, големият.

– Кой е той?

Ричър се усмихна. Макгуайър сви юмруци. Здрави мускули, силни рамене.

– Ето сега идва сложната част – отговори Ричър. – Трябва да се съсредоточиш. Третият фактор е, че ако ми кажеш името на това копеле, той ще изчезне за вечни времена. Ако ми кажеш името му, повече няма да може да се добере до теб. Никога, разбираш ли?

– Какво име? Какво копеле?

– Интересува ме човекът, на когото си давал половината печалба.

– Няма такъв човек.

Ричър поклати глава.

– Този етап отмина, разбираш ли? Знаем, че той съществува. Затова не ме карай да измета с теб килията, преди да сме стигнали до съществената част.

Макгуайър се наежи, дишането му се учести. След това отново се отпусна и присви очи.

– Е, ще се съсредоточиш ли? – попита Ричър. – Смяташ, че ако пропееш за него, ще загазиш. Греша. Трябва да схванеш, че ако го накиснеш, всъщност ще се отървеш за цял живот, защото го търсят за много по-тежки прегрешения от кражбата на оръжие от армията.

– Какво е направил?

Ричър се усмихна. Съжали, че видеокамерите нямат звук. *Онзи съществува*. Ако беше чул, Лейтън щеше да затанцува от радост.

– ФБР смята, че е убил четири жени. Ако ми кажеш името му, ще го приберат завинаги. Никой дори няма да го пита за нищо друго.

Макгуайър мълчеше. Размишляваше. Ричър бе виждал и по-бърз мисловен процес.

– Има още два фактора – каза той. – Ако ми кажеш веднага, ще кажа добра дума за теб. Ще ме послушат, защото някога бях един от тях. Ченгетата се поддържат, нали? Ще улесня живота ти.

Макгуайър мълчеше.

– И последният фактор – добави Ричър тихо. – Трябва да ти е ясно, че рано или късно и бездруго ще ми кажеш. Въпрос на време е. Изберирай. Можеш да го направиш веднага или след половин час, след като счупя ръцете и краката ти, а после и гръбнака ти.

– Той е гаден.

Ричър кимна.

– Не се съмнявам. Ти обаче трябва да степенуваш нещата. Каквото и да се е заканил, че ще ти стори, е само на теория, някъде в далечното бъдеще, и както ти казах, няма да стане. Но онова, което се каня да направя, ще се случи сега. Веднага.

– Няма да направиш нищо – каза Макгуайър.

Ричър се обърна и взе дървения стол. Обърна го наопаки пред гърдите си и хвана двата крака. Напрегна мишци и дръпна силно. Напречната летва издрънча на пода. Той обърна стола, задържа седалката в едната си ръка, а с другата отчупи единия крак. Хвърли счупения стол на пода и задържа крака, който беше дълъг повече от петдесет сантиметра, с дебелина на бейзболна бухалка.

– Можеш да направиш същото – каза той.

Макгуайър обърна другия стол, сграбчи краката и напрегна мускули. Не се получи.

– Много лошо – каза Ричър. – Опитях се да ти дам шанс.

– Беше в Специалния корпус – каза Макгуайър. – Участва в „Пустинна буря“. Този тип не се шегува.

– Няма значение – отвърна Ричър. – Ако се противи, ФБР ще го застреля и край на проблема.

Макгуайър мълчеше.

– Няма да разбере, че си го накиснал ти – продължи Ричър. – Ще се направят, че са го хванали, защото се е издал.

Макгуайър мълчеше.

Ричър вдигна крака на стола.

– Лявата или дясната? – попита той.

– Какво?

– Коя ръка предпочиташ да счупя първо?

– Ласал Крюгер – каза Макгуайър. – Командир на снабдителен батальон. Полковник е.

25

Да откраднеш телефон беше детинска игра, но наблюдението не е никак проста работа. Най-важното нещо е времето. Трябваше да изчакаш да се стъмни, защото искаш да го направиш през последния час от дневната смяна на ченгето. Защото ченгето е по-тъпо от агента на ФБР и защото краят на смяната винаги е по-подходящ от началото. Вниманието е притъпено. Отегчен е до смърт. Погледът му е замъглен и си мечтае за чаши бира с приятели, за вечер пред телевизора с жена си или за някакво друго обичайно занимание в свободното време.

Значи имаш на разположение четирийсет минути, да кажем, от седем до седем и четирийсет. Трябва да стане на два пъти. Най-напред къщата, после районът наоколо. Връщаш се от летището и минаваш по главната улица. Спираш на паркинга за туристи на двеста метра от кръстовището, което е на три преки от къщата и. Оттук започва широка пясъчна алея, която води на изток, нагоре по склона на Маунт Худ. Слизаш от колата, обръщаш се с гръб към алеята и тръгваш на северозапад през гориста местност. Достигаш до равнището на първата си позиция, но от другата страна на къщата, зад нея, а не отпред.

Заради хълмистия терен къщите нямат големи дворове. Зад тях има тесни обработени ивици, след това са оградите, после стръмни участъци с диви храсталаци. Пробиваш си път през тях и се озоваваш до оградата ѝ. Заставаши неподвижно в тъмнината и наблюдаваш. Пердетата са дръпнати. Тихо е. Чуваши приглушени звуци на пиано. Къщата е построена под прав ъгъл към улицата. Всъщност страничната ѝ стена е отпред. Верандата е по цялата дължина. Срещу теб има стена, осеяна с прозорци. Няма врати. Промъкваш се покрай оградата и проверяваш другата страна, която всъщност е задната ѝ част. И там няма врата. Значи единствените входи са вратата отпред, на верандата и на гаража, който гледа към улицата. Не е идеално, но е точно това, което очакваше. Според плана. Предвидени са всякакви случайности.

– Добре, полковник Крюгер – каза Лейтън. – Сега вече ще те пипнем.

Бяха се върнали в стаята на дежурния, мокри от тичането под

нощния дъжд, въодушевени и разгорещени от успеха. Бяха си стиснали ръцете, Харпър бе прегърнала Ричър. Сега Лейтън преглеждаше данни на екрана на компютъра си, а Ричър и Харпър седяха на старите високи столове пред бюрото му. Харпър все още се усмихваше с облекчение и радост.

– Това със стола ми хареса – отбеляза тя. – Видяхме всичко на видео екрана.

Ричър сви рамене.

– Излъгах го – каза той. – Избрах подходящия стол. Прецених, че когато сержантът ходи там, сяда на онзи до вратата и понеже се отегчава, започва да се върти. При неговите размери столът със сигурност се беше разклатил. Буквално се разпадна в ръцете ми.

– Но изглеждаше страхотно.

– Така беше по план. Първото правило е да изглеждаш наистина добър.

– Ето, има го в списъка на състава – обади се Лейтън. – Ласал Крюгер, полковник.

Той чукна екрана с нокът.

– Имал ли е проблеми? – попита Ричър.

– Още не мога да кажа – отвърна Лейтън. – Смяташ ли, че има досие във военната полиция?

– Нещо се е случило – отвърна Ричър. – Бил е в Специалните части по време на операция „Пустинна буря“, а сега е в снабдяването. Защо?

Лейтън кимна.

– Трябва да се обясни. Може да е дисциплинарно наказание.

Излезе от файла със списъците на личния състав и влезе в друго Меню. След малко поклати глава.

– Това може да отнеме цяла нощ.

Ричър се усмихна.

– Искаш да кажеш, че не желаш ние да видим.

Лейтън също се усмихна.

– Позна от първия път. Можеш да малтретираш затворниците колкото си искаш, но не можеш да четеш секретни материали. Знаеш как е.

– Разбира се – отвърна Ричър.

– Преди малко стана дума за гуми за джипове – обади се Харпър. – Може ли да се провери дали не липсват количества зелена маскировъчна боя?

– Може – отговори Лейтън. – Поне теоретично.

– В списъка му има единайсет жени, по осемдесет литра за всяка,

това прави някъде около деветстотин литра. За мен ще е достатъчно, ако успеем да свържем Крюгер с боята.

Лейтън кимна.

– Също и датите – добави тя. – Разберете дали е бил в почивка в дните на убийствата. Проверете и дали е имало кражби на местата, където са служили жертвите. Намерете доказателства, че са знаели нещо.

Лейтън я погледна.

– Армията ще ме заобича безкрайно, нали? – каза той. – Крюгер е наше момче и цяла нощ се блъскам, за да го предам на Бюрото.

– Съжалявам – отвърна Хапър, – но нещата тук са повече от ясни. Убийството е по-тежко престъпление от кражбата.

Лейтън кимна и изведнъж стана сериозен.

– Без никакво съмнение – каза той.

Огледа къщата достатъчно добре. Нищо няма да промениш, ако продължиш да се взираш в тъмното и да я слушаш как свири на проклетото пиано. Затова отдалечи се от оградата, мини през храстите и се върни на югоизток, обратно към колата. Ще се качиш, ще я подкараш и ще се върнеш назад, през кръстовището. Чака те втората част на задачата и разполагаш с около двацет минути, за да се справиш. Потегляш. На четири километра на запад от отклонението, от лявата страна на пътя има малък търговски център. Старомоден, едноетажен комплекс, П-образен. В средата има супермаркет, от двете му страни – различни малки магазинчета. Някои от тях са празни и са заковани с дъски. Спираш в далечния край на паркинга и се оглеждаш. Намираш това, което търсиш, през три магазина от супермаркета. Не е неочаквано, но въпреки това удриш волана с юмрук. Усмиваш се.

След това подкарваш през паркинга, проверяваш още веднъж и усмивката ти изчезва. Не ти харесва. Никак. Пропуск. От всеки магазин има пряка видимост. Сега е тъмно, но ти мислиш за през деня. Заобикаляш постройката, оглеждаш я отзад и усмивката ти се връща. Там има друг паркинг, значително по-малък, пред който са само боядисаните врати на складовете и големите задни стени. Никакви прозорци. Спираш колата и оглеждаш. Това е твоето място. Идеално е. Без съмнение.

После се връщаш на предния паркинг и спиращ до няколко други коли. Гасиш двигателя и чакаш. Наблюдаваш шосето. Минават десет минути и виждаш буикът на ФБР. Движи се нито много бързо, нито

много бавно. Агентът отива да поеме смяната си.

„Приятна вечер, прошепвай.“

След това палиш мотора и подкарвай колата в обратната посока.

Лейтън им препоръча един мотел на около два километра по пътя към Трентън. Каза им, че там обикновено отсядат посетителите при арестуваните. Било евтино и чисто, а и нямало друг мотел в околността. Освен това знаел и телефонния му номер. Харпър караше, намериха го лесно. Отвън не изглеждаше зле, имаше и свободни стаи.

– Дванайсетото бунгало е много приятно, с двойно легло – каза мъжът на рецепцията.

Харпър кимна.

– Добре, ще го вземем – каза тя.

– Ние? – учуди се Ричър. – В една стая?

– Ще говорим за това по-късно – каза Харпър.

Тя плати в брой и взе ключа.

– Номер дванайсет – повтори мъжът.

Ричър отиде пеша под дъжда, а Харпър докара колата. Паркира пред бунгалото и завари Ричър да я чака пред вратата.

– Какво има? – попита го тя. – Няма да спим, нали? Просто ще изчакаме Лейтън да се обади. По-добре да чакаме вътре, отколкото в колата.

Ричър не каза нищо. Изчака я да отключи. Тя отвори вратата и влезе. Той я последва.

– И бездруго трудно бих могла да заспя след всичко това.

Стандартната мотелска стая му се стори позната и уютна. Беше прекалено затоплена, чуваше се и тракането на дъжда по покрива. Край прозореца имаше маса с два стола. Ричър седна на единия, опря лакти на масата и подпря главата си с ръце. Харпър се заразхожда неспокойно.

– Пипнахме го, даваш ли си сметка? – попита тя.

Ричър не отговори.

– Трябва да се обадя на Блейк, за да му съобща новината – каза Харпър.

Ричър поклати глава.

– Рано е.

– Защо?

– Нека Лейтън приключи и тогава. Ако сега се намесят от

Куонтико, ще го изтеглят, тъй като той е капитан. На негово място ще изпратят някой тъпак с две звезди, който само ще оплеска нещата. Остава Лейтън да свърши работата както трябва, а и да обере лаврите след това.

Харпър влезе в банята и огледа хавлиените кърпи, шампоана и сапуните. Излезе и свали самото си. Ричър извърна лице.

– Напълно безопасно е – каза Харпър. – Този път съм със сутиен.

Той не каза нищо.

– Какво има? – настоя Харпър. – Нещо те безпокои.

– Така ли?

Тя кимна.

– Определено. Личи си. Имам женска интуиция.

Той я погледна в очите.

– Истината е, че не ми се искаше да оставам насаме с теб в стая с легло.

Тя се усмихна радостно и лукаво.

– Изкушение?

– Все пак и аз съм човек.

– И аз – каза тя. – След като аз мога да се овладеея, значи можеш и ти.

Той не отговори.

– Ще взема душ – добави Харпър.

– Боже! – промърмори той.

Това е стандартна хотелска стая, като хилядите, посетени от теб между двете крайбрежия. Коридорче с баня вдясно, гардероб вляво, голямо легло, тоалетка, маса с два стола. Стар телевизор, кофичка за лед, ужасни картини по стените. Закачаш палтото си в гардероба, но не сваляш ръкавиците. Няма нужда да оставяш отпечатъци навсякъде. Не съществува реална възможност да открият тази стая, но целият ти живот се основава на предпазливостта. Сваляш ръкавиците единствено когато се миеш, а баните в хотелите са напълно безопасни. Напускаш в единайсет часа и до обяд камериерката ще е излъскала всичко до блясък, така че няма да остане никаква следа. Никой никога не е откривал ясен отпечатък от пръст в хотелска баня.

Прекосяваш стаята и сядаш на стола отляво. Отпускаш се назад, затваряш очи и започваш да мислиш. Утре. Трябва да стане утре. Заемаш се да планираш времето – отзад напред. Трябва да излезеш, след

като се стъмни. Това е основното ограничение. От него зависи всичко останало. Искаш обаче да я намери ченгето, което пази през деня. Знаеш, че това е само прищявка, но ако човек не може да разнообрази живота си с някой и друг каприз, що за живот ще е това? Значи ще излезеш, след като се стъмни, но преди ченгето да отиде до тоалетната за последен път. Така времето може да се определи много точно, някъде между шест и шест и половина. Да кажем пет и четирийсет, за да има резерва. Не, по-добре пет и трийсет, защото всъщност трябва да имаш време да се върнеш на позицията си, за да видиш физиономията на ченгето.

Така. Пет и трийсет. Все още няма да е съвсем тъмно, ще бъде здрач, но е приемливо. Предишните операции са ти отнемали най-много двацет и две минути. По принцип тази не би трябвало да отнеме повече, но въпреки всичко предвиждаш половин час. Значи трябва да си вътре и да започнеш преди пет. После преценяваш нещата от нейна гледна точка и става ясно, че трябва да се обадиш по телефона в два часа.

Значи ще напуснеш тази дупка преди единайсет, ще бъдеш там преди дванайсет, ще чакаш, ще наблюдаваш и ще позвъниш в два. Решено. Отваряш очи и ставаш. Събличаш се и влизаш в банята, после се пъхваш под завивките без дрехи, само с ръкавиците.

Харпър излезе от банята, увита с хавлиената кърпа. Лицето ѝ бе леко зачервено, косата, мокра и тежка, се спускаше до под кръста. Без грим лицето ѝ изглеждаше уязвимо. Сини очи, бели зъби, скули, кожа. Приличаше на четиринайсетгодишно момиче, само че много високо. И дължината на една нормална хавлиена кърпа беше крайно недостатъчна, за да прикрие този ръст.

– Мисля, че трябва да се обадя на Блейк – каза Харпър, – за да знае къде сме.

– Не му казвай нищо – отвърна Ричър. – Ако му кажеш, нещата могат да излязат от контрол.

Тя кимна.

– Ще му кажа само, че сме близо.

Той поклати глава.

– Нещо още по-неопределено. Кажу ми, че утре ще се срещнем с някакъв тип, който може да ни каже нещо интересно.

– Ще внимавам – отвърна тя, седна пред огледалото и се вгледа в

косата си. Кърпата се вдигна нагоре. – Ще извадиш ли телефона ми от чантата?

Ричър отиде до леглото и бръкна в чантата ѝ. Лъхна го лек аромат. Напипа телефона, извади го и ѝ го подаде.

– Нищо конкретно, нали? – повтори той.

Тя кимна и отвори апарата.

– Не се тревожи.

– Мисля, че и аз ще взема душ – каза той.

Харпър му се усмихна.

– Приятна баня. Няма да влизам, обещавам.

Той влезе в банята и затвори вратата. Дрехите на Харпър и бялото ѝ дантелено бельо висяха на закачалката на вратата. Ричър се поколеба дали да не се облее със студена вода, но реши да разчита единствено на волята си. Пусна топлата вода. Съблече се и остави дрехите си на купчина на пода, после извади сгъваемата четка и си изми зъбите само с вода. Влезе под душа и се изми със същия сапун и шампоан, които беше използвала Харпър. Опита се да се успокои. След това се отказа и пусна ледената вода. Една минута, две минути, дъхът му спря. Затвори крана и опипом намери кърпата.

Харпър почука на вратата.

– Свърши ли? – попита го. – Искам да си взема дрехите.

Той разгъна кърпата и я уви около кръста си.

– Да, можеш да влезеш.

– Само ми ги подай.

Той ги улови с едната си ръка и ги откачи от закачалката, после отвори вратата и ѝ ги подаде. Избърса се и се облече, което хич не беше лесно в тясното пространство. Приглади косата си с пръсти, остана неподвижно една минута, после отвори вратата и излезе. Харпър беше до леглото, облечена само с част от дрехите си. Останалите бяха сгънати на облегалката на стола пред тоалетката. Беше сресала косата си назад. До кофичката за лед беше телефонът ѝ.

– Какво му каза? – попита Ричър.

– Каквото се разбрахме – отговори тя. – Че утре сутрин имаме среща. Нищо конкретно.

Беше облякла ризата, но вратовръзката беше праметната на стола. И сутиенът. И панталоните от костюма.

– Той каза ли нещо?

– Поултън е в Спокейн. Информацията от „Херц“ не води доникъде. Колата е била наета от някаква жена в командировка. Шофьорът от

Ю Пи Ес обаче ще си спомни доста неща, както изглежда. Ще разговарят с него тази вечер, но разликата във времето е три часа, така че няма да научим нищо до утре сутринта. Установили са датата по бейзболния мач и ще проверят в архива.

– Със сигурност там няма да пише „Ласал Крюгер“.

– Така е, но това вече няма значение, нали? Ние го открихме.

Седна на леглото с гръб към него.

– Благодарение на теб. Ти се оказа съвършено прав. Умен човек с най-прозаичен мотив.

Харпър пак се изправи и се заразхожда неспокойно в тясното пространство между масата и леглото. Беше обула бикините си – виждаше се през цепката на ризата. Задникът ѝ беше чудесен. Краката ѝ бяха стройни. И дълги. Стъпалата ѝ бяха малки и изящни за високия ѝ ръст.

– Трябва да го отпразнуваме – каза тя.

Ричър изправи възглавниците на таблата в далечния край на леглото и се облегна на тях. Вдигна очи към тавана и се заслуша в трополеното на дъжда по покрива.

– В такива мотели не сервират по стаите – отбеляза той.

Тя се обърна към него. Горните две копчета на ризата ѝ бяха разкопчани. В такава ситуация е важно разстоянието между копчетата. Ако са близо едно до друго, няма голямо значение. Но тези бяха доста раздалечени.

– Заради Джоди, нали? – попита тя.

Той кимна.

– Разбира се.

– Ако не беше тя, щеше да го искаш, нали?

– Искам го. – Замълча за миг и добави: – Но няма да го направя заради Джоди.

– Харесвам това качество у мъжа – погледна го Харпър и му се усмихна.

Той не отговори.

– Непокколебимост – добави тя.

Той не отговори. Настъпи мълчание, нарушавано само от неотслабващото трополене на дъжда по покрива.

– Това е привлекателно качество – каза тя.

Той погледна към тавана.

– А на теб не ти липсват привлекателни качества.

Ричър се заслуша в дъжда. Харпър въздъхна едва чуто и се отдръпна малко, но достатъчно, за да понижи градус на напрежението.

– Значи ще се преместиш в Ню Йорк? – попита го тя.

– Така смятам – отговори той.

– Тя ще се разсърди заради къщата. Баща ѝ ти я е завещал.

– Може би – отвърна Ричър, – но ще трябва да го преглътне. Според мен баща ѝ ми остави правото на избор. Или къщата, или парите, които мога да получа за нея. Той ме познаваше доста добре и не би се изненадал, нито обидил.

– Все пак проблемът има някаква емоционална страна.

– Не виждам защо. Тя не е израсла в нея. Всъщност никога не са живели там. Това е просто една дървена постройка.

– Но е нещо като котва. Поне за нея.

– Заради това я продавам.

– И тя, естествено, се безпокои.

Той сви рамене.

– Ще свикне. Аз ще съм наблизко, независимо дали имам къща, или не.

Отново настъпи тишина. Дъждът сякаш понамаля. Харпър седна на леглото срещу него и подви голите си крака.

– Все още ми се празнува – прошепна тя и се наклони към него. – Целувка заради повода. Нищо повече.

Той я погледна, притегли я към себе си с лявата си ръка и я целуна по устните. Харпър обгърна главата му с ръка и зарови пръсти в косата му. Наклони глава и разтвори устните си. Той почувства езика ѝ в устата си. Затвори очи. Езикът ѝ настоятелно се пхна дълбоко в устата му. Приятно усещане. Той отвори очи и видя нейните съвсем наблизко, плътно затворени. Отблъсна я лекичко и се отдръпна, изпълнен с чувство за вина.

– Трябва да ти кажа нещо.

– Какво? – попита го тя, едва поемайки си дъх.

– Не бях откровен с теб.

– В смисъл?

– Не мисля, че Крюгер е нашият човек.

– *Какво!?*

Настъпи мълчание. Бяха на сантиметри един от друг, пръстите ѝ все още бяха сплетени в косата на тила му.

– Той е човекът на Лейтън, но не и нашият. Всъщност изобщо не съм допускал, че може да е той.

– *Какво!?* Беше убеден, че е той! Това беше *твоята* хипотеза, Ричър. Защо сега се отказваш от нея?

– Защото не го мислех наистина, Харпър. Просто разсъждавах на глас. Говорех глупости, общо взето. Ужасно съм изненадан, че подобен човек наистина съществува.

Тя дръпна ръката си стъписана.

– Но това беше *твоята* хипотеза – повтори тя.

Той сви рамене.

– Съчиних я. И през ум не ми е минавало, че може да е сериозно. Просто ми трябваше някакъв правдоподобен претекст, за да се измъкна от Куонтико за известно време.

Тя го изгледа втренчено.

– Съчинил си всичко това? Трябвало ти е претекст!?

– Предполагам, че е прозвучало донякъде убедително. Самият аз обаче никога не съм го вярвал.

– Тогава защо изобщо заговори за това?

– Казах ти. Просто исках да се измъкна за малко. Да си осигуря някакво време за мислене. А и... беше нещо като експеримент. Исках да разбера кой ще подкрепи хипотезата и кой ще ѝ се противопостави. Трябваше да разбера кой искрено желае решаването на проблема.

– Не мога да повярвам! Защо?

– Защо не?

– Всички ние искаме убийствата да се разплетат.

– Поултън беше против – отбеляза Ричър.

Тя го гледаше втренчено от около петдесет сантиметра.

– Какво е всичко това за теб? Някаква игра ли?

Той не отговори. Двамата мълчаха минута, две, три.

– Защо, по дяволите, го правиш?! – попита Харпър след малко. – Тук става дума за човешки живот!

В този момент на вратата се почука – силно и настойчиво. Харпър се отдръпна от него. Ричър спусна краката си на пода и се изправи. Прокара пръсти през косата си и тръгна към вратата. Чуването се повтори.

– Добре, добре – извика Ричър. – Идвам.

Чуването спря. Той отвори вратата. Отпред беше спрял военен шевролет. Лейтън стоеше на прага с вдигната ръка, разкопчана куртка и капчици дъжд по раменете.

– Крюгер е нашият човек – каза той и влезе. Видя, че Харпър си заkopчава ризата.

– Извинете ме – каза той.

– Тук е топло – отвърна тя и извърна поглед.

Лейтън погледна леглото, сякаш беше изненадан.

– Няма съмнение, че е нашият човек. Всичко съвпада с невероятна точност.

Телефонът на Харпър извънтя. Беше на тоалетката до кофичката за лед и пицеше като електронен будилник. Лейтън млъкна и даде знак, че може да почака. Харпър се пресегна през леглото, взе телефона и го включи. Ричър чу глас, хрипящ и променен от разстоянието. Харпър слуша известно време мълчаливо. Ричър видя как пребледня. После изключи телефона и го остави внимателно, сякаш беше от стъкло.

– Викат ни в Куонтико – каза тя. – Веднага. Добрали са се до пълното служебно досие на Каролайн Кук. Оказа се прав, наистина е служила навсякъде, но никога не е била близо до оръжие. Нито за миг.

– Дойдох да ви кажа точно това – каза Лейтън. – Полковник Крюгер е нашият човек, но не и вашият.

Ричър само кимна.

Лейтън прекоси стаята и седна на стола, на който беше седял Ричър. Опря лакти на масата и подпря глава с ръце – същата поза.

– Първото нещо е, че не е имало списък – каза той и погледна Харпър. – Поискахте от мен да проверя дали няма установени кражби на местата, където са служили тези жени, така че очевидно трябваше най-напред да намеря списъка с имената им. Само че не успях. Разбирате ли? Тогава се обадох на няколко места и се оказа, че когато от ФБР са поискали списъка преди месец, се е наложило да го съставят от нула. Да се прероят архивите е доста досадна работа, така че на някакъв симпатяга му хрумнала гениалната идея да се обади на някоя от онези жени, май че е била Алисън Ламар, и да поиска списъка от нея под някакъв измислен претекст. Тя наистина го е предоставила. Изглежда, че преди около две години тези жени са се организирали в някаква голяма група за взаимопомощ.

– Симека нарече жертвите „сестри“, помниш ли? – каза Ричър. – Каза, че четири от нейните сестри са мъртви.

– Значи те са направили списъка? – попита Харпър.

– Ние не разполагахме със списък – отговори Лейтън. – След това започнах да получавам данните за Крюгер и се оказа, че датите и местата изобщо не съвпадат.

– Възможно ли е да ги е фалшифицирал?

Лейтън сви рамене.

– Би могъл. Виртуозно е фалшифицирал документите за инвентара. Все още обаче не сте чули най-важното.

– Кое е то?

– Както каза Ричър, прехвърлянето от Специалните части в снабдяването се нуждае от някакво обяснение. Проверих какво е станало. В Залива е бил звезда. Майор. Бил е в пустинята с малка част, търсели са подвижни площадки за ракети „Скъд“. Радиовръзката им е била много лоша. Никой не е знаел точно къде се намират. Веднъж попаднали под артилерийски обстрел, от своите. Приятелски огън. Имало много жертви. Самият Крюгер също пострадал сериозно. За него обаче армията била всичко, така че пожелал да остане. Направили го полковник и му намерили работа, която да може да върши въпреки раните си. Затова са го изпратили в снабдяването. Мисля, че след това се е ядосал и се е

захванал с тоя мръсен бизнес като някакво отмъщение. Срещу армията и срещу целия си живот.

– А кое е най-важното?

Лейтън поклати глава.

– При обстрела от своите е загубил и двата си крака. В инвалидна количка е.

– По дяволите! – изруга Харпър.

– Да, по дяволите! Не може да тича нагоре-надолу по стълбите, за да стигне до банята на втория етаж. За последен път го е правил преди десет години.

Харпър се взираше в стената.

– Да – каза тя бавно. – Лош шанс.

– Боя се, че е така – съгласи се Лейтън. – За Кук също са прави, проверих го. През кратката си кариера не е държала нищо по-тежко от химикалка. И това исках да ви кажа.

– Добре – отвърна Харпър и продължи да разглежда стената. – Благодаря. А сега трябва да тръгваме. Връщаме се в Куонтико, за да си получим заслуженото.

– Чакайте – спря ги Лейтън. – Има още нещо. Трябва да ви кажа и за боята.

– Пак ли лоша новина?

– По-скоро странна – отвърна Лейтън. – Започнах да търся информация за изчезнала зелена боя, както ме помолихте. Единственото по-определено нещо беше в един дълбоко заровен файл, със забранен достъп. Става дума за кражба на сто и десет кутии по десет литра.

– Точно така – каза Харпър. – Единайсет жени, по десет кутии за всяка.

– Нещата са ясни – добави Лейтън. – Хванали са сержант от снабдяването в Юта.

– Кой е той?

– Тя – отговори Лейтън. – Казва се Лорейн Стенли.

– Но това е невъзможно! – възкликна Харпър. – Тя е една от жертвите.

Лейтън поклати глава.

– Обадох се в Юта и говорих с офицера, който е разследвал кражбата. Вдигнах го от леглото. Каза, че е била Стенли, без никакво съмнение. Имала е възможност и начин да го направи. Опитала се е да прикрие следите си, но не го е направила достатъчно умно. Всичко е било ясно. Не са я дали под съд, защото по онова време е било невъзможно.

Малко преди това гръмнала историята със сексуалния тормоз и нямало как да възбудят съдебно преследване, така че само са я наблюдавали, докато е напуснала.

– Една от жертвите е откраднала боята? – учуди се Ричър. – А друга е направила списъка?

Лейтън кимна мрачно.

– Така е, категорично. Не бих се шегувал с подобно нещо.

Ричър поклати глава.

Разговорът секна. Настъпи мълчание. Лейтън седеше до масата. Харпър се облече машинално. Ричър извади ключовете за колата от сакото на Харпър, после излезе вън. Остана доста време под дъжда, после отключи колата и седна зад кормилото. Запали двигателя и зачака. Харпър и Лейтън излязоха заедно. Лейтън им помахаша и тръгна към своята кола, а Харпър се качи в нисана. Ричър включи на скорост и потегли.

– Погледни картата – каза той.

– Карай по шосе 295 и след това по магистралата.

Той кимна.

– След това знам. Ламар ми показва пътя.

– Защо, по дяволите, Лорейн Стенли е откраднала боята?

– Не знам – отговори той.

– А искаш ли да ми кажеш все пак защо постъпи така с нас? Знаеш си, че нищо няма да излезе, но въпреки всичко ни остави да загубим цели трийсет и шест часа. Защо?

– Вече ти казах. Беше експеримент и ми трябваше време да помисля.

– За какво да помислиш?

Той не отговори. Тя се умълча.

– Добре, че не стигнахме докрай в празнуването – обади се Харпър след малко.

Ричър не каза нищо повече през целия път. Откриваше нужните разклонения и караше напред, под дъжда. В главата му се бяха появили нови въпроси и искаше да намери отговорите, но не му се удаваше. Единственото, за което беше в състояние да мисли в момента, беше усещането за езика ѝ в устата си. Беше по-различно от целувката с Джоди. Имаше друг вкус. А и не би могло да бъде другояче.

Караше бързо, така че стигнаха до Куонтико за по-малко от три

часа. Ричър сви по необозначеното разклонение на шосе 95, мина покрай контролно-пропускателните пунктове на морската пехота в тъмното и спря пред бариерата. Дежурният освети лицата им с джобно фенерче и вдигна бариерата. Спряха пред стъклената врата. Дъждът беше спрял в Мериланд. Във Вирджиния не валише.

– Добре – каза Харпър. – Да вървим да ни кастрят.

Ричър кимна. Изгаси фаровете и двигателя, после двамата се спогледаха, слязоха и тръгнаха към вратата. Поеха си дълбоко въздух. Но атмосферата вътре беше много спокойна. Много тиха. Не се виждаше жива душа. Никой не ги чакаше. Слязоха с асансьора до подземния кабинет на Блейк. Завариха го зад бюрото му. Едната му ръка беше върху телефона, а в другата стискаше смачкан лист с факс съобщение. Телевизорът работеше без звук, пак някакво политическо предаване – мъже в костюми, насядали около голяма маса. Блейк не му обръщаше внимание. Гледаше пред себе си, а лицето му беше напълно безизразно. Харпър му кимна, а Ричър не каза нищо.

– Получихме факс от Ю Пи Ес – каза Блейк. Гласът му беше мек, приятелски, дори благ. Изглеждаше посьрнал, разсеян, объркан и скрушен.

– Познайте кой е изпратил боята на Алисън Ламар.

– Лорейн Стенли – отговори Ричър.

Блейк кимна.

– Точно така. От адрес, намиращ се в малък град в Юта, който се оказва обществен трезор за съхранение на вещи. Познайте какво още.

– Изпратила е цялото количество боя.

Блейк отново кимна.

– В Ю Пи Ес имат единайсет последователни номера на пратки за единайсет еднакви кашона, адресирани до единайсет различни места, включително къщата на самата Стенли в Сан Диего. Познайте какво още.

– Какво?

– Тя още не е притежавала къщата си, когато е оставила боята на съхранение в онзи склад. Изчакала е повече от половин година, докато се установи, след това се е върнала в Юта и е разпратила кашоните. Какво мислиш за това?

– Не знам – каза Ричър.

– И аз – добави Блейк и вдигна телефона. Вгледа се в слушалката и пак я остави. – Обади се Поултън – продължи той. – От Спокейн. Знаете ли какво каза?

– Какво?

– Току-що е разговарял с шофьора на Ю Пи Ес. Спомнял си много добре. Усамотена къща, голям, тежък кашон... Нормално е да помни.

– И?

– Когато е отишъл, Алисън е била там. Тя също слушала бейзболния мач по радиото в кухнята. Поканила го да влезе, почерпила го с кафе, слушали мача заедно. Викали, радвали се, пили още кафе, казал ѝ, че ѝ носи голям и тежък кашон.

– И?

– Тя се зарадвала. Той излязъл, свалил го от камиона със задния повдигач, закарал го с количката си до гаража, а тя в това време направила място за кашона и изглеждала много доволна.

– Като че ли го е очаквала?

Блейк кимна.

– Шофьорът е останал с такова впечатление. И знаете ли какво е направила след това?

– Какво?

– Откъснала е плика с транспортните документи и го е занесла в кухнята. Шофьорът я последвал, за да допие кафето си. Тогава тя извадила документите, накъсала ги на малки парченца и ги хвърлила в боклука заедно с найлона.

– Защо?

Блейк сви рамене.

– Кой би могъл да каже? Шофьорът работел за фирмата от четири години и при шест на всеки десет доставки бил видял хората, за които били предназначени, но никой от тях не бил постъпил по този начин.

– Може ли да му се вярва?

– Така смята Поултън. Твърди, че шофьорът е солиден човек, прям и почтен, готов да се закъдне за всичко това с ръка върху Библията.

– Какво е твоето мнение?

– Ако имах някаква идея какво става, вие щяхте да сте първите, които да научите.

– Съжалявам – каза Ричър. – Хипотезата ми не ни доведе доникъде.

Блейк се намръщи.

– Не се терзай. Решението взехме ние. Струваше си да опитаме. Иначе щяхме да те пуснем да си отидеш.

– Ламар тук ли е?

– Защо?

– Трябва да се извиня и на нея.

Блейк поклати глава.

– Вкъщи си е и не се е връщала тук. Твърди, че е съсипана, и й вярвам. Не мога да я обвиня.

Ричър кимна.

– Сериозен стрес. Трябва да замине някъде.

Блейк сви рамене.

– Къде? Не иска да се качи на самолет, а в състоянието, в което се намира, не искам да я пускам да шофира.

После погледът му се втвърди, сякаш се върна към реалността.

– Ще потърся друг консултант – каза той. – Когато го открия, ще си идеш оттук. Не ни помагаш никак. Ще трябва да уредиш нещата си с нашите хора от Ню Йорк.

Ричър кимна.

– Добре.

Блейк извърна лице, Харпър схвана знака и изведе Ричър от кабинета. Качиха се в асансьора и слязоха на третия етаж. Заедно стигнаха до познатата врата.

– Защо го е очаквала? – попита Харпър. – Защо само Алисън е очаквала кашона с боя?

Ричър сви рамене.

– Не знам.

Тя отвори вратата на стаята му.

– Добре. Лека нощ.

– Сърдиш ли ми се?

– Пропиля трийсет и шест часа.

– Не е така. Инвестирах трийсет и шест часа.

– В какво?

– Още не знам.

– Ти си странен човек – сви рамене тя.

– Така казват хората – отвърна той и я целуна невинно по бузата, преди тя да успее да се отдръпне. Влезе в стаята си. Харпър изчака, докато затвори вратата, и тръгна към асансьора.

Чаршафите и кърпите бяха сменени. Имаше нов сапун и шампоан, нова самобръсначка и нов флакон пяна за бръснене. Той обърна една чаша и пусна в нея четката си за зъби, после отиде до леглото и се изтегна с дрехите. Загледа се в тавана. След малко се повдигна на лакът и взе телефонната слушалка. Набра номера на Джоди. След четвъртото

позвъняване чу гласа ѝ – бавен и сънлив.

- Кой е? – попита тя.
- Аз съм – каза той.
- Три часът през нощта е.
- Без малко.
- Събуди ме.
- Извинявай.
- Къде си?
- Заключен в Куонтико.

Тя замълча за момент и той чу шума на телефонната линия и далечните нощни звуци на Ню Йорк – далечни клаксони, вой на сирена.

- Как вървят нещата?
- Не вървят – отговори той. – Канят се да ме сменят. Скоро ще се прибера у дома.
- У дома ли?
- В Ню Йорк – каза той.

Тя отново замълча и той пак чу сирената, този път много по-силно. Вероятно беше под самия ѝ прозорец. Самотен звук.

- Къщата няма да промени нищо – каза той. – Казах ти вече.
 - Утре ще заседават съдружниците – отвърна тя.
 - Значи ще празнуваме, когато се върна. Ако не попадна в затвора.
- Все още не съм се оправил с Диърфийлд и Козо.
- Мислех, че ще забравят цялата история.
 - Ако бях успял. Но не успях.
 - Изобщо не трябваше да се забъркваш – каза тя.
 - Знам.
 - Все едно, обичам те.
 - И аз. Желая ти успех утре.
 - Благодаря. И аз на теб.

Той затвори и продължи да гледа тавана. Опита се да я види там, горе, но пред очите му бяха Лиза Харпър и Рита Симека – последните две жени, които бе искал да заведе в леглото си, но не бе успял заради обстоятелствата. Със Симека би било абсолютно неуместно. С Харпър щеше да е изневеря. Съвършено разумни причини, но причините да не се извърши нещо не унищожават първоначалния импулс. Спомни си тялото на Харпър, движенията ѝ, искрената усмивка, прямия, пленителен поглед. Спомни си и лицето на Симека, невидимите синини, болката в очите. Спомни си живота ѝ там, в Орегон – цветята, пианото, блясъка на мебелите, домашния уют, който трябваше да я защити. Затвори за миг

очи, после пак ги отвори и се втреничи в белия таван. Надигна се и пак взе телефонната слушалка. Набра нула, с надеждата да му се обади телефонистката.

- Да? – каза глас, който не беше чувал досега.
- Обажда се Ричър – каза той. – На третия етаж съм.
- Знаем кой сте и откъде се обаждате.
- Лиза Харпър все още ли е в сградата?
- Агент Харпър? Един момент, моля.

Линията утихна. Не се чуваше музика, нито предварително записани реклами. Пълна тишина. След малко гласът се обади пак:

- Агент Харпър все още е тук.
- Кажете й, че искам да я видя. Веднага.
- Ще предам – каза гласът.

Линията прекъсна. Ричър спусна краката си на пода и зачака, седнал в края на леглото.

Когато във Вирджиния е три сутринта, на тихоокеанското крайбрежие е полунощ – обичайното време за лягане на Рита Симека. Всяка вечер процедурата беше една и съща отчасти защото Рита беше организиран човек по природа и отчасти защото военното обучение беше затвърдило този навик, а и колко начина за лягане може да измисли човек, който винаги е живял и ще живее сам?

Започна с гаража. Изключи охраняването на автоматичната врата, щракна резетата, провери дали колата е заключена и изгаси осветлението. След това заключи вратата, която водеше към мазето, провери инсталацията на парното. Качи се горе, изгаси осветлението в мазето и заключи вратата към коридора. Най-накрая заключи входната врата и сложи веригата.

После провери прозорците. Бяха четиринайсет и всички се заключоха. Беше късна есен и бе студено, така че всичките бяха затворени, но въпреки това ги провери още веднъж. Правеше го всяка вечер. Най-накрая взе кърпата за пианото и отиде в гостната. Беше свирила четири часа, предимно Бах, много бавно, но скоро щеше да се справи с темпото. Трябваше да избърше клавишите, за да отстрани мазнината, оставена от пръстите й. Знаеше, че клавишите са от някаква специална пластмаса, която не можеше да се повреди от такова нещо, но почистването за нея беше по-скоро въпрос на ритуал – ако тя се отнася добре с пианото, то щеше да й се отблагодари.

Избърса клавиатурата енергично, от единия до другия край. Затвори капака, изгаси лампата и върна кърпата в кухнята. После изгаси лампата и пипнешком се заизкачва към спалнята си. Влезе в банята. Изми лицето, ръцете, зъбите си. Стоеше леко обърната, за да не вижда ваната. Не беше я поглеждала, откакто Ричър ѝ бе казал за боята.

Най-накрая влезе в спалнята и се мушна под завивките. Сви се и обгърна коленете си с ръце. Мислеше за Ричър. Харесваше го. Наистина. Радваше се, че го беше видяла. Обърна се на другата страна и прогони тези мисли от ума си, защото не очакваше да го види пак.

Минаха двайсет минути, преди Харпър да отвори вратата. Не почука, просто завъртя ключа и влезе. Беше по риза, с навити до лактите ръкави. Ръцете ѝ бяха слаби и загорели от слънцето. Косата ѝ беше разпусната. Не носеше сутиен. Може би го беше забравила в стаята в Трентън.

– Искал си да дойда – каза тя.

– Все още ли не са те отстранили от разследването?

Тя се погледна в огледалото. После се обърна към него.

– Не са. Това е преимущество на обикновените агенти. Не ги обвиняват за безумните идеи на някой друг.

Той не каза нищо. Гледаше я.

– Защо ме повика? – попита тя.

– Исках да ти задам един въпрос. Какво щеше да стане, ако вече знаехме как е доставена боята и бяхме попитали за това Алисън Ламар, а не шофьора на Ю Пи Ес?

– Вероятно щеше да ни каже същото. Според Поултън шофьорът е надежден.

– Не – възрази Ричър. – Той може да е надежден, но тя щеше да ни излъже.

– Така ли? Защо?

– Защото всички те ни лъжат, Харпър. Разговаряхме със седем жени и всички, до една, излъгаха. Разказваха небивалици за съквартирантки и доставки по погрешка. Това са глупости. Ако бяхме попитали Алисън, щеше да каже същата дивотия.

– Откъде знаеш?

– Знам, защото Симека ни излъга. В това съм напълно сигурен. Сега го осъзнах. Не е имала никаква съквартирантка. Никога. Просто няма как.

– Защо?

– Защото къщата ѝ нямаше да изглежда така. Ти я видя. Видя как живее. Затворено и уединено. Всичко беше излъскано, чисто и подредено. До педантичност. Такъв човек не би могъл да издържи чуждо присъствие дори и само за един ден. Видя колко бързо ни изпрати, а някога бяхме приятели. Не е финансово притеснена, за да има нужда от съквартирантка заради парите. Видя колата ѝ, голям, нов седан. И пианото. То може би е по-скъпо и от колата. А видя ли колко солидно беше таблото с инструментите?

– Аргументираш всичко с някакво си табло за инструменти?

– Аргументирам го с всичко. Показателно е.

– Тогава какво твърдиш?

– Твърдя, че е очаквала доставката, както и Алисън. Както и всички останали. Кашоните пристигат, те се радват, както Алисън, после правят място и ги прибират.

– Не е възможно. Защо да го правят?

– Защото убиецът ги държи по някакъв начин – отговори Ричър. – Принуждава ги да участват. Принудил е Алисън да му даде списъка с имената им, принудил е Лорейн Стенли да открадне боята, да я скрие в Юта, да я изпрати в определено време, принудил е всяка от тях да приеме пратката и да я съхранява, докато той се подготви.

Харпър го изгледа втренчено.

– Как, по дяволите, е успял да направи всичко това?

– Не знам – отговори Ричър.

– Изнудване? Заплахи? Страх? Или пък им е казал: „Прави каквото искам от теб и ще живееш, а другите ще умрат.“ Лъгал ги е поотделно?

– Просто не знам. Нещо не е както трябва. Тези жени не са от най-страхливите, нали? Алисън със сигурност не изглеждаше страхлива. А за Рита съм сигурен, че малко неща биха могли да я изплашат.

– Но тук не става дума само за участието им, нали? – отвърна Харпър. – Има и още нещо. По някакъв начин той ги принуждава да са доволни от всичко това. Алисън е казала „чудесно“, когато е получила кашона.

Замълчаха.

– Може би е изпитала някакво облекчение? Може би ѝ е казал, че ако получи кашона от Ю Пи Ес, вместо от „Федеръл Експрес“ или следобед, вместо сутринта, или в определен ден от седмицата, това ще бъде знак, че всичко за нея е наред?

– Не знам – каза Ричър още веднъж.

Отново замълчаха.

– И какво искаш да направя? – попита Харпър.

Той сви рамене.

– Продължавай да мислиш. Сега само ти би могла да направиш нещо. Другите няма да стигнат доникъде, ако продължават в посоката, в която се движат в момента.

– Трябва да кажеш на Блейк.

Ричър поклати глава.

– Блейк няма да ме изслуша. Вече ми няма доверие, така че всичко е в твоите ръце.

– Може би и аз вече ти нямам доверие.

Тя седна на леглото до него, сякаш изведнъж беше отмаляла. Той я погледна особено.

– Какво? – попита Харпър.

– Камерата включена ли е?

Тя поклати глава.

– И защо се отказаха от това?

– Защото искам отново да те целуна.

– Защо?

– Защото предишния път ми хареса.

– А защо смяташ, че аз искам да те целуна?

– Защото и на теб ти хареса.

Тя се изчерви.

– Само целувка?

Ричър кимна.

– Е, добре.

Обърна се към него, той я прегърна и я целуна продължително и страстно както в мотела. След миг тя сложи ръка на гърдите му и го отблъсна.

– Трябва да спрем сега – каза тя.

– Да – съгласи се той.

Харпър се изправи несигурно и отметна косата си назад.

– Тръгвам – промълви тя. – Ще се видим утре.

Отвори вратата и излезе. Изчака в коридора, докато вратата се затвори плътно, после тръгна към асансьора. Той се излегна на леглото. Не заспа. Замисли се за послушанието и покорността, за средствата, мотивите и възможностите. За истината и лъжата. Прекара цели пет часа, мислейки за тези неща.

Харпър се появи отново в осем сутринта. Изглеждаше свежа и отпочинала, пълна с живот. Беше с нов костюм и вратовръзка. Ричър беше уморен, потиснат, с измачкани дрехи, потен от напрежение и измръзнал от студ. Въпреки всичко я чакаше напълно облечен до вратата.

– Да тръгваме – каза той. – Веднага.

Блейк седеше зад бюрото си така, както го бяха оставили. Може би беше прекарал там цяла нощ. Смачканият факс все още беше до лакътя му. Телевизорът продължаваше да работи без звук. Същият политически канал – вашингтонски репортер съобщаваше нещо от Пенсилвания Авеню, пред Белия дом. Времето изглеждаше хубаво. Синьо небе, чист студен въздух. Чудесен ден за пътуване.

– Днес ще работиш с документите – каза Блейк.

– Не. Трябва да замина за Портланд – възрази Ричър. – Ще ми осигуриш ли служебния самолет?

– Самолет ли? – учуди се Блейк. – В никакъв случай. Полудя ли? За нищо на света.

– Добре – отвърна Ричър.

Тръгна към вратата, погледна кабинета още веднъж и излезе в коридора. Застана в средата на тясното пространство и изчака Харпър да дойде при него.

– Защо в Портланд? – попита тя.

Той я погледна.

– Заради истината и лъжата.

– Какво означава това?

– Ела с мен и ще разбереш.

27

– Какво, по дяволите, става тук? – попита тя.

Ричър поклати глава.

– Не мога да ти го кажа – отговори той. – Ще си помислиш, че съм напълно полудял. Ще си тръгнеш и ще ме зарежеш.

– Каж ми, за какво става дума?

– Не, не мога. В момента това е само картонена кула. Ще я събориш. Всеки би я съборил. Трябва да видиш със собствените си очи. Дявол да го вземе, самият аз също трябва да го видя със собствените си очи. Ти си ми нужна за ареста.

– Какъв арест? Каж ми!

Той поклати отново глава.

– Къде е колата ти?

– На паркинга.

– Да тръгваме.

През цялото време на службата си в армията Рита Симека бе ставала в шест часа сутринта и след това се беше придържала към този навик и в цивилния си живот. Спеше шест часа от двайсет и четири, от полунощ до шест сутринта, което беше една четвърт от живота ѝ. След това ставаше, за да се справи с останалите три четвърти.

Безкрайна върволица от празни дни. В късната есен нямаше никаква работа в двора. Зимните температури бяха твърде ниски, за да вирее каквото и да било. Затова тя засаждаше растения в градината през пролетта, а ги подрязваше и почистваше в края на лятото. През есента и зимата държеше вратата заключена и си стоеше вкъщи.

Днес беше решила да работи върху Бах. Опитваше се да усъвършенства неговите „Инвенции“. Обожаваше ги. Обожаваше логичността, с която музиката се разгръщаше, за да се върне там, откъдето бе започнала. Като литографията на Мориц Ешър¹ – стълби, изкачващи се все нагоре по целия път и после спускащи се надолу чак до началото. Прекрасно. Не бяха много трудни. Свиреше ги много бавно. Стремеше се най-напред да изсвири правилно нотите, после да постигне изразителността и смисъла и най-накрая – нужната бързина. Нямаше нищо по-

1. Мориц Ешър (1902–1972) – холандски график. – Б.пр.

лошо от това да свириш Бах бързо и лошо.

Взе душ и се облече в спалнята. Направи го бързо, защото не отопляваше къщата. Есента в северозападните райони беше студена. Днес обаче небето бе ясно. Рита погледна през прозореца и видя как зората багри хоризонта. Може би щеше да има облаци, но през тях щеше да прозира светликът на слънцето. Щеше да бъде един от многото други нейни дни – нито хубав, нито лош. Поносим.

Харпър спря за миг в подземния коридор, после поведе Ричър към асансьора. Двамата се изкачиха нагоре към дневната светлина. Излязоха навън на студения въздух и отидоха до колата ѝ – малка, жълта, двуместна. Ричър си даде сметка, че я вижда за първи път. Харпър отключи, той се наведе и се сви на седалката вдясно. Харпър го погледна, хвърли чантата си в скута му и седна до него. Беше тясно и лакътят ѝ го удари, когато включи на скорост.

– Как ще стигнем дотам?

– Ще трябва да вземем редовен полет – отговори той. – Имаш ли кредитни карти?

Тя поклати глава.

– Всичките са на червено. Няма да ги приемат.

– Всичките ли?

Тя кимна.

– В момента нямам никакви пари.

Той не каза нищо.

– А ти? – попита го тя след малко.

– Аз винаги съм без пари.

Петата инвенция на Бах беше една от най-трудните, но бе любимата пиеса на Рита Симека. Зависеше изцяло от звученето, което идваше от съзнанието, минаваше през раменете, ръцете и пръстите. Трябваше да звучи импулсивно, но уверено. Цялата пиеса представляваше сбор от безсмислици и тонът трябваше да е съобразен с този факт, но същевременно и да е съвършено сериозен, за да се получи търсеният ефект. Блестящ, но и безумен. Тайно в душата си тя беше сигурна, че Бах е бил луд.

Пианото ѝ помагаше. Звукът му беше едновременно плътен и деликатен. Изсвири цялото произведение два пъти бавно и остана доволна от резултата. Реши да свири три часа, после да спре, за да обядва, и след

това да продължи с домакинска работа. Не знаеше какво ще прави по-късно следобед. Може би щеше да посвири още малко.

Заемаш позиция отрано. Достатъчно рано, за да присъстваш на смяната в осем. Наблюдаваш я. Също както предния ден. Агентът от ФБР е буден, но вниманието му е отслабнало. Пристига полицейската кола. Размяна на любезности през отворените прозорци. Двете коли сменят местата си, буикът се отдалечава, двигателят на полицейската кола угасва и ченгето се озърта. Намества се удобно на седалката и започва последната си смяна като ченге. След днешния ден нямаше да му разрешат да регулира движението дори около Полярния кръг.

– Е, как ще стигнем там? – попита Харпър още веднъж.

– Ето така – отговори той. Отвори чантата й, извади мобилния й телефон и отвори капачето. Затвори очи и си припомни номера, който беше набрал, докато седеше в кухнята на Джоди. Набра го. Чу звъненето, после се обади плътен, леко задъхан глас:

– Полковник Джон Трент слуша.

– Трент, Ричър е. Още ли ме обичаш?

– Какво?

– Трябва ми транспорт. За двама души от Андрюс до Портланд в Орегон.

– За кога?

– Веднага. Незабавно.

– Шегуваш се, нали?

– Не, пътуваме натам. Ще пристигнем след половин час.

Последва минута мълчание.

– От Андрюс до Портланд, Орегон, така ли? – попита Трент.

– Да.

– Колко бързо искате да стигнете дотам?

– Максимално бързо.

– Добре – отговори полковникът след няколко секунди и затвори.

Ричър шракна капачето на телефона.

– Ще помогне ли? – попита Харпър.

Ричър кимна.

– Задължен ми е – каза той. – Е, да тръгваме.

Тя подкара внимателно, докато излязоха от паркинга. Мина покрай охраната на ФБР и увеличи скоростта. При първия пропускателен пункт

на морската пехота Ричър видя как няколко войници обърнаха глави след тях.

– Е, за какво става дума? – попита Харпър.

– За истината и лъжата. Също за средствата, мотива и възможностите. Светата троица на прилагането на закона. Трябва да разполагаме и с трите, за да има резултат, нали?

– Не мога да измисля дори и едно от трите – каза тя. – Къде е тайната?

Харпър мина доста бързо и покрай втория пункт на морската пехота. И отново след тях се обърнаха няколко глави с каски.

– В подробностите. Знаем всичко, което би трябвало да знаем, а някои неща са ни известни отдавна. Само че навсякъде се проваляме. Големи грешки и грешни предположения.

Тя зави наляво. Излязоха на шосе 95. Движението беше натоварено, макар че още бе рано за сутрешните задръствания. Харпър се опита да премине в друга лента, но се оказа невъзможно и тя настъпи спирачките.

– По дяволите! – изруга Ричър.

– Не се безпокой. Симека има охрана. Всички са под наблюдение.

– Не е достатъчно. Не и преди да сме пристигнали там. Този тип е много, много ловък.

Харпър кимна. Минаваше ту вляво, ту вдясно, търсейки най-свободната лента. Навсякъде положението беше едно и също. Стрелката спадна от шейсет на четирийсет километра в час. После на трийсет.

Проследяваш първото му отиване до тоалетната с бинокъл. Седял е в колата близо час, отдавна е изпил кафето, което си е донесъл. Сега трябва да се освободи от него. Вратата се отваря, той се завърта леко, спуска крак долу и се измъква. Тялото му е изтръпнало от седенето. Протяга се, подпира се за момент с ръка на покрива на колата. После затваря вратата и тръгва по алеята към входа на къщата. Нагоре по пътеката. Виждаш го да се качва на верандата. Вдига ръка, за да позвъни. После се отдръпва леко и чака да му отворят.

Не я виждаш на вратата. Бъгълът не позволява. Полицията се усмихва, кимва и влиза. Ти не сваляш бинокъла от очите си и след три-четири минути той се връща на верандата и подхвърля нещо през рамо. После се обръща и тръгва надолу по пътеката. Продължава по алеята. Стига до колата и се качва. Потъва в седалката. Озърта се.

Наблюдава.

Харпър сви вдясно и подкара колата по банкета, покрай върволицата от коли. Успя да ускори до четирийсет, четирийсет и пет, подминавайки пъплещите коли вляво. Банкетът беше неравен, осеян с чакъл.

– Какви големи грешки? – попита тя. – Какви грешни предположения?

– Удивителни при създадите се обстоятелства – отговори той. – Но вината не е само наша. Мисля, че и ние преглътнахме няколко големи лъжи.

– Какви лъжи?

– Големи, красиви, умопомрачителни лъжи – отговори той. – Толкова големи и очевидни, че никой не разбра.

Тя въздъхна и се опита да се успокои, след като полицаят излезе. Цял ден влизаше и излизаше. Пречеше ѝ да се съсредоточи. За да иззвиреш подобна музика правилно, трябва да изпаднеш в нещо като транс. А проклетото ченге само я прекъсваше.

Седна и го иззвире отново, десет, петнайсет, дваисет пъти, от началото до самия край. Нотите бяха безупречни, но това не беше нищо. Смисълът беше ли там? Звучите бяха ли наситени с чувство, с мисъл? Струваше ѝ се, че като цяло е успяла да го постигне. Иззвире го още веднъж и после пак. Усмихна се. Видя отражението си върху блестящия черен капак и се усмихна отново. Напредваше. Сега оставаше само да увеличи темпото. Но не много. Предпочиташе да свири Бах бавно. Прекалената бързина опростяваше неговата музика. Независимо че всъщност тя си беше банална. Но това според нея беше част от интелектуалната игра на композитора. Сякаш нарочно беше писал банална музика, която просто трябваше да се изпълнява с голяма церемониалност.

Тя се изправи и се протегна, затвори капака на пианото и излезе от стаята. Следващият проблем беше обядът. Хранеше се насила. Може би всички, които живеят сами, имат подобен проблем. Самотното хранене не беше забавно.

На паркета в коридора имаше следи от големи кални стъпки. Проклетото ченге разваляше всичко. Пречеше ѝ да се съсредоточи, унищожаваше блясъка на паркета ѝ. Взря се в стъпките и тогава на вратата отново се позвъни. Онзи идиот идваше пак. Какво му ставаше? Не можеше ли да контролира пикочния си мехур? Заобиколи калните стъпки и

отвори вратата.

– Не – каза тя.

– Какво?

– Не може да използвате тоалетната. Омръзна ми.

– Но, госпожо, налага ми се. Такава беше уговорката.

– Уговорката се промени. Не искам да влизате повече. Това е нелепо. Влудява ме!

– Но аз трябва да бъда тук.

– Нелепо е – повтори тя. – Не се нуждая от защитата ви. Просто си вървете, чувате ли?

Затръшна вратата решително, заключи я и отиде в кухнята. Дишаше учестено.

Не влиза вътре. Наблюдаваш много внимателно. Стои на верандата, изненадан в началото. После малко ядосан. Личи си по жестовете му. Казва нещо сякаш за да се защити, накланяйки се леко назад в самоотбрана, и след това тя сигурно затръшва вратата под носа му, защото той изведнъж отстъпва назад. Изглежда обиден. Стои неподвижно и се взира пред себе си, после се обръща и тръгва надолу по пътеката само двайсет секунди след като се беше изкачил по нея. Какво става?

Полицаят отваря вратата и сяда на седалката, с крака отвън. Взема микрофона на радиостанцията, държи го в ръка пред устата си, но явно се отказва. Остава микрофона на мястото му. Не може да се оплаче на сержанта си, че дамата вече не го пуска да пикае. Какво ще направи сега? Това ще промени ли нещо?

Стигнаха до Андрюс, като караха през повечето време по банкета. В самата база цареше пълно спокойствие. Не се случваше нищо особено. Във въздуха се виждаше хеликоптер, но той беше доста далеч и шумът не достигаше до тях. Трент се беше обадил на пропуската. Това беше ясно, защото дежурният ги очакваше. Вдигна бариерата и им каза да спрат пред транспортната служба на морската пехота и да попитат в сградата.

Харпър спря жълтата кола до три маслинозелени шевролета и изключи двигателя. Ричър слезе и тръгна към входа, а тя го последва. Посрещна ги някакъв ефрейтор, който огледа Харпър и ги прехвърли на някакъв сержант, който също я огледа и ги прехвърли на някакъв капитан.

Капитанът се взря в Харпър и им обясни, че нов транспортен боинг трябва да извърши пробен полет до Сан Диего, но в последния момент маршрутът е бил променен до Портланд, така че могат да се качат на него. Каза им, че няма да има други пътници и че излитането е след три часа.

– Три часа!? – възкликна Ричър.

– Портланд е гражданско летище – отвърна капитанът. – Има проблем с графика на полетите.

Ричър не отговори. Капитанът сви рамене.

– Полковникът не можа да направи нищо повече от това.

28

Капитанът ги заведе в чакалня на втория етаж. Явно често се използваше. Осветлението беше луминесцентно, подът бе покрит с линолеум, имаше пластмасови столове, безредно струпани около ниски маси с кръгове от кафе отгоре. Беше доста мръсно, а кошчетата за боклук преливаха от изхвърлени пластмасови чаши за кафе.

– Не е кой знае какво – каза капитанът, – но разполагаме само с това. Големите шефове също чакат тук.

По три часа ли? – искаше да попита Ричър, но се сдържа. Благодарни на капитана, застана до прозореца и се загледа навън, към пистите. Там също беше спокойно. Харпър застана до него за секунда, а после се обърна и седна на един стол.

– Най-после ми кажи за какво става дума! – подкани го Харпър.

– Да започнем с мотива – отвърна той. – Кой има мотив?

– Не знам.

– Спомни си Ейми Калан. Ако беше единствената жертва, кого щеше да потърсиш тогава заради мотив?

– Съпруга й.

– Защо?

– Когато жертвата е жена, винаги се проверява съпругът. Мотивите много често са лични, а най-близкият до жертвата обикновено е съпругът й.

– И как щеше да постъпиш в такъв случай?

– Как? Както винаги. Трябва да го накараш да се изпоти, да провериш алибито му, да душиш зад гърба му, докато не се издаде.

– И човек трудно би издържал, нали?

– Рано или късно рухва.

Ричър кимна.

– Добре. Да предположим, че е бил съпругът на Ейми Калан. Как би могъл да избегне този тормоз?

– Не може да го избегне.

– Може. Ако намери още няколко жени, които по нещо приличат на жена му, и убие и тях. И при това ги убива по странен начин, който възбужда въображението. С други думи, като прикрие своя обект зад параван от безумия. Може да отклони вниманието от себе си, като скрие личната си връзка сред множеството. Къде най-лесно може да се скрие

песъчинка?

Харпър кимна.

– На плажа.

– Така е.

– Значи е съпругът на Калан?

– Не, не е той – каза Ричър. – Но?

– Но ни е нужен мотив, свързан с някоя от жените – каза тя. – Не с всички тях. Само с една, останалите служат за маскировка. Пясък на плажа.

– Камуфлаж – каза той. – Заглушаващ шум.

– Тогава коя е истинският обект на убиеца?

Ричър не отговори. Отдалечи се от прозореца и седна да чака.

Чакаш. Тук, високо горе, е студено. Студено и неприятно, особено когато се налага да се снишаваш зад скалите. Духа влажен вятър от запад. Но ти просто чакаш. Наблюдението е много важно. Сигурността е всичко. Знаеш, че ако запазиш концентрацията си, можеш да постигнеш всичко. Абсолютно всичко. Значи трябва да чакаш.

Наблюдаваш ченгето в колата и се забавляваш с мисълта за неудобното положение, в което е изпаднал. Съвсем близо до теб е, но сякаш е в различен свят. Ти можеш да направиш само няколко крачки назад и да разполагаш с безкрайни пространства планински склон, който да използваш за тоалетна. Той е долу, в цивилизацията. Улицы, тротоари, дворове. Не може да го направи там. Ще го арестуват. Ще трябва сам себе си да арестува. И двигателят не работи. Значи в колата е студено. Студът облекчава ли, или утежнява положението му?

Наблюдавай го. И чакай.

Капитанът се върна при тях малко преди края на третия час и ги заведе долу, после навън през същата врата, през която бяха влезли. Отпреди ги чакаше служебна кола.

– Приятен полет – пожела им той и се прибра.

Колата измина около километър и половина по обиколен път и спря пред голям пътнически боинг. Приключваха зареждането с гориво, механиците извършваха последните проверки. Самолетът беше чисто нов и безупречно бял.

– Не ги боядисват, преди да се уверят, че са годни за експлоатация – обясни шофьорът.

До предната врата беше опряна подвижна стълба. Най-горе се беше събрал униформеният екипаж, с черни куфарчета и дебели папки с документи в ръце.

– Добре дошли на борда – поздрави ги един от пилотите. – Няма да имате проблем с местата.

Имаше двеста и шейсет места. Всъщност това беше редовен пътнически самолет, но без обичайните удобства – нямаше телевизори, списания, нито бутони за повикване на стюардесата. Нямаше одеяла, възглавници и слушалки за музика. Седалките бяха в еднакъв защитен цвят. Тапицерията миришеше на ново. Ричър избра три седалки за себе си и се просна върху тях, облягайки се на илюминатора.

– Доста летяхме през последните няколко дни – отбеляза той.

Харпър седна зад него и закопча предпазния колан.

– Така е – отвърна тя.

– Един момент, моля – извика вторият пилот, който беше застанал малко по-нататък на пътеката. – Да изясним нещо. Това е военен полет, а не гражданска авиация, така че ще ви приветствам на борда по подобаващ начин. Това, което ще ви кажа, е: не се безпокойте, няма да се разбием, а дори и да се разбием, ще станете на кайма и после на пепел, така че ще ви е все едно.

Ричър се усмихна. Харпър не му обърна внимание.

– Е, кой е истинският му обект? – настоя тя.

– Можеш да се сетиш и сама – отговори той.

Самолетът потегли, направи завой и се насочи към полосата за излитане. След минута вече се озоваха във въздуха и плавно и безшумно полетяха над Вашингтон. Мощната машина продължаваше да се издига рязко нагоре. След това премина през слоя от облаци и пое курс на запад.

Онзи все още се стиска. Не е излизал от колата, а тя не е помръднала от мястото си. Видя как другият му донесе обяд. И чаша кафе. Съвсем скоро горкият глупак ще се почувства много зле. Но то няма да повлияе на плана ти. И как би могло? Вече е два часа. Време за телефонното обаждане.

Отваряш откраднатия апарат. Набираш нейния номер. Натискаш малкото зелено изображение на телефонна слушалка. Чуваши как се осъществява връзката. Чуваши как звъни. Сنيшаваши се още повече зад скалите и се приготвяши да говориши. Тук долу като че ли е по-

топло. Завет е. Продължава да звъни. Ще се обади ли? Може би не. Опърничава кучка като нея, способна да не пусне охраната си да използва тоалетната, като нищо може и да не вдигне телефона. За миг те обзема паника. Какво ще правиш? Ами ако не вдигне слушалката?

Обажда се.

– Ало?

Гласът ѝ прозвуча предпазливо, раздразнено и отбранително. Мисли, че е сержантът от полицията, готов да се скара с нея. Или координаторът от ФБР, който иска да я вразуми.

– Здравей, Рита – казваш ти.

Чува гласа ти и усещаш как се успокоява.

– Да?

Ти ѝ казваш какво искаш да направи.

– Не е първата – каза Харпър. – Първата жертва трябва да е случайна, за да ни отклони от следата. Вероятно няма да е и втората. Втората създава впечатлението за схемата.

– Съгласен съм – отвърна Ричър. – Калан и Кук са убити за камуфлаж. С тях е пусната димната завеса.

Харпър кимна мълчаливо. Беше се преместила на седалките встрани от него в празния самолет. Изпитваше странно чувство, познато, но и необичайно. Бяха заобиколени само от еднакви празни седалки.

– От друга страна – продължи тя, – не би оставил истинския си обект за накрая. Би трябвало да я премахне при първа възможност, преди да се е разкрило нещо.

– Съгласен съм – кимна Ричър.

– Значи е третата или четвъртата.

Ричър кимна мълчаливо.

– Коя обаче? Къде е ключът от загадката?

– Навсякъде – отговори той. – Както винаги навсякъде. Отсъствие на улики, боята, уединеността, липсата на насилие.

Обядът ѝ се състоеше от сбръчкана ябълка и парченце швейцарско сирене. В хладилника просто нямаше нищо друго. Сложи ги в чиния, за да спази някакво подобие на ред. След това изми чинията, отиде до входната врата, отвори я и излезе навън. Остана няколко секунди на студа, после слезе по пътеката до алеята. Полицейската кола все още беше паркирана до входа. Ченгето я видя и свали стъклото.

– Дойдох, за да се извиня – каза тя колкото се може по-любезно. – Не трябваше да се държа така. Просто ми идва малко много, това е всичко. Разбира се, че можете да идвате когато пожелаете.

Ченгето я гледаше стъписано, сякаш не вярваше на ушите си. Тя продължи да се усмихва, вдигна вежди и наклони леко глава сякаш за да го убеди в искреността си.

– Е, в такъв случай ще дойда веднага – каза ченгето. – Ако наистина нямате нищо против.

Тя кимна и го изчака да слезе от колата. Забеляза, че не вдигна стъклото. След малко вътре щеше да стане още по-студено. Тръгна пред него по алеята. Той подгичваше след нея. Сигурно едвам се сдържа, помисли си тя.

– Знаете къде е – каза тя.

Изчака в коридора. Той се върна от тоалетната с облекчение, изписано на лицето му. Тя задържа входната врата, докато той излезе.

– Идвайте когато пожелаете. – Само звъннете на вратата.

– Благодаря, госпожо – кимна той. – Ако сте сигурна, че...

– Сигурна съм. Благодарна съм ви за това, което правите за мен.

– Затова съм тук – отвърна той едновременно гордо и срамежливо.

Тя го проследи с поглед, докато се качи в колата, после заключи вратата и отиде в гостната. Погледна пианото и реши да му отдели още четирийсет и пет минути. Може би час.

Така е по-добре. И моментът може би е подходящ. Макар че не е съвсем сигурно. Експерт си в много неща, но не си уролог. Наблюдавай го, докато крачи към колата, и преценявай, че е твърде млад, за да има проблеми с простатата, така че отсега нататък всичко ще зависи от това доколко е пълен мехурът му и дали ще преодолее естественото си нежелание да я безпокои отново. Сега е два и половина, до осем ще трябва да отиде поне още два пъти. Може би веднъж преди и веднъж след като тя умре.

Небето над Северна Дакота се проясни. Виждаха земята под себе си от десет хиляди метра височина. Помощник-пилотът дойде при тях и им посочи къде се е родил. Някакво малко градче, на юг от Бисмарк. Река Мисури го прорязваше като сребърна нишка. После младежът се върна в кабината и остави Ричър да се удивлява на навигацията. Не знаеше нищо за тези неща. За да стигне от Вирджиния до Орегон, би летял над

Кентъки, Илиной, Айова, Уайоминг, Айдахо, а не над Северна Дакота. Беше чувал, че понякога по-краткият път се оказва обиколният маршрут. Знаеше го, но не го разбираше. Как можеше да е вярно?

– Лорейн Стенли е откраднала боята – каза Харпър. – Липсата на насилие доказва, че го познават. Какво обаче ни показва географското местоположение?

– Вече говорихме за това – каза Ричър.

– Показва замах.

Той кимна.

– И бързина.

Тя също кимна.

– И мобилност – добави той. – Не забравяй мобилността.

В края на краищата тя свири час и половина. Полицията не дойде и тя се отпусна и свири по-добре отвсякога. Умът ѝ беше зает с нотите и тя увеличи максимално темпото. След това го изсвири малко по-бавно, отколкото бе отбелязано в нотите. Въпреки това прозвуча великолепно. Може би дори по-добре, отколкото ако го беше изсвирила с точното темпо. Беше пленително, логично, достолепно. Рита бе доволна.

Отгласна се назад заедно със стола, вдигна ръце и сплете пръсти над главата си. После затвори капака, изправи се, отиде в коридора и се качи до банята на горния етаж. Застана пред огледалото и среса косата си, после слезе долу и извади якето си от дрешника. Беше доста късо, за да ѝ е удобно в колата, и много плътно, за да я топли. Смени обувките си с по-солидни, отключи вратата към стълбите за мазето и слезе долу. Отвори вътрешната врата на гаража и отключи колата с дистанционното управление. Лампата вътре светна. Тя включи захранването на гаражната врата, запали двигателя и се качи, докато вратата се отваряше.

Изкара колата на алеята и натисна бутона, за да затвори гаража, после вдигна очи и видя полицейската кола, паркирана на пътя ѝ. Слезе, без да изключва двигателя, и тръгна към полиция. Той я изчака да приближи и свали стъклото.

– Отивам до магазина – каза тя.

Той я изглежда за миг, сякаш бе поискала нещо извън включеното в предварителния сценарий.

– Колко време ще се бавите?

Тя сви рамене.

– Половин-един час.

– До магазина ли?

Тя кимна.

– Трябва да си купя някои неща.

Той я погледна пак и после взе решение.

– Добре, но аз ще чакам тук. Наблюдаваме къщата ви, а не вас. Престъпления, извършвани в дома на жертвата, ето с какво се занимаваме.

Тя кимна.

– Нямам нищо против. Никой няма да ме грабне в магазина.

В отговор ченгето кимна мълчаливо. Включи двигателя и се оттегли малко назад, за да може тя да излезе. Проследи я с поглед, докато изчезна зад завоя, после пак зае старото си място.

Видя как се отвори вратата на гаража, видя я как спря на алеята, видя я как излезе. Проследи и разговора ѝ с ченгето. Видя как ченгето се дръпна, за да освободи пътя, как тя изкара колата и потегли надолу. После ченгето се върна. Усмиваш се и отново се сносишаваш зад прикритието на скалите. След това ставах. Залавяш се за работа.

В подножието на хълма тя сви наляво, после пое по главната улица в посока към Портланд. Беше студено. Ако температурите продължаха да падат и през следващата седмица, щеше да завали сняг, а тогава колата, която си бе избрала, щеше да изглежда малко смешна. Всички други имаха големи машини, джипове или пикапи, а тя беше взела нисък седан, четири пъти по-дълъг от височината му, златен металик, с алуминиеви джанти и мека кожена тапицерия отвътре. Изглеждаше много скъпа кола, но всъщност беше само с предно предаване и толкова ниска, че можеше да заседне и в най-малката снежна пряспа. През по-голямата част от зимата или щеше да ходи пеша, или да моли съседите си да я возят.

Иначе се движеше леко и безшумно като в сън. Измина трите километра на запад, после намали, за да свие към търговския център. Изчака един камион от насрещното платно, влезе в паркинга, продължи малко по-нататък, заобиколи дясната част на сградата и паркира сама върху тясната ивица отзад. Извади ключовете и ги пусна в чантата си, после тръгна в студа към входа на супермаркета.

Вътре беше по-топло. Взе количка и започна да обикаля щандовете, без да бърза. Нямаше система в пазаруването. Разглеждаше всичко и

вземаше продукти, които смяташе, че са се свършили вкъщи. Не бяха много, тъй като в магазина не се продаваше онова, което наистина я интересуваше – партитури и градински растения. Накрая се оказа, че е купила толкова малко неща, че може да плати на експресната каса.

Момичето на касата побра покупките ѝ само в един книжен плик; тя плати в брой и излезе, прегърнала плика. Тръгна вдясно по тесния тротоар и заразглежда витрините. В студения въздух дъхът ѝ се превръщаше на пара. Спря пред магазина за железарски стоки. Беше старомоден и вътре можеше да се намери всичко. Беше пазарувала оттам и преди – костно брашно и изкуствен тор за азалиите си.

Премести плика от супермаркета в едната си ръка и отвори вратата. Издрънча звънец. На касата седеше възрастен човек с кафяво сако, който ѝ кимна за поздрав. Тя тръгна към отрупаните със стока щандове. Мина покрай инструментите и пироните и намери бояджийските материали. Имаше рула евтини тапети, пакети маджун, четки и мечета. И кутии с боя. Рафтовете бяха високи колкото нея. Имаше комплекти с цветни мостри, закачени върху всеки рафт. Рита остави плика с покупките на пода и взе един комплект. Разтвори картончетата като ветрило – съдържаша цялата цветова гама, като огромна дъга.

– Да ви помогна ли, мис? – чу глас.

Беше възрастният продавач. Бе се приближил безшумно, готов да ѝ помогне, за да продаде нещо.

– Тази боя разтваря ли се във вода? – попита тя.

Той кимна.

– Да. Това е латекс. На водна основа е. Разрежда се с вода и мечетата се почистват също с вода.

– Искам тъмнозелена – каза тя и посочи мострите. – Може би като това маслинозелено.

– Авокадото също не е лошо – отбеляза възрастният.

– Много е светла.

– Ще я разреждате ли с вода? – попита той.

Тя кимна.

– Предполагам.

– Тогава ще стане още по-светла.

– Май ще взема маслинозелената. Искам да прилича на маскировъчното зелено, което използват военните.

– Добре – кимна възрастният. – Колко?

– Една кутия – отговори тя. – От пет литра.

– С една кутия не може да се покрие кой знае каква площ. Макар

че, ако я разределите...

Той занесе кутията до касата и регистрира продажбата.

Тя плати в брой и той сложи кутията в торбичка заедно с безплатна дървена бъркалка за боята, върху която беше написано името на магазина.

– Благодаря – каза тя.

Тръгна към колата с плика с продукти в едната ръка и с торбичката с боята в другата. Беше студено. Погледна небето и видя, че от запад се задават тъмни облаци. Рита стовари покупките на задната седалка, после се качи отпред и включи двигателя.

Студът изостряше вниманието на ченгето. Ако беше през лятото, от бездействието можеше да му се доспи, но при тези ниски температури това нямаше да се случи. Затова забеляза приближаващата фигура още когато беше на стотина метра надолу по склона. Най-напред видя главата, после раменете и накрая гърдите. Крачеше целенасочено към него, постепенно се изкачваше над скъсения хоризонт. Посивяла коса, гъста, ниско подстригана. Военна униформа. Орли на пагоните, орли на реверите, полковник. Вместо вратовръзка имаше свещеническа яка. Пастор. Военен свещеник, който приближаваше забързан по тротоара. Главата му се поклащаше при всяка крачка. Вървеше доста бързо. Сякаш маршируваше.

Спря рязко пред десния калник на полицейската кола и изви врат към къщата на Симека. Ченгето свали стъклото. Не знаеше как да реагира. Ако беше местен човек, щеше да го помоли да се приближи с тон, който не търпи възражения. Този обаче беше свещеник и нещо повече – полковник.

– Извинете – извика ченгето.

Полковникът се озърна и се приближи до отворения прозорец на колата. Наведе се. Беше висок. Опря едната си ръка на покрива на колата, а другата на вратата.

– Здравейте, полицаи.

– Мога ли да ви помогна?

– Идвам при дамата, която живее в тази къща – каза свещеникът.

– В момента не е у дома – отговори ченгето. – Освен това положението е особено.

– Особено ли?

– Тя е под наблюдение. Нямам право да ви кажа защо, но ще ви

помоля да се качите в колата и да се легитимирате.

Полковникът се поколеба за миг, сякаш се смути, после се изправи и отвори вратата откъм мястото до ченгето. Качи се в колата и пхна ръка в куртката си. Извади портфейл. Отвори го, измъкна протритата военна лична карта и я подаде на ченгето. Той я огледа, сравни снимката с лицето до себе си и му я върна.

– Добре, полковник – каза той. – Можете да почакате тук с мен, ако желаете. Вън е доста студено.

– Наистина – съгласи се свещеникът, макар че полицаят забеляза, че е леко запотен. Вероятно заради бързото изкачване по склона.

– Нищо не мога да разбера – каза Харпър.

Самолетът се спускаше. Ричър го усещаше с тъпанчетата на ушите си. Чувстваше и резките завой. Пилотът беше военен и използваше кормилото. Пилотите от гражданската авиация избягваха да го правят, защото така самолетът поднасяше като кола при остър завой и създаваше неприятно усещане у пътниците. Вместо това те форсираха единия двигател, забавяха другия и машината сменяше плавно посоката. Военните пилоти обаче не се интересуват от удобството на пътниците. Техните пътници не си купуват билети.

– Помниш ли доклада на Поултън от Спокейн? – попита той.

– Е, и?

– Това е ключът. Нещо голямо и очевидно.

Тя сви вляво от главното шосе и после надясно по своята улица. Ченгето отново беше преместило колата си пред входа. Някой седеше на предната седалка до него. Тя спря на средата на улицата, готова да завие. Надяваше се, че той ще разбере намекa и ще се отстрани от пътя ѝ, но вместо това ченгето отвори вратата на колата и слезе, сякаш искаше да говори с нея. Той се приближи сковано от дългото седене на едно място, сложи ръката си на покрива на колата ѝ и се наведе. Тя свали стъклото и той огледа покупките ѝ на задната седалка.

– Купихте ли каквото ви трябваше?

Тя кимна.

– Някакви проблеми?

– Не.

– Един човек иска да ви види. Военен свещеник.

– Онзи в колата ли? – попита тя сякаш само за да каже нещо. Беше

очевидно. Виждаше яката му.

– Полковник еди-кой си – обясни полицаят. – Документите му са в ред.

– Кажете му да си върви.

Полицаят се сепна.

– Идва чак от Вашингтон. В документите му пише, че служи там.

– Не ме интересува къде служи. Не искам да се срещам с него.

Полицаят замълча и само погледна назад през рамо. Свещеникът слезе от колата и се изправи в цял ръст на тротоара. Приближаваше. Симека слезе от колата, без да изключва двигателя, и придърпа якето си, за да се предпази от студа.

– Рита Симека? – попита свещеникът, когато приближи достатъчно.

– Какво искате?

– Дойдох, за да проверя дали сте добре.

– Дали съм добре ли? – повтори тя.

– Дали се възстановявате – каза той. – След проблемите.

– *Проблеми!*?

– След премеждието ви.

– И искате да знаете дали съм добре?

– Може би ще мога да ви помогна.

Гласът му беше плътен, топъл, искрен. Глас на свещеник.

– Армията ли ви изпраща? Официално ли сте тук?

Той поклати глава.

– Боя се, че не. Настоявал съм за това пред тях много пъти.

Тя кимна.

– Да предложат помощ означава да признаят вината си.

– Това са аргументите им – каза свещеникът. – За жалост. Идвам по своя инициатива. Нарушавам строгите правила, но все пак това е въпрос на съвест, нали?

Симека извърна лице.

– Защо точно аз? Има много като мен.

– Вие сте петата, която посещавам. Започнах с тези, които очевидно живеят сами. Реших, че те най-много се нуждаят от помощта ми. Обикалях доста. Имах и полезни пътувания, но понякога пътувах напразно. Не желая да се натрапвам, но въпреки това смятам, че съм длъжен да опитам.

Тя замълча. Хвърли му леден поглед.

– Е, боя се, че и това пътуване ще се окаже напразно. Отхвърлям предложението ви. Не ми е нужна помощта ви.

Полковникът не беше напълно подготвен за реакцията ѝ.

– Убедена ли сте?

Тя кимна.

– Напълно.

– Наистина ли? Моля ви, помислете още веднъж. Идвам отдалеч.

Тя не отговори, а само погледна нетърпеливо към ченгето. Той пристъпваше от крак на крак, за да привлече вниманието на свещеника.

– Получихте отговор – каза той с тон на адвокат.

За миг на улицата се възцари тишина, нарушавана само от слабото боботене на двигателя на колата ѝ, който изпълваше въздуха с остра мизантропия на изгорели газове.

– Налага се да ви помоля да си вървите, сър – обади се ченгето. – Положението е особено.

Полковникът се замисли за момент, после кимна.

– Предложението ми си остава в сила. Мога да дойда тук по всяко време.

Обърна се рязко и тръгна забързано надолу по улицата. Постепенно се изгуби от поглед – първо краката му, после гърдите. Симека го наблюдаваше, докато се скри зад хълма. Полицаят кимна на себе си и тупна с ръка по покрива.

– Хубава кола – вметна той ни в клин, ни в ръкав.

Симека не реагира. Той се върна при патрулната кола и я премести малко назад, без да затваря вратата. Симека сви по алеята, натисна дистанционното, за да отвори вратата на гаража, и вкара колата. После отново я затвори. Видя как ченгето отново зае позиция на входа на алеята, преди вратата на гаража да се затвори напълно и да остане сама в мрака.

Тя отвори вратата на колата си и лампата вътре светна. Дръпна малкия лост до себе си и отвори багажника. Слезе от колата, взе пликовете от задната седалка и ги понесе през мазето. Качи се по стълбите до коридора и ги занесе в кухнята. Остави ги на плота, седна на един стол и зачака.

Колата е много ниска и макар че багажникът е достатъчно дълъг и широк, не е много висок. Лежиш на хълбок, на кълбо, със свити крака, като ембрион. Влизането не беше проблем. Тя остави колата отключена, точно както ѝ каза. Видя я как тръгва към магазина, после само отвори вратата откъм мястото на шофьора, намери лоста и отвори багажника. Затвори вратата, отиде отзад и вдигна капака. Нищо

особено. Никой не видя. Влезе вътре и дръпна капака. Не беше проблем, защото отвътре има подсилващи планки, за които можеш да се уловиш.

Чакането е дълго. Най-накрая тя се връща и запалва двигателя. Под едното си бедро усещаш загряването от ауспуха, който минава точно под багажника. Пътуването не е удобно. Доста друса. Проследяваш мислено завоите и преценяваш кога стига до къщата си. Чуваши ченгето да говори. Има някакъв проблем. После чуваши молбите на някакъв идиот свещеник. Напрягаши се. Обзема те паника. Какво, по дяволите, става? Ами ако го покани вътре? Но тя го отправя. Долавяши студенината в гласа ѝ. Усмивнаши се в тъмнината и свиваши и разтваряши доволно ръце. После тя вкарва колата в гаража. Познаваш по звука на двигателя, който става по-силен. След това тя го изключва и всичко утихва.

Тя не забрави да отвори багажника. Знаеше, че няма да забрави, защото ти ѝ нареди да го направи. После чуваши отдалечаването на стъпките ѝ и хлопването на вратата към мазето. Отваряши капака и се измъкнаши. Протягаши се в тъмното. Разтриваши бедрото на нагряното от ауспуха място. След това заобикаляши колата, слагаши си ръкавиците, сядаш на калника и чакаши.

Самолетът кацна на международното летище в Портланд както всеки друг боинг, само че спря доста преди пътническите терминали и остана да чака на отдалечено място на пистата. Бавно се приближи пикап, на чиято каросерия беше монтирана стълба, малко след това дойде и микробус. И двете коли бяха безупречно чисти и обозначени с фирмените знаци на боинг. Екипажът остана на борда, за да анализира компютърните данни. Микробусът откара Ричър и Харпър до входа на пътническия терминал, където бяха такситата. Най-отпред чакаше един очукан шевролет с шахматна ивица от двете страни. Шофьорът не беше от местните и трябваше да погледне картата, за да открие селцето на изток, към склоновете на Маунт Худ.

Бяха минали едва пет минути, откакто се беше прибрала вкъщи, когато на вратата се позвъни. Отново беше ченгето. Тя излезе от кухнята, мина по коридора и отключи вратата. Отвори. Той стоеше мълчаливо на верандата и се опитваше да предаде молбата си чрез жалното изражение на лицето.

– Здравейте – каза тя и го погледна без следа от усмивка.

– Здравейте – отвърна той.

Тя чакаше. Щеше да го накара да си го каже. Нямахше нищо срамно.

– Сещате се защо дойдох, нали? – попита той.

– Защо?

– Може ли да използвам тоалетната?

Леденият въздух отвън обви краката ѝ. Усещаше го и през джинсите.

– Разбира се.

Затвори вратата след него, за да задържи топлината. Изчака го в коридора, докато се върне.

– Тук е топло и приятно – каза полицаят.

Тя кимна, макар че не беше истина. Поддържаше къщата студена – колкото можеше да търпи – заради звука на пианото. Иначе дървото щеше да се разсъхне.

– В колата е студено – добави той.

Тя кимна още веднъж.

– Включете двигателя – посъветва го. – И пуснете отоплението.

Той поклати глава.

– Не е разрешено. Нямам право да държа двигателя включен заради замърсяването на въздуха.

– Ами тогава пообиколете наоколо, докато се стоплите. Нищо няма да ми стане.

Очевидно това не беше поканата, която очакваше, но въпреки това се замисли. После отново поклати глава.

– Ще ми вземат значката – каза той. – Трябва да стоя тук.

Тя не отговори.

– Съжалявам, че ви обезпокоих с този свещеник – добави той, намеквайки, че всъщност се е намесил и го е отпратил.

Тя кимна.

– Ще ви донеса горещо кафе. След пет минути.

Той се усмихна срамежливо. Явно му стана приятно.

– След това пак ще трябва да използвам тоалетната – отвърна.

– Няма проблем.

Тя затвори вратата след него, отиде в кухнята и пусна кафеарката. Изчака на стола до пликите с покупките, докато стане кафето, после взе най-голямата чаша, която имаше, и я напълни. Добави сметана от хладилника и захар от бюфета. Ченгето имаше вид на човек, който обича сладко – млад, червендалест, малко пълен. Изнесе чашата навън и отиде до колата. От кафето се издигаше ароматна пара. Почука на стъклото на колата, полицаят се усмихна и го свали. Пое чашата непохватно, с две ръце.

– Благодаря.

Отпи веднага, като допълнителен жест на благодарност, и тя се отдалечи нагоре по пътеката и влезе в къщата. Затвори вратата зад себе си, заключи я и когато се обърна, видя неподвижната фигура до стълбите за гаража. Очакваше я.

– Здравей, Рита.

– Здравей – отговори тя.

Таксито пое на юг, по шосе 205, после направи ляв завой на изток и пое по магистрала 26. Движеше се така, сякаш следващото пътуване щеше да е към автомобилното гробище. Фирмените знаци отвътре не съответстваха на външните. Вероятно бяха карали колата поне три години в Ню Йорк, после още толкова из предградията на Чикаго. Въпреки всичко се движеше стабилно, а броячът се въртеше доста по-бавно,

отколкото в Ню Йорк или в Чикаго. Това беше важно, защото Ричър току-що беше осъзнал, че няма почти никакви пари в джобовете си.

– Защо е толкова важно да демонстрира мобилност? – попита Харпър.

– Една от големите лъжи – отговори Ричър. – Просто се хванахме като последните глупаци.

Симека стоеше до входната врата съвсем спокойно. От другия край на коридора две очи я гледаха въпросително.

– Купи ли боята?

Рита кимна.

– Да, купих я.

– Значи си готова?

– Не съм сигурна.

Очите продължаваха да я гледат втренчено и много спокойно.

– Сега готова ли си?

– Не знам – отговори тя.

– Мисля, че си готова. Наистина. Какво ще кажеш? Е? Готова ли си?

Рита Симека кимна бавно.

– Да, готова съм.

– Извини ли се на полицаия?

– Да, казах му, че съжалявам.

– Трябва да го пускаш вътре, нали?

– Да, казах му да идва когато пожелае.

– Той трябва да те намери. Не друг. Така искам да стане.

– Добре – отвърна Симека.

За момент настъпи мълчание. Симека чакаше, чувствайки се неловко.

– Да – каза тя след малко, – той трябва да ме намери. Щом като така искаш...

– Постъпи много добре със свещеника.

– Искаше да ми помогне.

– Никой не може да ти помогне.

– Така е.

– Да отидем в кухнята.

Симека се отдалечи от вратата, мина странично покрай неподвижната фигура в тесния коридор и се запъти към кухнята.

– Боята е тук – каза тя.

– Покажи ми я.

Симека извади кутията от торбичката и я задържа за телената дръжка.

- Маслинозелена е. Това беше най-близкият цвят, който имаха.
- Добре, справи се много добре.

Симека се зачерви от удоволствие. Лека розовина изби на бледото ѝ лице.

– А сега трябва да се съсредоточиш. Защото ще ти кажа много неща.

- Какви неща?
- Това, което искам да направиш.

Симека кимна.

– Добре – каза тя.
– Първо, трябва да ми се усмихваш. Това е много важно. Означава много за мен.

- Добре – отвърна Симека.
- Е, ще можеш ли да се усмихваш?
- Не знам.
- Ще опиташ, нали?
- Вече не се усмихвам често.

Съчувствено кимване.

- Да, знам, но все пак опитай.

Симека наведе глава, съсредоточи се и отново я вдигна с някаква срамежлива, вяла усмивка, по-скоро някакво движение на устните, но все пак беше нещо. Опита се отчаяно да я задържи.

- Ето така. Помни, че искам да се усмихваш през цялото време.
- Добре.
- Работата трябва да ни доставя удоволствие, нали?
- Така е.
- Ще ни е необходимо нещо, с което да отворим кутията.
- Инструментите ми са долу – каза Симека.
- Имаш ли отвертка?
- Разбира се. Имам осем или девет.
- Ще ми донесеш ли някоя по-голяма?
- Разбира се.
- И не забравяй да се усмихваш, нали?
- Съжалявам.

Чашата беше твърде голяма за поставката на таблото в патрулната

кола, така че той нямаше къде да я сложи и затова изпи кафето наведнъж. Винаги ставаше така. Ако беше на гости и държеше бутилка, винаги я изпиваше по-бързо, отколкото ако седеше на бар и можеше да я оставя върху плота пред себе си. Като пушенето. Ако имаше пепелник, в който да оставя запалената цигара, тя гореше значително по-дълго, отколкото ако се разхождаше с нея в ръка – тогава я изпушваше за около две минути.

Сега седеше, опрял празната чаша на бедрото си, и се чудеше дали да не отиде да я върне. *Ето чашата ви*, би могъл да каже. *Много благодаря*. Това щеше да му даде още един шанс да намекне колко студено е навън. Може би щеше да я умилостиви и тя щеше да му даде стол, за да седне в коридора и да довърши смяната си на топло. Никои не би могъл да го обвини за подобно нещо. Така щеше да я охранява по-добре.

Притесняваше се обаче да позвъни отново. Тази жена беше с opak характер, без никакво съмнение. Кой би могъл да предвиди как ще реагира – дори и да е много учтив и само да ѝ върне чашата. Независимо че я бе отгървал от свещеника. Продължи да държи чашата в ръка и да се мъчи да прецени кое усещане е по-силно – студът или опасенията му от нейната реакция.

Таксито мина през Грешам, после през Келсо и Санди. Магистрала 26 премина в шосе Маунт Худ и наклонът се увеличи. Старата таратайка на се предаваше.

– Кой е? – попита Харпър.

– Ключът е в доклада на Поултън от Спокейн.

– Така ли?

Той кимна.

– Голямо и очевидно. Но ми отне доста време, за да го видя.

– За Ю Пи Ес ли говориш? Нали вече го обсъдихме?

– Не, преди това. За „Херц“. За наетата кола.

Симека се върна от мазето с отвертка в ръка – една от трите най-големи, които имаше. Беше дълга около двайсет сантиметра, а острието беше достатъчно тънко, за да се пъкне под капака, и достатъчно широко, за да го повдигне.

– Мисля, че тази е най-подходяща – каза тя. – За целта, искам да кажа.

Очите я гледаха от разстояние.

– Не се съмнявам. Щом на теб ти харесва, нямам нищо против. Ти ще я използваш, а не аз.

Симека кимна.

– Мисля, че става.

– Е, къде е банята ти?

– Горے.

– Ще ми я покажеш ли?

– Разбира се.

– Взemi боята. И отвертката.

Симека отиде в кухнята и взе кутията с боя.

– Ще ни трябва ли и бъркалката? – извика оттам.

Не получи веднага отговор. *Новата схема изисква нова техника.*

– Да, донеси я.

Симека я стисна заедно с отвертката в лявата ръка, а с дясната хвана кутията за дръжката.

– Насам – каза тя.

Тръгна нагоре по стълбата, мина по коридора на горния етаж и влезе в спалнята си. И оттам в банята.

– Ето я.

Чувстваш се като експерт по баните. В крайна сметка тази беше петата. Със средно скъпо обзавеждане. Донякъде старомодна, но напълно отговаряше на възрастта на къщата. Мраморът тук щеше да изглежда неуместен.

– Остави нещата на пода.

Симека се наведе и остави кутията с боята. Металното дъно изтрака на плочките. Стъгна дръжката настрани и закрепил отвертката и бъркалката върху капака. Посочиха ѝ черна найлонова торба за боклук.

– Трябва да сложиш дрехите си тук.

Ченгето слезе от колата с чаша в ръка и тръгна по алеята към къщата. Изкачи се по стъпалата. Премести чашата в другата ръка и се приготви да позвъни. После се поколеба. Вътре беше много тихо. Не се чуваше пианото. Лош или добър знак беше това? Тази жена имаше някаква маниера непрекъснато свиреше едно и също нещо. Вероятно не обичаше да я прекъсват по средата. Това, че в момента не свиреше, не означаваше, че не се занимава с нещо друго, не по-малко важно. Може би беше решила да подремне. Агентът на ФБР му беше казал, че сутрин става в шест. Може би имаше навика да спи следобед. Или четеше книга. Каквото и

да правеше, едва ли очакваше с нетърпение той да позвъни на вратата ѝ. Поне досега не беше показала подобно нещо.

Стоеше разколебан, с ръка на няколко сантиметра от звънеца. После я отпусна, обърна се и се върна при колата. Отвори вратата, седна зад волана и остави чашата на пода, пред съседната седалка.

Симека погледна объркано.

– Кои дрехи? – попита тя.

– Тези, с които си облечена.

Симека кимна вяло.

– Добре.

– Не забравяй усмивката, Рита. Не допускай да изчезне.

– Съжалявам.

– Погледни се в огледалото и ми кажи дали това е лице на щастлив човек.

Симека се обърна към огледалото, вгледа се за миг и после напрегна мускулите на лицето си един по един. Наблюдаваха изражението ѝ в огледалото.

– Усмихни се широко. Искам весела усмивка, Рита.

Симека се обърна.

– Така добре ли е? – попита тя с най-широката усмивка, на която беше способна.

– Много добре. Искаш да ме зарадваш, нали?

– Да.

– Хайде, тогава сложи дрехите си в торбата.

Симека си съблече пуловера. Беше дебел, по врата.

Хвана го за подгъва, вдигна го и го измъкна през главата си. После го пусна в торбата. След това дойде ред на памучната блуза, обезформена от многократното пране. Измъкна я от колана на джинсите си и я разкопча до долу. Съблече я и я пусна в торбата.

– Студено ми е – каза тя.

После разкопча джинсите, свали ципа и ги смъкна надолу по краката си. Събу обувките си, после джинсите. Уви обувките в джинсите и ги пусна в торбата. След това хвърли и чорапите един по един.

– Побързай, Рита.

Симека кимна, изви ръце зад гърба си и разкопча сутиена. Дръпна го и го пусна. После свали бикините си, смачка ги на топка и хвърли и тях в торбата. Зачака съвсем гола.

– Напълни ваната. С топла вода, защото ти е студено.

Симека се наведе и постави запушалката в канала. Беше от гума, закачена на верижка. Завъртя крановете – три четвърти гореща вода, една четвърт студена.

– Отвори боята.

Симека клекна, взе отвертката, подпъхна я под капака и натисна. После завъртя кутията под отвертката няколко пъти, докато капакът се отвори.

– Внимавай. Не искам никакви петна.

Симека остави капака внимателно върху плочките и вдигна очи в очакване.

– Излей боята във ваната.

Рита взе кутията с две ръце. Беше доста голяма и неудобна за хващане. Приближи я до ваната и започна да я излива. Боята беше гъста. Замириса на амоняк. Течеше бавно над ръба на кутията и се изливаше във водата. Струите от крановете я завъртяха на спирала. Водата започна да разтваря краищата на спиралата и я разнесе във ваната на тънки зелени ивици, като облаци. Симека задържа кутията, докато се изцедиха и последните капки.

– Внимателно. Сега я остави долу. И не цапай.

Симека обърна кутията с отвора нагоре и приклепна, за да я остави внимателно върху плочките до капака. Издаде кух звук на празно.

– А сега вземи бъркалката и я разбъркай хубаво, докато се разтвори напълно.

Симека коленичи край ваната и започна да разбърква зелената маса боя на дъното.

– Разтваря се – каза.

– Затова взе латекс.

Цветът се промени – от маслинозелен стана по-светъл, като цвета на трева във влажна горичка. Постепенно се разреди до гъстотата на мляко. *Всичко беше наред. Не беше същото като истинската боя, но при тези обстоятелства беше достатъчно, че изобщо има някаква боя.*

– Добре, стига толкова. Сложи бъркалката в кутията. Не цапай.

Симека извади дървената бъркалка от зелената вода и внимателно я изтръска от капките. После се протегна назад и я постави права в празната кутия.

– И отвертката.

Остави я до бъркалката.

– А сега сложи капака.

Симека хвана края на капака и го сложи върху кутията. Не можеше да се затвори напълно, защото бъркалката беше по-дълга от височината на кутията.

– Сега можеш да спреш водата.

Симека се обърна към ваната и затвори крановете. Зелената течност беше около петнайсет сантиметра под ръба на ваната.

– Къде сложи кашона?

– В мазето. Но те го отнесоха.

– Да, знам. Помниш ли обаче точно на кое място беше?

Симека кимна.

– Стоя там дълго време.

– Искам да сложиш кутията от боята на същото място. Където е бил кашонът. Можеш ли да го направиш?

Симека кимна още веднъж.

– Да.

Тя се наведе и хвана металната дръжка. Вдигна я внимателно нагоре, над хлабавия капак. Понесе кутията пред себе си, с една ръка върху дръжката, а с другата притискаше капака, за да не падне. Слезе по стълбите, мина по коридора, после през гаража до мазето. За миг спря с боси крака върху студения циментов под, опитвайки се да си спомни мястото на кашона. После пристъпи вляво и остави кутията на пода.

Таксито с мъка се изкачваше по дълъг хълм, покрай малък търговски център със супермаркет и няколко магазина от двете му страни. Паркингът беше полупразен.

– Защо сме тук? – попита Харпър.

– Защото Симека е следващата – отговори Ричър.

Таксито продължаваше да напредва по хълма.

– Каж ми кой е!

– По-добре помисли за начина – отговори Ричър. – Това е абсолютното, окончателно доказателство.

Симека премести празната кутия два сантиметра вдясно, после пак се вгледа внимателно. Увери се, че всичко е наред, и изтича нагоре по стълбите. Чувстваше, че трябва да бърза.

– Задъха ли се? – попитаха я.

Симека преглътна и кимна.

– Тичах – отговори тя. – От мазето дотук.

– Добре, отдъхни си малко.

Симека пое дълбоко дъх и отметна косата от лицето си.

– Добре съм вече.

– Сега трябва да влезеш във ваната.

Симека се усмихна.

– Ще стана цялата зелена.

– Да. Ще станеш зелена.

Симека застана до ваната и вдигна единия си крак. Изпъна стъпалото и го потопи.

– Топло е – каза.

– Това е добре.

Симека потопи и другия си крак и се изправи до колене в течността.

– А сега седни. Внимателно.

Симека се улови за ръба на ваната и внимателно се отпусна надолу.

– Изпъни краката.

Коленете ѝ се скриха под повърхността.

– Потопи ръцете.

Тя отпусна ръце край бедрата си.

– Добре. А сега се плъзни надолу. Бавно и внимателно.

За момент коленете ѝ се показаха над повърхността.

Бяха се боядисали в зелено. Отпусна се назад и почувства топлината нагоре по тялото си. Раменете ѝ се скриха под водата.

– Главата назад.

Симека отпусна глава върху ръба на ваната и погледна към тавана. Косата ѝ се потопи в течността.

– Някога яла ли си стриди?

Симека кимна. Почувства как и косата ѝ се завъртя във водата заедно с движението на главата ѝ.

– Няколко пъти.

– Помниш ли чувството, което изпита? Слагаш ги в устата си и после изведнъж ги гълташ целите. Просто ги поглъщаш.

Симека отново кимна.

– Харесаха ми.

– Добре. Сега си представи, че езикът ти е стриди.

Симека погледна смаяно.

– Не разбирам – каза тя.

– Искам да си глътнеш езика. Просто искам да го преглътнеш, като че ли е стриди.

- Не знам дали ще мога.
- Ще опиташ ли?
- Разбира се.
- Добре, направи го веднага.

Симека се съсредоточи и опита. Нищо не се получи. Само издаде гърлен звук.

- Не става – каза тя.
- Помогни си с пръст. И другите трябваше да направят така.
- С моя пръст?
- Натисни го назад с пръста си. При другите се получи.
- Добре.

Вдигна ръка. По кожата ѝ се стичаха зелени вадички.

- Кой пръст?
- Опитай със средния. Той е най-дълъг.

Симека изпъна средния си пръст и сгъна останалите. Отвори уста.

– Мушни го под езика си. И натисни силно назад, Симека отвори широко уста и натисна силно.

- А сега преглътни.

Тя преглътна. И после разтвори широко очи, изпълнени с ужас.

30

Таксито спря пред патрулната кола. Ричър слезе първи, от една страна, защото беше неспокоен, и от друга, защото искаше Харпър да плати сметката. Застана на тротоара и се огледа. После отиде до колата на полицията и се наведе.

- Всичко наред ли е? – попита той.
- Кой сте вие? – попита ченгето.
- ФБР – отговори Ричър. – Има ли някакви проблеми?
- Може ли да видя значката ви?
- Харпър, покажи значката си на тоя приятел – извика Ричър.

Таксито даде на заден, обърна и потегли обратно. Харпър бръкна в чантата си и извади служебната си значка. Полицията я погледна и се успокои. Харпър я прибра обратно в чантата си и застана на тротоара, гледайки към къщата.

- Съвсем спокойно е – каза ченгето през прозореца на колата.
- Тя вътре ли е? – попита Ричър.
- Полицаят посочи гаража.
- Току-що се върна от магазина.
- Излизала е, така ли?
- Не мога да я спра – каза ченгето.
- Провери ли колата ѝ, когато се върна?
- Да. Върна се с два плика покупки. След това дойде някакъв свещеник. Военен. Искаше да ѝ помага за нещо. Тя го отпрати.

Ричър кимна.

- Нормално. Симека не е религиозна.
- Убедих се сам – каза ченгето.
- Добре – кимна Ричър. – Да влизаме.
- Само не я питайте къде е тоалетната – добави ченгето.
- Защо?
- Защото става много спривава, когато я безпокоят.
- Ще поема риска – отвърна Ричър.
- Ще ѝ дадете ли това?

Полицаят се наведе, взе празната порцеланова чаша от пода на колата и я подаде през прозореца.

– Донесе ми кафе – обясни той. – Всъщност е добра жена, когато човек я опознае.

– Така е – съгласи се Ричър.

Взе чашата и тръгна след Харпър по алеята. Минаха нагоре по пътеката, по стъпалата на верандата и спряха пред вратата. Харпър натисна звънеца. Ослушаха се, за да доловят някакъв шум отвътре. Харпър изчака няколко секунди и отново позвъни. Металният звук отекна в тишината.

– Къде ли е тя? – попита Харпър.

Позвъни трети път и погледна разтревожено Ричър. Той се взря в голямата солидна ключалка. Сигурно беше нова. Вероятно имаше всякакви гаранции за сигурност. Дебелото резе сигурно влизаше в стоманено гнездо, издълбано в рамката на вратата. Самата врата беше солидна, от старо, масивно дърво, твърдо като желязо.

– По дяволите! – изруга той.

Отстъпи до края на верандата и закрепил празната чаша на ченгето върху парапета. Засили се и с всичка сила удари ключалката с пета.

– Какво правиш? – попита Харпър.

Той се завъртя и удари вратата един, два, три пъти. Почувства, че дървото поддава. Сграбчи парапета на верандата, отгласна се, изпъна крака си и стовари цялата си стокилограмова тежест над ключалката. Рамката се разцепи и част от нея влетя вътре заедно с вратата.

– Горе! – извика той.

Хукна по стълбата. Харпър го следваше по петите. Врълхлетя в една спалня. Не беше тази. Захабени завивки, мирис на застояло. Влезе в съседната стая. Този път нямаше грешка. Оправено легло, смачкани възглавници, телефон и чаша за вода върху нощното шкафче. Една вътрешна врата беше леко откренхната. Той я блъсна и бързо прекоси стаята. Видя банята.

Огледала, мивка, душ кабина.

Вана, пълна с отвратителна зелена вода.

Симека. Във водата.

И Джулия Ламар.

Джулия Ламар седеше на ръба на ваната. Изведнъж скочи на крака и се обърна към него. Беше с пуловер, джинси и черни кожени ръкавици. Лицето ѝ беше побеляло от страх и омраза. Устата ѝ беше полуотворена. Кривите ѝ зъби бяха оголени от страх. Той я сграбчи за пуловера, завъртя я странично и я удари – огромният му юмрук се стовари с всичка сила, движен от сляп гняв и огромна физическа сила. Ударът попадна в челюстта. Главата ѝ се завъртя рязко, удари се в стената и Джулия Ламар се свлече на пода, сякаш я бе блъснал камион. Ричър не видя как

пада, защото веднага скочи към ваната. Симека беше във ваната, гола, с изцъклени очи, с извита назад глава, с изкривена от агонията уста.

Не се движеше.

Не дишаше.

Ричър пхна ръка под врата ѝ, повдигна главата ѝ и бръкна в устата ѝ с два пръста. Не напипа езика ѝ. Натисна навътре още повече, ожули кожата на ръката си в зъбите ѝ, но все пак успя да хване езика ѝ с един от пръстите си и да го издърпа напред. Беше хлъзгав, като някакво малко животинче, и същевременно дълъг, дебел и жилав. Извади го от гърлото ѝ и го върна на мястото му. Освободи ръката си и се наведе, за да ѝ направи изкуствено дишане, но когато доближи лице до нейното; тя се закашля конвулсивно и гърдният ѝ кош се повдигна тежко. Дробовете ѝ засвириха измъчено.

– Пусни душа! – извика Ричър на Харпър.

Тя се втурна в душ кабината и пусна водата. Ричър бръкна във ваната, зад гърба на Симека, и измъкна запушалката от канала. Гъстата зелена течност започна да се оттича около тялото ѝ. Повдигна я за раменете и коленете, изправи се и я задържа права в средата на банята. Зелената слюз се стичаше из цялата баня.

– Трябва да измием тази гадост от нея – каза той безпомощно.

– Аз ще го направя – каза Харпър тихо.

Улови Симека под мишниците и влезе заднишком под душа, така както си беше с дрехите. Придържаше отпуснатото като на пиян тяло. Под струята на душа боята стана светлозелена, после под нея се показа зачервената кожа. Харпър продължи да я държи под водата – две минути, три, четири. Дрехите ѝ подгизнаха и се изцапаха със зелена боя. Въртеше се във всички посоки като в някакъв странен танц, така че струята да измие боята от всяка част на тялото на Симека. Най-накрая се обърна така, че струята да облее косата ѝ. Боята не преставаше да се стича. Харпър се умори. Боята не се измиваше лесно, а Симека се изплъзваше от ръцете ѝ.

– Донеси кърпи. Намери хавлия – извика тя задъхано на Ричър.

Кърпите бяха на закачалки точно над главата на безжизнената Ламар. Ричър взе две кърпи и Харпър измъкна Симека от кабината. Ричър протегна ръце с кърпата и я пое от Харпър. Зави я. Харпър спря водата и взе втората кърпа. Стоеше сред настъпилата тишина и бършеше лицето си. Ричър вдигна Симека и я занесе в спалнята ѝ. Положи я внимателно върху леглото. Наведе се над нея и вдигна мократа коса от лицето ѝ. Дробовете ѝ все още свириха. Очите ѝ бяха отворени, но не виждаха.

– Добре ли е? – извика Харпър.

– Не знам – отговори Ричър.

Вгледа се в дишането ѝ. Гърдите ѝ се издигаха и спускаха като след дълъг крос.

– Мисля, че е добре – каза той след малко. – Диша.

Улови китката ѝ и напипа пулса – силен и ускорен.

– Ще се оправи – добави той. – Пулсът ѝ е добър.

– Трябва да я закараме в болница – каза Харпър.

– Тук ще ѝ е по-добре.

– Трябва да ѝ дадат успокоително. Вероятно е пред нервен срив след преживяното.

Той поклати глава.

– Когато дойде на себе си, няма да помни нищо.

Харпър се втренчи в него.

– Сериозно ли говориш?

Той я погледна. Лиза Харпър стоеше пред него, стиснала хавлиената кърпа, мокра до кости и изпоцапана в зелено. Блузата ѝ беше добила маслинен оттенък и прозираше.

– Била е хипнотизирана – каза той и кимна към банята. – Така е действала тя – най-големият експерт на ФБР.

– Чрез хипноза? – прошепна Харпър.

Ричър взе хавлията от нея и зави неподвижното тяло на Симека. Наведе се леко и се вслуша в дишането ѝ. Постепенно се нормализираше. Щеше да прилича на дълбоко заспал човек, ако не бяха широко отворените ѝ очи.

– Не мога да повярвам – каза Харпър.

Ричър избърса лицето на Симека с края на кърпата.

– Така е действала – повтори той и затвори очите на Симека. Стори му се, че точно това трябваше да направи. Главата ѝ леко трепна, после тялото ѝ се раздвижи като на човек, който сънува кошмар. Харпър се втренчи в нея, после се обърна към вратата на банята.

– Кога го разбра?

– Кога се убедих ли? Снощи.

– Как?

Ричър попи косата на Симека, от която все още се стичаха зелени капки.

– Въртях се като в омагьосан кръг – отговори той. – Още от самото начало, дни наред. Мислих, мислих, мислих, по едно време имах чувството, че полудявам. Първоначалните ми съмнения постепенно се

превърнаха в увереност.

Харпър го гледаше с недоумение. Той придърпа хавлията върху раменете на Симека.

– Знаех, че се заблуждават за мотива – продължи той. – Знаех го от самото начало. Но не разбирах защо. Те са умни хора, нали? А допуснаха такава сериозна грешка. И се питах защо. Да не би изведнъж да бяха загубили разсъдъка си? Или ги заслепяваше професионалната им ориентация? В началото мислех, че е това. Малките отдели в големите организации са склонни да защитават своето, нали? По принцип. Сметнах, че психолозите, на които се плаща, за да разкриват сложни и заплетени случаи, не могат изведнъж да признаят, че в случая става въпрос за нещо много просто и обикновено. Струваше ми се дори, че го правят подсъзнателно. В края на краищата обаче се убедих, че не е така. Би било прекалено безотговорно. Продължих да разсъждавам и стигнах до единствения възможен отговор, че те *искаха* да грешат.

– А ти знаеше, че Ламар настояваше за мотива – каза Харпър. – Защото това беше нейният случай. И тогава си я заподозрял.

Ричър кимна.

– Точно така. Веднага щом Алисън умря, нямаше как да не помисля за възможността да го е извършила сестра ѝ поради роднинската им връзка. Както самата ти каза, близките семейни връзки винаги имат значение. Тогава се запитах: ами ако тя е извършила всички убийства? Дали не прикрива някакъв личен мотив зад случайните първи три жертви? Но не виждах как би могла. Или защо. Нямаше личен мотив. Не са били много близки със сестра си, но добре са се разбирали. Без семейни проблеми. Никаква несправедливост по отношение на наследството например. Двете е трябвало да получат по равно. Никаква завист. Освен това Ламар не можеше да лети със самолет, така че как би могла да е тя?

– И все пак?

– След това язовирната стена се скъса от нещо, казано от Алисън. Спомних си го доста по-късно. Каза, че баща им щял да умре, но сестрите трябва да се грижат една за друга. Мислех, че има предвид емоционална подкрепа или нещо подобно. След това обаче си помислих, че може би е имала предвид нещо друго. Хората влагаха друг смисъл в тази фраза. Като теб например, когато пихме кафе в Ню Йорк и ни донесоха сметката; ти каза, че ще се погрижиш за това. Имаше предвид, че ще платиш вместо мен, че ще ме почерпиш. Може би и Алисън искаше да каже, че ще се погрижи за Джулия финансово. Че ще раздели наследството си с нея. Сякаш е знаела, че Джулия няма да получи нищо и се

притеснява от това. Джулия обаче ми беше казала, че двете ще получат по равно, че вече е богата, защото старецът бил щедър и справедлив. Изведнъж си казах: Ами ако не е така? Ако ме е излъгала? Ако старецът изобщо не е бил щедър и справедлив? И ако тя не е получила нито цент?

– Излъгала ли е?

Ричър кимна.

– Положително. Изведнъж ми се стори много логично. Дадох си сметка, че няма вид на богата. Облеклото ѝ е евтино. Куфарът ѝ е евтин.

– Съдел си по *куфара* ѝ?

Той сви рамене.

– Казах ти, че всичко представлява картонена кула. От опит знам обаче, че ако човек получава отнякъде пари извън заплатата си, това непременно проличава по някакъв начин. Може да е дискретно и изискано, но е налице. При Джулия Ламар обаче нямаше такова нещо. Следователно беше бедна. И лъжеше. Тогава Джоди ми каза нещо за стратегията на фирмата им. Ако някой ги излъже, те си задават въпроса „Какво още?“ За какво друго би могъл да ги излъже. Запитах се дали Джулия Ламар не е излъгала и за взаимоотношенията със сестра си. Ако я мрази и ненавижда, както когато са били малки? И за разделеното по равно наследство? Ако не е наследила нищо?

– Провери ли дали е така?

– Не бих могъл да го направя. Но ти можеш да провериш и да се убедиш, че съм прав. Само така може да се обясни всичко. После си помислих: Какво още, по дяволите? Ами ако *всичко* е лъжа? Ако лъже, че не може да лети със самолет? Ако това е една голяма красива лъжа, толкова очевидна, че никой не се замисля? Попитах те как се справя с това положение, а ти ми отговори, че всички се примиряват с него като с природен закон. Е, така беше. Всички намирахме начин да заобиколим препятствието, което е било и намерението ѝ. Защото така тя бе изключена от кръга на заподозрените. Но и това е било лъжа. Няма как иначе. Страхът от летенето е твърде ирационален за нея.

– Но подобна лъжа не може да бъде избличена. Човек или се качва на самолет, или не.

– Преди години е летяла – продължи Ричър. – Тя ми го каза. След това започнала да се страхува и престанала. Звучеше убедително. Никой, който я познава, не я е виждал да се качва на самолет, така че всички ѝ вярват. Тя обаче би могла да си наложи да пътува със самолет, ако залогът е голям. Ако си струва да го направи. В нашия случай имаме най-сериозния мотив, който можем да си представим. Алисън е щяла да

наследи всичко, а тя е искала парите за себе си. Била е като Пепеляшка, само че разкъсвана от завист, омраза и ненавист.

– Успя да ме заблуди – каза Харпър. – Определено.

Ричър погали косата на Симека.

– Заблуди всички. Затова започна от най-далечните краища на страната. За да започнат всички да си мислят за отдалечеността, за разстоянието, за географското местоположение. За да отклони подсъзнателно вниманието от себе си.

Харпър се замисли за миг.

– Но тя беше искрено разстроена. Тя *плака*. Помниш ли, че плака пред всички нас.

Ричър поклати глава.

– Не е била разстроена, а изплашена. Това беше най-опасният момент за нея. Спомни си, че преди това отказа да си вземе почивка. Защото е знаела, че трябва да е наблизо, за да се намеси, ако открият нещо при аутопсията. А след това аз се усъмних в мотива и тя страхотно се впрегна да не би да налучкам върнатата посока. Когато предположих, че става дума за кражба на оръжие от армията, тя се разплака, но не от притеснение, а от *облекчение*. Беше й се разминало. Не я бях разкрил. Помниш ли какво направи след това?

Харпър кимна.

– Подкрепи те за хипотезата с кражбата на оръжие.

– Точно така – отвърна Ричър. – Дори започна да излага аргументи в моя полза. Каза, че трябва да положим максимални усилия. Качи се в моята каруца, така да се каже, защото виждаше, че се движи в грешна посока. Започна да импровизира, да мисли трескаво, като луда, за да ни изпрати в глуха линия. Въпреки всичко обаче не е мислила достатъчно задълбочено, защото хипотезата поначало беше скалъпена история и имаше много голям недостатък.

– Какъв?

– Би било невъзможно съвпадение и единайсетте свидетелки да са единствените жени, които след това заживяват сами. Казах ти, че отчасти това беше експеримент. Исках да видя кой няма да го подкрепи. Единствено Поултън се противеше. Блейк не участваше. Беше разстроен заради Ламар. Самата Ламар обаче го подкрепи безрезервно, защото й осигуряваше безопасност. След това си тръгна за вкъщи, получила съчувствието на всички. Но не се е прибрала у дома. Или се е отбила само колкото да си приготви багажа. Дошла е право тук и веднага се е захванала за работа.

Харпър преbledня.

– Тя всъщност си го призна! Пред всички, преди да тръгне. Помниш ли? Каза: *Аз убих сестра си. Защото си губих времето.* Оказва се, че е самата истина. Нещо като злокобна шега.

Ричър кимна.

– Тя е болна. Заради парите на втория си баща е убила четири жени. А боята? Толкова е странно... Но и много трудно. Представяш ли си практическите трудности? И защо ѝ е бил този трик?

– За да ни обърка.

– И още?

– Защото ѝ е доставяло удоволствие – отговори бавно Харпър. – Защото наистина е болна.

– И още как – каза Ричър. – Но е и много умна. Представяш ли си как е планирала всичко? Трябва да е започнала още преди две години. Вторият ѝ баща се е разболял горе-долу по времето, когато сестра ѝ е напуснала армията. Още тогава е започнала да крои плана си. Много педантично. Взела е списъка на жените направо от сестра си, избрала е онези, които живеят сами, което направих и аз, после ги е посетила всичките – тайно, вероятно през почивните си дни, със самолет. Пускали са я навсякъде като агент на ФБР, както и ти влезе онзи ден в къщата на Алисън и както днес мина покрай ченгето отвън. Жена със значка на ФБР не буди никакви съмнения, нали? Вероятно им е пробутала някаква измислена история за опити на Бюрото най-сетне да притисне военните до стената, което им се е понавило. Може би също и за голямо разследване, което тя започва. Седяла е в собствените им домове и е поискала да ги хипнотизира, за да извлече необходимата ѝ информация по случая.

– Включително и собствената си сестра? А как е отишла там, без Алисън да разбере, че е пристигнала със самолет?

– Не е ходила при Алисън, а е извикала Алисън в Куонтико. Спомняш ли си? Алисън каза, че е пътувала до Куонтико, за да се подложи на хипноза, уж за да достигне Джулия до дълбините на подсъзнанието ѝ. Само че не е имало никакви въпроси, а само инструкции за бъдещето. Каза ѝ е какво да прави, както е казала и на останалите. Тогава Лорейн Стенли все още е била на служба, така че ѝ е наредила да открадне боята и да я скрие. На останалите е казала след време да очакват да получат кашон и да го съхраняват. Каза ѝ им е, че ще ги посети още веднъж и че трябва да отричат всичко, ако някой ги разпитва. След това им е измислила и всички налудничави истории за съквартирантки и за доставки по погрешка.

Харпър кимна и погледна към вратата на банята.

– След това е наредила на Стенли да задейства пратките, отишла е във Флорида и е убила Ейми Калан. Знаела е много добре, че след смъртта на Кук ще стане ясно, че действа сериен убиец и че цялото разследване ще отиде при Блейк в Куонтико, където би могла да влияе както си поиска. Трябваше да се досетя. Тя много държеше да участва. Идеално, нали? Кой състави профила на евентуалния убиец? Тя. Кой твърдеше, че мотивът е военен? Тя. Кой настояваше, че трябва да търсим военен? Отново тя. Дори посочи теб като прототип на човека, когото търсим.

Ричър я погледна замислено. Харпър наведе глава.

– Същинската цел обаче е била Алисън – продължи тя. – Предполагам, че заради това е съкратила интервала. Защото е била свръхнапрегната и възбудена и не е могла да чака повече.

– Накара ни да направим оглед вместо нея – добави Ричър. – Помниш ли, че ни разпитваше за къщата на Алисън? След като се е отказала от интервала, не е имала вече време да огледа нещата сама, така че изпрати нас. Помниш ли? Питаше дали къщата е усамотена, заключва ли се вратата... Извършихме разузнаването вместо нея.

Харпър затвори очи.

– В деня, когато Алисън умря, Ламар не беше на работа. Беше неделя. В Куонтико нямаше никой. Знаела е, че в неделя никой няма да се сети за нея. Още повече, че там не е имало никой.

– Тя е много умна – отбеляза Ричър.

Харпър кимна и отвори очи.

– Това обяснява липсата на каквито и да било улики. Знаела е много добре какво ще търсим на местопрестъплението.

– Освен това е жена – добави Ричър. – А всички търсеха мъж, защото тя им беше казала, че е мъж. Същото е и с колите под наем. Знаела е, че ако се появи женско име, никой няма да му обърне внимание. Както и стана.

– Да, но какво име? – попита Харпър. – За да наеме кола, трябва да представи лична карта.

– Същото е и за полетите – каза Ричър. – Сигурен съм обаче, че разполага с цяло чекмедже фалшиви лични карти. На жените, които Бюрото е пратило в затвора. Ще имаш възможност да ги провериш и да сравниш датите и местата. Невинни женски имена, които не означават нищо.

Харпър изглеждаше тъжна.

– Аз предадох съобщението от „Херц“, помниш ли? Че не било

нищо важно, само някаква жена по работа.

Ричър кимна.

– Тя е много умна. Мисля, че дори се е обличала като жертвите, когато е ходела в къщите им. Наблюдала ги е. Ако жената е била с памучна рокля, и тя е обличала памучна рокля, ако е била с панталони, и тя е обувала панталони. И сега е с джинси и стар пуловер като Симека. Така че, ако останат някакви влакна, никой няма да им обърне внимание. Нали си спомняш, че ни попита как е била облечена Алисън? Не е имала време да я наблюдава и затова ни попита най-невинно дали все още се облича спортно като каубой. Казахме ѝ и без съмнение тя се е появила там с джинси и ботуши.

– И е издрала лицето ѝ, защото я е мразела.

Ричър поклати глава.

– Не, мисля, че вината за това е моя. Непрекъснато питах, и то пред нея, защо липсва насилие и тя е решила да се поправи. Просто не трябваше да се обаждам.

Харпър го погледна.

– Ето как разбрах, че ще дойде тук – продължи Ричър. – През цялото време се опитваше да ми подражава. Казах ѝ, че ако съм на мястото на убица, следващата жертва ще бъде Симека. Знаех, че рано или късно ще дойде тук. Все пак дойде малко по-бързо, отколкото си мислех. А ние действвахме по-бавно. Решила е да не губи никакво време.

Харпър погледна към банята и потрепери. Отклони поглед.

– А как се сети за хипнозата?

– Както и за всичко останало. Мислех, че знам вече кой е и защо го прави, но не знаех *как*. Изглеждаше ми абсолютно невъзможно, така че се въртях в омагьосан кръг. Затова исках да се махна от Куонтико. Трябваше ми пространство, за да мисля. Отне ми доста време. Но в края на краищата това се оказа единствената възможност. И обясняваше всичко. Пасивността, покорността, примирението. И защо сцените на убийствата изглеждаха така, сякаш никой нищо не е докосвал дори с пръст, защото наистина тя не се е докосвала до нищо. Чисто и просто е подновила хипнозата и им е казвала какво да правят, стъпка по стъпка. Те са извършвали всичко сами. Пълнели са ваните, гълтали са си езиците. Ламар е правила само едно. Това, което направих и аз – изваждала е езиците им след това, така че патолозите да не се досетят за причината за смъртта.

– А ти как разбра за езика?

Той замълча за миг.

– От целувките с теб.

– От целувките ли?

Той се усмихна.

– Имаш страхотен език, Харпър. Накара ме да се замисля. Единственото, което отговаряше на находката на доктор Стейвли при аутопсията, беше езикът. Мислех обаче, че няма начин да накараш някого *сам* да глътне езика си, после си дадох сметка, че го прави Ламар, че тя е хипнотизатор, и след това всичко си дойде на мястото. И знаеш ли какво?

– Какво?

– Първата вечер, когато я видях, искаше да ме хипнотизира. За да разбере всички подробности, както ме убеждаваше, но всъщност е искала да ми внуши да изглеждам убедителен и да не откривам каквото и да било. Блейк също настояваше, но аз отказах, защото би могла да ме накара да хукна гол по Пето Авеню. Казах го на шега, но се оказа ужасно близо до истината.

Харпър потрепери.

– Кога ли щеше да спре?

– Може би след още една жертва – каза Ричър. – Шест биха били достатъчно. Песъчинки на плажа.

Харпър се приближи и седна до него на леглото. Вгледа се в Симека, която все още не помръдваше.

– Ще се оправи ли?

– Сигурно – отговори Ричър. – Тя е много жилава.

Харпър го погледна. Ризата и панталоните му бяха мокри и изпоцапани. Ръцете му бяха зелени чак до раменете.

– Целият си мокър – каза тя разсеяно.

– И ти – отвърна той. – По-мокра си от мен.

Тя кимна и се умълча.

– И двамата сме мокри – каза тя най-сетне. Но поне всичко свърши.

Той мълчеше.

– Това е за успеха – продължи тя. Наведе се към него и обви мокрите си ръце около врата му. Привлече го към себе си и го целуна по устните. Той почувства езика ѝ върху устните си. После тя се отдръпна.

– Странно е – каза Харпър. – Вече никога няма да мога да го правя, без да си мисля лоши неща за езика.

Той не каза нищо.

– Ужасен начин да умреш.

Той я погледна и се усмихна.

– Ако паднеш от коня, трябва веднага пак да се качиш.

Притегли я към себе си и я целуна. В началото Харпър не реагираше, после сякаш забрави случилото се. Целуваха се дълго. След това тя се отдръпна и се усмихна смутено.

– Иди да свестиш Ламар – каза Ричър. – Арестувай я и започвай разпита. Чака те много работа.

– Тя няма да разговаря с мен.

Ричър погледна спящото лице на Симека.

– Ще разговаря. Кажи й, че първия път, когато откаже да говори, ще й счупя ръката. А втория път ще й строша всички кости.

Харпър потрепери още веднъж и извърна лице. После стана и отиде в банята. Стаята утихна. Не се чуваше нищо, освен дишането на Симека, равномерно, но шумно, като някаква машина. След доста дълго време Харпър се върна с преbledняло лице.

– Няма да говори с мен – каза тя.

– Откъде знаеш? – попита Ричър. – Още не си я питала нищо.

– Защото е мъртва.

Тишина.

– Ти си я убил.

Тишина.

– Когато я удари.

Тишина.

– Счупил си й врата.

Тогава чуха силни стъпки в коридора долу. После на стълбите и в коридора пред спалнята. Влезе полицаят. Държеше чашата в ръка – беше я взел от парапета на верандата. Погледна ги втренчено и попита:

– Какво, по дяволите, става тук?

Седем часа по-късно Ричър стоеше заключен сам в ареста на оперативния отдел на ФБР в Портланд. Знаеше, че ченгето се беше обадило на сержанта и че той се бе обадил на своя човек за свързка с Бюрото. Знаеше, че от Портланд се бяха обадили в Куонтико, от Куонитко – в централата във Вашингтон, а оттам – в Ню Йорк. Ченгето му беше предало всичко това, задъхано от вълнение. След това се беше появил самият сержант и ченгето бе млькнало. Харпър бе изчезнала някъде и бе пристигнала линейка, за да откара Симека в болница. Беше чул как полицаят предава случая на хората от ФБР, без никакви възражения. След това бяха дошли двама агенти от Портланд и го бяха арестували. Сложиха му белезници, откараха го в ареста и го оставиха там.

В килията беше горещо. След час дрехите му бяха сухи – твърди като картон и зелени от боята. Нищо друго не се случи. Предполагаше, че ще мине известно време, докато се съберат хората. Питаше се дали те ще дойдат до Портланд, или ще го закарат в Куонтико. Никой не му казваше нищо. Никой не се приближи до него. Оставиха го сам. Той прекарваше времето в тревоги за Симека. Представяше си как непознати лекари се суятят над нея в интензивното отделение.

Всичко беше спокойно доста време след полунощ. След това започнаха да се случват разни неща. Сградата се изпълни с шум от пристигащи хора и откъслечни разговори. Първият човек, когото видя, беше Нелсън Блейк. Решили са да дойдат, помисли си Ричър. Обсъдили са ситуацията и са се качили на служебния самолет. Беше минало горе-долу толкова време. Вътрешната врата се отвори, Блейк мина покрай решетките и погледна към него. Лицето му имаше странно изражение. *Сега вече загази*, сякаш искаше да каже. Имаше уморен и напрегнат вид. Зачервен и преbledнял едновременно.

Още един час не се случи нищо. Пристигна Алън Диърфийлд чак от Ню Йорк. Вътрешната врата се отвори и той влезе, мълчалив и навъсен, със зачервени очи зад дебелия стъкла на очилата. Спря за миг и се взря през решетките с познатия презрителен поглед. *Значи ти си бил, а?*

После Диърфийлд излезе и отново настъпи спокойствие. Минаваше два часа след полунощ, когато дойде местен агент с връзка ключове и отключи вратата на килията.

– Време е за разговор – каза той.

Изведе Ричър от ареста и тръгнаха по някакъв коридор. Влязоха в заседателна зала. Беше по-малка от онази в Ню Йорк, но със същото евтино обзавеждане. Същото осветление, същата голяма маса. Диърфийлд и Блейк седяха един до друг от едната ѝ страна. Срещу тях беше сложен стол. Ричър заобиколи и седна на него. Дълго време всички мълчаха, никой не помръдна. След това Блейк се наклони напред.

– Един от агентите ми е мъртъв – каза той. – Това никак не ми харесва.

Ричър го погледна.

– Мъртви са и четири жени – каза той. – Можеха да бъдат пет.

Блейк поклати глава.

– Никога нямаше да бъдат пет. Положението беше под наш контрол. Джулия Ламар беше там, за да спаси петата жертва, но ти я уби.

Ричър кимна замислено.

– Това ли е версията ви? – попита той след малко.

Диърфийлд вдигна глава.

– Доста стабилна е, не смяташ ли? – попита той. – Джулия стига до някакъв извод по време на отпуска си, преодолява страха си от самолетите и идва тук точно навреме, за да започне да оказва първа помощ на жертвата. Но тогава нахълтваш ти и я удряш. Тя е герой, а ти ще отидеш на съд за убийство на федерален агент.

– А можете ли да обясните хронологията? – попита Ричър.

Блейк кимна.

– Разбира се. Била е у дома си, примерно в девет часа сутринта източно време, а в Портланд е в пет следобед местно време. Единайсет часа. Предостатъчно време, за да обмисли нещата, да стигне до летището и да се качи на самолета.

– Ченгето видяло ли е убиецът да влиза в къщата?

Диърфийлд сви рамене.

– Предполагаме, че ченгето е заспало. Тези млади полицаи от провинцията не са стока.

– Видял е да идва някакъв свещеник. Тогава е бил буден.

Диърфийлд поклати глава.

– Военните няма да потвърдят, че са изпратили свещеник. Сигурно е сънувал.

– А нея видял ли я е да влиза в къщата?

– Спал е.

– Как е влязла?

– Почукала е на вратата и е прекъснала убиеца. Той е хукнал

покрай нея, тя не го е преследвала, защото е искала да провери какво става със Симека. Това е хуманно отношение.

– Ченгето видяло ли е убиецът да бяга?

– Не се е събудило.

– И Джулия Ламар е намерила време да залости вратата след себе си, макар че се е втурнала нагоре по стълбите, водена от хуманното си отношение?

– Очевидно.

Настъпи мълчание.

– Симека свести ли се? – попита Ричър.

Диърфийлд кимна.

– Обадохме се в болницата. Не помни нищо за случилото се. Предполагаме, че подсъзнанието ѝ е потиснало всичко. Ще намерим цяла армия психиатри, които ще потвърдят, че това е напълно нормално.

– Тя добре ли е?

– Добре е.

Блейк се усмихна.

– Само че няма да я мъчим с въпроси за нападателя ѝ. Нашите психиатри ще потвърдят, че това би било неоправдано жестоко спрямо нея при дадените обстоятелства.

– Къде е Харпър? – попита Ричър.

– Харпър временно е отстранена – отговори Блейк.

– Защо не следва партийната линия ли?

– Тя е жертва на неоправдани романтични илюзии – каза Блейк. – Разказа ни някаква безумни фантастични небивалици.

– Разбираш какъв е проблемът ти, нали? – попита Диърфийлд. – Ти мразеше Ламар още от самото начало. Убил си я по лични подбуди, а си измислил тази история, за да се измъкнеш. Но версията ти не е много добра, нали? Не можеш да я подкрепиш с нищо. Не можеш да докажеш, че Ламар е била в близост до която и да е от другите жертви.

– Не е оставяла следи – каза Ричър.

Блейк се усмихна.

– Ирония на съдбата, нали? Ти ни каза същото в самото начало. Каза ни, че разполагаме единствено с това, че *мислим*, че убиецът е човек като теб. Е, сега и ти разполагаш само с хипотезата, че го е извършила Ламар.

– Къде е колата ѝ? – попита Ричър. – От летището до къщата на Симека е дошла с кола.

– Убиецът я е откраднал – каза Блейк. – Вероятно е влязъл, като се

е промъкнал зад къщата, без да знае, че полицаят е заспал. Когато Ламар го е изненадала, е избягал с нейната кола.

– И мислиш, че ще откриеш кола, наета с истинското ѝ име?

Блейк кимна.

– Вероятно. Обикновено намираме нещата, които ни трябват.

– Ами полетът от Вашингтон? Ще откриете ли истинското ѝ име в компютъра?

Блейк отново кимна.

– Ако се наложи.

– Разбираш какъв е проблемът ти, нали? – попита Диърфийлд пак. – Не е приемливо да умре агент, без някой да носи отговорност за това.

Ричър кимна.

– И не е приемливо да се признае, че агентът е бил убиец.

Блейк поклати глава.

– Изобщо не си го и помисляй.

– Дори наистина тя да е извършила тези убийства, така ли?

– Не ги е извършила – възрази Диърфийлд. – Тя беше лоялен агент и се справяше много добре с работата си.

Ричър кимна.

– Е, това, предполагам, означава, че няма да получа хонорара си.

Диърфийлд се намръщи, сякаш усети лоша миризма в стаята.

– Това не е шега, Ричър. Нека сме съвсем наясно. Загазил си много сериозно. Можеш да говориш каквото си искаш. Можеш да твърдиш, че си имал подозрения. Но ще приличаш на идиот. Никой няма да те слуша. А и бездруго няма да има значение, защото, ако си я подозирал, е трябвало да поискаш от Харпър да я арестува.

– Нямахме време.

Диърфийлд поклати глава.

– Глупости.

– Видял ли си я в момента, в който напада Симека? – попита Блейк.

– Трябваше да я отстраня от пътя си.

– Нашият адвокат ще каже, че дори и да си имал почтени, макар и необосновани подозрения, първо е трябвало да се заемеш със Симека във ваната, а да оставиш Ламар на Харпър. Били сте двама срещу един. Щеше да спестиш време. След като си бил толкова разтревожен за старата си приятелка, нали?

– Щях да спестя половин секунда.

– Тази половин секунда би могла да е решаваща – отбеляза Диърфийлд. – Ситуацията е била на живот и смърт. Нашият адвокат няма да

пропусне този момент. Да използваш скъпоценно време, за да удариш някого, доказва лична омраза например.

Ричър погледна надолу, без да каже нищо.

– Ти, разбира се, знаеш много добре тези неща, защото познаваш правото – намеси се Блейк. – Човек може да сгреша, разбира се, воден от честни подбуди. Защитата на жертвата обаче трябва да се осъществи в момента на нападението. А не след това. Тогава вече говорим чисто и просто за отмъщение.

Ричър мълчеше.

– Не можеш да твърдиш, че хем си сбъркал, хем е станало случайно – продължи Блейк. – Веднъж ми каза, че знаеш как да счупиш череп и че не е възможно това да стане случайно. Помниш ли момчетата на Петросян? Същото важи и за счупените вратове, нали? Не е било случайност, а умишлено убийство.

– Добре – кимна Ричър. – Каква е сделката?

– Отиваш в затвора – отговори Диърфийлд. – Няма да има сделка.

– Глупости! Винаги има сделка.

Блейк се замисли, после сви рамене.

Отново настъпи мълчание. После Блейк вдигна рамене.

– Е, ако решиш да ни сътрудничиш, можем да направим компромис. Можем да обявим смъртта на Ламар за самоубийство. Била е разстроена заради смъртта на баща си, измъчвала се е, че не е успяла да спаси сестра си.

– А ти ще трябва да държиш голямата си уста затворена – добави Диърфийлд. – Ще говориш само това, което ние искаме.

– А защо да го правя? – попита Ричър.

– Защото си умен – отвърна Диърфийлд. – Не забравяй, че срещу Ламар няма никакви доказателства. Знаеш го отлично. Тя беше много умна. Вярно е, че можеш да ровиш година-две, ако имаш един милион долара за адвокати. Ще представиш няколко дребни косвени улики, с които едва ли ще впечатлиш съдебните заседатели. Едър мъж ненавижда дребна жена. Той е скитник, а тя – федерален агент. Той чупи врата ѝ, а после обвинява нея, като разказва някаква измислица за хипноза. Просто забрави.

– Е, трябва да се примириш – добави Блейк. – Сега вече си *наш*.

Ричър се замисли за миг и поклати глава.

– Не – каза той след малко. – Мисля, че няма да се съглася.

– Тогава отиваш в затвора.

– Преди това ще задам само един въпрос.

– И той е?

– Аз ли убих Лорейн Стенли?

Блейк поклати глава.

– Не, не си ти.

– Откъде знаеш?

– Ти знаеш откъде. Следихме те цяла седмица.

– И дадохте копие от доклада за това на адвоката ми, нали?

– Да.

– Добре – каза Ричър.

– Кое е „добре“, умнико?

– Добре е, че удряте на камък, ето какво.

– Можеш ли да обясниш?

Ричър поклати глава.

– Помислете малко.

– За какво?

– За стратегията – отговори Ричър. – Можете да ме обвините за Ламар, но не и за останалите жертви, защото адвокатът ми притежава собствения ви доклад, който доказва, че съм невинен. Какво ще правите тогава?

– Какво те интересува? – попита Блейк. – Ще влезеш в затвора при всички случаи.

– Помислете за бъдещето. Заявили сте пред света, че не съм аз, и същевременно се кълнете, че не е и Ламар. В такъв случай ще трябва да продължите да търсите убица, нали? Не можете да прекратите разследването, без да ви попитат защо. Помислете за заглавията във вестниците. *Елитен отдел на ФБР се проваля след десет години безплодно търсене*. Ще трябва да го преглътнете. Ще трябва да поддържате охраната на жените, да работите денонощно, да мобилизирате все повече ресурси, да харчите все повече пари от бюджета в търсене на убица. Готови ли сте да го направите?

Мълчание.

– Не, не сте – продължи Ричър. – А ако не го направите, е все едно да признаете, че знаете истината. Ламар е мъртва, разследването е прекратено, не съм аз, следователно Ламар е убиецът. Сега за вас няма среден път. Време е да вземете решение. Ако не признаете, че е била Ламар, ще трябва да пилеете средства и ресурси до края на съществуването си, за да търсите някой, за когото много добре знаете, че не съществува. Ако признаете, че е била Ламар, няма да можете да ме обвините за това, че съм я убил, защото при създадите се обстоятелства това беше

напълно оправдано. Е, за това удряте на камък.

Ричър се усмихна. Другите мълчаха.

– Е, сега какво? – попита той след малко.

– Ние сме ФБР – каза Диърфийлд. – Можем да направим живота ти много труден.

Ричър поклати глава.

– Животът ми и без това е достатъчно труден. Не може да го направите по-труден, отколкото е. Но все пак може да спрете със заплахите. Защото нямам намерение да издам тайната ви.

– Така ли?

Ричър кимна.

– Нямам избор, нали? Ако не го направя, всичко ще се стовари отново върху Рита Симека. Тя е единственият жив свидетел. Ще я изгорозят до смърт – прокурори, полиция, репортери. Всички отвратителни подробности ще излязат наяве. Как са я изнасилили, как е била гола във ваната с боята. Това ще я нарани, а аз не искам да го допусна.

Мълчание.

– Затова ще мълча – добави Ричър.

Блейк се втренчи в масата. После кимна.

– Добре – каза той. – Приемам.

– Но ние ще те наблюдаваме – добави Диърфийлд. – Винаги. Не го забравяй нито за миг.

Ричър отново се усмихна.

– Само не допускайте да ви хвана – отвърна Ричър. – Помнете как-во се случи с хората на Петросян. И не го забравяйте нито за миг.

Всичко приключи така – омагьосан кръг, патова ситуация. Нямахше какво повече да се каже. Ричър стана, заобиколи масата и излезе от стаята. Намери асансьора и слезе на партера. Никой не го последва. Вратата на входа беше двойна, от дъб и армирано стъкло. Той я бутна и излезе в студа на някаква тъмна, пуста улица в Портланд. Застана на тротоара и впери поглед напред.

– Здравей, Ричър – извика Харпър.

Беше зад него, до една от колоните край входа. Той се обърна и зърна отблясък от косата и бяла ивица от ризата под разкопчаното сако.

– Здравей – отвърна той. – Добре ли си?

Тя се приближи.

– Ще бъда добре. Смятам да поискам да ме преместят. Може би

тук. Харесва ми.

– Ще се съгласят ли?

Тя кимна.

– Разбира се. Няма да рискуват никакви сътресения, докато не приключат дебатите по бюджета. Ще стане съвсем кротко.

– Като че ли нищо не се е случило – отбеляза Ричър. – Така реших-ме нещата горе.

– Значи нямаш проблеми с тях?

– Както винаги.

– Щях да те подкрепя, каквото и да ми струваше.

Той кимна.

– Знам, че щеше да ме подкрепиш. Жалко, че няма много хора като теб.

– Вземи това – каза тя и му подаде тънък лист хартия. Беше ваучер за пътуване, издаден от службата в Куонтико.

– С него ще стигнеш до Ню Йорк.

– А ти?

– Ще кажа, че съм го загубила, и ще ми изпратят нов. – Тя се наведе и го целуна по бузата. После направи крачка назад. – Всичко хубаво.

– И на теб – отвърна той.

Ричър стигна до летището пеша – петнайсет километра по банкета на пътя, предназначен за автомобили. Отне му три часа. Размени ваучера на ФБР срещу самолетен билет и изчака още един час до първия полет. Спа четири часа в самолета и благодарение на разликата във времето слезе на летище Ла Гуардия в един часа следобед.

С последните си пари купи билет за автобус до метрото и после за метрото до Манхатън. Слезе на Канал Стрийт и стигна пеша до Уолстрийт. Влезе във фойето на фирмата на Джоди няколко минути след два часа заедно със служителите от шейсетте етажа, които се връщаха от обяд. В приемната на фирмата нямаше никой. Ричър влезе през една отворена врата и тръгна по коридор, чиито стени бяха покрити с дъбови рафтове, отрупани с правна литература. Кабинетите вляво и вдясно бяха празни. По бюрата имаше книжа, а по облегалките на столовете висяха сака, но не се виждаше жива душа.

Той стигна до двойната врата в края на коридора и чу оживен разговор от другата страна. Звън на стъкло, смях. Отвори вратата и видя голяма зала, пълна с хора с тъмни костюми и снежнобели ризи, тиранти,

вратовръзки в приглушени тонове, строги черни рокли и черни чорапи. Цялата стена беше в прозорци, в средата имаше голяма дълга маса, покрита с бяла покривка и отрупана с чаши и десетки бутилки шампанско. Двама бармани пълнеха чашите със златистата течност една след друга, хората ги поемаха, вдигаха тостове и гледаха Джоди.

Тя привличаше тълпата като магнит – където и да застанеше, наоколо веднага се образуваше група. Джоди се обръщаше наляво и надясно, усмихваше се, чукаше се с шампанското, после продължаваше напред, към следващата група. Видя го в момента, в който той зърна отражението си в огледалото до една картина на Реноар на стената. Беше небръснат, с измачкана кафява риза, покрита със зелени петна. Джоди беше с рокля за хиляда долара, току-що извадена от гардероба. Стотици лица проследиха погледа ѝ и в залата настъпи мълчание. Тя се поколеба за миг, сякаш вземаше решение, после си проби път през тълпата и увисна на врата му заедно с чашата шампанско.

– Направили са те съдружник и сега празнуваш – каза той.

– Да – отвърна тя.

– Е, поздравявам те, скъпа. Съжалявам, че закъснях.

Тя го дръпна в тълпата и хората ги наобиколиха. Той се ръкува с десетки адвокати, както някога се бе ръкувал с генерали от чужди армии. *Не ме закачайте, за да не ви закачам и аз.* Босът беше шейсет и пет годишен мъж, със сивкаво лице на червени петна, син на един от основателите на фирмата. Костюмът му вероятно струваше по-скъпо от всички дрехи, които Ричър някога бе притежавал. Поводът обаче не предполагаше придиричливост и старецът с радост би се здрависал и с портиера на Джоди.

– Тя е страхотна звезда – каза босът. – И се радвам, че прие предложението ни.

– Най-умният адвокат, когото някога съм виждал – изкрещя Ричър, за да надвика шума.

– Ще заминеш ли с нея?

– Къде да замина?

– За Лондон. Не ти ли е казала още? Първото задължение на новия съдружник е да ръководи европейския клон две години.

След това Джоди се приближи до него, усмихна се, дръпна го настрана. Вече се бяха оформили малки групички, шумните разговори бяха заглъхнали и сега присъстващите обсъждаха тихо служебни въпроси или клюкарстваха. Джоди го отведе до прозореца. Виждаше се тясна ивица от пристанището между два небостъргача.

– Свързах се с ФБР – каза му тя. – Безпокоях се за теб, а формално все още съм твой адвокат. Говорих с кабинета на Алън Диърфийлд.

– Кога?

– Преди два часа. Не пожелаха да ми кажат каквото и да било.

– Няма нищо за казване. Сметките ми с тях са уредени.

Тя кимна.

– Значи най-накрая им даде каквото искаха. – Тя замълча за миг, после попита: – Ще те призоват ли като свидетел? Ако има дело?

Той поклати глава.

– Няма да има дело.

Тя кимна.

– Само погребение, нали?

– Няма живи роднини, това е.

Тя замълча замислено, сякаш трябваше да го попита нещо много важно.

– Каж ми как се чувстваш след всичко това. С една дума.

– Спокоен – каза той.

– Би ли го направил отново? При същите обстоятелства?

Сега той се замисли.

– При същите обстоятелства ли? Без да ми мигне окото.

– Трябва да замина на работа в Лондон – каза тя. – За две години.

– Разбрах – отвърна Ричър. – Старецът ми каза. Кога заминаваш?

– В края на месеца.

– Не искаш да дойда с теб.

– Ще съм много заета. Екипът там е малък, а работата е много.

– И градът е цивилизован – добави той.

Тя кимна.

– Да, така е. Би ли искал да дойдеш?

– За цели две години? Не. Но мога да идвам при теб от време на време.

Тя се усмихна.

– Би било добре.

Той не каза нищо.

– Ужасно е – каза Джоди след малко. – Не можех да живея без теб в продължение на петнайсет години, а сега откривам, че не мога да живея с теб.

– Знам – отвърна той. – Вината е изцяло моя.

– И ти ли изпитваш същото? – попита го тя.

Той я погледна.

– Предполагам.

– Разполагаме с времето до края на месеца – отбеляза Джоди.

Ричър кимна.

– Повечето хора не разполагат с толкова време – отвърна той. – Можеш ли да се освободиш днес следобед?

– Разбира се. Сега съм съдружник. Мога да правя каквото си искам.

– Тогава да вървим.

Оставиха празните чаши на перваза на прозореца и си пробиха път през тълпата. Всички ги проследиха с поглед до вратата, а после възобновиха плахите си догадки.

КРАЙ

© 2000 Лий Чайлд
© 2002 Владимир Германов, превод от английски

Lee Child
The Visitor, 2000

Сканиране: Lindsey, 2009
Разпознаване и редакция: ultimat, 2009

Издание:

Лий Чайлд. Лесни за убиване
Издателство „Обсидиан“, София, 2002
Редактор: Матуша Бенатова
Художник: Кръстьо Кръстев
Техн. редактор: Людмил Томов
Коректор: Людмила Стефанова
ISBN 954-8240-86-6

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12534>]